

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

UC-NRLF

QB 13 719

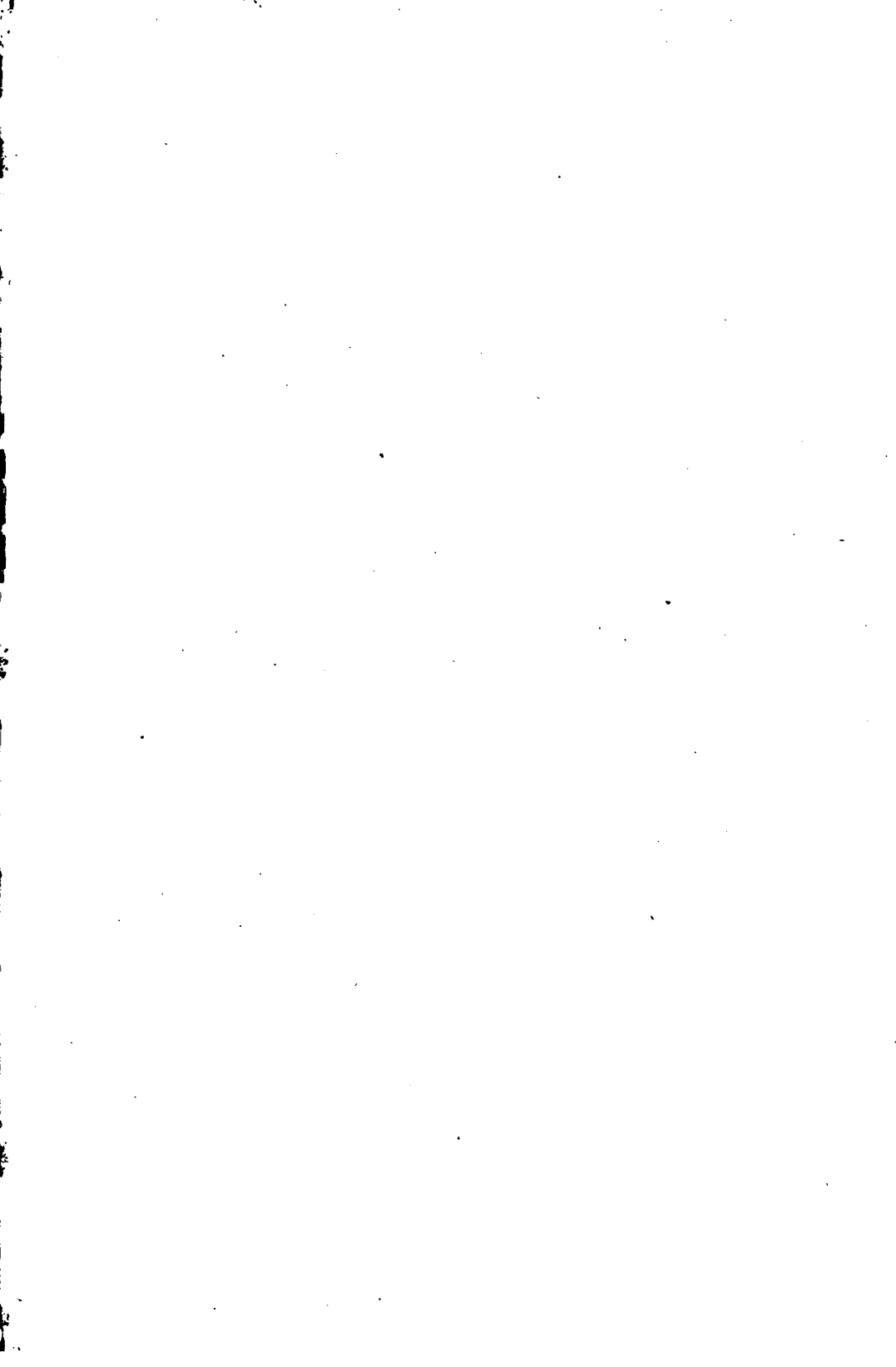
LIBRARY
OF THE
UNIVERSITY OF CALIFORNIA.

GIFT OF
GEORGE MOREY RICHARDSON.

Received, August, 1898.

Accession No. 78376 Class No. 751x

1880

THEOGNIDIS RELIQUIAE.

EDIDIT

JACOBUS SITZLER,

DOCTOR PHIL.

HEIDELBERGAE.

IN ÆDIBUS CAROLI WINTER.

1880.

78376

PA 4446

AZ

1880

PRÆFATIO. MAN

Theognidis edendi consilium cepi, non quo novos fontes adissem, quos iam communi omnium usui aperirem, sed ut subsidiis, quae adsunt, recte usus plus ordinis in tantam Theognidis farraginem inferrem. Quo in ordine constituendo quam viam rationemque secutus sim, prolegomenis satis exposui. Quae autem vera aut probabilia repperi, ea oculis quoque conspicua reddere conatus sum in ipsa editione diversis adhibitis typis, ut genuinos versus maioribus, minoribusisque recedentibus spurios, apertas interpolatiōnes ex ipso Theognide obliquis litteris insignirem. Latius denique dispositis litteris ea significantur vocabula eaeque sententiae, quibus continuatio versuum nitatur.

Textui carminum criticum, qui dicitur, apparatus quam plenissimum addidi, ita, ut Bekkeri editio altera, novarum collationum cod. *A* a Schneidewino et van der Mey, codd. *OK* a Zieglero et Hartio et Hinckio institutarum ratione habita, textui constituendo fundamento esset, editiones virorum doctorum, quoad eius fieri poterat, respicerentur, emendationes coniecturaeque ex annalibus et diariis philologorum adicerentur. Itaque neminem quidquam gravius in hac re desideraturum spero, quamquam haud ignoro in eiusmodi labore facile haec illa vel maximam nostram diligentiam effugere solere. Nec minus quae mihi ad interpretationem necessaria viderentur, et in prolegomenis et in notis attuli. Quare non vana fortasse erit spes hanc editionem quæstionem Theognideam propius ad diudicationem admoturam aut, si minus, at aliis haud ingratum fore adminiculum, quo usi, si dis placet, rem ad finem perducant.

Aurelia Aquensi mense Julio anni MDCCCLXXIX.

J. Sitzler.

Addenda et corrigenda.

p. 20 Not. 82 lege 472 pro 427.

p. 49 Not. 7 adde: schol. ap. Geel. p. 226: τί δὲ ἐκάλωεν αὐτὸν ἐκ ταύτης μὲν εἶναι τῆς Μεγαρίδος, ἀπελθόντα δὲ εἰς Σικελίαν, ὡς ἡ ἱστορία ἔχει, γενέσθαι νόμφ Μεγαρέα ἐκεῖ, ὡς καὶ τὸν Τυρταῖον Λακεδαιμόνιον.

p. 111 v. 919 in fin. adde τις.

p. 126 v. 1173 scribe ᾧ pro ᾧ.

in indice s. δῶρον adde: δῶρον περισσόν 1387.

”	”	s. K	”	κόλπος 602.
”	”	s. Λ	”	λαοφθόρος στάσις 781.
”	”	”	”	Ληθαῖον πεδίον 1216.
”	”	s. M	”	μαλακὸν ξόλον 1194.

Prolegomena.

I.

Amplissimum inter poetas, quos Anthologia lyrica complectitur, spatium obtinet Theognis, cuius plus mille ducenti versus a veteribus traduntur. Quid igitur mirum, si viri docti hunc potissimum poetam sibi edendum atque explanandum elegerunt, praesertim cum, quantum poetarum lyricorum carmina non solum ad litteras Græcorum, sed etiam ad vitam moresque ac res gestas cognoscendas conferant, hodie inter omnes constet¹⁾? Et ediderunt Theognidem, ut alios omittam, Camerarius, Sylburgius, Kallius, Brunckius²⁾, Gaisfordus³⁾, deinde Im. Bekkerus et, qui optime de Theognidis reliquiis meritus est, Welckerus⁴⁾, inter recentiores Orellius, Schneidewinus, Bergkii, Hartungus, Chr. Ziegler. Nec defuerunt, qui aut in emendando aut in interpretando poeta operam ponerent, quorum in numero est Schœmannus⁵⁾, Heckerus⁶⁾, Bergkii⁷⁾, Leutschius⁸⁾, Heimsœthius⁹⁾, Herwerdenus¹⁰⁾, Rintelius¹¹⁾, Weberus¹²⁾, Gräfenhanus¹³⁾. Sed cum hi viri docti omnes aut nimiam libris habuerint fidem aut nimio in edendis poematis arbitrio usi sint, non γλαῦκ' Ἀθ' ἡγάζε¹⁴⁾ ferre mihi videor, si integram quæstionem retractabo ac certa quadam ratione adhibita pro viribus diiudicationi propius admovere studebo.

¹⁾ Tyrtaeum et Solonem memorasse sufficit; cf. præterea Welcker, Theognis, proleg. pag. XXXIX, 22. — ²⁾ poet. gnom. 1784. — ³⁾ poet. min. gr. I. 1814. II. 1815. — ⁴⁾ Theognidis reliquiae novo ordine disposuit, commentationem criticam et notas adiecit W. 1826. — ⁵⁾ schediasma de Theognide, Greifswald 1861. — ⁶⁾ Philolog. V. — ⁷⁾ Rhein. Museum N. F. III. — ⁸⁾ passim in Philolog. — ⁹⁾ emendat. Theognid. part. III. Bonn. — ¹⁰⁾ animadv. philol. ad Theognid. 1870. — ¹¹⁾ de Theognide Meg. 1863. — ¹²⁾ cf. eleg. Dichter nebst Noten p. 536 sq. — ¹³⁾ Theogn. Theognideus 1827. — ¹⁴⁾ Aristoph. av. 302.

Atque omnibus, qui libros alicuius scriptoris edunt, mos est, ut aut quidquid de auctoris vita moribusque traditum est aut quantum ad intelligenda eius scripta satis videtur esse, præmittant. Quo a more mihi, qualis est natura atque indoles Theognidis reliquiarum, recedendum censeo. Nam cum fontes de vita Theognidis satis exigue fluant, in partem vocanda sunt carmina ipsa, quae quin omnia genuina atque a poeta ipso profecta essent, si extra dubitationem positum esset, omnia optime se haberent. Nunc vero cum multos versus subditicios esse inter omnes constet, priusquam ad poetae vitam illustrandam adhiberi possint, quæstio instituenda est, quae ipsius Theognidis sint quæque scriptorum aliorum. Consentaneum est igitur nos, antequam ad vitam enarrandam aggrediamur, de versibus quid statuendum sit, videre.

Quae de versibus Theognideis, qui genuini sint quique subditicii, suspicio est, ea ipsa hac, qua utimur, carminum mota est collectione, cuius de condicione viri docti ad unum omnes consentiunt. Et Joachim quidem Camerarius: *φανερὸν, inquit, ὅτι τὰ Θεόγνιδος ἔχοντα ἐπιγραφὴν ἔπη συναθροισμὸς τίς ἐστὶ ποιημάτων διαφόρων, περιαιρεθέντων δηλαδὴ ἐκ τῶν ἐκείνου ὅσα τινὸς αἰσχρολογίας ἔχεσθαι ἔδοξε καὶ ἀντὶ τούτων ἐμβληθέντων ἄλλων*¹⁵⁾. Item Schneidewinus: Disiecti membra poetae arguit primus obtutus: adeo fere nullo ligamento singulae elegiae vinctae sunt¹⁶⁾. Nunc quidem carmina illa discerpta et cohortationibus ad Cynnum intertexta leguntur, ut magnam quandam cladem sustinuisse videatur synagoge Theognidea¹⁷⁾. Summa imis mixta habemus¹⁸⁾. Neque aliter Schœmannus: prisca et genuina, inquit, Theognideorum carminum forma qualis fuerit, ex nullo eorum cognosci potest¹⁹⁾. Illud tamen negamus fieri posse, ut ex hac quae hodie exstat farragine, cuius compilatori nullam eiusmodi collectionem praesto fuisse certissimum est, si quis eos versus, qui aut manifesto alieni sunt aut nihil de virtute bonisque moribus praecipiant, omnes eliminet, ceteros autem probabiliore quodam sententiarum ordine disponat, aliquid veteris illius gnomologiae simile aut non nimis saltem ab eius similitudine abhorrens efficiatur²⁰⁾. Bergk

¹⁵⁾ cf. prolegom. pag. 83. — ¹⁶⁾ præfat. ad Theognid. pag. 47. —

¹⁷⁾ ibid. pag. 48. — ¹⁸⁾ ibid. pag. 49. — ¹⁹⁾ cf. schediasma de Th. pag. 6.

— ²⁰⁾ ibid. pag. 7.

denique indicat: Gegenwärtig liegt uns nicht etwa eine Sammlung der Elegien des Theognis vor, sondern wir haben es zu thun mit einer chaotischen Masse von Fragmenten, welche bald diesen, bald jenen Elegikern von Tyrtæus bis auf Euenus hinab und vielleicht noch weiter angehören, welche aus allem Zusammenhang herausgerissen sind, oft eine ganz andere Beziehung erhalten, mit völlig fremdartigen Bestandtheilen zusammengescholzen sind. Einen klaren Blick in den Zustand dieser Sammlung eröffnen uns die anderwärts vollständig erhaltenen Elegien jener Dichter, welche hier in dürftigen Resten bald da, bald dort auftauchen²¹⁾. Bruchstücke und Trümmer sind es durchgehends, nur in größerem und geringerem Grade entstellt²²⁾. — Quibus cum iudiciis alii quoque viri docti consentiunt.

Sed quo testimonia virorum doctorum, cum ipsa collectio magna voce unius se esse poetæ neget? An unum putas poetam tot versus aut eosdem aut paululum mutatos repetisse, tot versus inter se pugnantem scripsisse, tam solute sententias inter se iunxisse? Quid quod huic collectioni satis magnus eorum versuum numerus inest, quos aliorum poetarum, ut Tyrtæi, Mimnermi, Solonis, esse aperte a veteribus traditum est²³⁾? Nonne hoc firmissimum nostræ sententiæ argumentum est? Nam ut hi versus irreperunt, sic alios aliorum poetarum receptos esse quominus putemus, quid est, quod obstat?

Sunt vero, qui veterum scriptorum afferant testimonia, quibus non genuinam esse hanc collectionem probent, veluti Schneidewinus, qui scribit: arguit (sc. disiecti membra poetæ) testimoniorum fides vetustorum. Nam auctore Xenophonte apud Stob. Flor. LXXXVIII, 499. Gesn. constat initium duxisse Theognideorum collectionem, qualem illius ætatis homines versabant, ab eis versibus, quos nostri codices inserunt a vv. 183—190. Et vv. 237 sq. pristini συναρτοποιου̅ eorum, quæ ad Cynnum scripta fuerunt, finem fecisse sagaciter viri docti perspexerunt²⁴⁾. Idem fere dicit Bergk in ed. poet. lyric.²⁵⁾.

²¹⁾ Rhein. Museum III. pag. 213. — ²²⁾ ibid. pag. 220. — ²³⁾ Exempla infra afferentur. — ²⁴⁾ cf. præf. ad Theognid. pag. 47. — ²⁵⁾ cf. adnot. ad Theognid. v. 183 sq.

At hæc rectè se habere nego, etsi commendari videntur verbis Stobæi hæc scribentis²⁶⁾: Ξενοφάντος (?) ἐκ τοῦ περὶ Θεόγνιδος. Θεόγνιδός ἐστιν ἔπη τοῦ Μεγαρέως· οὗτος δὲ ὁ ποιητὴς περὶ οὐδενὸς ἄλλου λόγον πεποιήται ἢ περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας ἀνθρώπων καὶ ἔστιν ἡ ποίησις [σύγγραμμα]²⁷⁾ περὶ ἀνθρώπων, ὡσπερ εἴ τις ἵππικὸς ὦν συγγράψειεν περὶ ἵππικῆς. Ἡ οὖν ἀρχὴ μοι δοκεῖ τῆς ποιήσεως ὀρθῶς ἔχειν· ἀρχεται γὰρ πρῶτον ἀπὸ τοῦ εἶ γενέσθαι· ᾤετο γὰρ οὔτε ἀνθρώπων οὔτε τῶν ἄλλων οὐδὲν ἂν ἀγαθὸν εἶναι, εἰ μὴ τὰ γεννήσοντα ἀγαθὰ εἶη· ἔδοξεν οὖν αὐτῷ παραδείγμασι τοῖς ἄλλοις ζώοις χρῆσασθαι, ὅσα μὴ εἰκῆ τρέφεται, ἀλλὰ μετὰ τέχνης ἕκαστα θεραπεύεται, ὅπως γενναϊότατα ἔσονται. δηλοῖ δ' ἐν τοῖσδε τοῖς ἔπεσιν· Κριοὺς κ. τ. λ.²⁸⁾ ταῦτα τὰ ἔπη λέγει τοὺς ἀνθρώπους οὐκ ἐπίστασθαι γεννᾶν ἐξ ἀλλήλων κἄτα γίγνεσθαι τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων κἀκίον αἰετὸ μὴ γινόμενον τὸ χεῖρον τῷ βελτίονι. οἱ δὲ πολλοὶ ἐκ τούτων τῶν ἔπων οἴονται τὸν ποιητὴν πολυπραγμοσύνην τῶν ἀνθρώπων κατηγορεῖν καὶ ἀντὶ χρημάτων ἀγένειαν καὶ κακίαν ἀντικαταλλάττεσθαι εἰδόμενος²⁹⁾, ἐμοὶ δὲ δοκεῖ ἄγνοιαν κατηγορεῖν περὶ τὸν αὐτῶν βίον.

Nam huius loci auctor, quisquis est, — non enim Xenophon-tem fuisse pro certo affirmaverim — omnem Theognidis aīτ in vita moribusque hominum versari poesin. Pertinet igitur ad philosophiam atque ad eam partem, quae ἡθικῆς nomine appellatur. Atqui ut omnes philosophos principium rationemque, unde exorsi disciplinam suam quasi exstruant, habere oportet, ita huius poesis, quae tota in philosophia versatur, auctor hominum genus atque originem repetit, quo præcepta sua fundet; videntur enim ei boni, qui a bonis creentur, qui a malis, mali, id quod bestiarum exemplo probatum est, ut versus allati docent. Atque hoc totius fundamentum poesis Stobæi auctor ἀρχὴν vocat, quae vox et «initium» et «principium» significat³⁰⁾ sæpissimeque a philosophis usurpatur³¹⁾

²⁶⁾ cf. l. l. — ²⁷⁾ glossema esse videtur desumptum ex sequenti συγγράμειεν. — ²⁸⁾ cf. Theogn. 183—190. — ²⁹⁾ ὡς ἀντὶ χρημάτων α. κ. κ. ἀντικαταλλάττεσθαι εἰωθόμενων legendum esse videtur Bergkio ad h. l.; ego pro εἰδόμενος coniicio αὐτοῦς, ut καὶ . . . αὐτοῦς sit ἐπεξήγησις vocabuli πολυπραγμοσύνην. — ³⁰⁾ „initium“ constat id significare, quod primum est, sed re subsequenti tollitur; „principium“ rem primam, quae eadem subsequentium causa est. — ³¹⁾ cf. Diog. Lært. proem. 13. 20. Thales I, 1, 27:

item atque a Latinis «principium»³²): quod quidem fundamentum ut a more ac consuetudine antiquorum abhorreat; tantum abest, ut sæpius maximeque in civitatibus Doricis in usu fuerit, quæ hac potissimum re continebantur³³); idemque toti Theognidis poesi subiectum esse, ubivis in libro videbis. Igitur auctor, quem Stobæus excerpserit, nihil aliud nisi sibi quoque illud poetæ principium probari atque placere dicit.

Hac loci interpretatione admissa iam omnia optime se habebunt; nam et verba ἀρχὴ τῆς ποιήσεως apto eoque proprio sensu dicta sunt neque verba δηλοῖ δ' ἐν τοῖσδε τοῖς ἔπεσιν, quæ, si ἀρχὴν τῆς ποιήσεως primam elegiam interpretaris, valde mira sunt, — certe enim φησὶ γάρ vel simile quid expectabas —, quidquam habent offensionis. Nec minus difficultas, quæ eadem interpretatione probata in verbis ἢ οὖν ἀρχὴ μοι δοκᾷ τῆς ποιήσεως ὀρθῶς ἔχειν inest, remota est. Annon mirandum est, si auctor, cuius verba Stobæus asservavit, primam sibi dicit probari elegiam, quasi omnes reliquæ ei displiceant? Accedit, quod hæc demum, quam nos dedimus, loci interpretatione accepta controversia illa, quæ auctorem inter aliosque Græcos intercessit, clara rectaque luce offulgetur. Quæ cum ita sint, omnis illa de alió, qui Xenophontis ætate fuisse perhibetur, ordine virorum doctorum sententia concidit; nam ἀρχὴν τῆς ποιήσεως, quem ad modum nos accipimus, prima statim elegia enarratam atque expositam fuisse non necesse est^{33a}).

ἀρχὴν δὲ τῶν πάντων ὕδωρ ὀρεστήσατο, quod Vitruvius vertit: omnium rerum principium aqua. Anaximand. II, 1, 1. Anaximand. II, 2, 1. Suidas s. v. cf. præterea Demosth. olynth. 2, 10. — ³²) Cicero eodem sensu ac significatione „initia“ habet cf. Academ. poster. I, 7, 26. 11, 39. — ³³) cf. Alcæum 41: χρήματ' ἀνὴρ, πενιχρὸς δ' οὐδεις πέλετ' ἐσθλὸς οὐδὲ τίμιος. Pind. Tyth. 8, 62: φοῦτ' τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει ἐκ πατέρων παισὶν λήμα. Aristot. pol. I, 6 (Bekk.): τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ περὶ εὐγενείας αὐτοὺς μὲν γὰρ οὐ μόνον παρ' αὐτοῖς εὐγενεῖς, ἀλλὰ πανταχοῦ νομίζουσιν. — δταν δὲ τοῦτο λέγωσιν, οὐδενί ἀλλ' ἢ ἀρετῇ καὶ κακίᾳ διορίζουσι τὸ δοῦλον καὶ ἐλεύθερον καὶ τοὺς εὐγενεῖς καὶ τοὺς δυσγενεῖς ἀξιοῦσι γὰρ, ὡς περ ἐξ ἀνθρώπου ἀνθρώπον καὶ ἐκ θηρίων γίνεσθαι θηρίον, οὕτω καὶ ἐξ ἀγαθῶν ἀγαθόν· ἡ δὲ φύσις βούλεται μὲν τοῦτο ποιεῖν πολλάκις, οὐ μόντοι δύναται. Horat. IV, 4, 29: Fortes creantur fortibus et bonis; | Est in iuvenicis, est in equis patrum | Virtus; neque inbellem feroces | Prøgenerant aquilæ columbam. — ^{33a}) cf. etiam

Neque plus ex Platonis³⁴⁾ colligi potest loco, quo alii³⁵⁾ utuntur, ut illius atque huius ætatis carminum Theognideorum ordinem diversum fuisse comprobent.

Sed etiamsi hac disputatione argumenta, quæ viri docti ex aliis scriptoribus sumpserunt, futilia esse cognoverimus, aliud tamen restat, quo diversitas huius, qui nunc exstat, atque ipsius Theognidis libri luculentissime probari nobis quidem videatur, rationem dico, qua alia alia excipiant poematia. Et de hac quidem carminum nectendorum ratione iam Welckerus egregiis suæ editionis prolegomenis³⁶⁾ disseruit alique secuti sunt³⁷⁾. Nuper hanc rem accurate tractavit Fr. Nietzsche in Mus. Rhen. XXII pag. 161 sq., qui repetitionibus maxime pressis totam, quæ exstat, collectionem confectam esse putat singulorum similitudine verborum carmine carmini ab aliquo adnexo. Cui suo iure adversatur Fritzsche in Philol. XXIX pag. 526 sq., qui, Nietzscheii sententia ut stet, nimis repetitionibus opus esse sæpiusque carmina, quæ similitima habeant verba, non iuxta se posita, sed aliis paucis separata legi demonstrat. Accedit, quod Nietzscheius sæpe nimis consueta ac communia verba ad nexum faciendum adhibere cogitur. Quæ cum ita sint, ad hanc quæstionem, quæ quidem maximi in hoc poeta momenti est, recurrere atque, quid ipse sentiam, exponere non alienum putavi.

Atque huius quidem coniunctionis cardo qua in re vertatur, nec difficile est dictu et ab aliis aliis quoque in scriptoribus observatum est³⁸⁾. En habes rem omnem! Sententiæ ac singula poematia nectuntur similitudine et verborum et rerum; nec vero similitudine tantum, sed etiam diversitate rerum contrariarum;

Leutsch. Philol. XXIX pag. 519 sq., qui Stobæi locum ex diversis fragmentis conflatum esse et ποιησιν poema significare ratus omnia, quæ v. d. inde consequi voluerint, denegat: Xenophontis locus non est. — Cum nostra interpretatione consentire videtur van der Mey, studia Theognidea, pag. 6: Xenophon tantum ad rem, quæ Theognideæ poesi subjecta est, animum attendit. — ³⁴⁾ cf. Men. pag. 95 D c. 36; cuius loci de interpretatione cf. infra, ubi de Platone agemus. — ³⁵⁾ cf. e. g. Bergk. ad v. 435. — ³⁶⁾ pag. 105 sq. — ³⁷⁾ cf. Schneidew. præf. pag. 52: incerto casui tantum concessum fuit iuris, ut, qui mos fuit veterum Grammaticorum, ex similitudine litterarum fragmina iuxta collocata appareat, cf. etiam van der Mey. — ³⁸⁾ Kœchly in Hesiodi oper. et di. Hand. observ. crit. in Catull. pag. 18.

quid quod etiam versus adduntur, qui iudicium quoddam de rebus præcedentibus ferre videantur? Quæ quidem iungendi ratio non passim, sed ubique per totum librum æque reperitur. Pauca carmina maximeque, id quod bene animadvertas velim, Cyrni nomine insignita ut interdum sine iunctura posita videntur, ita alia ex eis apta sunt; non nunquam etiam simillima longiore separantur intervallo; id quod iam videbimus.

Librum Theognidis constat initium cepisse a versibus 19—22³⁹⁾, quippe quibus signum, quo Theognidis poemata agnoscere possint, prodatur⁴⁰⁾. Quibus præmissas vides invocationes deorum atque preces; quæ cur ab auctore huius sylloges primo loco positæ sint, in aperto est: ab Jove principium. Neque obscurum est, cur Apollinem invocet, ut qui artium litterarumque antistes deusque tutelaris sit atque Alcathoi, Megarorum conditoris, auxiliator⁴¹⁾ (1—4). Apolline autem invocato non iam mirum est, quod versus 5—10 additi sunt, qui ex hymno in Apollinem Delium scripto desumpti videntur. Eadem ratione sequitur Diana, Apollinis soror, filia Latonæ (11—14); cui, ut chorus expleatur, subiunguntur (15—18) Musæ et Gratia, quæ ut in Apollinis et Dianæ comitatu esse solent, ita ipsæ litterarum deæ perhibentur.

Versus igitur 19—22, ut id repetamus, totius libri initium fecerunt; qui cum Cyrni nomine insigniti sint, alii et ipsi ad Cynnum scripti adiunguntur; quorum prioribus (27—38) admonitiones præceptaque de vita bene instituenda et de sociis recte eligendis ita dantur, ut rei publicæ ratio habeatur; posterioribus (39—60) de rei publicæ statu ac conditione agitur. 61 sq. adduntur propter Πολοπαίδη (57. 61) et ἀπάτας (67), quæ quidem vox ad antecedens ἀπατώσι (59) refertur. Quibus versibus (61—68) quæ sententia exponitur, fidem aliis hominibus in rebus gravibus haberi non posse, ea vv. 69—76, qui præterea verbis inter se cohærent, continuatur. Vv. 69 sq.: μήποτε et μηδένα (61), σπουδαῖον πρῆγμα et χρήμα σπουδαῖον (65). 73: πρῆξιν et πρῆγμα (70). 75: πάροισιν et παῦροι (74).

Vv. 77—94 cum præcedentibus copulati sunt; sed eidem no-

³⁹⁾ cf. Bergk. ad v. 27. — ⁴⁰⁾ de interpretatione horum versuum cf. infra. — ⁴¹⁾ cf. Theog. 773 sq.

vam inferunt sententiam, quae usque ad v. 132 pertractatur, praecipua dico de amicitia observanda. 77: πιστός et πίσυρος (75) et πιστός (74). 79: πάυρους et πάυροιςιν (75), πιστός (80) et πιστός (77). χαλεπή διχοστασίη (78) et χαλεποίςι πρήγμασι (80). 83: τούτους οὐ χ' εὔροις et πάυρους εὔρήσεις (79). 87: πιστός ἐνεστι νόος. 91⁴²): γλώσση διχ' ἔχει νόον cf. 87. 95: ἑταῖρος (95. 91), γλώσση (91. 96). 101: φιλήσαι (89) et φίλος (95. 97). 105: δειλούς et δειλός (102). 113: κακὸν ἄνδρα φίλον et κακὸν ἄνδρα φιλήσαι (101)⁴³). 115: ἑταῖρος et φίλος (113). 117: propter sententiae similitudinem cum vv. sq. 119: κιβδήλοιο et κιβδήλου (117); ceterum 117 sq., c. 119 sq. iungendi videntur. 131—2 parentes bonos infidis amicis opponunt.

Versus 129—130, qui nomine Πολοπαῖδη cf. Κύρνε (120) cum praegressis cohærere videntur, transitionem faciunt ad aliam partem, qua de deis, «auctoribus malorum ac bonorum», agitur, qui «malis» quoque divitias donant, recusant virtutem (133—218). Atque 129—130 adscripti sunt ad vv. 133 sq., ut qui rem inde consecrariam contineant. 143 sq. iunguntur vocabulis οὐδείς cf. 133, ἀθανάτους cf. θεοὶ (134); praeterea inest nomen Πολοπαῖδης; ceterum ad vv. 145 sq. adscripti videntur. Idem valet de vv. 145 sq., qui praeterea sententiam proferunt similem. 149: ἀρετῆς cf. 147. 151: θεὸς κακὸν ὅπασεν ἀνδρὶ cf. 149. 153: ὕβριν cf. 151. 155 sq. non cohærent nisi fortasse verbis: πενίη et ἀχρημοσύνη cf. κόρος et ἔλβος. 159: μήποτε cf. 155. 161 eiusdem sunt argumenti et c. 160 iungendi. 165: νόσφι δαίμονος cf. 161 sq., praeterea πενίη et πενιχρός cf. 155 et οὐδείς ἀνθρώπων (159/160). 167: ἔλβιος οὐδείς ἀνθρώπων cf. 165. 169: θεοὶ cf. δαίμων (161 et 166). 173: πενίη cf. 165, aut non cohærent, ceterum cum his coniungendi sqq. 183: Κύρνε cf. 181 similisque argumenti. 191: γένος—μίσγεται cf. 190. 193: χρέμασι cf. 186. 197: χρέμα. 209: non coniuncti. 211: κακόν cf. ἀνηρότατον (210). 213: φίλους cf. 209. 215: ὀργήν cf. 214.

Versus, quos supra tractavimus, priorem quae hodie exstant, carminum Theognideorum partem appellari licet, quae ab altere

⁴²) 91 sq. a 90 seiungendi et cum 93—94 coniungendi; v. 86 continent; item 95 sq. cum 97—100 iunxi. — ⁴³) ceterum 100—114 unum carmen videtur.

eo distinguitur, quod hac pluribus versibus eadem sententia continuatur, illa poematis singulis singulae res absolvi solent, paucis, de quibus suo loco disputabimus, versibus exceptis. Ac qui hanc partem incipiunt versus 219—220, non coniuncti sunt. 221 referuntur ad 213 sq. cf. ποικίλα. 227: ἀφροσύνη (230) cf. 221 et 223. 233: sine iunctura, nisi forte putas vinculum esse vocabulum κενόφρονι cf. ἀφροσύνη (230). 235: Κόρυς. Sequuntur 237—38: vv. 239—41 ad ἀλόγος (235) referuntur; Κόρυς 247 et 253 cf. 234. 255: τυχεῖν cf. 253; praeterea sententia similis atque antecedentium: τερπνότατον, τοῦ τις ἐρᾷ, τὸ τυχεῖν. Idem valet de 257 deque 261: παιδὶ τερπείη cf. 257: ἵππος ἐγὼ καλῆ καὶ ἀεθλίη. 267 causam antecedentium (261 sq.) afferre videntur: paupertas despecta est. 271: τῶν πάντων δὲ κάκιστον etc. cf. 270 et 277: paupertas summum malum est; sed qui hos versus addidit, haud scio, an versus 261 sq. respexerit ita, ut iudicium de puella parentibus non obœdiente sibi ferre videretur. 279: κακόν et κακῶς cf. 273, aut non cohærent. 283 sq.: τιθεῖν cf. 282. 289 sq. non cohærent. 293 sq. cum præcedentibus iungendi videntur. 295 aut exemplum ad v. 291 sunt, aut propter συμποσίῳ (298) cf. κρέα δαίνονται (293) additi. 299: non cohærent.

Versus 301 sq. et 303 sq. ita prægressis appositi esse videntur, ut generale quoddam præceptum inde derivent. 305: κακοὶ et ἐκ γαστρὸς γεγόνασιν cf. 300, 309 ex 306 sq. apti sunt, quibus convivii notio subest cf. 31 sq.; ceterum εὐφρων et καρτερός cf. 301. 313: ἐν μὲν μαινομένοις cf. ἐν μὲν συσσίτοις 309. 315: non cohærent cum antecedentibus, sed cum sequentibus. 319: ἔμπεδον αἰεὶ cf. 317 et πλοῦτον (321 et 315). 323—346, qui ipso nomine Κόρυς cum præcedentibus et inter se iunguntur, haec praeterea vincula habent. 329: θεῶν cf. 328. 331: ἥσυχος ὄδδον ἔρχεο ποσσίν cf. βραδὺς εἶλεν διώκων (329). 333: non cohærent; item 335 et 337. 341: ἀλλὰ Ζεῦ τέλεσόν μοι—δὸς δέ μοι cf. Ζεὺς μοι δοίη τίσιν (337). 351 sq., haud scio, an propter paupertatis notionem, quae in vv. 346 sq. inest, additi sint; praeterea φιλεῖς cf. 337. 355: non cohærent; 355—362 nomine Κόρυς inter se cohærent et iungendi videntur. 363: τίσαι νῦν cf. 362. 365: γλώσση etc. cf. εἰ κώτιλλε (363). 367: νόον cf. 365. 371 sq. sine iunctura cum prægressis videntur. 373: φίλε

(372) et νόον cf. 367. 381 sq. adnotatio alicuius de antecedentibus esse videntur. 383 sq. vv. 373—380 continuant. 393: πανή cf. 384 sq. etc. 399 sq. cum 393—398 iungendi sunt.

Vv. 401 sq. sequuntur propter v. 404, quocum cf. 386. 407: ἡμαρτες cf. 404 et φίλτατος cf. 399 et γνώμης cf. νόος (395). 409: vinculum non video. 411 cf. 409; vide præterea 410 et 412. 413—414 cum 415 sq. iungendi videntur; δόναμαι et ἐταίρος cf. 411 et 412. 419: δόναμιν cf. 415. 421: γλώσση θύραι οὐκ ἐπίκαινται cf. σιῶ (420). 425: non cohærent cum antecedentibus, sed cum sequentibus. 429: φῶσαι cf. φῶναι (425). 439: νόον cf. 435; ceterum aliquis hos versus de prægressis adnotasse videtur. 441: non cohærent; nisi forte ἐσθλόν et κακόν vincula sunt cf. 431. 447 sq. sententia antecedenti contraria: ego omnibus in rebus perfectus sum, qua de magniloquentia aliquis vv. 453 sq. adscripsisse videtur. 457 sq. aut ad vv. 441 sq. aut ad 453 sq. adscripti esse possunt; cf. præterea οἷ τοι et οὐδεὶς (441). 461: νόον cf. 454 et 435; ceterum 461—462 quasi iudicium de vv. 457 sq. ferunt. 463—464 prægressis contrarii sunt: noli moliri difficiliora — difficilioribus rebus gloriam assequeris; præterea χρῆμα cf. 462. 465 sq. quasi explicant verba: χαλεπῶ δ' ἔργματι κῶδος ἔπι (464). 467: μηδένα cf. 461; præterea sententiam vv. 465—466 illustrant. 497 sq. similis sunt argumenti. 499: ἀνδρὸς δ' οἶνος ἔδειξε νόον cf. 497—498.

Sed hæc hactenus; nam eadem cura et diligentia totum librum persequi longum est ac non necessarium, eoque minus, quod intelligentibus satis superque de versuum in Theognide nectendorum ratione persuasisse mihi videor, incredulos vero ne pluribus quidem verbis adducere possum, ut credant. Satis est adnotasse eandem rationem per totum librum valere neque alteram partem, quæ titulo ἐλεγείων β inscripta codice A servatur, exceptam esse. Ceterum in ipso Theognidis libro eas voces sententiasque, quæ nexui inserviunt, propriis litteris distinxi, ut omnes facile videre possint, quid quoque loco mihi videatur. Etenim aut omnia me fallunt aut compositio libri quaestioni, quam instituimus, summi momenti est; nam recte progredientes inde concludere possumus, qua ratione quoque tempore hic liber confectus sit ac qui versus a Theognide facti sint, qui ab aliis.

Et primum quidem librum, qualis nunc est, a Theognide non profectum esse, non dubium videtur, quin omnibus ex eis, quae supra disputavimus, satis pateat. Potius aliquis primo obtutu putaverit eiusmodi collectionem ab eo institutam esse, qui sententias undique collectas ea, quam supra indicavimus, ratione in unum quasi corpus redegerit. Neque Theognidis nomen, quo hæc collectio inscribitur, obstet, cum magna versuum pars ex hoc poeta sumpta esse videatur, ut quasi fundamentum totius sylloges sit Theognidis poesis. A potiori autem, ut aiunt, denominationem fieri, aliis quoque in scriptis videmus⁴⁴⁾. Nec viri docti refragantur, qui ad unum omnes, ni fallor, hoc modo collectionem, quae nunc exstat, confectam esse consentiunt⁴⁵⁾, dissentiunt in quaestione, unde ille homo versus sumpserit.

Sunt enim, qui illum sine ullo Theognidis libro hanc syllogem conscripsisse putent⁴⁶⁾. At satis magna Theognidis versuum copia quin insit, ex eis, quae supra diximus, non est, quod dubitemus. Unde tandem sumptos eos esse existimabimus nisi ex ipso Theognide? Ex aliis, inquires, scriptoribus ei transscripti sunt. At qui sunt isti scriptores? Certe magnopere mirandum est, quod nunc eiusmodi scriptores non exstant. Præterea pulcher superiorum ducentorum versuum ordo^{46a)} cum insequentibus versibus comparatus vix cum ista sententia consentire videtur.

Sed alii putant, etsi Theognidis liber adhibitus sit, tamen hanc syllogem esse consarcinatoris et epitomatoris, qui omnibus,

⁴⁴⁾ cf. Schoemann. pag. VII: Et quod in scenicorum sententiis collectis factum videmus, ut versiculi e pluribus excerpti omnes ab unius, qui maiorem numerum præbuisset, nomine Menandri appellantur, idem etiam in elegiacis factum esse, ut Theognidis dicerentur, quorum maior tantum pars ex hoc, non pauci autem loci ex aliis sumpti essent, perquam credibile est. — Vide præterea P. Syri sententias. — ⁴⁵⁾ ibid. pag. IV: Nimirum omnem hanc collectionem non sana quadam et severa ratione critica confectam esse manifestum est, sed institutam ab aliquo veterum poetarum studioso, qui quidquid ubique Theognideum ferri videret, nullo certo ordine, sed ut quidque occurrisset, fere ad modum eorum, qui hodie Alba quae dicuntur sibi conscribunt, in chartas coniiceret, non anxie de singulorum auctoritate sollicitus, neque aliena quaedam, modo ceteris non absimilia, adscribere veritus; cf. Schneidew. pag. 51. — ⁴⁶⁾ cf. Welcker proleg. pag. 102. Schœm. sched. pag. IV. — ^{46a)} cf. infra.

quæ ad vitam moresque Theognidis pertinerent, resectis aut in brevius redactis sententias potissimum per Theognidis carmina sparsas collegerit; aliena quoque haud pauca quin receperit compilator, non dubitari posse, præsertim cum liber ipse locuples eius rei testis sit⁴⁷⁾. At hæc coniectura ne nobis prorsus probetur, id obstat, quod, quamquam nonnulla intercidissee negari non debet, tamen, ut Bernhardt in historia litteraria Græca adnotat⁴⁸⁾, nimiae eiusmodi res in reliquiis insunt, quas, si auctori in collectione instituenda illud consilium fuisset, non verisimile est irrepturas fuisse.

Quæ cum ita sint, nobis constare videtur in hac, quæ nunc exstat, carminum collectione conficienda librum Theognidis adhibitum fuisse, ita tamen, ut plures versus magis casu ac fortuito quam certa quadam ratione omitti essent. Namque ut carmina in brevius redacta esse probetur, illud adferri non potest, quod nomen *Κόρυς* sæpius in versibus continuis repetitur aut connexus sententiaque versuum aliorum alios subsequentiū obscura est, cum id alio quoque modo explicari possit⁴⁹⁾. Utique vocabulum *Κόρυς* sæpius iteratum, non video, quid habere possit offensionis, ut omittam, quam non verisimile sit auctorem, quisquis fuit, tantum dedisse operæ, ut versus in arctius redigeret^{49a)}.

Sed ita quæstio nondum ad finem perducta est; neque enim quemquam puto libro accuratius perlecto existimaturum hanc collectionem ab uno aliquo scriptam esse⁵⁰⁾; cui opinioni omnia repugnare videntur: diversus prioris ac posterioris partis ordo, magna poematum receptorum dissimilitudo, multae earundem sententiarum aut eisdem aut paululum mutatis verbis repetitiones, denique res

⁴⁷⁾ cf. Bergk. Rhein. Museum III pag. 221: der Epimator hat alles Persönliche abgestreift und nur die Summe allgemeiner Gedanken und Vorschriften zurückgelassen, also besonders Anfang und Ende der Elegieen, weil hier der Grundgedanke am entschiedensten hervortrat. — Rintelen pag. 41: Qui ordinem (collectionis) immutavit, pro libidine nonnulla omisit, id quod exemplis iam comprobavi. — Schneidewin. præf. 51. — Hertzberg in Prutz Litterat. hist. Taschenbuch p. 388 sq. — ⁴⁸⁾ cf. Theognidem. — ⁴⁹⁾ cf. Bergk ad vers. 27. — ^{49a)} Idem Leutsch Phil. XXIX p. 668. — ⁵⁰⁾ cf. Rintelen p. 41: Verum idem (auctor) mihi quidem non unam tantum huius generis collectionem ante oculos habuisse videtur, sed duas vel plures etiam, unde nonnulla mutuatus est.

contrariae ac versus iudicium vel adnotationem quandam de antecedentibus continentes; quibus omnibus rebus, ni fallor, certe plures huius collectionis fuisse auctores coniecere cogeremur, nisi alia, quae haec collectio confecta sit, ratio multo magis commoda atque in promptu esset.

Theognidis poematis antiquis temporibus magistros ad pueros in schola instituendos usos esse ut a veteribus scriptoribus traditum⁵¹⁾, ita a viris doctis saepe dictum est⁵²⁾. Quare amplioris de hac re disputationis operae optimo iure supersedere possumus; praestat quaerere — id quod ab omnibus adhuc omissum videtur — num quid usus scholasticus ad Theognidis carmina immutanda et corruptenda contulerit, num hoc fortasse modo corrupta, quam nunc praebet, condicio eius explicari possit.

Et qualem quidem fortunam Theognis in scholis expertus sit, quis est, quem fugiat? Videri licet ex Hesiodo, quem et ipsum «pueros elementa docentem occupavit balba senectus». Nonne libri, qui ἔργα καὶ ἡμέραι inscribitur, ordo turbatissimus, non eadem, quam supra in hac collectione demonstravimus, ratione sententiae sententiis assutae sunt ac continuantur⁵³⁾? Similis fuit sors aliorum, quibus magistri in scholis utebantur, librorum sententiarum, veluti Publilii Syri et Senecae⁵⁴⁾. At, inquires, Homerus in scholis versatus⁵⁵⁾

⁵¹⁾ cf. Isocr. ad Nicocl. 43 p. 23: σημείον δ' ἂν τις ποιήσαιτο τὴν Ἡσιόδου καὶ Θεόγνιδος καὶ Φωκυλίδου ποιήσιν' καὶ γὰρ τούτους φασὶ μὲν ἀρίστους γεγενῆσθαι συμβούλους τῷ βίῳ τῷ τῶν ἀνθρώπων, ταῦτα δὲ λέγοντες αἰροῦνται συνδιατρίβειν ταῖς ἀλλήλων ἀνοίαις μᾶλλον ἢ ταῖς ἐκείνων ὑποθήκαις. — Plutarch. de princ. phil. p. 777 c: τοῦτ' ἂν ἦδειν πρὶν Θεόγνιν γεγενῆσθαι cf. Gell. N. A. I, 3, 19: hoc profecto nemo ignoravit, et priusquam Theognis, quod Lucilius ait, nasceretur. — Div. Chrysost. erat. 2, 3: ἴσως δὲ τίνα αὐτῶν (sc. poetarum) καὶ δημοτικὰ λέγοιτ' ἂν συμβουλευόντα καὶ παραινούντα τοῖς πολλοῖς καὶ ἰδιώταις, καθάπερ οἶμαι τὰ Φωκυλίδου καὶ Θεόγνιδος· ἀφ' ὧν τὶ ἂν ὠφελήθηται δύναται ἀνὴρ ἡμῖν δεμιος (i. e. rex). — Cyrill. c. Julian. VII, pag. 224 Spanh. de Theognidis, Phocylidis, Isocratis, versibus concedit eos esse: χρηστομαθῆ, φιλά καὶ κεκομφευμένα, ὁποῖα περ ἂν καὶ τίθεται κορίσις καὶ μὴν καὶ παιδαγωγοὶ φαῖεν ἂν νοθευτοῦντες τὰ μειράκια. — ⁵²⁾ cf. Schneidew. præf. 51. Rintelen pag. 34. — ⁵³⁾ cf. editionem a Kœchly curatam, ubi voces copulantes distinctis litteris expressas vides. — ⁵⁴⁾ cf. Teuffel, histor. litt. Rom., I edit., pag. 349, 3. — ⁵⁵⁾ Vetustissimum testimonium est Xenophanis ap. Herodian. in Cram. Anecd. Ox. III, 296. Dracon. p. 33.

neque immutatus corruptusve est? Istud quidem verum, sed in Homero res aliter se habet atque in scriptoribus, quos diximus; is enim poeta non solum omnium notissimus — multi enim inde ab antiquissimis temporibus eius versus memoria tenebant ⁵⁶⁾ — publicisque exemplaribus ab omni immutatione tutissimus erat ⁵⁷⁾, verum, id quod gravissimum est, non singulas sententias tradit, sed res gestas, quas immutari difficilius est.

Quae si recte animo reputaveris, non iam dubium tibi erit, quin Theognis, pariter atque Hesiodus et sententiae Latinae, faciem, qualem nunc gestat, in scholis acceperit, «ut nec pes nec caput uni reddatur formae». Atque haec coniectura, quae illorum exemplorum ratione habita per se haud improbabilis videtur, argumentis quoque fulciri potest. Primum enim valde mirum est, quanto pere codices in numero versuum, quos exhibent, inter se differant, cum alii fere alium habeant numerum, veluti Mutinensis 1389, unus e Palatinis 64 ⁵⁸⁾. Etiam scriptores veteres, ut Athenæus, plures, quam in codicibus insunt, versus noverunt. Id optime ex usu scholastico Theognidis explicari posse videtur, cum, ut Schœmannus l. l. dicit, collectionem alii modo totam modo aliquam eius partem descripserint, pro suo quisque lubitu et consilio. Hæc scribenti Schœmanno scholae non in memoriam venit, sed ibi hæc maxime usu venire quis non videt?

Aliud nostrae sententiae idque gravissimum argumentum ex ipsa natura atque indole huius collectionis, qualem supra adumbravimus, desumi potest: quae eiusmodi est, ut aliter vix ac ne vix quidem intelligi possit. Omnem enim rem nobis ita animo fingimus. Eos, qui primi Theognide usi sunt, poetae carmina habuisse aut omnia aut plurima consentaneum est ⁵⁹⁾. Cum vero libri nondum essent, sed magistri pueris versus dictarent docerentque operet ⁶⁰⁾, factum est, ut ab aliis alii versus, qui institutioni aut

⁵⁶⁾ cf. Athen. 14, p. 620. b. — ⁵⁷⁾ cf. Wolf, proleg. in Homer. XXIII, 29. — ⁵⁸⁾ cf. Schœm., sched. p. 4. — ⁵⁹⁾ Bergk, Mus. Rhen. III, epitomatores sive diasceuasten putat nostram syllogem ex ipso Theognide excerpsisse. —

⁶⁰⁾ cf. Plato legg. VII, pag. 811, D et E: ἀδελφὰ τούτων τῶν λόγων μὴ μεθιέναι πρόφω μηδενί, γράφεσθαι δὲ κ. τ. λ.; sed plerumque magistri discipulis libros dederunt cf. Plat. Protag. p. 325 E et 326 A. Omnino magistri antiquitus etiam librarii fuerunt cf. Plut. Alc. 7. Aelian. v. h. 13, 38; qui

non necessarii aut non apti putarentur, omitterentur, alii, qui aut verbis aut sententiis similes aut contrarii pueris aliqua ratione prodesse viderentur, aliunde reciperentur in contextum atque adderentur⁶¹⁾. Neque a more consuetudineque scholae abhorrent ei versus, quos iudicia quaedam de rebus antecedentibus ferre vidimus; constat enim inter omnes versus melius firmissime memoriae inherere quam pedestrem orationem⁶²⁾. Itemque mos scholae tulit, ut et magistri et discipuli versus ipsi facerent poetae versus imitantes⁶³⁾, qui saepius in contextum recepti esse videntur. Denique in schola necesse est, si qua poeta similia aut inter se repugnantia dixerit, ea inter se conferri et pueris explicari⁶⁴⁾; quos quidem versus in margine a magistro (aut discipulo) adscriptos esse non veri dissimile videtur. Ad hæc cf. in universum Plut. de aud. poet.

Ita factae sunt illae omissiones et aliena additamenta, ita mira illa coniunctio sententiarum, id quod, ut ad hanc rem recurramus, eo potissimum confirmatur, quod et certa quaedam carmina sine iunctura sunt et quasi cardines, quibus versus a magistris additi vertuntur, et versus eadem vocabula continentes saepius non statim alii alios excipiunt; hi enim a magistris ad marginem adscripti postea non semper suo loco, pauci quidam etiam ante versus, ad quos adscripti erant, in textum recepti sunt, ut v. 315 sq. 425 sq. alii, — ita multae aut eorundem aut paululum mutatorum distinctorum repetitiones, ita denique tota versuum Theognideorum collectio, quae certe ita comparata est, qua pueri Graeci omnibus virtutibus, i. e. *καλοκάγαθία*, imbuti sint⁶⁴⁾. Neque cur Theo-

mercede quadam libros commodabant aliis cf. Diog. Lært. III, 66, quos ipsi scripsisse videntur; quid, quod alii libris negotiati sunt? cf. Suidas s. v. *λόγοισιν Ἐρμόδωρος ἐμπορεύεται*. Postea librorum scriptores et venditores exstiterunt, quos Aristomenes et Cratinus comici primi vocant cf. Pollux VII, 211. Ita libri magis magisque divulgati sunt et bibliothecae institutae a singulis cf. Diog. L. IX, 40. Athen. I. p. 3 a. Strabo XIII, 54. Xenoph. Mem. 4, 2, 1. I, 6, 14. Anab. VII, 5, 14. Sed alii servos libris scribendis habebant, ut Euripides Cephisophontem cf. Vit. Eurip. et Aristoph. Ran. 945. 1048. 1452; cf. praeterea Gell. N. A. II, 18. — ⁶¹⁾ cf. Plato legg. VII, 810 E et 811. — ⁶²⁾ Simile quid cf. Plat. legg. VII, 811 E. — ⁶³⁾ cf. Plutarch. de aud. poet. 2, p. 16; similes res est in oratoribus, quorum in orationes multae exercitationes scholasticae irrepserunt cf. e. gr. Demosth. or. XXIX, 47 sq. c. or. XXVII, 55 sq.; XXIX, 44 sq. c. XXVII, 44 sq. — ⁶⁴⁾ cf. Aeschin. c. Chesiph. 73. Isocr. ad Nicol. 3, 15.

gnidis libri altera ab altera parte differat, in obscuro est; namque non tam initia libri quam insequentibus corruptelis scholasticis obnoxiae esse et additamentis augeri solent, praesertim cum, quo longius progrediuntur, eo plus repetendae materiae magistris praebetur. Accedit, quod alterius partis argumentum non aequale fuisse videtur eoque minus ad scholae usum et magis ad magistrorum mutationes accommodatum. Sed etiam nunc, ut infra videbimus, ordo quidam sub vasta disturbance latet ^{64a}).

Hoc modo cum paulatim novus ac non ubique idem Theognis confectus esset, is «ita evaluit, ut ab omnibus librariis cum religione propagaretur» ⁶⁵). Verus Theognis mox oblivione obrutus est atque, cum omnes Theognidem scholasticum verum genuinumque putarent, neglectus periit: scholasticus ad haec tempora mansit. Sed ut Theognidem, ita alios poetas in scholas admissos esse inter omnes constat ⁶⁶), quamquam postea — nulli enim praeter Hesiodem extare videntur — a Theognide, qui ferebatur, magis magisque expulsi et oblitterati esse putandi sunt. Qui libri cum similis fere ac Theognis naturae indolisque essent, quid mirum, si in duobus pluribusve idem versus recepti erant? Atqui inde postea de auctoribus versuum dubitationes, quae satis multae sunt, oriri potuerunt. Eo pertinent, quae Rintelenius ⁶⁷) ad v. 147 adnotat: qui versus usu demum in proverbium tritissimum abiisse videtur, quod Aristotelis tempore haud dubie pueri in scholis ediscebant cf. Michael Ephesium ad h. l. ⁶⁸), quae dubitatio de auctore facillime oriri potuit, si utriusque poetae versus uno libro coacti erant, ita ut non accurate distingui possent. Melius putes vv. 147—8 in duobus poetis scriptos fuisse, quod per se verisimillimum est. Idem etiam in alios versus cadit cf. 153 ⁶⁹). 795—6 ⁷⁰). 255—6 ⁷¹) etc.

^{64a}) cf. infra III. — ⁶⁵) verba sunt Schneidew. praef. p. 51. — ⁶⁶) cf. quae supra de usu scholast. Theog. diximus. — ⁶⁷) cf. p. 34. — ⁶⁸) cf. Michael Ephesium in Comment. ad h. l. p. 61, qui Theophrastum in primo περὶ ἠθῶν hoc distichon Theognidi, in primo autem τῶν ἠθικῶν Phocylidi tribuere docet. Welker. — ⁶⁹) cf. Clem. Alex. Str. VI p. 620 Theognidem ait Solonis versum τίττει γὰρ κόρος ὕβριν δταν πολλὸς ὄλβος ἐπιγται, ita ut in libris nostris legitur, immutasse. — ⁷⁰) Ut Mimnermi est in Anthol. Planud. p. 120 Steph. et Pal. T. II, p. 20. — ⁷¹) cf. Aristot. Eth. Nicom. I, 9 Deliacum epigramma vocat; Eth. Eudem. I, 1.

Ita ratione, qua ea, quae nunc exstat, carminum Theognideorum sylloge probabili modo orta sit, cognita iam quaestio de eius aetate instituenda est, quae haud ita difficilis videtur. Namque ex eis, quae supra disputavimus, sponte apparebit ab ipsa illa, qua Theognis in scholas receptus est, aetate hanc collectionem inchoatam neque ad finem et umbilicum perductam esse nisi longo temporis spatio interiecto. Quodsi tempus definire volumus, quod in hanc collectionem conficiendam insumptum est, facere non posse videmur, quin id tempus, quod, dum finis ei imponeretur, praeteriisse probabile sit, indicemus. Id vero reperiemus, si diversorum temporum scriptoribus, qui versus Theognidis laudant, deinceps cum nostra sylloge comparatis viderimus, quid simile, quid diversum habeant, initio ab antiquissimis facto.

Atque horum scriptorum agmen ducit Plato, qui duobus locis ⁷²⁾ Theognidem laudat. Quibus ex locis is memoratu dignissimus est, qui in Menone legitur. Vv. enim 33—36 laudatis Plato: ἐν ἄλλοις δὲ γε ὀλίγον μεταβάς pergens vv. 435 sq. nostrae editionis addit. Quaeritur igitur, num transitus a vv. 33 sq. ad vv. 435 sq. verbis ὀλίγον μεταβάς designari possit; quod si iure negaverimus, equidem puto rem ita componi posse, ut existimemus Platonem Theognidis versus nondum tot alienis additamentis inquinatos habuisse; ita enim cum vv. 435 sq. propius ad 33 sq. accesserint, Plato suo iure ὀλίγον μεταβάς dicit. De altero loco, ex quo nihil confici potest, cf. quae infra in Theognidis vita disputabimus.

Platonem sequitur Aristoteles, qui plures Theognidis versus ⁷³⁾ laudat; ex quibus, ut ex Platonis, apparet Aristotelem certos

⁷²⁾ Men. p. 95. D. c. 36 laudantur vv. 33—36 et 435 sq. legg. I p. 630 A vv. 77. 78. — ⁷³⁾ vv. 31 sq. in Ethic. Nicom. IX, 9 et 12 ed. Bekk., 147 sq. ibid. V, 3 verbis καὶ παροιμιαζόμενοι φάμεν additis, quibus indicatur hos versus iam tum in proverbium abisse, id quod etiam Michaelis Ephesii ad h. l. adnotatione confirmatur cf. supra p. 16. Vv. 125 sq. leguntur Eth. Eudem. VII, 2; ibid. III, 1 vv. 177 sq.; versus 14 ibid. VII, 10. Vv. 255—6 memorantur Ethic. Nicom. I, 9 et Ethic. Eudem. I, 1, ubi Aristoteles eos Δηλιακὸν ἐπίγραμμα vocat. Versus 472 sq. ter in Aristotele exstant: Rhet. I, 11, Metaph. IV, 5, Eth. Eud. II, 7; quorum priore loco Arist. non affert, ex quo auctore distichon sumpserit, duobus posterioribus Euenum laudat.

quosdam versus, qui hodie exstant, apud Theognidem nondum legisse; unde sequitur Theognidis librum Aristotelis ætate multo magis quam hodie alienis additamentis caruisse.

Proximus est Xenophon, qui duobus locis ⁷⁴⁾ Theognidis versus ita affert, ut de Theognidis collectione, num a nostra distulerit, nihil effici liceat.

At alius, ut volunt, superest Xenophontis locus, qui a Stobæo III, 167 (88, 14) exhibetur; is an genuinus sit, valde dubito. Nam ubi hic locus apud Xenophontem legitur? Non enim inest in eis, quos nos habemus, Xenophontis libris. Itaque alii in deperditorum Xenophontis librorum numero libellum, qui *περὶ Θεόγνιδος* inscriberetur, fuisse putant; alii in commentariis, quos lacunosos et corruptos esse constet, Stobæi verba scripta fuisse persuasum habent; alii denique Xenophontis nomen per errorem irrepsisse coniecerunt ⁷⁵⁾. Ac sane mirum est eum librum, si Xenophon scripsit, nusquam commemorari, ne a Diogene quidem Laërtio, qui Antisthenem eiusmodi libellum composuisse affert ⁷⁶⁾. Neque magis probabile est hunc locum Memorabilibus infuisse, cum totius loci natura atque indoles memorabilibus repugnet, ne addamus ipsum titulum Stobæi: *ἐκ τοῦ περὶ Θεόγνιδος* obstare videri. Nonne præterea, ut hoc quoque moneam, Xenophon in commentariis aliter de nobilitate sentit atque auctor loci, quem Stobæus exscripsit ⁷⁷⁾?

Sed quicumque auctor huius loci est, certe ex eo concludi potest illius ætate Theognidis collectionem nondum ita, ut nunc, interpolatam fuisse. Cum enim scriptor dicat: *οὗτος δὲ ὁ ποιητῆς περὶ οὐδενὸς ἄλλου λόγον πεποιήται ἢ περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας ἀνθρώπων, καὶ ἔστιν ἡ ποίησις [σὺγγραμμά] περὶ ἀνθρώπων*, ea verba quin de nostra sylloge dici nequeant, dubium non est.

Idem sequitur ex Isocrate, qui, ut Nicoel. p. 18 b, ubi ei versus 303 obversatus esse videtur, missum faciam, eiusdem orationis p. 23 homines ita natura comparatos esse dixit, ut bona laudarent, facerent mala: *σημεῖον δ' ἄν τις*, inquit auctor, *ποιήσασαιτο*

⁷⁴⁾ cf. Mem. I, 2, 20 auctore non nominato. Symp. II, vv. 35—36. —

⁷⁵⁾ cf. Xenoph. ed. G. Sauppe, vol. V appendix altera 1. — ⁷⁶⁾ cf. Diog. L. VI, 16. — ⁷⁷⁾ cf. memor. IV, 4, 22. — Ceterum cf. Leutsch. Philol. XXIX p. 519 sq.

τὴν Ἡαΐδου καὶ Θεόγνιδος καὶ Φωκυλίδου ποιήσιν· καὶ γὰρ τοῦ-
 τος φασὶ μὲν ἀρίστους γεγενῆσθαι συμβόλους τῷ βίῳ τῶν
 ἀνθρώπων, ταῦτα δὲ λέγοντες αἰροῦνται συνδιατρίβειν ταῖς ἀλλήλων
 ἀνοίαις μᾶλλον ἢ ταῖς ἐκείνων ὑποθήκαις: quae quidem verba non
 magis de nostra collectione dici possunt quam Stobaei, quae modo
 tractavimus.

Ex Theophrasto denique unus exstat locus, quem Michael Ephesius
 in comment. ad Aristot. Eth. Nicom. V, 1 attulit dicens Theo-
 phrastum in primo περὶ ἡθῶν libro vv. 147—8 Theognidi, in primo
 περὶ ἡθικῶν Phocylidi tribuere. Id Theophrastus non tam memoria
 lapsus fecisse videtur, sed, ut supra diximus ⁷⁸⁾, quod illos versus
 et apud Phocylidem et apud Theognidem, quibus quidem in scholis
 utebantur, legerat neque, cum alterum locum scriberet, alterius
 meminerat. Quod si fecisset, num dubium est, quin aliquid de
 diverso illorum versuum auctore adnotaturus fuerit? Ex hoc igitur
 loco cum satis luculenter appareat iam tum temporis generales
 quasdam sententias ex aliis in alios receptas esse poetas, quid obstat,
 ne hoc in Theognidem quoque cadere arbitremur?

Ex insequentibus, quae supersunt usque ad Christum natum,
 saeculis duo Scholiastarum exstant testimonia ⁷⁹⁾; sed cum inde non
 multum de statu condicionequae carminum Theognideorum concludi
 posse videatur, eis omissis praestat, quae in universum de Theognidis
 ante Christum n. condicione nobis coniciere licet, ea in brevi con-
 spectu ponere: Theognidis liber usque ad Chr. n., etsi non ab
 omnibus omnium generum interpolationibus integer erat, tamen
 maioribus quaeque a morali, ut ita dicam, poetae indole abhorrerent
 additamentis intentatus simpliciore et uniformiore
 speciem, quam hodie, praebuit. De contextu et perpetuitate versuum
 a veteribus nihil traditum est, sed librum elegantiore et con-
 cinniore fuisse docent et tot alienorum versuum inopia et maior

⁷⁸⁾ cf. supra pag. 16. — ⁷⁹⁾ cf. schol. ad Soph. Oed. Col. 1225, ubi vv.
 425 sq. laudantur, et schol. ad Thucyd. II, 48: τὸ νόημα παράδοξον καὶ
 ἐναντίον τῇ κοινῇ συνηθείᾳ· Θεόγνις γὰρ ὁ ποιήσας τὰς ὑποθήκας φησί·
 χρὴ πενήτην κ. τ. λ. (cf. vv. 175 sq.). τοῦτω οὖν ἐναντίως ὁ Περικλῆς ἀπο-
 φαίνεται· καὶ σκόπει τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἐρμηνείας, ὅτι καὶ τῆς εἰρημένης τοῦ
 Θεόγνιδος ὑποθήκης λαμβανόντως ἐμνήσθη καὶ ἤνείκατο, εἰπὼν τὸ δικαιότερον.

sententiarum, quae inerant, numerus, id quod ex ipsis antiquis scriptoribus sequitur ⁸⁰⁾.

Idem fere ex scriptoribus primi et secundi et tertii saeculi post Chr. n. de Theognide statui potest, quamquam dubium non est, quin etiam plures sententiae, quae quidem similis ac Theognideae erant argumenti, in collectionem receptae sint. Certe παιδικά et συμποτικά et alia id genus carmina Theognidem nondum deformaverunt neque tot, quot nunc exstant, aliorum poetarum versus irrepererunt.

Et Plutarchus quidem γνωμολογίας Θεόγνιδος commemorat ⁸¹⁾, ita tamen, ut inde vix quidquam, quod in nostrum usum vertamus, effici posse videatur. Sed integriore quam nos versuum Theognideorum editione Plutarchum usum esse inde intelligitur, quod aliorum poetarum versus, qui in nostra collectione Theognidi assignantur, a Plutarcho non Theognidi, sed illis, quorum sunt, poetis tribuuntur ⁸²⁾. Alii versus, quos Plutarchus ex ipso Theognide laudat, omnes in nostra sylloge leguntur ⁸³⁾.

Iam praetermissis Artemidoro ⁸⁴⁾ et Theodoro ⁸⁵⁾, ex quibus nihil colligi posse videtur, ad Dionem Chrysostomum progrediamur, cuius in secunda oratione 3 haec legimus: ὅτι δοκεῖ μοι, ὦ πάτερ, οὐ πᾶσα ποιήσις βασιλεῖ πρόκειται, ὥσπερ οὐδὲ σολή· τὰ μὲν οὖν ἄλλα ποιήματα ἔγωγε ἡγοῦμαι τὰ μὲν συμποτικά, τὰ δὲ ἐρωτικά, τὰ δὲ ἐγκώμια ἀθλητῶν τε καὶ ἵππων νικῶντων, τὰ δ' ἐπὶ τοῖς τεθνεῶσι θρήνους, τὰ δὲ γέλωτος ἔνεκεν ἢ λοιδορίας πεποιημένα, ὥσπερ τὰ τῶν κωμφοδιοδιδασκάλων καὶ τὰ τοῦ Παρίου ποιητοῦ· ἴσως δὲ τινὰ αὐτῶν καὶ δημοτικά λέγοιτ' ἂν συμβουλευόντα καὶ παραινούντα τοῖς πολλοῖς καὶ ἰδιώταις, καθάπερ τὰ Φωκλίδου καὶ Θεόγνιδος· ἀφ' ὧν τί ἂν ὠφελήθηται δύναιτο ἀνὴρ ἡμῖν ὅμοιος;

⁸⁰⁾ cf. quae infra de Stobæo dicemus. — ⁸¹⁾ cf. de aud. poet. 2. —

⁸²⁾ cf. vv. 227 sq. Plut. de divit. cup. 524 E; vv. 315 sq. vit. Sol. 3; vv. 719 sq. Sol. 2; quae omnia Solonis sunt. Vv. 427 sq. Non posse suav. vivi sec. Epic. 21 Eueno tribuit, assentiente Aristotele cf. supra. — ⁸³⁾ cf. Plat. Quaest. p. 1000 C. vv. 432 sq.; de amic. mult. extr. p. 96 F vv. 215 sq. cf. etiam Quaest. nat. 19 p. 916 C, de sol. anim. 27 p. 978 E; de comm. notit. 12 vv. 175 sq. cf. et. de Stoic. contradict. 14 et adv. Stoic. 22.; de aud. poet. 22 vv. 177 sq. — ⁸⁴⁾ cf. 1, 32 vv. 177—8. 1, 66 vv. 509 sq.

⁸⁵⁾ cf. Therap. T. IV p. 712 vv. 77 sq., ibid. V p. 71 vv. 425 sq. Welcker.

Hæc verba, nisi omnia fallunt, gravissimum argumentum præbent Dionem in eis, quos noverat, Theognidis versibus carmina neque *συμποτικά* neque *ἔρωτικά* neque *ἐγκώμια* neque *θρηνητικά* neque *γελωτοποιητικά* legisse⁸⁶⁾, quorum in nostra collectione satis magna copia inest, etsi sine dubio iam multae morales, ut ita dicam, sententiae aliunde intrusae erant. Præterea Dio v. 432 auctore non nominato laudat⁸⁷⁾.

His auctoribus breviter Galeno⁸⁸⁾ et Luciano⁸⁹⁾ et Clemente Alexandrino⁹⁰⁾, quorum ex scriptis de Theognide aut paulum aut nihil effici potest, adiunctis videmus omnia, quae supra diximus, vera esse. Nam etsi confitendum est interpolationes similium sententiarum iam satis late patuisse, tamen per hæc quoque tria sæcula nondum turpibus carminum amatoriorum et convivalium et aliorum id genus additamentis corruptus est Theognis, quibus insequenti ætate quasi situ quodam magis magisque obductus est.

Nam proximus, quem in crisin vocamus, auctor, Athenæus, nos docet illa ætate iam carmina et erotica et convivalia et ænigmata in Theognidis collectionem irrepsisse; id quod versibus, quos laudat, satis comprobatur⁹¹⁾. Quamquam ex eisdem versibus constat alteram, quam habemus, partem inde a vv. 1231 sq., quae *παιδικά* complectitur, nondum Theognidi adscriptum fuisse; nam si fuisset, Athenæum apparet pro vv. 993 sq. ex illa parte multo probrosiora et obsceniora allaturum fuisse⁹²⁾. His igitur, qui inde a vv. 1231 sq. leguntur, versibus demptis nihil obstare videtur, ne eandem fere, quae etiam nunc exstat, collectionem in suum usum adhibuisse Athenæum existimemus^{92a)}; omnis enim color ac tenor illius

⁸⁶⁾ cf. Schœm. l. l. p. 5. Welcker proleg. p. 75. — ⁸⁷⁾ cf. I p. 2. — ⁸⁸⁾ cf. T. I fol. 168, 41 Ald. vv. 509 sq. — ⁸⁹⁾ cf. de merc. cond. 5 et Apol. 10 vv. 177 sq. — ⁹⁰⁾ cf. Strom. V p. 677 vv. 31 sq. VI p. 623 vv. 457 sq. ibid. p. 622 vv. 509 sq. ibid. p. 625 vv. 199 sq.; ubi Eurip. Med. 516 sq. comparat. IV p. 483 vv. 175 sq. III p. 517 vv. 425 sq. VI p. 620 vv. 809 sq. ibid. vv. 153 sq., ubi adnotat: Σόλωνος δὲ ποιήσαντος τίκτει γὰρ κόρος ὕβριν, ὅτ' ἂν πολλὸς ἄλβος ἐπηται, ἀντικρὺς ὁ Θεόγνης γράφει· τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅτ' ἂν κακῆ ἄλβος ἐπηται. — ⁹¹⁾ cf. vv. 997 sq. et 993 sq. cf. VII p. 310 a et b; vv. 215 sq. cf. VII p. 317 a; vv. 477 sq. cf. X p. 428 c et d; vv. 229 sq. cf. X p. 427 b; vv. 205 cf. XII p. 513 d; 457 sq. cf. XIII p. 560 a. — ⁹²⁾ cf. Welck. proleg. p. 76. — ^{92a)} cf. Bergk, Rhen. Mus. III p. 406: Athenæus wenigstens scheint nur unsere Sammlung zu kennen.

collectionis idem ac nostrae fuisse videtur, etsi, ut versus, qui in nostro libro desunt, infuisse verisimile est ^{92b}), ita alii, qui hodie insunt, maximeque obscenis caruit. Quocum consentiunt etiam duo alii Athenæi loci ⁹³), qui eodem iure de nostra collectione dici possunt.

Eiusdem fere modi collectio putanda est, quam Iulianus adhibuit, ad quem iam transeamus, Eusebio ⁹⁴) et Sexto Empirico ⁹⁵) et Themistio ⁹⁶) et Basilio ⁹⁷) et Harpocrate ⁹⁸), ex quibus paulum lucratur, prætermissis. Is enim Iulianus ⁹⁹) Theognidem cum Phocylide et Isocrate Salomonis proverbii præferre se profitetur. Ad quae Cyrillus hos poetas concedit scripsisse *χρηστομαθη. φιλά και κεκομφευμένα, όποιά περ άν και τίθται κορίοις και μήν και παιδαγωγοί φαίεν άν νουθετούντες τά μεράκια*. At hæc quin Cyrillus non scripturus fuerit, si novisset carmina cum reliqua omnia, quae nunc exstant, amatoria et convivalia, tum, quae liber Mutinensis servavit, *παιδικά* ¹⁰⁰), non dubium est, etsi non omnia, quae de amore et vino canunt, carmina his verbis excluduntur ¹⁰¹).

Claudit agmen Stobæus, cuius ætate Theognis æque immutatus et corruptus erat atque nunc est; non enim aliorum tantum poetarum versus, qui hodie insunt, iam recepti erant, sed etiam carmina amatoria et convivalia aliaque ludicra irrepserant. Sed cum Bergkii ¹⁰²)

^{92b}) cf. Athen. X, 457 b. — ⁹³) cf. Athen. VII p. 310, ubi de Theogn. versibus *όποδηκων* nomen usurpat, et XIV p. 632 d, ubi de accurato metro sermo est, ubi *μηδεις στίχος* est *ακέφαλος μήτε λαγαρός μήτε μόουρος*. — ⁹⁴) cf. Prot. Ev. p. 574 C. vv. 77 sq. — ⁹⁵) cf. Pyrrh. Hyp. III, 24, 231 auctore non nominato. — ⁹⁶) cf. Or. 21 p. 248 vv. 183 sq. et or. 22 p. 265 vv. 79—80. — ⁹⁷) cf. or. ad iuven. ante Grotii floril. p. 107 vv. 1155—6 et orat. ad adolesc. p. 127 vv. 227 sq., quos tamen Soloni tribuit. — ⁹⁸) cf. s. v. *Θέογνις*, ubi vv. 783 sq. laudantur. — ⁹⁹) cf. Cyrill. c. Iul. VII p. 224 Spanh. — ¹⁰⁰) cf. edit. nostr. inde a vers. 1231 sq. — cf. Rintelen p. 40, qui idem sentit. — ¹⁰¹) cf. Schœmann. p. 5: Denique etiam Iuliani imperatoris ætate gnomologiam quãdam Theognideam ab huiusmodi (sc. amatoriorum et convivalium et aliorum ludicrorum) additamentis puram superfuisse suspicaris. — ¹⁰²) cf. Mus. Rhen. III p. 396 sq. Bergkii argumenta hæc fere sunt: 1) die Abweichungen der Lesarten sind nicht von Belang und nicht besser. 2) die Distichen, die St. mehr citirt, können in unsern Hds. ausgefallen sein; Venet. 2 hat manche Lücken. 3) die verschiedene Aufeinanderfolge der Distichen bei St. ist nicht von Belang, da auch unsere Hds. in dieser Beziehung abweichen. 4) St. führt die Verse

accurate de hac re egerit, non est, quod denuo quæstionem tractemus, eoque minus, quod in universum cum Bergkio consentimus Stobæum nostra vel nostræ simillima sylloge usum esse. Sufficit addidisse Stobæi librum, ut Athenæi, maiorem quam nostrum habuisse verisimum numerum, id quod satis declarant versus, qui in nostra collectione desunt, ab illo laudati¹⁰³). Necdum altera, quæ ἐλεγεῖων β' inscribitur, pars priori adiuncta fuisse videtur, cum nullo loco versus huius partis ab eo afferantur. Sed hoc non ita multo post factum esse inde elucet, quod in codice Mutinensi, quam perantiquus est, ea iam leguntur¹⁰⁴). Suidas quoque ea novit¹⁰⁵).

Sed per idem temporis spatium, ut alieni versus irrepserunt, ita veros intercidiisse ac periisse, non est, quod multis moneamus. Ita omnes, qui quidem ad Theognidis carmina collectionemque cognoscenda aliquid conferant, scriptores inspeximus. Atque ex hac quæstione videmus per longum temporis spatium Theognidem paulatim eam accepisse faciem, quam nunc exhibet. Et initio quidem usque ad Dionis Chrysostomi ætatem corruptelæ leviores et germano Theognidi consimiliores fuerunt; tertio vero p. Chr. n. sæculo interpolationes maximæ et violentissimæ fuisse videntur, quippe quo tempore carmina amatoria et convivalia et alia id genus irrepserint ac Theognidem ei, quem nunc habemus, similiorem reddiderint. Quinto denique p. Chr. n. sæculo, Stobæi fere ætate, collectio nostra in universum confecta est; tum enim iam omnes omnium generum interpolationes insunt; nec meliore editione undecimo sæculo Suidas¹⁰⁶) usus est. Atque hæc collectio paucis fortasse

anderer Elegiker, die in unserer Sammlung unter dem Namen des Theognis erscheinen, ebenfalls als Verse des Theognis an, cf. 585—590, obwohl er auch die vollständige Elegie des Solon an anderem Orte anführt; das Bruchstück hat andere Lesarten als die ganze Elegie; also benutzte er hier eine andere Quelle, dieselbe, die auch unserer Sammlung zu Grunde liegt. 5) die Reihenfolge, in welcher St. diese Stellen des Theognis anführt, beweist, dass jene Compilation ganz so geordnet war, wie die unserige. — ¹⁰³) cf. Stob. VIII, 9. XXI, 1. LXVII, 4. XI, 1. — ¹⁰⁴) paulo aliter Rintelen p. 40: satis comprobatum esse puto non genuinam esse hanc collectionem neque antiquitus Theognidi adscriptam. Quamquam antiquorum versus insunt, non mihi ante Stobæi ætatem collectio hæc alteri Theognidis nomine inscriptæ addita videtur etc. — ¹⁰⁵) cf. Suid. s. v. Θεόγνις. — ¹⁰⁶) cf. Suid. s. v. Θεόγνις: ὅτι μὲν παραινέσεις ἔγραψε Θεόγνις, ἀλλ' ἐν μέσῳ τούτων παρεσπαρμέναι μιαιραὶ καὶ παιδικοὶ ἔρωτες καὶ ἄλλα ὅσα ὁ ἐνάρετος ἀποστρέφεται βίος.

aut additis aut demptis versibus in libris exstat, quos nunc habemus¹⁰⁷⁾. --

II.

Quoniam supra de versuum Theognideorum collectionis compositione, origine, ætate exposuimus, proximum est, ut quæramus, quid inde ad cognoscendum, quæ carmina Theognidis quæque aliorum sint poetarum, sequatur. Quæ quæstio quam difficilis aleaeque plena sit, etsi haud ignoramus, tamen non omittenda abiiciendaque est, præsertim cum non omnibus, ut primo quidem obtutu videtur, opibus adminiculisque destituti simus.

Nam primum non dubium est, quin ea poemata, quæ ab ipsis veteribus aliis auctoribus, ut Soloni, Mimnermo, aliis, tribuuntur, a Theognide abroganda sint; itemque repetitiones eorundem versuum et sententiæ aliis contrariæ et omnes versus, qui aperte iudicium de prægressis ferunt; accedunt denique carmina amatoria, convivalia aliaque ludicra, quæ, ut supra vidimus, ne Dio quidem aliique apud Theognidem legerunt¹⁾. Hæc omnia sine dubio ex Theognide eiicienda sunt.

Sed his ademptis qua tandem nota reliqui versus cognosci possunt, utrum Theognidis sint necne? Neque enim in hac quæstione multum eo adiuvamur, quod quædam carmina ab aliis auctoribus Theognidis nomine laudantur, cum horum numerus versuum satis exiguus sit, neque ea, quam supra indicavimus, nectendi ratione nixi omnes difficultates expedire possumus. Nam magnopere cavendum est, ne nimios in similitudinibus indagandis nos præstemus, quoniam ea quoque, quæ eiusdem aut carminis aut carminum partis sunt, similitudinem quandam et verborum et rerum prae se ferunt.

¹⁰⁷⁾ Bergk, Mus. Rhen. III p. 406: Ich glaube, etwa im ersten Jahrhundert n. Chr. oder im Anfang des zweiten ist unsere Sylloge entstanden. — Rectius Schneidewin. p. 52: exstabat autem hic ordo iam sæculo XI, quo Suidas lexicon suum comportavit. — Similiter Schoemann l. l. p. 5 putat Suidae auctores collectionem nostrae similem habuisse. — Nietzsche Mus. Rhen. XXII p. 177 sq. 184 sq. putat hanc collectionem post 433 et ante Stobæum, i. e., altera quinti p. Chr. sæculi parte, factam esse.

¹⁾ cf. supra p. 20. Aliter Leutschius Philol. 1870. XXIX p. 515, qui hos quoque versus Theognidi tribuit; ceterum cf. infra. — De repetitionibus et parodiis cf. van der Mey, studia Theognidea p. 17 sq.

Quare periculum est, ne, quae communi inter se vinculo a poeta ipso iuncta sunt, aliena putes atque illa, quam diximus, ratione inter se conglutinata ac composita iudices; quae si feceris, quin in devium abeas, dubium esse non potest. Quid quod latet, si alia indicia desunt, quae ex quibus apta sint? Sed cave, ne haec ita disputata accipias, ut me fructum, quem inde ad quaestionem solvendam capimus, despiciere putes, quippe qui ipse has res minime neglexisse mihi videar: id ago, ut omnia vera luce offulgeri velim, qua optime veritas adiuvatur.

Quae cum ita sint, perbene accidit, quod nobis in ipsis eis, quae Theognidis nomine traduntur, carminibus signum proditur, quo formae, quae dicitur, externae ratione habita versus Theognideos satis certo agnoscere possimus. Id inest in versibus 19—26, de quibus utpote ad hanc rem gravissimis accuratius tractandum est.

Sed antequam ad sententiam, quae his versibus subest, considerandam aggrediamur, adnotandum videtur hos versus, quos Bergkii alique editores in unum coniunxerunt, non unum continuumque poema esse, sed ex duobus conflatum haud similibus. Sunt enim inter se iungendi vv. 19—22 et vv. 22—26. Cui coniunctioni libri non adversantur, quoniam, ut Bergkii dicit ²⁾, optimi tres codices sententias non distinguunt.

Hos vero versus ita, ut fecimus, disiungendos esse testantur ipsae sententiae, quae toto caelo inter se differunt. Nam versus 19—22 poeta gaudio poematum suorum elatus eiusmodi se usum esse sigillo dicit, quo omnes carmina sua agnoscere possint: ὦδε δὲ πᾶς τις ἐρεῖ. Θεόγνιδός ἐστιν ἔπη. Quid vero vv. 23—26 sequitur? Apud omnes homines, inquit poeta, gloriosus civibus meis nondum probor; nec vero hoc mirum est, cum ne Iuppiter quidem omnibus probetur. Quae sententiae quid tandem inter se commune habent? Altera laeta gaudiique plena, tristes solaciique plena altera ^{2a)}.

Suspicio autem, quam de his versibus habemus, aliis rebus augetur. Versus enim 23—26 postea ab alio quodam homine additos esse primo declarant verba τοῦ Μεγαρέως, quae v. 23

²⁾ cf. poet. lyr. II, Theognis, initium, ubi de codicibus sermo est. —

^{2a)} cf. Philol. 1870. XXIX p. 512, ubi Leutschius quoque hoc agnovit, etsi aliter expedit: Theognidi omnes tribuit ac coniunxit.

leguntur quaeque aperte interpolatorum manus produnt, quorum mos est, ut uno pluribusque vocabulis, quae quadrare videantur, ad praecedentia additis iam suam poesin proferant, ut passim in Homero vides³⁾; certe, quam otiosa sint, intelliges, si similia aliorum poetarum comparaveris, veluti καὶ τὸδε Φωκολίδεω, μνήμα τὸδ' Ἰπάρχου, καὶ τὸδε Δημοδόκου etc. — declarant porro verba πάντες δὲ sq., quae quantopere editores exercuerint, videbis, si adnotationem criticam legeris⁴⁾; sed bonum sensum nullis machinis extrices — declarant denique vv. 24—25, quos interpolator ex vv. 803—4 desumpsisse videtur, nisi aliunde cognitos huc adscripsit⁵⁾.

Quodsi recte versus 23—26 exturbamus, restant versus 19—22, qui per se perfecti et absoluti optimum sensum habent. Neque dubium esse potest, quin Theognidis sint, quoniam poeta de se ipse loquitur suumque nomen versibus inseruit. Possumus igitur sine ulla dubitatione eos ad Theognidis poemata cognoscenda adhibere.

Sed quae est interpretatio horum versuum? Κύρνε, inquit poeta, σοφισομένη μὲν ἐμοὶ σφρηγὶς ἐπικείσθω τοῖσδ' ἔπεσιν, quae verba Welckerus⁶⁾ ita intelligit, ut σοφισομένη ἐμοὶ τοῖσδ' ἔπεσιν verbis «hisce versibus sententiarum mearum» explanet. At σοφί-ζεσθαι idem valet ac σοφὰ νοεῖν, σοφὰ πράττειν, σοφὸν εἶναι, ut σοφισομένην potius ad prudentiam ac calliditatem, qua versus sibi conservet, referendum videatur. Rectius igitur ita vertas: «Cyrne» callido (vel potius callide agenti) mihi sigillum impressum esto hisce versibus. Quibus in verbis «callido mihi» positum esse pro illo «a me callido», vix est, quod memorem; potius videamus, quod sigillum Theognis versibus suis impresserit.

Atque editores omnes cum Κύρνε, quod nomen ab initio huius carminis positum est, ita intelligant, ut Cyrnum adolescentem a poeta appellari putent, alii aliud sigillum esse coniecerunt. Et Camerarius⁷⁾ quidem: τὰ μὲν ἐπὶ ταῦτα, inquit, τῇ ἐμῇ σοφίᾳ ὡσπερ σφραγίδι κατασημανθέντα εὔγνωστά τε καὶ διάδηλα ἔσται

³⁾ cf. e. g. Od. 4, 553. 661. 726. 783. 5, 67. 84 etc. — ⁴⁾ cf. infra ad h. l. — ⁵⁾ Bekkerus ad v. 23: Corrupta est, inquit, lectio, quo minus fragmenta coaluisse duo pateret. — ⁶⁾ cf. adnot. ad h. l. — ⁷⁾ cf. adnot. ad h. l.

πάσι. Contra hæc Welckerus ⁷⁾ adnotat: nomen meum, inquit poeta, appono, quo tamquam sigillo hisce versibus sententiarum mearum impresso vindicentur illae ab imitatoribus aliena usurpantibus. Idem Schneidewinus ⁷⁾ descripsit. Bergkium ⁷⁾ quoque aliosque sequi comma post Κόρυς positum satis testatur.

Alia interpretatio est Leutschii in Philol. XXIX p. 511 sq. Is σφρηγίδα confirmatricem veritatis notam, quam vocis significationem apud scriptores musicos legi dicit, interpretatus τοῖσδ' ἔπεισι dativum instrumenti esse vult: verba prudentia dicenti mihi (i. e. verbis meis prudentibus) confirmatrix veritatis nota hocce carmine impressa esto. Iam ad verba λήσαι sq. subiectum τὰ σοφίσματα suppleendum censet: numquam vero hæc prudentia verba de plebe clam tollentur; quae sententia sequenti versu accuratius explicatur: neque quisquam palam peiora permutabit (i. e. sibi parabit, leget), quoniam meliora adsunt; quisque enim dicet: Θεόγνιδος κτλ. Inde sponte apparet hoc carmen. extremum collectionis totius fuisse.

At mihi neque Camerarii neque Welckeri sententia probatur; nam neque ad σοφισμένῳ neque ad Θεόγνιδός ἐστιν ἔπη illud σφρηγίδος ἐπικείσθαι referri potest. Neque magis Leutschio assentiri possum. Nam ut omittam eius interpretationem a natura ac simplicitate Theognidis abhorreere, quomodo hoc extremum carmen nota esse potest veritatis præcedentium confirmatrix? Theognidis nomine addito, inquit Leutschius. At unde L. scit Theognidem, cum hoc scriberet, iam tam clarum illustremque fuisse poetam, ut eius nomine apposito versus magis commendarentur verioresque viderentur? Deinde dubito, an verba ἐμοὶ μὲν σοφισμένῳ et λήσαι δ' οὐ ποτε κλεπτόμενα Leutschii interpretationem admittant; certe verbum ἀλλάξει repugnat. Num vero verba: ὧδε δὲ πᾶς τις κτλ., id quod L. vult, significare possunt: unusquisque, cum aliam sententiarum collectionem ab aliquo sumi s. emi viderit, statim dicet: «a Theognide quoque eiusmodi poemata facta sunt eaque meliora»?

Quae cum ita sint, scribo: «Κόρυς» σοφισμένῳ μὲν ἐμοὶ σφρηγίδος ἐπικείσθω τοῖσδ' ἔπεισιν: iam omnia perspicua erunt: ipsum enim vocabulum Κόρυς sigillum est, quod Theognis omnibus suis carminibus impressurum, quo omnia sua poemata signaturum se esse dicit, eo consilio, ut ab aliis surripi nequeant; nam omnes

homines illo sigillo audito poetae versus agnoscent et clamabunt: Θεόγνιδός ἐστὶν ἔπη⁸⁾.

Hæc si recte disputata esse existimaveris, non dubium tibi erit, quin vv. 19—22, quibus poeta signum, quo poemata sua agnosci possent, legentibus indicaret, ab initio totius libri lecti sint. Id Valckenario⁹⁾ quoque et Bergkio¹⁰⁾ visum est, cum Jacobs et Welckerus¹¹⁾ et Leutschius hos versus in fine eclogarum positos fuisse suspicentur, quos Schneidewinus¹²⁾ sequi videtur. Eiusmodi vero sigillo, ut hoc vocabulum retineam, uti, tantum abest, ut ab illa ætate abhorreat, ut omnibus fere et poetis et scriptoribus in more fuerit¹³⁾; vide v. c. καὶ τόδε Φωκλίδεω, μνήμα τόδ' Ἰπάρχου, καὶ τόδε Δημοδόκου; vide præterea hymn. in Apoll. Del. 165 sq., ἱερὸν λόγον Pythag. init., Eratosthenis carmen de cubi duplicatione fin., Hecatæum; Herodotum, Thucydidem, alios. Idem, quod hi scriptores omnes, Theognis fecit, eo discrimine, ut non nomen suum unicuique carmini præponeret, sed vocabulum Κόρνε, quod suum esse signum primis versibus profitetur. Inde illud quoque sequitur Theognidem ipsum suos versus in publicum edidisse, quod a nonnullis negatum lego^{13a)}.

Sed maioris momenti est, quod inde de Cyrno et Polypæde effici potest; quem omnes, ni fallor, poetae amicum adolescentem putant. Quid quod Schneidewinus codicem h., qui inscriptionem θεόγνιδος Μεγαρέως γνωμολογία πρὸς Κόρνον πολοπαίδην τὸν ἐρωμενον exhibet, secutus Πολοπαίδην patronymicum, quod dicitur, Cyrni esse coniecit¹⁴⁾? At si Κόρνε, ut ipse poeta dicit, signum est, quo sua carmina agnoscantur, eo nomine certum quendam hominem, ut familiarem aut necessarium, designari non oportet¹⁵⁾. Quo vero consilio poetam ei patronymicum addidisse putas, præsertim cum nomen ipsum satis superque sufficeret? An omnino Πολοπαίδην pars signi esse potest, quod poeta vocabulum in signo

⁸⁾ Eodem modo Hartungium quoque h. l. interpretari postea vidi. —

⁹⁾ cf. adnot. ad Theocr. 1, 65. — ¹⁰⁾ cf. adnot. ad h. l. — ¹¹⁾ cf. Welcker. ad v. 859. — ¹²⁾ cf. adn. ad h. vv. — ¹³⁾ cf. Valcken. ad Theocr. 1, 65. — ^{13a)} cf. Rintelen l. l. p. 27. — ¹⁴⁾ cf. l. l. præf. 50; idem Rintelen l. l. — ¹⁵⁾ cf. Welcker. p. 35 et 77 eandem fere profert sententiam, etsi Cyrum signum fuisse eum fugit Theognidemque ab initio carmen didascalicum non condidisse.

proferendo memorare oblitus est? Eademque hac causa Πολυπαίδης ne tum quidem cum nomine Κόρνος coniungi potest, si, id quod per se quidem non veri dissimile videtur, Κόρνον nomen amici Theognidis esse arbitraris. Quamquam hoc non ita esse facile intelliges; nam nonne tibi extra omnem dubitationem positum videtur, quin Theognis, si amici alicuius nomen pro suo poematis suis præposuisset eo consilio, ut signum, quo sua carmina agnoscerentur, esset, id eisdem illis versibus, quibus se voce Κόρνε ita usum esse profiteretur, aperte indicaturus fuerit? Accedit, quod re vera per totum librum nomen Κόρνε non tam appellationis vice fungitur quam, id quod ex crebra ac frequenti eius repetitione sequitur, talis signi, quali alii poetae nominibus suis usi sunt¹⁶⁾. Neque denique de eis locis, quibus poeta Cynnum quasi amicum alloquitur, aliter sentiendum est ac de similibus poetarum Romanorum¹⁷⁾ et nostratium, quos et ipsos carmina ac præsertim quædam præcepta ad commenticios quosdam homines dare videmus, quo magis veritatis speciem præbeant. Ipsum vero vocabulum Κόρνε, quo Theognis utitur, utrum nomen proprium sit an appellativum, certo diiudicari vix potest. Id nomen filii Herculis fuisse apud Herodotum legimus¹⁸⁾. Tamen equidem Welckerum¹⁹⁾ secutus κόρνον appellativum fuisse puto, derivatum a vocabulo κῆρος, quod summum discrimen, imperium, summam potestatem significat²⁰⁾. Ut κεδνός = κῆδος ἔχων, κυδνός = κῆδος ἔχων, ψυδνός = ψεῦδος ἔχων, κλεινός = κλέος ἔχων, ita formatur κόρνος = κῆρος ἔχων, summam potestatem tenens, dominus, nobilis. Hoc vocabulo Megaris nobiles dicti esse videntur, quos poeta ipse v. 34 verbis «ὦν μεγάλη δὴναμις» designat. Iam in aperto est, cur Theognis ipsum hoc vocabulum elegerit, quo versus suos insigniret. Quos cum ad nobiles scriberet, quid illo nomine aptius ac magis idoneum cogitari potest?

Quae cum ita sint, non longa disputatione opus est, ut argumenta, quibus Schneidewinus sententiam suam fulcire studet, refutemus: quorum alterum hoc fere est, quod duo nomina arctissime inter se iunguntur, verbi gratia vv. 53—60, alterum, quod

¹⁶⁾ cf. quae supra p. 28 attulimus. — ¹⁷⁾ cf. Catulli Lesbiam, Propertii Cynthia, Ovidii Corinnam etc., quae commenticia nomina sunt, maximeque Horatium. — ¹⁸⁾ cf. 1, 167. — ¹⁹⁾ cf. præf. p. 33. — ²⁰⁾ cf. Herod. 6, 109.

utrumque nomen, Κόρυς et Πολυπαΐδη, in earundem fere sententiarum carminibus legitur ²¹⁾).

At ad prius argumentum responderi potest nomen Πολυπαΐδη, etsi novies ²²⁾ in collectione exstat, ter ²³⁾, ut recentiores editores coniungunt, in eodem carmine, quo Κόρυς, legi semperque pluribus versibus separatum. Et de vv. 19 sq. quidem supra diximus; si aliquo loco, certe hic Πολυπαΐδη nomini Κόρυς addendum erat; quod cum poeta omiserit, gravissimo est argumento Κόρυς et Πολυπαΐδη nomina nihil inter se commune habere ²⁴⁾. Neque in vv. 53 sq. coniunctionem inter versus, qui nomine Κόρυς, et eos, qui nomine Πολυπαΐδη insignes sunt, tam arctam esse, ut seiungi nequeant, unusquisque videt. De tertio denique loco, qui vv. 183 sq. legitur, ipse Bergkiius hæc adnotat: «189—192 coniunxi, quod Brunk quoque fecit, cum prioribus firmatque hoc Xenophontis locus, quamquam sane apud ipsum Theognidem post v. 190 alia plura videntur interiecta fuisse» ²⁵⁾. Apparet igitur coniunctionem non ita arctam esse.

Neque alterum, quod Schneidewinus affert, argumentum firmitus est. Omnes enim ipsi intelligent non mirum esse, quod moralia, quae dicuntur, et generalium sententiarum carmina certam quandam inter se affinitatem habent ac quodam modo coniungi possunt. Non igitur erramus, si Πολυπαΐδη a Κόρυς seiungendum omniaque carmina, quae ad Πολυπαΐδην scripta sunt, Theognidi abroganda esse putamus. Idem Welckero quoque visum est ²⁶⁾.

Ita in ipsis Theognidis versibus alterum et, ut ita dicam, exterius reperimus argumentum, quo eius poemata agnoscere possimus; quod si cum altero, quod interius est, composuerimus, non dubitari potest, quin de plurimis nostrae sylloges versibus satis certo diiudicare liceat. At, fortasse inquires, hoc exterius argumentum non firmum est; nam multi versus, qui a posterioribus

²¹⁾ cf. praef. p. 50. — ²²⁾ cf. vv. 25. 57. 61. 191. 541. 79. 129. 143. 1197. — ²³⁾ cf. 19 sq. 53 sq. 183 sq. — ²⁴⁾ cf. Rintelen. p. 31: patronymicum propterea non coniungitur cum nomine proprio, quod molesta et otiosa duorum nominum inter se coniunctorum repetitio est, neque unum tantum nomen continuo usurpatur, quoniam hæc repetitio molestior etiam est (?). — ²⁵⁾ Schneidewinum ipsum video vv. 189 sq. a vv. 183—188 seiunxisse. — ²⁶⁾ cf. proleg. p. 100 sq. — Ceterum de Polypæde cf. infra.

Theognidem fortasse imitantibus facti ac pacti sunt, falso Cyrni nomine inscripti esse possunt, cum alii, quae reliquiae sunt carminum longiorum, non iam illo signo utantur. Ad hæc respondendum videtur primum non verisimile esse versuum subditiciorum numerum tantum esse, quantum nonnulli arbitrantur ²⁷⁾, eius dumtaxat generis, quod significavimus; deinde exterius et interius argumentum alterum alterum supplere eosque tantum versus, qui duobus argumentis satisfaciant, Theognidi tribuendos esse; denique si cuius carminis nec forma nec res abhorreant a more Theognidis, nos non intelligere, quidni id Theognideum putemus, ut quod poeta sit dignissimum. Idem in eos quoque versus cadit, qui non iam Cyrni nomine insigniti sunt; in quibus videndum est, num Cyrni appellationem admittant resque a Theognide non alienae sint; quibus postulatis qui satisfaciunt versus, eos quoque ipsi poetae adscribere non dubitabimus. Sed ut etiam facilius versus Theognidei agnoscere possint, tertium accedit argumentum, quod et ipsum in rebus versatur.

Namque memoriae proditum est Theognidem Megaris, quae Atticae urbs fuit, oriundum esse ibique vitam egisse ²⁸⁾; aliquamdiu in Sicilia eum commoratum esse ex Platone conici licet ²⁹⁾. Megaris vero, quae Dorensis civitas, ubi nobiles regnabant, fuit, anno 612, eodem fere tempore, quo Cylon Athenis, exstitit Theagenes, a plebe tyrannus factus ac mox ab eadem expulsus ³⁰⁾. Neque insequentibus temporibus defuerunt plebem inter ac nobiles contentiones, quibus tum hæc tum illi victoriam reportaverunt; hæc sextum ante Chr. sæculum explevisse videntur ³⁰⁾. Atqui cum Theognidem veteres tradant inter Ol. 57—59 floruisse, ut eisdem temporibus vixisse putandus sit ²⁸⁾, quid magis verisimile est quam eum in primis his pugnis interfuisse, præsertim cum in carminibus, quae ei adscribuntur, satis multa eius rei vestigia insint? Nam eo pertinent non solum ei versus, qui aperte res Megarenses canunt, sed etiam vocabula, quae in multis nostrae collectionis versibus leguntur,

²⁷⁾ cf. Rintelen. p. 31: Cyrni nomen in versibus spuriiis quoque usurpatum est atque sæpius fortasse usurpatum, quam nos conicere possumus cf. vv. 1355—6. — Id signum agnoscunt Hertzberg in Prutz' Litter. histor. Taschenbuch 1845 p. 327. et Hartung in præfat. edition. suae. — ²⁸⁾ cf. infra vitam Theognidis. — ²⁹⁾ cf. Plat. legg. I p. 630 et infra. — ³⁰⁾ cf. quae infra de rebus Megarensibus disputabimus.

κακοί, δειλοί — ἀγαθοί, ἐσθλοί, non vulgari illo et ethico — quamquam hoc quoque sensu apud Theognidem leguntur —, sed civili et, ut ita dicam, politico sensu: ἐσθλοί vel ἀγαθοί sunt nobiles, optumates, δειλοί vel κακοί ignobiles, plebs; ita etiam ἀρετή de rebus civilibus usurpatur³¹⁾. Hae vero significationes sunt partium factionumque ac turbidis potissimum temporibus existunt multumque valent, cf. Ciceronis vocabula boni et improbi³²⁾. Putamus igitur ea quoque carmina, in quibus res Megarenses et Siculae traduntur vel illa vocabula leguntur, nullo dubio Theognidis esse^{32a)}.

Ita argumenta et exteriora et interiora repperimus satis idonea, ut nobis videtur, ad Theognidis carmina cognoscenda; quibus si in versibus collectionis nostrae iudicandis utemur, primum videndum erit, num neque repetitiones neque contradictiones neque alia id genus additamenta sint; deinde, si id recte se habet, nonne res, quae insint, offendant atque abhorreant; tum, num Cyrni appellationem aut habeant aut admittant. Qui refragantur, ei omnes a poeta abrogabimus simulque ei, qui a veteribus aliis auctoribus attribuuntur. Hanc rationem secuti excludemus:

I. repetitiones et imitationes³³⁾: 23—26 cf. 801 sq. 49—50. 87—90 et 95—100 cf. 91 sq. 115—116 cf. 643 sq.³⁴⁾. 211—2 cf. 509 sq.³⁵⁾. 331—2 cf. 219 sq. 391—2^{35a)}. 563—6 cf. 31 sq. 575—6 cf. 811 sq. 591—2 cf. 441 sq. 639—40 cf. 133 sq. et 161 sq. 645—6 cf. 360 et 632. 647—8 cf. 291 sq. 657—8 cf. 593 sq.³⁶⁾. 945—6 cf. 219 sq. et 331 sq.^{36a)}. 955—6 cf. 105 sq. 979—82 cf. 91 sq. et 643 sq. 1071—4 cf. 213—8³⁷⁾. 1081—2 cf. 39 sq. 1103—4 cf. 608 sq. 1105—6 cf. 417 sq.³⁸⁾. 1151—2 cf. 323 sq. 1161—2 cf. 409 sq.³⁹⁾. 1165—8 cf. 69 sq.

³¹⁾ cf. Welcker. proleg. p. XX, 8 sq. et XXIX. — ³²⁾ cf. Sest. 47. 48. 49. etc. Sallust. Cat. 19, 2. Iug. 42, 2. — ^{32a)} Ita etiam Hertzberg l. l. p. 343, reliqui. Adversatur Hartung, qui hanc illorum vocabulorum significationem negat. — Ceterum cf. p. 5, not. 33 et indicem s. v. ἀγαθός κτλ. — ³³⁾ cf. Welckeri parodias p. 80 sq. et van der Mey, studia Theognidea p. 17 sq. — ³⁴⁾ Hartung. cancellis circumscrispsit. Bergk. Phocylidi tribuit. — ³⁵⁾ Bergk. cancellis sepsit. — ^{35a)} cf. infra h. l. — ³⁶⁾ Hartung. 593—4 cancellis circumscrispsit. — ^{36a)} Bergk. Soloni tribuit. — ³⁷⁾ Bergk.: 1071—4 contracti sunt ex v. 213—18. — ³⁸⁾ Welckerus parodiis adnumerat. — ³⁹⁾ Welcker. parodiam putat.

II. versus aliis nostrae collectionis, quos Theognidis esse verisimile est, contrarios: 221—226, nam Theognis ubivis virtutem et iustitiam commendat cf. 145 sq. 29 sq. 281 sq. 267—70 cf. 173—182; ipsa ἀναφορά offendit. 271—8, nam non Theognidis est de senectute et adolescentia queri neque res in Theognidem cadunt⁴⁰). 363—6 cf. 91 sq., qui alia docent⁴¹); præterea 365 περίφρασις v. 363 est. 367—70, nam abhorrent vv. 368 et ἄσφορος 370. 393—400 cf. 173 sq.; præterea similia leges 319 sq. et 441 sq. 419—20, qui a Theognide abhorreere videntur cf. 667 sq. 421—24 cf. 91 sq. et 359 sq. et 441 sq. 425—428, nam sententia prorsus aliena a Theognide cf. χρῆ τολμᾶν etc., quod sæpius occurrit. 447—452, qui nimis gloriosi sunt. 457—60, quia a Theognidis poesi abhorrent cf. Athen. 13 p. 560 a. 529—30, sunt enim similes versibus 447—452. 559—560, nam Theognis iterum iterumque magnas divitias optandas esse dicit. 561—2 cf. 337 sq., ubi de vindicta, non de spoliatione hostium sermo est. 619—20, qui non in Theognidem cadunt. 683—6, qui a recentiore facti videntur cf. 181 sq. et τὰ καλὰ ζητοῦσιν et 686. 699—718, quorum forma a Theognidis simplicitate mire quam abhorret. 823—4 cf. 1179—82. 887—8, qui a Theognide alieni sunt; similiter 889—90, et 891—4⁴²), qui de rebus Euboicis agunt. 947—8, non enim in Theognidem cadunt, cum legislator de se suaque ratione loquatur. 1013—1016, quorum forma et sententia abhorret⁴³). 1079—80, quia verba ἐχθρῶν — ἐσθλόν et δειλόν — φίλον repugnant. 1107—8, qui a Theognide alieni sunt, itemque 1115—6 et 1123—8. 1153—6, qui inter se oppositi sunt⁴⁴). 1157—60, qui posteriorem produnt et philosophum. 1169—70, qui alieni sunt a Theognide. 1187—90 cf. 727 sq. et 817 sq.; præterea oratio molesta. 1191—4, qui a Theognidis sentiendi ratione abhorrent; similiter 1195—6⁴⁵).

⁴⁰) Hartung. Mimnermo tribuit. — ⁴¹) 366 infra 1030 legitur; itaque Hartung. cancellis circumscripsit. — ⁴²) Bergk.: hæc duo disticha a Theognide aliena. — ⁴³) Hartung. hos versus Mimnermo vindicat. — ⁴⁴) Hartung vv. 1155—6 Soloni vindicat; sed ne versus quidem 1153—4 Theognidis animum fortem et audacem prae se ferunt. — ⁴⁵) Welckerus nonnullos horum versuum epigrammatis (cf. 891 sq. 1115 sq. 1169 sq.), alios parodiis inseruit, alios συμποτικοῖς cf. 1153 sq. 561 sq. 1191 sq.

III. versus, qui sine dubio aliqua causa ad prægressos adscripti sunt: 153—4, qui Solonis sunt cf. Clement. Alex. Strom. VI. p. 740⁴⁶). 165—6. 167—8, quibuscum cf. Solon. 14⁴⁷). 197—208, qui additi sunt, quod versibus antecedentibus de pecunia comparanda sermo est; Theognidis eos non esse docet oratio, quae nimis verbosa est, et comparatio cum Sol. fragm. 13 et Hes. opp. et di. 320 sq.⁴⁸) 283—8, in quibus repugnat πόλις κακόφρογος et univrsae res. Simillimi sunt vv. 367—70. 295—8, qui propter v. 291 additi videntur, ἀναιδείης exemplum inferentes. 301—2. 303—4. 305—8, nam hi κακοί non idem ac Theognidis sunt; posteriores versus esse videntur. 381—2^{48a}). 401—6, quos præterea cf. cum vv. 383 sq. et 335 sq.⁴⁹). 439—40. 461—2^{49a}). 463—4. 465—6. 497—8. 499—502^{49b}). 509—10. 525—6, qui præterea contrarii vv. 523—4. 535—6. 537—8. 547—8. 553—4. 555—6. 557—8. 571—2. 573—4. 577—8. 605—6⁵⁰). 607—10. 615—16. cf. 167 sq. 617—18. 621—22. 623—4. 625—8, qui insuper inter se oppositi sunt. 633—4. 637—8. 641—2. 643—4 cf. 115 sq. 659—66, quorum 659 cum 657—8 coniungendus videtur; ceterum sententias omnes antea legimus cf. 133 sq. 155 sq. 161 sq. 687—98⁵¹). 729—30. 769—72. 797—8. 799—800. 801—4. 815—6. 831—2. 845—6 cf. 577. 857—60. 865—8, qui ad antecedentia adscripti sunt⁵²). 901—2. 931—2. 957—8. 971—2. 991—2. 1023—4⁵³). 1025—6. 1075—8. 1163—4.

IV. omnes versus amatorios: 237—54, qui nimis gloriosi sunt; summa totius elegiae in versibus 253—4 posita est, qui docent puerilem amorem intercedere inter poetam et eum, quem Cyrni nomine appellat; quare non dubito, quin hi versus ab homine posterioris ætatis facti sint, qui carminum Theognideorum divulgationem novisset et poetam Cyrnumque ea, quae ipsi maxime in promptu erat, familiaritate inter se coniungeret⁵⁴). 257—60⁵⁵).

⁴⁶) Hartung. Soloni vindicat. — ⁴⁷) Hartung 165—8 Soloni vindicat. — ⁴⁸) Bergk: fortasse Solonis sunt. — ^{48a}) Emperio hoc distichon institicium videtur. — ⁴⁹) Bergk Phocylidi tribuit. — ^{49a}) Bergk de auctore dubitat. — ^{49b}) Hecker Soloni vindicat. — ⁵⁰) Hartung Soloni tribuit. — ⁵¹) 693—4 Hartung Soloni adscribit. — ⁵²) Bergk: fortasse Tyrtæi hæc sunt. — ⁵³) Bergk et Hartung: Mimnermi videntur. — ⁵⁴) Bernhardt hanc elegiam Theognidi abiudicat Hist. Gr. Litt. I, 148 et II, 2, 461. Hartung 237—46 Theognidi abrogat. Bergk Theognidi vindicat. — ⁵⁵) Hartung Cleobulo vel filiae Cleobulinae tribuit.

261—66⁵⁵). 371—2. 579—80. 581—2, qui inter se contrarii sunt. 861—4 cf. 575 sq.⁵⁵). 959—62, qui sunt de puerorum amore. 1091—1102. Accedunt omnes versus, qui inde a v. 1231 leguntur ac posteriorem ætatem olent; multi eorum ad exemplum versuum prioris sylloges facti sunt cf. 1243—4 et 597—8. 1263—6 et 237 sq. 1353—6 et 301—2. 1363—4 et 413—4; alii imitatione expressi sunt et repetuntur cf. 1255—6 et 1253—4 etc.; alii inter se contrarii sunt cf. 1367—8 et 1267—70 etc.; quid quod 1253—4 apud Solonem fr. 23 legitur? Non igitur sine causa hos versus omnes a Theognide alienos putabimus^{55a}).

V. carmina, quæ vinum canunt, gaudium ac lætitiã commendant, iuventutem præteritam et senectutem advenientem queruntur: 309—12, qui præterea contrarii sunt vv. 31 sq. et cf. 214. 313—4. 413—18. 503—8⁵⁶). 527—8⁵⁷). 531—2. 533—4⁵⁸). 567—70⁵⁹). 629—30. 789—92. 837—40. 841—2. 843—4. 873—6. 877—8⁵⁹). 879—84⁶⁰). 885—6. 939—42⁵⁹). 943—4. 973—8^{59b}). 983—8⁵⁹). 989—90. 997—1002^{59c}). 1007—12^{59a}). 1039—40. 1041—2. 1043—4. 1045—6. 1047—8. 1049—58⁵⁹). 1063—8 et 1069—70⁵⁹). 1119—22. 1129—32⁵⁹). 1207—8. Accedunt ænigmata 949—54 de puerorum amore⁶¹) et 1229—30, ad quos Athen. X p. 457 B adnotat: σημαινει γάρ κόχλον.

VI. omnes versus, qui nomen Cyrni neque habent neque admittunt, ac primum quidem:

1., qui aliis nominibus insigniti sunt, ut Polypæde^{61a}) 23—26. 57—60, qui præterea infra 1109—14 auctiores leguntur, ad Cynnum scripti. 61—68. 79—82. 129—30. 143—6. 191—2. 541—2. 1197—1202; quos omnes si accuratius consideraverimus, vix a nobis impetrare poterimus, ne putemus eos ab aliquo grammatico ex ipso Theognide desumptos atque Polypædæ nomine inscriptos

^{55a}) cf. præterea van der Mey p. 28 sq., qui tamen vix tibi in omnibus rebus probetur. — ⁵⁶) Bergk: fortasse hi versus Thaletæ sunt. — ⁵⁷) Bergk: fortasse Mimnermi sunt. — ⁵⁸) Bergk. versus Archilochi esse putat. — ⁵⁹) Bergk: fortasse Mimnermi sunt. — ^{59a}) Bergk et Hartung Mimnermo tribuunt. — ^{59b}) Hertzberg Mimnermo tribuit ut 983. 567. 1007. 1063. 1069. — ^{59c}) Hertzberg Tyrtæo vindicat. — ⁶⁰) Hartung Chiloni vindicat; Bergk. Tyrtæo (eidemque Hertzberg) vel Polymnesto. — ⁶¹) Hecker. Soloni vindicat. — ^{61a}) cf. supra p. 28 sq.

esse; — Simonide ^{61b)} 467—496. 667—682; — Onomacrito ^{61c)} 503—8; — Clearisto 511—22; — Therone 903—22; — Democle 923—35; — Academo ^{61d)} 993—6; — Timagora 1059—62; — Demonacte 1085—86; — Argyride ^{61e)} 1211—1216.

2., qui in deos scripti sunt ^{61f)}: 1—4, qui hymnus est in Apollinem, id quod verba v. 4: σὸ δέ μοι κλῶθι καὶ ἐσθλὰ δίδου satis superque docent ⁶²⁾; itemque 5—10 et 15—18, at 11—14 epigramma est in Dianam, cuius simulacrum ab Agamemnone Aulide statutum esse fama tulit. 341—350. 373—380, quibuscum eiectis vv. 381—82 coniungendi sunt vv. 383—392 ⁶³⁾. 731—42 et 743—752 ⁶³⁾. 523—4 et 1117—8, ad Plutum directi. 773—782 ^{63a)}, ad Apollinem scripti. 1087—90, ad Dioscuros scripti ⁶⁴⁾.

3., qui aliis de causis Cyrni nomen non admittunt: 351—4. 407—8, nam eiusmodi non est familiaritas, quam aliis locis videmus Theognidem inter et Cyrnum intercedere. 453—6, qui praeterea ad 447 sq. adnotati videntur. 595—602. 649—52. 753—6. 757—768 ^{64a)}, de quibus infra in vita Theognidis plura disputabimus; memorant enim bella Persarum, quae Theognis certo non vidit. 825—30 ⁶⁵⁾. 851—2. 963—70. 1135—50, nam non Κίρνε, sed ὦ φίλε cf. 1138 inest; praeterea omnis color ac tenor a Theognide alienus, quippe qui nimis querulus sit; similis est descriptio aetatis ferreae ⁶⁶⁾. 1209—10 ^{66a)}.

VII. versus, qui ex aliis poetis in collectionem nostram irrepserunt: Solonis 227—232 cf. fr. 13, 71—76. 315—18 cf. fragm. 15. 585—590 cf. fr. 13, 65—70. 719—28 cf. fr. 24; accedunt 153—154, de quibus iam diximus cf. III. — Mimnermi 793—6 cf. fr. 7. 1017—22 cf. fr. 5. 1227—8 ap. Stob. XI., 1 leguntur praemisso nomine Μεγάνδρου Ναννοῦς, ubi Mimnermi corrigendum est cf. fr. 8. — Tyrtaei 935—38 cf. fr. 12, 37—42. 1003—6

^{61b)} Bergk et Hartung Eueno vindicant. — ^{61c)} Bergk. Thaletae esse putat. — ^{61d)} Bergk. Polymnesto Colophonio tribuit. — ^{61e)} Bergk Thaletae, Hartung Cleobulo tribuit. — ^{61f)} Hertzberg in Prutz l. l. p. 333 Theognidi vindicat. — ⁶²⁾ cf. hymn. hom. XI, 5. XV, 9. XX, 8. XXV, 5. — ⁶³⁾ Bergk: fortasse Solonis sunt. — ^{63a)} Hertzberg Simonidi vindicat. — ⁶⁴⁾ Hartung Chiloni vindicat. — ^{64a)} Hertzberg Xenophanis esse putat. — ⁶⁵⁾ Bergk: fortasse Callini sunt. — ⁶⁶⁾ cf. Hes. opp. 176 sq. — ^{66a)} Hartung Cleobulo tribuit.

cf. Eleg. 12, 13—16. — 265—6 Aristoteles dicit *Δηλιακὸν ἐπίγραμμα* cf. *Ethic. Nic. I c. 9*⁶⁷).

Ita omnes versus, qui aliqua de causa suspecti sunt, ex Theognide exturbavisse nobis videmur; qui restant, quin a poeta ipso profectos eos putemus, non est, quod dubitemus. Sed erunt, quibus Theognis, qualis ex nostris manibus prodit, nimis circumcissus et brevis videatur. Hi reputent cum non nos in hac culpa esse, sed ipsas res iniquitatesque temporum, quibus Theognis tantam cladem accepit, tum multo præstare breviores easque certas ac veras alicuius poetæ habere reliquias, quam multas ac dubias et falsas, cum ex illis veram poetæ eiusque poesis imaginem adumbrari liceat, his in errores et opiniones deducamur. Quæ cum ita sint, nos quoque videamus, quid ex eis, qui supersunt, versibus de Theognidis poesi conicere ac concludere possimus. —

III.

Versibus Theognideis certa quadam ratione examinatis et spuris a veris non sine probabilitate, ut nobis videtur, secretis, si breviter oculos ad originem nostræ collectionis rettulerimus, videbimus eam, qualem supra exposuimus, rationem hac disquisitione optime comprobari. Nam, ut supra iam diximus, quo alio modo existimas multas repetitiones, sententias contrarias, additamenta, versus aliorum poetarum in hanc syllogem irrepere potuisse atque in scholis, ea præsertim iungendi ratione respecta, quam satis novimus? Neque carmina amatoria et convivalia repugnant, quippe quæ paucae sint et sero locum in hac collectione obtinuisse videantur. Præterea scimus antiquos haud ita diligenter eas res in scholis fugisse, id quod ipse Homerus docet. Toti vero collectioni ipsius Theognidis carminum librum subesse optime inde intelligemus, quod versus, quos veros esse aliis causis cognovimus, eidem quasi cardines sunt, quibus subditicii vertuntur. Quid quod spuris exclusis versibus

⁶⁷) His sex classibus omnes eos versus inseruimus, quos Welckerus inde a v. 881 posuit et Theognidi abiudicavit; omnes accurate afferre longum esse videtur.

in libro, qui exstat, iam certae quaedam partes apparent, quae quin sint primariae et a poeta ipso factae, non est, quod dubitemus ¹⁾.

Vv. 19—38, eiectis 23—26, prima est elegia, cui vix aliquid deest. 19—22 signum dant, quo Theognidis poemata cognosci possint; iam transit poeta ad poesin suam breviter adumbrandam 27—30; σοι δὲ — Κύρνε non sine consilio poeta dicit: «Κύρνε esto signum, tibi vero, Cyrne, suadebo», quod idem fere valet ac: «Cyrni nomine signo utar, res vero, quae in carminibus Cyrni nomine inscriptis insunt, sunt etc.»; quod Theognis modo dixit signum, eo nomine statim poetarum more hominem aliquem adolescentem se alloqui fingit, ad quem praecepta sua scribat. Sequentibus vero versibus 31—38 poeta nos docet, utram rei publicae factionem tueatur, optumates an plebem. Ita hac prima elegia omnia docemur, quae ad versus sequentes intelligendos necessaria videantur ²⁾.

Quae elegia cum scriberetur, etsi res iam turbidae erant, boni tamen potestatem obtinebant ³⁾; sed qualis rei publicae Megarensis status condicioque fuerit, describitur vv. 39—56. Ac primum quidem carmen 39—42 nos docet magnas contentiones dissidiaque esse in urbe ita, ut timendum sit, ne tyrannus existat. Harum contentionum auctores magistratus sunt, qui ad malos in-

¹⁾ Aliter Bergk in Mus. Rhen. III p. 220: eine vollständige Elegie findet sich nirgends. — 1135—50 erklärt Schneidewin wirklich für eine vollständige Elegie; aber so dürftig und unbedeutend darf man sich die elegische Poesie der Griechen nicht vorstellen. Eine viel reichere Anlage verrathen deutlich die wohl erhaltenen Ueberreste des Tyrts., Solon, Xenophanes, die doch zum Theil eben auch nichts anderes als Bruchstücke sind. — Welcker. p. XXXI sq. brevem conspectum praeceptorum Cyrno a Theognide datorum praebet, sed hinc illinc sumptum, nullo ordine rationeque observata. — ²⁾ Bergk: haec tria fragmenta inde a v. 19 usque ad v. 38 eiusdem elegiae fuisse videntur, quae prooemii locum obtinebat: v. 19—26 huius elegiae exordium sunt nec tamen integrum, nam poeta post v. 26 illam sententiam videtur pluribus persecutus esse, neque licet continuo v. 26 cum v. 27 sq. coniungere, quod vel nomen repetitum Πολυπαίδη (v. 25) et Κύρνε (v. 28) arguunt. Versibus 27—30 inchoabatur media pars carminis, v. 31—38 epilógus huius elegiae est, ubi non incommode ea ipsa sententia, a qua poeta epilógum orsus erat v. 31, in novissima parte (v. 37. 38) iteratur, ut epilógum integrum servatum esse appareat. — ³⁾ cf. 34: ἐνδανε τοῖς, ὧν μεγάλη δύναμις.

clinant et, ut sequens poema 43—52 eiectis vv. 49—50 demonstrat, sui commodi causa eos in bonos incitant; bella civilia imminent⁴⁾. Atque mali audiunt; vv. 53—56 legimus, quae rerum conversio secuta sit quantaque audacia plebs usa sit. Tamen boni nondum suo loco repressi sunt, unde apparet vv. 57—60 falso ex vv. 1109—14 huc transcriptos esse.

Quae cum ita essent, num mirum est, si poeta, qui acerrimus nobilitatis defensor est, quoquo modo a malorum societate revocavit, quam bonis periculosam fore praevideret? Nonne id eo magis hominum naturae convenire putamus, quo saepius in vita videmus homines tum demum omnibus viribus niti ac contendere, cum in summo iam discrimine sunt? An periculum ullum bonis maius esse potuit, quam coniunctio multorum suorum cum plebe, quae in dies opulentior et superbior fiebat, praesertim cum intelligerent eos, qui ad malos transirent, plurimum conferre et ad suam perniciem et ad plebis potentiam ac dominationem? Optime igitur se habent poetae adhortationes, quae hoc loco sequuntur.

Et primum quidem Theognis monet, ne boni malis in ulla re fidem habeant vv. 69—76. Vv. 69—72 initium est novae elegiae, ad quam vv. 73—76 pertinere videntur, nulla, ut videtur, lacuna et *παρόισιν* (v. 75) in *παρόις οὖν* mutato; certe vv. 75—76 ad 69—70 referuntur, id quod in elegiis inter initium et finem fere sollemne est; praeterea scimus in poesi gnomicae, ut ita dicam, vincula inter singula disticha non esse firmissima. Eodem modo vv. 77—78 novum carmen inferunt, quod pergitur vv. 83—86 et absolvitur vv. 91—94. Ita hoc quoque poema mihi absolutum videtur neque intelligo, quid desideres aut vituperes; quare fugit me, quo iure Bergk. in *Mus. Rhen.* III p. 220 dicat carmina elegiaca Graecorum ampla ac copiosa fuisse, id quod sententiosae certe poesi prorsus refragatur.

Deinde sequuntur cohortationes, ne cum malis, qui perfidi et ingrati sint, amicitiam iungas vv. 95—132 neve, etsi saepe divites

⁴⁾ Schömann, p. 9: non mirum autem in tali rerum statu exstitisse etiam homines factiosos, fortasse ex ipso nobilium ordine, qui popularem causam susciperent plebemque adversus nobilitatem excitarent, non tam aequae libertatis amore, quam quo ipsi plebis ope crescerent ac supra ceteros sui ordinis homines sese extollerent adeoque etiam imperio potirentur cf. 43 sq.

ac potentes sunt, ex eis ducas, cum ἀρετή eis desit vv. 133—218. Et versus 101—114 integrum exhibent poema, modo v. 105 δ'εὖ, 113 τοὶ pro τὼν legas. Quibus versibus poeta ab amicitia malorum, quippe quorum animi ingrati sint, iterum iterumque revocat. Iam vero vv. sequentibus 117—128, qui et ipsi vv. 117—118 post v. 120 positus integrum poema conficiunt, poeta transit ad describendum, quam sit difficile hominum amicorumque animos cognoscere. Vv. 131—2 per se esse videntur. Sed 133—142 et 145—152 et 155—158 absolutum exhibent poema, quod vel versus ultimi, qui ad primos referuntur, satis declarant; his versibus sermo est de bonis ac malis, quae dona deorum, δωτόρων ἐάων, sunt; quare ex bonis divitiisque hominum virtus non sequitur, sed ex iustitia et pietate; nam malis quoque dei divitias dederunt, non virtutem; superbiam eis adiunxerunt; itaque ne paupertas quidem aliis crimini dari potest. Eodem modo vv. 159—172 exclusis 165—168 arcte inter se cohaerent, modo v. 171 legas: θεοῖς οὖν εὔχου, θεοῖσιν ἔπι κράτος etc. Nec minus integra elegia est, quae sequitur vv. 173—182, sed ita constituenda 173—4. 179—180. 175—6. 181—2. 177—8. Idem valet de vv. 183—196 exterminatis vv. 191—2. Harum elegiarum prima (159—172) nos in summa rerum humanarum inconstantia a superbia revocat et ad deos, omnium auctores bonorum, adducit, altera mala doloresque describit, quae paupertas hominibus infligit, tertia bonos pecuniae causa ex malis ducere vetat: omnes igitur bene in hanc libri partem quadrant. Neque abhorrent 209—10 neque 213—8, qui et ipsi de amicitia praecipiant monentque, ut eam retineas.

Sed inde a v. 219 poeta ab adhortationibus ad reipublicae statum revertitur, qui etiam gravior atque impeditior factus est. Discordiae enim et inimicitiae inter bonos et malos adeo auctae sunt, ut mali, qui in dies audaciores et potentiores fiebant, iam omnem potestatem sibi vindicare studerent et vindicarent. Quibus rebus perterriti (vv. 219—20) queruntur nobiles (vv. 233—4, 235—6), sed frustra; mali iudicia habent (vv. 279—82. 289—92) et impotentes videntur minae, quas poeta vv. 293—4 adiungit: «neque vero leo semper carnem edit, sed eum quoque inopia premit», quibus in verbis leonis nomine plebs, quae tum potens erat, significatur.

At versibus sequentibus ultionis consilium clarius apparet.

Poeta ad mala patienter perferenda cohortatus (vv. 319—22) bonos amicitiam inter se coniungere iubet (vv. 323—8), quo facilius malos ulciscantur, id quod tamen non nimis accelerandum sit, ne male eveniat (vv. 329—30. 333—4. 335—6. 337—40). Eandem sententiam proferunt vv. 355—62, quos coniungendos esse puto, quippe qui unam conficiant elegiam. Modestiam ac prudentiam, qua agendum est nobilibus, prædicant etiam vv. 409—10, qui per se absoluti videntur; item 411—2 et 429—38, quibus lacuna intercedit, et 441—6, qui extremi alius elegiae sunt.

Iam vero paratum est bellum et ultio, quo bello nobiles potestatem, quam plebs eis eripuit, recuperare volunt, id quod declarant vv. 539—40. 543—6, qui de auspiciis egisse videntur, 549—52, qui bellum ipsum describunt; cuius belli eventus qualis fuerit, Theognis non disertis verbis narrat, sed nobiles devictos esse inde apparet, quod Theognis suos vv. sequentibus de malis acceptis consolatur; præterea ostendere videntur versus 583—4, quos elegiam conclusisse verisimile est. Eodem pertinent 593—4. 603—4. 631—2. 635—6. 653—4. 655—6: quibus omnibus Theognis aut querelas effundit aut se suosque consolatur.

Nobilitate igitur superata plebs iam nullo resistente summam rerum tenebat; nobiles contempti aut domi latere aut domo abire poterant; qua re quanto dolore putamus eos affectos esse, eoque magis, quo maiore in rem publicam patriamque amore ardebant? Eum amorem Theognis vv. 783—88 declarat. Vv. 805—10, quae integra elegia est, documento esse debent, nobiles omnia ad potestatem recuperandam suscepisse, imo oracula adiisse; sed frustra erat, cum ipsa factio inter se dissidere videretur, sive timore sive alia causa commota (vv. 811—4). Quare tum patienter calamitatem suam ferunt tum lamentantur (vv. 817—8. 819—20. 821—2. 833—6. 847—50. 853—4. 855—6).

Sed mox poetae iterum animus redit; novum consilium potestatis recuperandae capitur magna, ut videtur, prudentia et consideratione. Id denuntiant vv. 869—72, qui non integri sunt; 895—6. 897—900, qui integri videntur; 1027—8. 1029—36, vocabulo Κόρυς pro θυμέ restituto, qui versus consolationem continent, fortasse haud longinqua liberatione respecta. Eodem pertinent 1037—8, qui prudentiam, qua boni utuntur, prae se ferunt,

cum vv. 1109—14 turpitudine, qua Megarenses proficti sunt, proposita ad maiorem iram excitent. Vv. denique 1133—4 consilium ipsum nos docent, quo malos repellere volunt. Simul inde videmus post nobiles devictos tyrannum exstitisse, qui plebi præerat, cf. *κακοῦ ἀρχήν*. Idem docent vv. 1179—82 et 1203—6. Vv. 1171—6 iterum prudentia laudatur; similiter vv. 1177—8. 1183—4. 1185—6. 1217—20. Ceteri huic illi parti adnumerandi sunt versus.

Hic libro Theognideo finis imponitur neque docemur, quomodo novum patriae liberandae consilium evenerit. Sed ex hoc totius libri conspectu luce clarius apparere nos putamus perturbationem ac confusionem non tantam esse, quanta vulgo existimatur. Nam satis distinctae singulae partes cernuntur, satis certa est totius libri secundum tempora dispositio ordoque. At ea, quae ex libro cognovimus, num historiae quoque fide confirmantur?

Atque in hac re perbene accidit, quod nobis locus Plutarchi servatus est, quem, cum maximo sit momento, integrum apponamus⁵⁾: *Μεγαρεῖς Θεαγένη τὸν τύραννον ἐκβαλόντες ὀλίγον χρόνον ἐσωφρόνησαν κατὰ τὴν πολιτείαν· εἶτα πολλὴν καὶ ἄκρατον αὐτοῖς ἐλευθερίαν τῶν δημαγωγῶν οἰνοχοσούντων διαφθαρέντες παντάπασι τὰ τε ἄλλα τοῖς πλουσίοις ἀσελγῶς προσεφέροντο καὶ παριόντες εἰς τὰς οἰκίας αὐτῶν οἱ πένητες ἤξιουν ἐστιασθαι καὶ δαιπνεῖν πολυτελῶς, εἰ δὲ μὴ τυγχάνοιεν, πρὸς βίαν καὶ μεθ' ὕβρεως ἐχρῶντο πᾶσι κ.τ.λ.*

Ex hoc loco apparet tyranno eiecto aliquamdiu modeste ac tranquille Megaris rem publicam gestam esse. A quo? Nempe a nobilibus et divitibus, ut ex sequentibus elucet. Paulo vero post demagogi ex ipsis, ut videtur, nobilibus exstiterunt, qui plebem omnibus rebus permissis corrumpent et contra nobiles lacerarent, scilicet non tam plebis, quam sui ipsorum commodi causa, ut ipsi rem publicam capesserent. Ita omnes, quas Plutarchus enarrat, crudelitates in nobiles, qui oppressores putabantur, a plebe factae sunt. Hactenus Plutarchus; sed facile est coniciere nobiles restitisse ac superatos esse. Ex Aristotele⁶⁾ constat demagogos summam rerum obtinuisse et multos nobiles expulsi, qui postea redeuntes

⁵⁾ cf. Quæst. Gr. 18. — ⁶⁾ cf. Polit. 5, 5.

optimatum dominationem restituerunt. Videmus igitur, quanta sit consensio historiae ac versuum Theognideorum: dominatio optimatum, demagogi, crudelitates plebis in nobiles, pugnae ac clades, ultio utrimque commemoratur. Quare neque mirum neque alienum videbitur, si et historia et versibus Theognideis, quae aliud ab alio supplentur, pariter adhibitis brevem rerum Megarensium, quales tum erant, conspectum dabimus⁷⁾.

Urbem Megaram a principio reges habuere⁸⁾. Sed mox rebus exactis Dorenses, qui invaserunt et terram occupaverunt, rerum potiti plebem Jonicam et Achaicam ad agros colendos ex urbe repulerunt. Inde ab his temporibus Dorensis domini manserunt⁹⁾ Megaraque civitas Dorensis fuit.

Quo nomine Megaris nobiles quove plebs appellata sit, non traditum est, sed coniectura est Welckeri minime spernenda plebi nomen δωροφόροις fuisse, quia Heraclea Pontica, quod oppidum colonia Megarensium erat, plebs idem nomen haberet¹⁰⁾. Aliis enim civitatibus alia nomina plebi indita erant, veluti Spartae περίοικοι et εἰλωτες, in Creta μνωῖται et κλαρώται, in Thessalia πινέσται, Athenis γεώμοροι et δημοῦργοι, Sicyone κορυνηφόροι sive κατώνακοφόροι. De nobilibus vero Aristoteles utitur nomine γνώριμοι, alii πλούσιοι. At non sine causa supra coniecisse nobis videmur eos Megaris Κόρνους appellatos esse, uti Athenis Εὐπατρίδας etc.

Ac nobiles diu in imperio, quod sibi assumserant, fuerunt, cum plebs pauper ac timida ruri ageret ac vix in urbem venire auderet¹¹⁾. Postea vero ratio mutata est. Nam ut in aliis civitatibus, ita Megaris agricultura et mercatura, ut videtur, plebs opulenta facta non iam omnia, quae nobiles ei iniungerent, patienter tulit, sed etiam iura quaedam et libertatem sibi parare studuit. Quare discordiae et contentiones ortae sunt, maxime de pascuo quodam ad rivum Megarensium sito, quod et nobiles et

⁷⁾ cf. Welckerum p. X, 2 sq. — Heckerum in Philol. V p. 467 sq., qui omnia confudit, Theognidem vitam per bella Persica et diutius egisse putans omniaque eo referens. — Melius Schœmann. schediasma et Hertzberg in Prutz litter.-hist. Taschenbuch 1845 p. 322 sq. Cf. etiam studia Theognidea, scripsit van der Mey p. 4 sq. — ⁸⁾ cf. Paus. I, 39 sq. — ⁹⁾ cf. Herod. V, 76. — ¹⁰⁾ cf. proleg. p. 20. — ¹¹⁾ cf. Theog. vers. 55 sq.

plebs sibi vindicabant. Id nobiles, qui omnia sibi permissa esse putarent, per vim occupavisse videntur, sed subito Theagenes, nullo dubio unus ex nobilibus, cum Cylon Atheniensis eius filiam duceret, acervo rusticanorum coacto, cum boves nobilium aggressus trucidavisset, plebem liberavit et se ipsum tyrannum fecit¹²).

Quod quo tempore factum sit, etsi pro certo dici nequit, tamen non ante ol. 41 factum esse coniecere possumus. Nam ol. 42 Cylon Atheniensis, gener Theagenis, ab hoc in dominatione Atheniensium arripienda adiutus est¹³); quod priusquam Theagenes facere posset, ipsum tyrannidem suam stabilivisse oportet.

Theagenes perbene rem publicam gessisse videtur; constat enim aquas eum in urbem duxisse ac fontem egregium media in urbe extruxisse¹⁴); idemque mercaturam adjuvit ac fines Megarensium protulit. Sed nescio an hoc ei interitum paraverit. Cylonis enim temporibus Theagenes Salaminem insulam portumque Atheniensium occupavisse videtur¹⁵). Quam insulam cum Cylone expulso Megarenses non redderent, acre bellum commissum est, quo Athenienses iterum iterumque victi legem sanxerunt, ut, si quis bellum renovandum iuberet, is supplicio afficeretur. Itaque diu bellum intermissum est, cum sibi quisque timeret, dum Solon exstitit, qui insania simulata — notas res refero — suis civibus persuasit, ut bellum redintegrarent. Ita Salamis Megarensibus crepta est¹⁶), id quod factum est fere ol. 46, 1—2. Athenienses vero Solonem supremum archontem creaverunt ol. 46, 3, qua dignitate, ut videtur, ei virtutis præmium darent. Tamen bellum per aliquot annos ductum esse et per se verisimile est et ex Herodoto sequitur, qui Pisistratum illo bello excelluisse magnamque gloriam sibi paravisse tradit¹⁷).

Salamine vero amissa belloque in Athenienses male gesto Theagenis auctoritas labefacta esse videtur. Neque nos erraturos esse puto, si existimabimus eum ipsa hac causa prima vel secunda olympiade post deiectum esse, nam eum deiectum esse ex Plutarcho¹⁸) constat. At a quo deiectus est? Nempe a nobilibus,

¹²) cf. Aristot. Pol. V, 5. — ¹³) cf. Thuc. 1, 126. — ¹⁴) cf. Paus. 1, 40 et 41, 2. — ¹⁵) cf. Curt. griech. Geschichte I p. 262 et Welcker p. X. — ¹⁶) cf. Diog. Laert. I, 2, 46, ubi διὰ κηροκείας legendum videtur. — ¹⁷) cf. Herod. I, 59. — ¹⁸) cf. Quæst. Græc. 18.

qui propter dominationem ereptam acerrimi eius adversarii Salaminem amissam ita in suum usum convertisse videntur, ut Theagenem in suspicionem plebis adducerent sibi que dominationem recuperarent¹⁹).

Et successisse nobiles in imperio Theageni pro certo affirmare ausim. Non enim verisimile est Theagene expulso plebem rerum potitam esse nobilibus, qui tyranni eiiciendi auctores fuerant, non resistantibus. Non verisimile plebem rerum potitam primo cum modestia lenitateque rem publicam gessisse, postea summa crudelitate atque iniuria in nobiles, qui securi innocentesque sibi quisque viverent, usam esse. Certe multo probabilius est tyranno exacto nobiles rem publicam omnemque potestatem recuperavisse.

Ac primo quidem cum timerent, ne plebs denuo rebellaret seque eiiceret, tam modestam ac lenem dominationem exercuerunt, ut pax ac concordia inter nobiles et plebem esset²⁰). Sed postea cum nova dominationis possessione stabiliti pristinam crudelitatem et duritiam renovarent, animis plebis ab eis abalienatis, demagogi exstiterunt, qui quin ex numero nobilium fuerint, non dubium est²¹).

Ab his temporibus Theognidis liber exorditur. Demagogi enim multa concedendo et permittendo gratiam plebis sibi conciliare studebant et summa vi nitebantur, ut eam in nobiles excitarent, ut his deiectis ipsi potestatem sibi vindicarent. Atque plebs dicto audiens fuit; venerunt enim multi ex agris in urbem, qui nobiles diriperent et re publica depellerent; quibus rebus demagogi in dies potentia crescebant²²). His temporibus quod multi nobilium ad plebem transierunt, cum hac una re spem ac præsidium sibi viderent, non mirum est.

Sed quae fuit causa harum contentionum? Sine dubio iniuriae et crudelitas nobilium, ut supra iam diximus. Sed hae non solae fuisse videntur; accedebat, ut ex Plutarcho satis elucet²³), paupertas et aes alienum, quae res, ut in aliis civitatibus, ita hic et duritiam nobilium auxit et indignationem plebis excitavit, ut li-

¹⁹) cf. Schneidew. præf. 53 et Welcker p. XI. — ²⁰) cf. Plut. l. l. *ὀλίγον χρόνον ἐσωφρόνησαν κατὰ τὴν πολιτείαν.* — ²¹) cf. Schœm. schediasm. p. 9. — ²²) cf. Plut. l. l. et Theogn. 39 sq. — ²³) cf. l. l.

benter demagogos audiret invitantes, ut in urbem venirent ac nobilibus despoliatis suae inopiae mederentur. Itaque omnis vis omnesque iniuriae factae sunt. Sed cum plebis animi rapinis incitarentur, non satiarentur, etiam decretum est, ut usurae, quas plebs solvisset, a nobilibus redderentur²⁴). Similia apud Theognidem quoque legimus.

At nonne cum his adversa fronte pugnant, quae supra de plebis opulentia ac divitiis diximus? Non quae apud Theognidem scripta invenimus? Non puto, si bene distingues. Nam quae supra diximus, ad tempora referuntur, quae ante Theagenis tyrannidem erant, ex quibus ratio mutata esse poterat aut bellis aut ignavia. Sed etiamsi temporibus, de quibus nunc sermo est, res eadem atque tum essent, tamen illo loco non diximus plebem opulentam factam esse per se ac simpliciter, sed pristinae condicionis ratione habita opulentiorē quam antea, id quod non impedit, quominus multos multa concupivisse existimemus, quae occasione data sibi caperent. Præterea constat omnibus temporibus in omnibus civitatibus haud ita paucos fuisse, qui egestate atque ære alieno oppressi sua culpa novis rebus studerent et omnem rationis mutandae occasionem avidè arriperent. Quae vero Theognis de divitiis plebis narrat, ea non ad universam plebem, sed ad singulos quosdam homines de plebe pertinent. Idem in re publica Romana videmus, ubi magna plebis parte ære alieno obruta singuli quidam homines tantis opibus affluerent, ut patribus ipsis odio essent ac necarentur^{24a}).

Cum his plebeis multi nobiles propter divitias societates, amicitias, connubia conciliasse videntur maximeque tempestatibus in re publica sævientibus, quod eis affinitatibus se tutos esse futuros putabant. Qua re cum nobilium causa valde debilitaretur, Theognidem iterum iterumque id dissuadere videmus, quamquam sero ac frustra. Nam iura alterum post alterum a plebe acerbata arripiebantur multæque crudelitates in nobiles exercebantur. Quae cum nobiles non patienter ferrent, res ad manus ac ferrum venit, sed pugna nobiles victi atque omni potestate privati sunt²⁵). Quo

²⁴) cf. Plut. l. l. τέλος δὲ δόγμα θέμενοι τοὺς τόκους ἀνεπράττοντο παρὰ τῶν δανειστῶν, οὗς δεδωκότες ἐτόγγανον, παλινοκίαν τὸ γινόμενον προσ-αγορεύσαντες. — ^{24a}) cf. v. c. Sp. Mælium, alios. — ²⁵) cf. Arist. Pol. V, 5.

facto populare imperium institutum est, in quo demagogi principem locum obtinebant. Nobilibus nihil iam auctoritatis relictum erat.

Sed demagogi nimis violenter potentia sua usi crudelissime, qua erant imprudentia, in nobiles suae utilitatis causa consuluerunt. Hi cum iam per se ad potestatem recuperandam proni essent, his crudelitatibus etiam magis incitati sunt. Auctore Theognide, ut videtur, consilium ultionis sumendae ceperunt neque persecuti sunt, cum discordiae inter eos orerentur. Sed mox secuta est altera coniuratio. Cum enim demagogi permultos nobiles eiecissent, exules et inter se et cum eis, qui domi erant, societate inita subito reverterunt, plebem, quae tyrannum fecerat, vicerunt, optumatum dominationem restituerunt²⁶⁾. Eversi igitur imperii popularis causa libido fuit ac cupiditas demagogorum²⁷⁾. Neque vero Theognis nobilium in patriam reditum vidit, quod satis certo inde sequitur, quod eius rei in carminibus non iam mentionem fecit.

Quae res quibus temporibus factae sint, etsi pro certo dici non potest, tamen in universum definire non ita difficile videtur. Theagenes enim, ut supra demonstravimus, expulsus est circiter ol. 47/8. Atqui ineuntibus bellis Persarum omnia Megaris quiescunt; certe nullae seditiones domesticae memorantur; urbs Megarensium cum Atheniensibus bellum Persarum suscipit²⁸⁾. Omnes igitur res, quas memoravimus, inde ab ol. 47/8 usque ad ol. 70 factae sunt, id quod ea re confirmatur, quod in aliis quoque civitatibus eisdem fere temporibus inter plebem ac nobiles bella gesta sunt, maximeque quod, cum Cleomenes expeditiones in Atticam faceret, nullae Megarensium rixae a veteribus traditae sunt^{28a)}; potius Megarenses cum eo res communicavisse videntur. Quamquam, si optumates tum cum plebe bellum gessissent, non dubium est, quin rex Lacedaemoniorum eos adiuturus et domum reducturus fuerit.

Atque res ita se habere alio quoque argumento probatur. Traditum est enim a Thucydide²⁹⁾ ol. 89 nobiles, quos non ita multo ante eiectos esse ex ipso Thucydide apparet, cum Athenien-

²⁶⁾ cf. Aristot. Pol. 5, 5, 4, 15. — ²⁷⁾ cf. Arist. Pol. 5, 3. — ²⁸⁾ cf. Simonid. epigr. 107. Herod. VIII, 1. 45. IX, 21. — ^{28a)} cf. Herod. V, 77. — ²⁹⁾ cf. 4, 66--74.

sibus contra urbem profectos fœdereque icto in patriam receptos optimatum imperium restituisse. Cum vero inde a bellis Persarum usque ad hoc tempus nihil omnino de rebellione et seditione audiamus, optimo iure concludi posse videtur oligarchiam ante bella Persarum restitutam tuto ac firmiter usque ad bellum Peloponnesiacum permansisse.

Quid denique quod Theognidis ætas optime ad hæc tempora quadrat? Omnes enim scriptores ol. 57—59 memorant, quibus Theognidis vitam definiant⁸⁰). Quodsi eum putamus 30—40 annos natum fuisse, cum clarus haberetur — nam eum non prima iuventute carmina facere cœpisse ex ipsius verbis sequi videtur⁸¹) — conici licet eum natum esse inter ol. 47—50 sive inter annos 592—580 a. Chr. n. Neque vero eum vita decessisse post ol. 70 sive 500 a. Chr. n. inde pro certo sequitur, quod ultionem, quam ante ol. 70 sumptam esse demonstravimus, non vidit. Ex quo cernitur vitam Theognidis, quae sextum fere a. Chr. n. sæculum explevit, in eadem tempora cadere, quibus Megaris turbæ civiles erant⁸²).

IV.

Restat, ut pauca, quae de vita scriptisque Theognidis memoriae prodita sunt, colligamus et in brevi conspectu ponamus. Et de ætate quidem quid nobis videatur, supra exposuimus dicentes eum inter ol. 47—70 vixisse. Quare iam ad patriam eius definiendam aggrediamur, de qua inter veteres auctores dissensio est.

Nam etsi omnes Theognidem Megaris natum esse uno ore tradunt, tamen alii Megara in Sicilia, in Attica sita alii existimant.

⁸⁰) cf. Hieronym. ad Olymp. 59, 1 et 58, 1: Theognis poeta clarus habetur. Chronik. Pasch. Ol. 57: Θεόγνις ποιητῆς ἐγνωρίζετο. Cyrill. c. Julian. I p. 13 Ol. 58: Θεόγνις ὀνομάζετο, et VIII p. 225: Φωκλίδης καὶ Θεόγνις ἐγενέσθη. Suidas: Φωκλίδης, Μιλήσιος φιλόσοφος, σύγχρονος Θεόγνιδος· ἦν δὲ ἑκάτερος μετὰ χιμζ' ἔτη τῶν Τρωικῶν, Ὀλυμπιάδι γεγονότες ἂν. — ⁸¹) cf. v. 27 et Xenophan. fr. 7. — ⁸²) cf. Welcker. p. XVI eum non diu ante Ol. 55 natum esse putat. — Schœm. sched. p. 15: cum floruisse dicatur 544—1, circiter 572—69 natus esse videbitur; idem Theognidis vitam ad 491 producit. — Rintelen l. l. eum circa annum 540 natum putat. Similiter Hecker. Philol. V p. 467 sq.

Horum in numero est Didymus¹⁾, Harpocration²⁾, Athenæus³⁾, Stephanus⁴⁾, qui duo scriptores cum Megara non accuratius definiant, certum est eos Attica intelligere; illorum in numero est Plato⁵⁾ et Suidas⁶⁾. At verba philosophi accuratius legentes intelligent eum non dicere Megara Sicula urbem esse, in qua Theognis natus, sed cuius a civibus civitate donatus sit⁷⁾; non igitur γένοι poeta eorum civis fuit, sed θέσει. Contra haec Suidae, qui locum Platonis exscripsit neque intellexit, verba parvi momenti sunt, eoque minoris, quo maiore voce versus ipsi poetam Megaris Atticis natum esse clamant.

De vita ipsa Theognidis non multa tradita sunt. Id constat eum antiqua Dorensium domo oriundum fuisse opulenta atque honesta, id quod eius auctoritate satis declaratur. Puer atque adolescens eadem, qua omnes Dorenses, usus est educatione, ut a maioribus natu, quae scitu digna essent, disceret⁸⁾. Is enim mos Dorensium fuit, ut pueri et adolescentes maiorem quendam hominem sequerentur, a quo omnibus rebus, quas scire civem bonum deceret, erudirentur cf. vocabula εἰσπνήλας et ἀτήρης. Itaque cum poetae omnia nobilitatis iura ac privilegia in animum descendissent, turbis civilibus, quae sequebantur, acerrimus nobilitatis propugnator factus est, qui voce versibusque ceteros admoneret et incitaret. Postremo bella domestica inter nobiles et plebem, quae iam diu imminebant, orta sunt; in quibus quin Theognis primas partes egerit, dubium non est. Victis vero nobilibus quae eius sors fuerit, non constat¹⁰⁾; fortasse Theognis quoque aliquamdiu in exilium

1) cf. Schol. ad Plat. leg. I p. 630: περί Θεόγνιδος καὶ τῆς κατ' αὐτὸν ἱστορίας ἀμφιβολία πολλή ἐγένετο τοῖς παλαιοῖς· καὶ οἱ μὲν φασιν αὐτὸν ἐκ Μεγαρέων γεγενῆσθαι τῆς Ἀττικῆς· ὅπως ὁ Δίδυμος, ἐπιφροῦμένος τῷ Πλάτῳ ὡς παριστοροῦντι· οἱ δὲ ὅτι ἐκ Σικελίας. — 2) cf.: τοῦ δὲ ποιητοῦ Θεόγνιδος μνημονεύει Ἰσοκράτης ἐν ταῖς πρὸς Νικοκλέα ὑποθήκαις· ὅπως δ' ἦν Μεγαρεὺς ἀπὸ τῶν πρὸς τῇ Ἀττικῇ Μεγάρων· αὐτὸς γὰρ φησιν ὁ ποιητής· „ἦλθον μὲν γὰρ ἔγωγε καὶ ἐς Σικελίην ποτε γαῖαν“ cf. 788. ὃ μὴ ἐπιστήσας Πλάτων ἐν Ἀ' Νόμων τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγάρων πολίτην ἔφασκεν [εἰς Σικελίαν], κατηκολούθησαν δὲ τῷ Πλάτῳ οὐκ ὀλίγοι. — 3) cf. 7, 317 a. 13, 559 f. — 4) cf. s. v. Μέγαρα. — 5) cf. leg. I, 630. — 6) cf. s. v. Θεόγνις. — 7) cf. verba: ποιητὴν δὲ καὶ ἡμεῖς μάρτυρα ἔχομεν Θεόγνιν et p. 629. — 8) cf. v. 27. — 9) cf. v. 783 sq. — 10) cf. Schœm. l. l. p. 14. — Welcker p. XIII, 4.

ivit, dum summum periculum præteriisset ac tuto reverti posset. In id tempus magna itinera videntur cadere, in quibus quanto hospitio ab omnibus exceptus sit, ipse prædicat⁹⁾. In his itineribus etiam aliquamdiu Megaris in Sicilia commoratus et civitate donatus esse videtur. Sed mox patriæ amore commotus domum rediit ac paulo post eum Megaris id agentem videmus, ut plebe deiecta nobiles in pristinum imperium restitueret; id quod multis rebus frustra temptatis tandem perfecit. Nobiles enim societate facta ac coniuratione redierunt ac plebem superaverunt; quo facto oligarchia restituta est. Neque vero Theognis eam rerum conversionem vidit, cum iam antea diem supremum obiisset.

Iam vero de scriptis Theognidis disputaturi optime initium faciamus ab ipsius poetæ verbis, quem vidimus inde a v. 27 sq. de carminibus suis dicere. Præcepta enim se ea daturum esse profitetur, quæ ipse a maioribus acceperit, ut virtutem ac iustitiam colas et societatem bonorum retineas. Videmus igitur eum præcepta de iustitia et virtute dare, neque vero simplicia et per se, sed relata ad nobilium mores vitamque. Simulque contentiones significat inter nobiles et plebem exortas, cum a malis acerrimis verbis revocet. Quæ cum ita sint, non putari licet Theognidem ab initio carmen didacticum condidisse, sed præcepta rebus civilibus intertexuisse, prout occasio et facultas offerebatur; id quod ex libro ipso etiam luculenter apparet¹¹⁾. Atque hæc carmina poeta Cyrni nomine obsignavit, ne quis ea auferret suaque diceret; horum reliquiae in nostra collectione exstant.

Hunc Theognidis librum multi scriptores veteres memorant, quamquam, qualis eius dispositio fuerit qualeque argumentum, non æque bene ac ex Theognide cognoscimus. Quid mirum? Quo longius alicuius scriptoris ætas a Theognide recedit, eo corruptiora

¹¹⁾ cf. Schneidew. præf. p. 48. — Schoem. l. l. p. 6, qui sententias virorum doctorum de poematis Theognidis in brevi conspectu ponit. — Bernhardt hist. litt. Græc. I p. 144. — Contra Welckerus p. 71 sq., qui carmen didacticum fuisse demonstratum it. — Alios, qui aut idem aut similia senserunt, prætermittamus. — Præterea cf. Xenophontem (?) ap. Stobæum, quem locum supra exscripsimus: is et ipse Theognidis versus carmen didacticum fuisse existimat. — Conf. præterea III, ubi demonstravimus, quo modo præcepta rebus civilibus immixta fuerint.

et immutatoria poetae Megarensis carmina videt eoque magis aliena a vera libri forma eoque accommodatiora ad nostrae collectionis speciem sunt nomina, quibus de eis utitur. Et Plato quidem satis accurate Theognidis librum descripsit, qui moralia, ut ita dicam, praecepta virtutibus bellicis intermixta exhibuit. Theognidem enim cum Tyrtæo comparans, τοῦτον (i. e. Theognidem), dicit, ἐν πολέμῳ χαλεπωτέρῳ ἀμείνονα ἐκείνου πάμπολυ γίγνεσθαι, σχεδὸν ὅσον ἀμείνων δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη καὶ φρόνησις εἰς ταῦτόν ἐλθοῦσα μετ' ἀνδρείας αὐτῆς μόνης ἀνδρείας κ. τ. λ.¹²⁾ Similiter, etsi minus accurate, Isocrates Theognidis versus descripsit¹³⁾. Ad nostram collectionem accommodatiora sunt verba Xenophontis qui fertur apud Stobæum¹⁴⁾, Dionis¹⁵⁾, Cyrilli¹⁶⁾. Alii scriptores utuntur vocabulis γνῶμαι, γνωμολογία, παραινέσεις, ὑποθήκαι¹⁷⁾. Prorsus denique in nostram syllogen quadrant, quae Suidas¹⁸⁾ scribit: ἔγραψεν ἐλεγείαν εἰς τοὺς σωθέντας τῶν Συρακοσίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ, γνώμας δι' ἐλεγείας εἰς ἔπη ,βω', καὶ πρὸς Κύρνον τὸν αὐτοῦ ἐρώμενον γνωμολογίαν δι' ἐλεγείων, καὶ ἐτέρας ὑποθήκας παραινεικίας, τὰ πάντα ἐπικῶς. — ὅτι μὲν παραινέσεις ἔγραψε Θέοργις, ἀλλ' ἐν μέσῳ τούτων παρεσπαρμέναι μαρτῖαι καὶ παιδικοὶ ἔρωτες καὶ ἄλλα ὅσα ὁ ἐνάρετος ἀποστρέφεται βίος. De hoc loco Welckerus¹⁹⁾ sine dubio recte disputavit eum in tres similes partes dirimens, quarum prima finitur verbis εἰς ἔπη ,βω', altera verbo ἐπικῶς, tertia reliqua amplectitur. Et ut elegiam in Syracusanos, de qua mox dicendum erit, omittamus, altera pars eadem ac prima auctiora continet; quare etiam illud ἐπικῶς cum Schœmanno²⁰⁾ in ἔπη ,βως' sive ,βω' mutaverim. De tertia vero parte, quae prorsus nostram collectionem spectat, non est, quod verba faciamus.

Præter hunc carminum librum num Theognis aliud quid scripserit, incertum est. Ex ipso quidem Theognide nihil cognoscimus; neque vero ex Platone²¹⁾, id quod alii volunt, concludi

¹²⁾ cf. leg. I p. 630. — ¹³⁾ cf. ad Nicocl. c. 12. — ¹⁴⁾ cf. Stob. 88 p. 499 (s. 14). — ¹⁵⁾ cf. oratio II. — ¹⁶⁾ cf. c. Julian. l. VII. p. 224 Spanh.

— ¹⁷⁾ cf. Welcker p. 71 sq. Leutschius Philol. XXIX p. 521 sq. ὑποθήκας nomen fuisse putat versuum ad Cyrnum missorum, coll. ὑποθήσομαι, v. 27.

— ¹⁸⁾ cf. lexic. s. v. Θέοργις. — ¹⁹⁾ cf. prol. p. 73, 2. — ²⁰⁾ cf. p. 4. NB.

— ²¹⁾ cf. Menon. 95 D.

liet poetam nostrum alias elegias sive carmina epica conscripsisse²²⁾, cum non videam, quid obstet, quominus putemus illud ἐν ποίοις ἔπεσιν non nisi «ubi» valere, ad quod recte ac sine offensione a Socrate ἐν τοῖς ἔλεγείοις respondetur²³⁾; oppositio inter τὰ ἔπη et τὰ ἔλεγεία ab hoc loco prorsus aliena videtur^{23 a)}. Carmina deinde convivalia, amatoria aliaque id genus qui ab eo facta esse putent, ei videant, quo id iure faciant quoque modo totius antiquitatis de hac re silentium explicent²⁴⁾. Restat igitur unus Suidas²⁵⁾, qui Theognidis elegiam εἰς τοὺς σωθέντας τῶν Συρακοσίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ memorat. Hæc verba quin corrupta sint, nemo dubitare potest. Sed etiamsi cum viris doctis ἀναλωθέντας²⁶⁾ sive ἡσσηθέντας²⁷⁾ legas, tamen aliquis error latere videtur. Fac enim Suidæ auctoritatem etiam maiorem esse quam est, tamen id eius adnotationem valde incredibilem faceret, quod omnino nemo alius illius elegiæ mentionem facit neque nos cogitatione assequi possumus, quid Theognidi Megarensi cum Syracusanis sit. Nunc vero

²²⁾ cf. Schneidew. præf. p. 1. adn. — ²³⁾ cf. Jul. Cæsar de carm. Græc. eleg. p. 43. — ^{23 a)} Leutschius l. l. putat verbo ἔπεσιν in universum libros sive versus Theognidis significari, ἔλεγεία vero inscriptionem unius cuiusdam libri fuisse. Atqui cum versus a Platone allati non ad Cynrum missi sint, ἔλεγεία inscriptionem esse eorum carminum, quæ non ad γυμολογίαν Κόρνου pertineant. — ²⁴⁾ cf. Schneidew. præf. p. 49 sq. — ²⁵⁾ cf. l. l. — ²⁶⁾ cf. Schneidew. præf. p. 1. — ²⁷⁾ cf. Hecker. Philol. V p. 473 sq.; ceterum Welcker p. XV, 5. — Hecker. res, quas elegia narrat, tyranno Gelone factas putat, qui *inde ab anno 484* regnavit. Sed quid hoc ad Theognidem, qui anno 500 iam mortuus erat? Aliter puto has difficultates expediendas esse. Nam in inscriptione, quam Suidas tradit, εἰς τοὺς σωθέντας τῶν Συρακοσίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ, vitium latere omnes viri docti viderunt. Equidem conicio scribendum esse: εἰς τοὺς σωθέντας ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῶν Συρακοσίων, et rem referendam ad famosam illam Syracusarum oppugnationem ab Atheniensibus, cuius miserabilis exitus a Thucydide VII, 84 sq. narratur: ὀλίγοι ἀπὸ πολλῶν ἐπ' οἴκου ἀπενόστησαν. Quam ingentem Atheniensium cladem, quid mirum, si quis poeta elegia descriperit ac deploraverit? Sed quis hic poeta fuit? Non me erraturum esse puto, si existimo Theognidem Atheniensem esse, quem Suidas poetam tragicum nominat; Atheniensem enim optimo iure Athenienses deflevisse inter omnes constat. Neque illud obstat, quod Suidas eum poetam tragicum dicit, cum ex eodem Suida sciamus Aeschylum, Sophoclem, alios poetas tragicos elegias scripsisse. Quam vero facilis ac verisimilis sit confusio inter Theognidem Megarensis et Atheniensem quamque apta Suidæ ingenio, non est, quod moneam.

cum satis perspectum sit, quam incertus auctor sit Suidas, ei omnem fidem in hac re quin detrahamus, fieri non potest. Vides igitur præter carmina, quorum reliquiae etiamnunc exstant, nullum poema probabiliter aut certo Theognidi attribui posse.

Ad extremum pauca de Theognidis arte versuum componendorum addamus, qua in re eum satis diligentem videmus, ut Græcum poetam scilicet; namque hi omnes a poetis Latinis in distichis faciendis superantur. Theognis vero ea quidem re poetis Romanorum comparandus est, quod per totum librum singulis distichis sententias singulas absolvit aut, si tota sententia longior erat, at certas quasdam eius particulas distichis circumcidit. Sane hanc legem non sine exceptione esse confitendum est; nam ubi sententia copiosior aut difficilior est, quam quae integris distichis comprehendatur, sententiam inchoatam sequenti versu conficere non veretur, veluti vv. 184/5, 326/7, 898/9 videri licet.

Neque minore arte quam disticha versus distichorum pepigit. Et in hexametro quidem sæpissime cæsuras admittit, quæ nominibus *πενθήμερης* et *κατὰ τρίτον τροχαῖον* dicuntur; quibuscum comparatae ceterae raro occurrunt. In singulis pedibus et dactylo et spondeo locus est, sed certis quibusdam legibus; nam spondeus omnino non legitur pede quinto neque simul in primo et tertio et quarto neque simul altero, tertio quartoque neque simul in quattuor primis pedibus. Versus, quorum pedes omnes dactyli sunt, satis frequentes reperiuntur; sed etiam frequentior est spondeus in altero pede; item spondeis haud raro locus est in altero tertioque aut in altero quartoque pede; ceterae compositiones hexametri rariores sunt.

Hexametrum excipit pentameter, cuius cæsura in medio versu sollennis est et a Theognide plerumque sine synicesi efficitur. Ita omnis versus in duas dividitur partes, quarum posterior dactylis unis constat, prior etiam spondeos admittit. Hanc regulam Theognis quoque sequitur. Apud eum in priore pentametri parte uni dactyli spondeis exclusis et spondeus in altero pede aequè sæpe occurrunt, cum spondeus in primo vel in primo et secundo pede rarior sit. Ultima denique pentametri syllaba persæpe corripitur i. e. anceps est.

Duae pentametri partes a Theognide triplici modo in unum

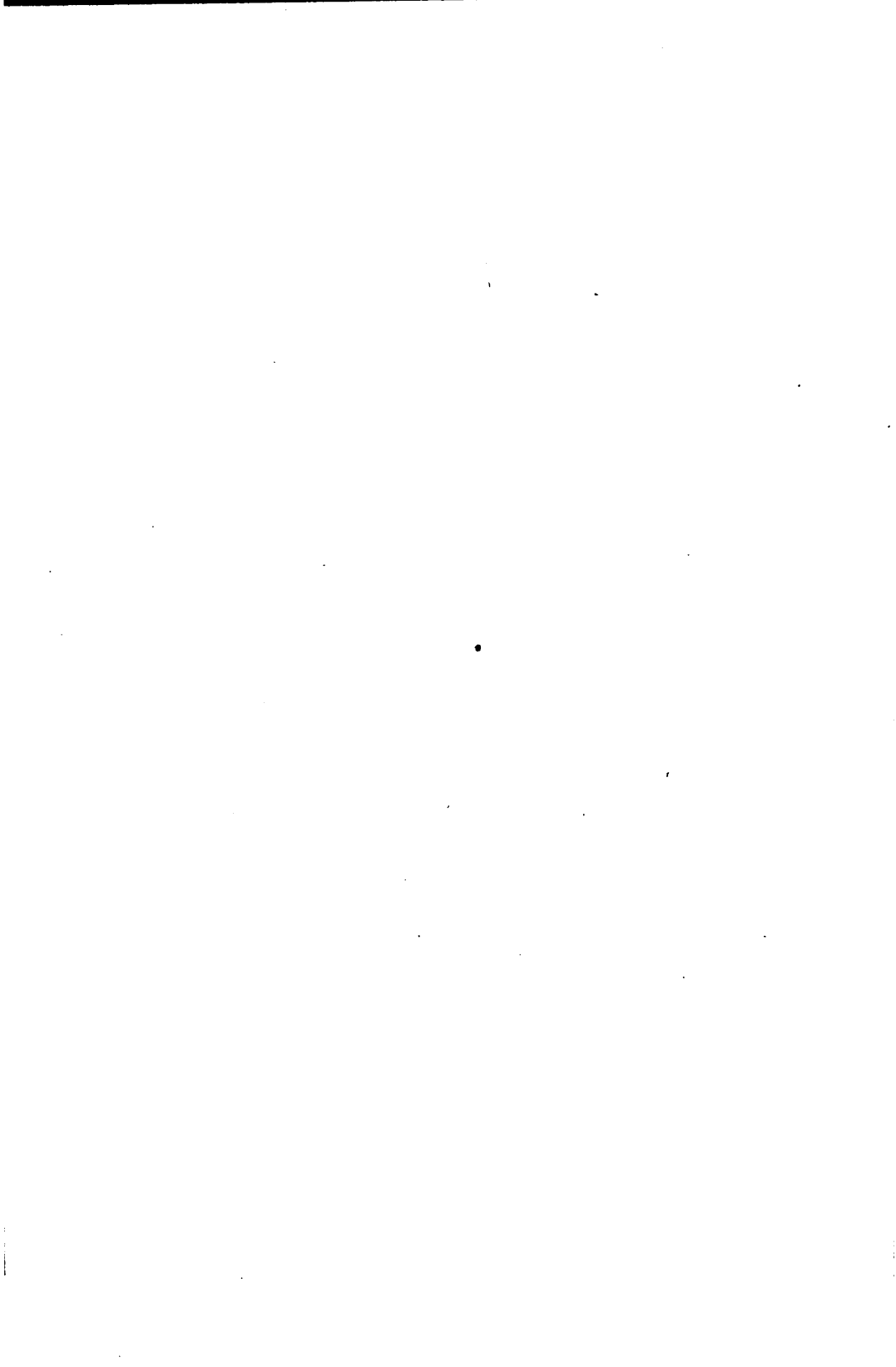
coagmentantur, ut Bergkius demonstravit²⁸). Nam aut adiectivo prior et substantivo posterior pars finitur et vice versa, aut adiectivo prior pars finitur et inchoatur posterior substantivo et vice versa, aut similes vel contrariae voces duas partes claudunt. Præterea videmus Theognidem id potissimum agere, ut verbum in fine versuum pentametrorum ponatur, cum verbo demum sententia absolvatur.

Oratio denique, qua Theognis utitur, HomERICA est, qua ceteri quoque poetae elegiaci usi sunt, sed magis pedestri orationi accommodata²⁹). Sane Theognis quædam peculiaria habet, quæ initio indice comprehendere volebam, sed cum indicem omnium poetarum lyricorum scripturus sim, id me omittere posse existimavi. — Id scripsi, antequam cum librario hac de re egissem; qui cum iniquitate temporum respecta mihi dissuasisset, ne nunc quidem ederem, huic editioni brevem, sed plenam et utilem, ut spero, indicem addidi. —

²⁸) cf. Mus. Rhen. III p. 413 sq. — ²⁹) cf. Plut. de aud. poet. 2, p. 16: γνωμολογίαι Θεόγνιδος λόγοι εἰσὶ κεχρημένοι παρὰ ποιητικῆς, ὡς περ ὄχημα, τὸν ὄγκον καὶ τὸ μέτρον, ἵνα τὸ πεζὸν διαφύγῃσιν. — Præterea de dialecto poetae cf. Renner, quæstiones de dialecto antiquioris Græcorum poesis elegiacæ et iambicæ in Studiis ed. G. Curtius, 1868.

THEOGNIDIS ELEGIARUM RELIQUIAE.

De codicibus.

Princeps est (*A*), quem olim Mutinensem vocavit Bekkerus, non quod Mutina Parisios venisset, sed communi tum omnium, qui ex Italiae superioris bibliothecis minoribus Parisinae illati essent, nomine. Is a Bekkero bis excussus quo post annum 1815 devenisset, nesciebat Bekkerus, sed eum remansisse Parisiis ibique servari in Supplementis signatum nr. 388 cognitum est ex E. Mülleri libello, qui inscribitur: Éloge de la Chevelure, discours inédit d'un auteur grec anonyme, publié d'après un manuscrit grec de la bibliothèque royale, Paris, 1820. Huius duae post Bekkerum exstant collationes, altera Presselii in Schneidewini gratiam, quam E. v. Leutsch in Philol. XXIX, 1870, publici iuris fecit, altera, quam H. W. van der Mey edidit in libello, qui inscribitur: Studia Theognidea, Leidae, 1869, complexam vv. 1—528. 1032—8. 1054—fin. Est autem membranaceus, sæculi X, forma quadrata minima, foliis 112, insigni scripturae et elegantia et antiquitate; continetque cum Theognide Homerocentonem, Phocylidem, Coluthum, Dionysium Periegetam. Theognis incipit fol. 45 et instructus est super vv. 1—256. 269—274. 1231—6 interpretatione latina e sæculo XIV.

(*B*) Paris. Reg. 2008, olim 3340, chartaceus est, f. quadr., fol. 158, quorum 15—40 Theognidi data.

(*C*) Paris. Reg. 2551 (3233), chart., quadr., foliorum 203 Theognidi dat 157—167. Paginas habet bipartitas, scripturam tam minutam, ut nullum versum frangat.

(*D*) Par. Reg. 2739 (2803), chart., f. maiore, fol. 209, quorum 178—197 Theognis habet.

(*E*) Par. Reg. 2833 (3341), membranaceus, quadr., fol. 214. hic et Theognidis (f. 182—208) et ceterorum, quos complectitur, poetarum principia auro et coloribus nitide distinguit.

(F) Par. Reg. 2866 ($\begin{smallmatrix} 3336 \\ 3 \end{smallmatrix}$), chart., quadr., altera a versu 577 manu. Hic Tusani fuit, et additam habet Batrachomyomachiam editam Venetiis a. 1486.

(G) Par. Reg. 2883 (3537) chart., recentissimus, moduli tam minuti, ut unumquemque versum frangat.

(H) Par. Reg. 2891 (3525) chart., quadr., Theognidem habet f. 206—224.

(I) Venetus Marcianus 520, chart., quadr., fol. 234, valde recens, præter Theognidem complexus, Platonis apologiam, Cleomedis κοκλικήν θεωρίαν et μετέωρα, Iulium Pollucem, Phocylidem, carmen aureum.

(K) Ven. Marc. 522 membr. sæculi XV. Continentur eo Dionys. Hal. Περὶ τοῦ χαρακτήρος Λυσίου τοῦ ῥήτορος. Λυσίου τοῦ ῥήτορος λόγοι. Γοργίου τοῦ ῥήτορος ἐλένης ἐγκώμιον. Ἀλκιδάμας περὶ σοφιστῶν. Ἀντισθένης λόγοι. Δημάδου ὑπὲρ τῆς δωδεκαετίας. Λυσίου ἐπιτάφιος. Ἱστορία ἀγαθίου. Ἀποφθέγματα φιλοσόφων. Plura vacua folia. Περὶ στρατηγικῶν ὀνομάτων τε καὶ τάξεων, ἀδέσποτον, cum picturis. Complura vacua folia. Theognis, fol. 181. Φωκollίδου γνομικὰ ὠραῖα. Πυθαγορικά ἔπη τὰ καλούμενα χρυσᾶ. Moschi Europa. Musæi Hero et Leander. Syrinx. Longinus περὶ ὕψους. Theognis est lacunosus a v. 34 ad 832. Inde ab hoc versu singula modo vocabula desunt, quae in apparatu critico indicavi. Post Bekkerum eum contulerunt Ziegler in edit. Theognidis, Tubing., 1868, Hart et Hinck in Iabnii annal. 1868.

(L) Laurentianus plut. 31 cod. 20, chart., recens, nec tamen recentior altero, plut. 32 cod. 48.

(M) Barberinus 206.

(N) Vaticanus 63, chart., quadr., fol. 121 bipartitis, scriptura minuta et eleganti. Inest anthologia Planudea, Christodori ἔκφρασις, Theognis (f. 107—116), γνῶμαι μονόστιχοι, Pauli Silentiarrii εἰς τὰ ἐν Πυθίοις θερμὰ ἡμιαμβεῖα, Euclidis epigramma, Hermes Trismegistus περὶ σεισμῶν.

(O) Vatic. 915, bombyc., f. max., sæculi XIII. Insunt in eo Musæi Hero et Leander. Syrinx. ὠραῖα γνομικὰ τῆς ὄρφ . . . (quædam ex Orphei Lithicis). Theognis fol. 25. Φωκollίδου γνομικὰ ὠραῖα. Πυθαγορικά ἔπη τὰ καλούμενα χρυσᾶ. Moschi Europa. Mu-

sæus. Scholia in Syringa. Gnomæ Menandri. Pindari sententiae. Ilias. Lycophron. Ilias. Odyssea. Hesiodi Op. et Dies. Theogonia. Lycophron. Theocritus. Batrachomyomachia. Lycophron. μῦθοι αἰσώπειοι ἱαμβτικοὶ τετράστιχοι βραβίου τοῦ σοφιστοῦ (sunt fabulae 66). Dionysii Periegesis. Theocritus. Pindari Ol. II, 43—VII, 30. Lycophron. Theocritus. Batrachomyomachia. Tzetzes Antehomerica. Homerica. Posthomerica. Ceterum cf. Hinckii descriptionem huius codicis in Iahnii annal. 1868. p. 336, qui etiam disturbatum foliorum ordinem in integrum restituit. Præterea eum contulit Ziegler in edit. Theognidis, quam supra memoravi. —

(P) Vatic. 1388, chart., quadr., fol. 93. post Theognidem (f. 1—45) Aristotelis habet poeticen et Donatum Græce versum. Est ex libris Fulvii Ursini.

(Q) Vatic. Palatinus 102, chart., f. minore, fol. 130, quorum 1—2 Ἐρμῶς τρισμειστοῦ περὶ σεισμῶν, 3—54 Theognis, 55—102 Dionysius Periegeta, 103 sqq. Damascenus περὶ τῶν κενούτων φαρμάκων.

(R) Vatic. Palat. 139, chart., quadr., fol. 339. Insunt Orphei hymni et Argonautica, Procli hymni, carmen aureum, Nicandri Theriaca et Alexipharmaca, Sophoclis Ajax Electra Oedipus rex, Theognis (f. 189—217, ubi χειρ' ἔσχον ἐμᾶνονήλω ληξίν γνῶμαι χρῶ τῶν θεόγνιδος ἐς παιδείαν σοφοῦ), Dionysius Periegeta, Aeschyli Prometheus Septem Persae, Lycophron.

Similis huic Urbinas 160, chart., f. max., qui Theognidem habet post Suidae etymologicum Michaelis Apostolii manu scriptum.

Distinguunt sententias *BDHIMNQR* et in primo folio *E*. *L* autem unicuique pæne disticho litteram dat initialem.

Præterea ex Vindobonensi 331 (*s*) lectiones aliquot enotatas habuit Bergk. Laurentiani plut. XXXII cod. 48 chart. (*t*) primorem partem contulit Studemund. —

De auctoritate horum librorum disputaverunt Bergk. in Museo Rhen. Novo III p. 206 sq. et 396 sq., Nietzsche in Mus. Rhen. XXII p. 161 sq., Hart. et Hinck in Iahnii ann. 1868. Optimus liber est *A*; proxime accedit *O*, ex quo *K* descriptum esse ipsae lacunae demonstrant; reliqui deteriores sunt. Quae cum ita sint, lectiones librorum *AOK* omnes, sive maioris sive minoris momenti sunt, attuli, eis tantum omissis; ubi — id quod maxime in *A* cadit

— omnis diversitas in accentu vel spiritu aut male posito aut omissa sita est; quamquam etiam huius generis graviores adieci. At reliquorum codicum eas tantum lectiones quae maioris momenti et memoratu dignae mihi videbantur, adscripsi, eandemque rationem in veteribus editionibus adhibendis secutus sum. Denique ne recentiorum quidem emendationes coniecturasque mihi neglexisse videor, quarum multas sumpsi ex Leutsch. Exercit. Crit. Spec. II Gott. 1862—3 et Heimsæth. Emend. Theognidearum part. III, Bonn., et Hecker. Philol. V p. 467 sq. Locos alios alii passim in diariis annalibusque Philologicis tentaverunt. De meis coniecturis vide append. libelli gymnasii, quod est Aurelia Aquensi, 1878, et Mus. Rhenan. 1879.

ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ ΕΛΕΓΕΙΑ.

Ἦ ἀνα, Λητοῦς υἱέ, Διδὸς τέκος, οὔποτε σεῖο
 λήσσομαι ἀρχόμενος οὐδ' ἀποπαύομενος,
 ἀλλ' αἰεὶ πρῶτον τε καὶ ὑστατον ἐν τε μέσοισιν
 αἰείω· σὺ δέ μοι κλυθὶ καὶ ἐσθλά διδου.

Φοῖβε ἀναξ, ὅτε μὲν σε θεὰ τέκε πότνια Λητώ, 5
 φοῖνικος ῥαδινῆς χερσὶν ἐφαψαμένη,
 ἀθανάτων κάλλιστον, ἐπὶ τροχοειδέϊ λίμνῃ,
 πᾶσα μὲν ἐπλήσθη Δῆλος ἀπειρεσίῃ
 ὀδμητῆς ἀμβροσίης, ἐγέλασσε δὲ γαῖα πελώρη,
 γήθησεν δὲ βαθὺς πόντος ἀλὸς πολιτῆς. 10

Ἄρτεμι θηροφόνῃ, θύγατερ Διδός, ἦν Ἄγαμέμνων
 εἶσαθ', δε' ἐς Τροίην ἔπλεε νηυσὶ θοῆς,
 εὐχομένῳ μοι κλυθὶ, κακὰς δ' ἀπὸ κῆρας ἄλαλκε.
 σοὶ μὲν τοῦτο, θεὰ, σμικρὸν, ἐμοὶ δὲ μέγα.

Μοῦσαι καὶ Χάριτες, κοῦραι Διδός, αἶ ποτε Κάδμου 15
 ἐς γάμον ἐλθοῦσαι καλὸν αἰείσατ' ἔπος·

tit. θεόγνις *G*. θεόγνις *t*. θεόγνιδος μεγαρέως *EL*. θεόγνιδος ἐλεγείων *α'*
A. θεόγνιδος στίχοι ἠρωελεγεῖοι *K*. ἀρχὴ σὸν θεῶ τοῦ θεόγνιδος δες διὰ ζίχων
 ἠρωελεγείων *O*. θεόγνιδος γνῶμαι *BDFMPCQ*. θεόγνιδος μεγαρέως σκε-
 λιώτου γνῶμαι ἐλεγειακαὶ *C*. θεόγνιδος γνῶμαι, ἠρωελεγεῖοι οἱ ζίχοι *I*.
 θεόγνιδος γνῶμαι: μᾶλλον θεόγνιδος γνωμολογία πρὸς κύρνον τὸν ἐρώμενον *N*.
 θεόγνιδος μεγαρέως γνωμολογία πρὸς κύρνον πολυπαίδην τὸν ἐρώμενον *H*.
 θεόγνιδος γνῶμαι τοῦ μεγαρέως πρὸς κύρνον τὸν ἑαυτοῦ φίλον. θεόγνις.
 θεόγνις. θεόγνις. *R*. — 1—4. Apostol. 18,56 b. Arsen. 485. — 1. λητοῦς υἱέ *A*,
 qui ubique nomina propria minusculis litteris scripta habet. — v. 2. ἀρχόμενος
 γ' *I*. — 3. πρῶτον σέ Bergk. — 4. ὀδμητῆς Cobet. Nov. Lect. p. 249. et
 Leutsch. Philol. XXIX p. 659. αἰείω Bergk. — μοι *AOK*: * (i. e. ceteri
 codices) μεν. — 6. ῥαδινῆς *OKBCDEFHILMN* et pr *G*: qui τ dativum
 tantum non ubique omittunt. τρυφερῆς alter Palatinorum ab Hoeschelio ex-
 cerptorum. ῥαδινῆς Bergk. — 7. ἐπὶ τροχοειδέϊ *A*. — 8. ἀπειρεσίης *Hs*.
 et Hecker. — 9. ἐγέλασε *OKIQRt*. — 10. γήθησε *OKNP*. — 11. θηρο-
 φόνε Brunck. — 12. εἶσαθ' *A*, qui ex Hasii coll. εἶσαθ' præbet, et vulg.
 in *A* superscriptum est „cognovit“. — εἶσαθ' Crispin. — Bergk. cf.
 Callimach. ap. Schol. Arist. Av. 873: τὴν ἄγαμέμνων, ὡς ὁ μῦθος, εἶσατο,
 τῇ καὶ λίπουρα καὶ μόνωπα θύεται. Ceterum cf. Paus. I, 43, 1. — θοῆς *A*: *
 θοαῖς. θοῆς Bekker. — 13. ἀπο *A*. — 14. θεᾶ, τ eraso, *A*. μικρὸν *A*: *
 σμικρὸν, et Aristot. Ethic. Eudem. VII, 10. —

ὅ τι καλόν, φίλον ἐστί· τὸ δ' οὐ καλὸν οὐ φίλον ἐστίν.
τοῦτ' ἔπος ἀθανάτων ἤλθε διὰ στομάτων.

„Κόρνε“ σοφισομένη μὲν ἔμοι σφρηγίς ἐπικείσθω
τοῖσδ' ἔπεσιν, λήσει δ' οὐποτε κλεπτόμενα. 20
οὐδὲ τις ἀλλάξει κάκιον τοῦσθλοῦ παρεόντος.
ὠδε δὲ πᾶς τις ἔρει· „Θεόγνιδός ἐστιν ἔπη“.

τοῦ Μεγαρέως. πάντας δὲ κατ' ἀνθρώπους ὀνομαστός.
ἀστοῖσιν δ' οὐπω πᾶσιν ἀδεῖν δύναμαι.
οὐδὲν θαναμαστόν, Πολυπαίδη· οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς 25
οὐδ' ἴων πάντεσσ' ἀνδάνει οὐτ' ἀνέχων.

σοὶ δ' ἐγὼ εὖ φρονέων ὑποθήσομαι, οἷά περ αὐτός.
Κόρν', ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν παις ἔτ' ἔων ἔμαθον.
πέπνυο μῆδ' αἰσχροῖσιν ἐπ' ἔργμασιν ἦδ' ἀδίκοισιν
τιμᾶς μῆδ' ἀρετὰς ἔλκεο μῆδ' ἄφενος. 30
ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι. κακοῖσι δὲ μὴ προσομίλει
ἀνδράσιν, ἀλλ' αἰεὶ τῶν ἀγαθῶν ἔχεο·
καὶ μετὰ τοῖσιν πῖνε καὶ ἔσθιτε καὶ μετὰ τοῖσιν
ἕξε καὶ ἀνδάνει τοῖς, ὧν μεγάλη δύναμις.

17—18 Iriarte p. 191. Post v. 18 Leutsch. distichon interciddisse cen-
set, quo verba διὰ στομάτων explanata fuerint. — 17. ἐστί *ΑΟΚ*. — 19. „Κόρνε“,

σοφισομένη ὄνομα μοι Hartung. σφραγίς *ΟΚ*, σφραγίς *Ι*. — 20. κλεπτόμενα
Α, κλεπτομένα *ΟΚ*: * κλεπτομένη. — 21. ἐκλέξει (ἐκ in rasura) *Κ*. ἀλέξει
Ο. — τ' ουσθλοῦ *ΑΟΚ*. τοῦ ἐσθλοῦ *CEGILPQR*. s in m. γρ. ἀθλοῦ παριόν-
τος. — 22. πᾶς τις ἔρει *ΑΟΚ*, * πᾶς ἔρει. Vid. hæc verba ap. Xenoph. Stob. 88,
14. — 23. Μεγαρέος Schneidew. et Leutsch, qui etiam ἔπεα postulat. — ὀνο-
μαστός *ΑΟΚ*, ὀνομαστός *F*: * ὀνομαστοῦ. — 24. ἀστοῖσι δ' *ΟΚ*. — ὀνομαστός
ἀστοῖσιν δὴ οὐπω Ahrens. ὀν. ἀστοῖς εἰ μὴ πω Bergk, sed postea: ὀν. ἀστοῖς
τοῖσδ'. πάντας μὲν ἐπ' ἀνθρ. ὀν., ἀστοῖσιν δ' οὐπω Hartung. ὀνομαστός ἀστοῖς
οὐδ' οὕτω πᾶσιν Leutsch. — ἀδεῖν *Α*. — 24—28 Apost. 4, 14 d. — 25. Πολυ-
παίδη Elmsleius: codices πολυπαίδη. — 26. πάντεσσ' *Α*, sed ex Hasii coll.

πάντεσσι; πάντως *EL*, πάντως *H*, * πάντας. πάντας et in m. ἢ πάντως *t*.
πᾶσιν Dindorf. πάντας *F* ἀνδάνει conii. Bergk., qui 799—800 huc referendos
esse putat. — 27. εὐφρονεῶν *Α*. — 29. πέπνυσο cod., sed πεπνυο *Α*, ut inter
υ et ο littera σ sit in rasura. πέπνυο Bergk. — ἔργασι *ΟΚ*. ἔργμασι *. ἐπεργμασι
Α sec. Hase. — μῆδ' cod. μῆτ' Bergk. Ego scripsi ἔργμασιν ἦδ'. — ἀδίκοισ'
ΑΟΚ. — 30. ἔλκεο Hermann. Hartung: πέπνυσο' ἦδ' αἰσχροῖσιν ἐπ' ἔργμασι
μῆτ' ἀδίκοισιν τιμᾶς μῆτ' ἀρετὰς ἔλκεο μῆτ' ἄφενος. — 33—6 cf. Plato Menon
p. 95 D. Muson. ap. Stob. 56, 18. — 33. μετὰ omnes: παρὰ Plato. Muson.:

- ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἀπ' ἐσθλά μαθήσομαι· ἦν δὲ κακοῖσιν 35
 συμμίσγης, ἀπολείς καὶ τὸν ἐόντα νόον.
 ταῦτα μαθὼν ἀγαθοῖσιν ὀμίλει, καὶ ποτε φήσεις
 εὖ συμβουλεύειν τοῖσι φίλοισιν ἐμέ.
- Κύρνε, κύει πόλις ἦδε, δέδοικα δὲ, μὴ τέκη ἄνδρα 40
 εὐθουντήρα κακῆς ὕβριος ἡμετέρης.
 ἀστοὶ μὲν γὰρ ἔθ' οἶδε σαφρονες, ἡγεμόνες δέ
 τετράφαται πολλὴν ἐς κακότητα πεσεῖν.
- Οὐδεμίαν πω, Κύρν', ἀγαθοὶ πόλιν ὤλεσαν ἄνδρες,
 ἀλλ' ὅταν ὑβρίζειν τοῖσι κακοῖσιν ἄδη,
 δημόν τε φθείρωσι, δίκας τ' ἀδίκοισι διδῶσιν 45
 οἰκείων κερδέων εἶνεκα καὶ κράτους,
 ἔλλπεο μὴ δηρὸν κείνην πόλιν ἀτρεμείσθαι,
 μῆδ' εἰ νῦν κείται πολλῇ ἐν ἡσυχίῃ.
 εἴτ' ἂν τοῖσι κακοῖσι φίλ' ἀνδράσι ταῦτα γένηται,
 κέρδεα δημοσίῳ σὺν κακῷ ἐρχόμενα. 50

καὶ μετὰ τῶν σύγῃ (*AB*, vulgo γεσὸ) πῖνε καὶ ἔσθε καὶ μετὰ τοῖσιν. Brunck et Bekker: καὶ μετὰ τοῖσιν πῖνε — καὶ παρὰ τοῖσιν. — 35—6. om. *P*. Afferunt Xenoph. Mem. I, 2, 20. Symp. 2, 5. Clemens Strom. 5, 572. Cram. An. Par. I, 229. Iriarte 448. Aristot. Eth. Nic. 9, 9 et 12. Liban. 3, 90 ed. Reiske; idem Epist. 79 et 1366. Crates Epist. 29. — 35. ἀπ' *ADFGHIMNQR*. ἀπ' *OK*. — διδάξαι *A* sec. van der Mey, et Hermogen. cod. Paris. 1983. Xenoph. Plato. Stob. *A* Gesn. margo. Bergk. ex Aristotele ἐσθλ' ἀπομάξαι. — εἰ ap. Stob. pr. *A*. — κακοῖσι *AOK*. — 36. συμμίσγης *A*, συμμιγῆς *OK* et Mus. Clem. Plat. Cram. Ir. Stob. συμμίξης Hermogenes: * συμμιχθῆς. cf. 1165. συμμίσγης Bekker. et Xenoph. cod. — Ceterum 19—38 coniunxi cf. proleg. Aliter Leutsch. Philol. XXIX p. 633. — 39. τέκη *A*. — ἄνδρας *A*, sed superscript: virum; tacet Mey. — 40. ἡμετέρης *A*, ὁμετέρης, suprascr. ἦ, *H*, *M* om: * ὁμετέρης. — 41. οἶδε *A*: ἔθ' οἶδε] ἕασι omnes infra post v. 1082. — 42. εἰς *A*. — 44. ἀδη *A*. ἄδη *O*. ἀδύ *R*, ἀδῆ *EL*, * ἀδῆ. κακοῖσι δοκῆ *Cam*. κακοῖσι ἄδη Leutsch. — 45. φθείρωσι — διδῶσι sec. Schneidew., διδοῦσι sec. Bekk. et van der Mey, *A*. φθείρουσι — διδοῦσι Hartung, qui post ἄδη plene incidit et ex antecedente: πόλιν ὤλεσαν supplet; idem post κράτους plene interpungit. Leutsch. scriptura eadem probata cum Bekkero inde a v. 47 alterum fragmentum eiusdem carminis inchoari putat. — 46. κερδέων *AO*, κέρδεων *K*: * κερδῶν. — καὶ om. *OK*. — 47. πόλιν κείνην *K*. — ἀτρεμείσθαι cod. ἀτρέμ' ἔσεσθαι Schœmann. ἀτρεμείσθαι Bergk. — 48. ἡσυχία, supascr. ἦ, *O*. — πολλῇ κείται Epkema. Herwerden pro κείται c. χρῆται s. οἰκεῖ. — 49. φιλανδρασι *A*, sed φιλανδράσι sec. Mey. — 49—50 utpote interpolatos eieci.

ἐκ τῶν γὰρ στάσιές τε καὶ ἔμφυλοι φόνου ἀνδρῶν.
 μούναρχος δὲ πόλει μὴ ποτε τῆδε ἄδοι.

Κύρνε, πόλις μὲν ἔθ' ἦδε πόλις, λαοὶ δὲ δὴ ἄλλοι,
 οἱ πρόσθ' οὔτε δίκας ἤδεσαν οὔτε νόμους,
 ἀλλ' ἄμφι πλευρῆσι δορὰς αἰγῶν κατέτριβον, 55
 ἔξω δ' ὥστ' ἔλαφοι τῆσδ' ἐνέμοντο πόλεος.

καὶ νῦν εἰς' ἀγαθοί, Πολυπαῖδη· οἱ δὲ πρὶν εἰσθλοὶ
 νῦν δεῖλοί. τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ' ἐσορῶν;
 ἀλλήλοισ δ' ἀντῶσιν ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶντες,
 οὔτε κακῶν γνώμας εἰδότες οὔτ' ἀγαθῶν. 60

μηδένα τῶνδε φίλον ποιῶ, Πολυπαῖδη, ἀστῶν
 ἐκ θυμοῦ, χρεῖτης εἵνεκα μηδεμιῆς·
 ἀλλὰ δόκει μὲν πᾶσιν ἀπὸ γλώσσης φίλος εἶναι,
 χροῖμα δὲ συμμίξεως μηδενὶ μηδ' ὀτιοῦν
 σπουδαῖον. γνώση γὰρ οἴζυρῶν φρέσας ἀνδρῶν, 65
 ὡς σπον ἐπ' ἔργοισιν πίστις ἐπ' οὐδεμία,
 ἀλλὰ δόλους τ' ἀπάτας τε πολυπλοκίας τ' ἐφίλησαν
 οὕτως, ὡς ἄνδρες μηκέτι σωζόμενοι.

Μήποτε, Κύρνε, κακῶ πίσιονος βούλευε σὺν ἀνδρὶ,
 εὐτ' ἂν σπουδαῖον πρῆγμ' ἐθέλης τελέσαι. 70
 ἀλλὰ μετ' ἐσθλὸν ἰὼν βούλευε καὶ πολλὰ μογήσαι
 καὶ μακρὴν ποσσίν, Κύρνη, ὄδον ἐκτελέσαι.

50. δημοσιῶι *A*. — 51. στάσιές τε *A*, sed sec. Mey στάσιεσσε. * στάσις ἐστὶ. — 52. μούναρχοι *ΑΟΚ*. — ἄδει, superscr. οἱ, *O*, ἀδειν *K*. ἄδη Bergk; μούναρχοὶ θ', ἂ πόλει Ahrens. ἀνδρῶν μούναρχός τε πόλει Leutsch. coll. Herod. 3, 82. μούναρχοι δὲ — ἄδοι (i. e. ἄδοιεν) *M*. Schmidt. — 54. οἱ πρόσθ' corr. ἦ πρόσθ' *A*. — 55. πλευραῖσι *ΑΟΚ*. — 56. τῆσδ' — πόλεος *A*: * τήνδ' — πόλιν. — 57: εἰς' *ΟΚ* et *A* sec. Mey. 57 sq. cf. 1109 sq. — 59. ἀλλήλοισ libri; ego ἀλλήλοισ. δ' ἀπατωσῶν libri præter *EL*, qui ἀπατῶντες, ego δ' ἀντῶσιν cf. 1113. ἐπαλλήλοισι *A*. — 60. Bergkio poeta videtur scripsisse: οὔτ' ἀγαθῶν γνώμην εἰδότες οὔτε κακῶν. — 61 sq. coniunxi cum antecedentibus; pro μηδένα fort. scribendum est μηδέ τι vel simile quid; hi versus maximam partem ex sequentibus sumpti videntur. — 62. χρεῖτης *A*. tacet Mey. — εἵνεκα *BCFMQ*t, οἵνεκα *A*. — μηδεμιῆς *A*. μηδεμιᾶς *K*. μὴ δὲ μιᾶς *O*. — 65. σπουδαίων *ΟΚ*. γνώση *A*. — 66. ἐργοισι *A*. ἐπ'] ἐς' *BCFMQ*, ἐν' corr. *G*. ἐπ' *O* et *A* sec. Mey. ἐτ' Camerar. — 67. τ' dederunt *ELR*, δόλους *, omisso τ'. — 68. σωζόμενοι *A*. — 70. ἐθέλησ *A*. — 71. ἐσθλῶν *ΟΚF*. — βούλευε καὶ π. *A*, βούλευε π. *ΟΚ*. βουλεύεο *. μογήσαι *ΟΚ*, μογήσας *. ἀλλὰ σὺν ἐσθλοῦ ἰεῖν βούλευε καὶ π. μογήσας Ahrens. — 72. ποσσὶ *KI*. ποσσὶ *O* et *A* sec. Mey. — ἐκτελέσαι *ΟΚ*, ἐκτελέσας *, sed *A* ἐκτελέσα

πρῆξιν μῆδὲ φίλοισιν ὄλωσ ἀνακοίνουε πᾶσιν
 παῦροί τοι πολλῶν πιστὸν ἔχουσι νόον.
 παῦροις οὖν πίσυνοσ μεγάλ' ἀνδράσιν ἔργ' ἐπιχείρει, 75
 μῆ ποτ' ἀνήκεστον, Κύρνε, λάβῃσ ἀνίην.

Πιστὸς ἀνὴρ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἀντερρόσασθαι
 ἄξιουσ ἐν χαλεπῇ, Κύρνε, διχοσταςίη.

*Παύρουσ εὐρήσεισ, Πολυπαίδη, ἀνδρασ ἑταίρουσ
 πιστοῦσ ἐν χαλεποῖσ πρήγμασι γιγνομένουσ. 80
 οἴηησ ἀν τολμῶν, ὁμόφρονα θυμόν ἔχοντεσ,
 ἴσων τῶν ἀγαθῶν τῶν τε κακῶν μετῆχιν.*

τούτουσ δ' οὐ χ' εὔροισ διζήημενοσ οὐδ' ἐπὶ πάντασ
 ἀνθρώπουσ, οὐσ νῆδσ μῆ μία πάντασ ἄγοι,
 οἴσιν ἐπὶ γλώσση τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἔπεσιν 85
 αἰδῶσ, οὐδ' αἰσχροῦν χρῆμ' ἐπι κέρδοσ ἄγει.

*Μῆ μ' ἔπεσιν μὲν στέργε, νόον δ' ἔχε καὶ φρένασ ἄλλασ,
 εἴ με φιλεῖσ καὶ σοι πιστὸσ ἔνεσει νόοσ.
 ἀλλὰ φίλει καθαρὸν θέμενοσ νόον, ἧ μ' ἀποσειπῶν
 ἔχθαιρ', ἀμφαδίην νεῖκοσ ἀειράμενοσ. 90*

corr. ἐκτελέσασ. Fortasse legendum ἐξανύσασ; nam ἐκτελέσασ ex v. 70 irrepssisse videtur. — 73. ὁμῶσ Brunckius. ὁμῶσ Jacobs. φίλοισ, ὦ λῶσπ' Bergk., idem postea φίλοισ ἀδόλωσ (i. e. sincere, aperte). ἀνακοίνουε *EL*, ἀνακοίνουε *G*, ἀνακίνοε *Q*t, ἀνακοίνουε * et *AOK*. ἀνακοίνουε Duederlein lect. var. decad. p. 3. — πᾶσι *AOK* *. ἀνακοίνουε ἄπασαν Bergk. — 74. παῦροι τοι *O*. πολλῶν *BCDFIMNPQR*t a m. pr. — παῦροί γ' ἐκ πολλῶν Hecker. Ceterum v. 74 affert Apost. 13, 86 e. — 75. Ego scripsi παῦροις οὖν, παῦροισι *OK*, παῦροισιν *. — 77—8 Plato de leg. I p. 630 *A*. Euseb. Præp. Ev. 12, 575. Theodoret. I, 13, 42. Philostr. vit. Apoll. 2, 46. — 79—80 Themistius 22 p. 323 ed. Dindorf. — 80. γινομένουσ *AOK* Themist. et s, qui ubique et γίνομμῃ et γινώσκω exhibet. — 83. τούτουσ οὐχ *AOK*. εὔροισ *A*. τοῦσ δ' οὐχ εὔρησεισ vulgo. οὐ τόσσοουσ (σπουδαίουσ) χ' εὔροισ Bergk. τόσσοουσ δ' οὐχ εὔροισ Hartung, qui v. 85 ἐπιείη et 86 ἄγοι requirit. τούτουσ οὐ χ' εὔροισ van der Mey. τοσσοούτουσ χ' εὔροισ — ἀνθρώπουσ, ὡσ Heimsoeth. Ego scripsi τούτουσ δ' οὐ χ' εὔροισ, hos versus ad 78 adiungens: τούτουσ i. e. πιστοῦσ ἀνδρασ, quod vv. 85—6 accuratius explicatur. — οὐδεπὶ *A*. — Vv. 79—82 ex 77—8 et 83—86 desumpti sunt. — 84. νῆδσ Schneidew., Bekker ed. I, alii edit., ναῦσ vulgo. — ἄγοι *AOK*, ἄγη *I*: * ἄγει. — 85. γλώσση *A*. — 86. ἐπὶ *AOK* plerique. — 87. ἔπεσι *A*. — ἄλλη h. l. omnes, sed ἄλλασ *A* infra p. 1082. — 89. ἧ με φίλει h. l. omnes, ἀλλὰ φίλει: *A* infra, qui ibid. etiam εἰ μ' ἀποσειπῶν. — 90. ἐμφανέωσ *A* infra.

δς δὲ μιῇ γλώσση δίχ' ἔχει νόον, οὗτος ἑταῖρος
 δειλός, Κύρν', ἐχθρὸς βέλτερος ἢ φίλος ὢν,
 ἦν τις ἐπαινῆσθαι σε τόσον χρόνον, ὅσον ὀρώης,
 νοσοφισθεῖς δ' ἄλλην γλώσσαν ἱῆσαι κακῆν.

τοιούτος τοι ἑταῖρος ἀνὴρ φίλος οὔτι μάλ' ἐσθλός, 95
 δς κ' εἴπη γλώσση λῶσα, φρονῆ δ' ἕτερα.
 ἀλλ' εἴη τοιοῦτος ἐμοὶ φίλος, δς τὸν ἑταῖρον
 γινώσκων ὀργὴν καὶ βαρὺν ὄντα φέρει
 ἀντὶ κασιγνήτου. σὺ δέ μοι, φίλε, ταῦτ' ἐνὶ θυμῷ
 φράξο, καὶ ποτ' ἐμοῦ μνήσασαι ἐξοπίσω. 100

Μηδαίς σ' ἀνθρώπων πείση κακὸν ἄνδρα φιλήσαι.

Κύρνε· τί δ' ἔστ' ὄφελος δειλὸς ἀγῆρ φίλος ὢν;
 οὔτ' ἂν σ' ἐκ χαλεποῦ πόνου ῥύσαιτο καὶ ἄτης,
 οὔτε κεν ἐσθλὸν ἔχων τοῦ μεταδοῦν ἐθέλοι.

δειλοὺς δ' εὖ ἔρδοντι μαιτιότητι χάρις ἐστίν, 105
 ἴσον καὶ σπείρειν πόντον ἄλως πολιῆς.

οὔτε γὰρ ἂν πόντον σπείρων βαθὺ λήϊον ἀμῶς,
 οὔτε κακοὺς εὖ δρῶν εὖ πάλιν ἀντιλάβοις.

ἄπληστον γὰρ ἔχουσι κακοὶ νόον. ἦν δ' ἐν ἀμάρτης,
 τῶν πρόσθεν πάντων ἐκκέχεται φιλότης. 110

92. δεινός omnes; „formidabilis“ interpretatur Brunck. coll. Soph. Philoct.
 147. δειλός Bekker. — κερσεὶ OK. — 93. ἔν AOK, εἰ *, ἦν Welcker, κῆν Har-
 tung. — ἐπαινῆσθαι AK, ἐπαινῆσαι OELP, ἐπαινεῖσαι BCDFHIMQRt,
 εἰ
 ἐπαινεῖσαι N, ἐπαινεῖσαι corr. G. ἐπαινῆσθαι Bekker. — δρώτης A, sed tacet
 Mey; ὀρώης OK, ὀρώη *. — 94. ἄλλην AOK, ἄλλη * et editores. — ἱῆσαι
 DEGLNPQ, ἱῆσαι BCFHIMt et A, qui tamen seq. Mey ἱῆσαι habet. ἱῆσαι
 Bekker. — 95. ἑταίρω Bergk. — 96. εἴποι OK. — λῶσα AOK, λῶσα *.
 λῶσα Bergk. — φρονῆ AI, φρονεῖ *. — 97. ἐμὸς O. — 97—100 etiam post
 1164 ponunt AOKDEFHMN tali principio: τοιοῦτός τοι (τις M, om. OK)
 ἀνὴρ ἔστω φίλος. — 98. γινώσκων AOK. — φέρειν OK, φέρει *, φέροι
 Bergk. — 99. ἐν OK h. l., sed infra ἐνί. — 100. ποτέ μου cod., sed A sec.
 Mey ποτεμου; ποτ' ἐμοῦ Brunck. — 101. σ' A, om. *. — 102. ἐστ' A. —
 δειλὸς A, γ' ἔττα K, κακὸς I, κείνος *, om. O. — 103. πόνου OK. —
 104. οὔτε κεν O. — τοῦ μεταδοῦναι θέλοι A, τοῦ μέγα δοῦν' ἐθέλει BDE
 FHLMN, τοῦ μεγάλου δοῦναι θέλει O, δοῦναι θέλει τὸ μέγα K, ἐθέλει
 etiam CGI, τοῦ μεταδοῦν ἐθέλοι Buttman. Gr. Gr. II p. 393. — 105. εὖ
 A, δ' εὖ *. — ἔρδοναι OKBCDEFMN. — 107. ἀν] τὸν OK. — βαθὺν
 OK. — ἀμᾶς K, ἀμ^{ας} O. — 108. ἀντιπᾶθοις Lorey, ἂν τι λάβοις Bergk. —
 109 affert Teles Stob. 97, 31.

οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον εὖ αὖ ῥέζουσι παθόντες,
 μνήμα δ' ἔχουσ' ἀγαθῶν καὶ χάριν ἐξοπίσω.
 μὴ ποτέ τοι κακὸν ἄνδρα φίλον ποιεῖσθαι ἑταῖρον,
 ἀλλ' αἰεὶ φεύγειν ὥστε κακὸν λιμένα.

Πολλοὶ τοι πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι,	115
· ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.	
Χρυσὸν κιβδήλιον καὶ ἀργύρου ἀνοσχετὸς ἄτη,	119
Κύρνε, καὶ ἐξευρεῖν ῥάδιον ἀνδρὶ σοφῷ.	120
κιβδήλου δ' ἀνδρὸς γνῶναι χαλεπώτερον οὐδέν,	117
Κύρν', οὐδ' εὐλαβίης ἐστὶ περὶ πλέονος.	118
εἰ δὲ φίλου νόος ἀνδρὸς ἐνὶ στήθεσσι λελήθη	121
ψυδρὸς ἑών, δόλιον δ' ἐν φρεσὶν ἦτορ ἔχῃ,	
τοῦτο θεὸς κιβδηλότατον ποίησε βροτοῖσιν,	
καὶ γνῶναι πάντων τοῦτ' ἀνηρότατον.	
οὐ γὰρ ἂν εἰδείης ἀνδρὸς νόον οὐδὲ γυναικίς,	125
πρὶν πειρηθεῖης ὥσπερ ὑποζυγίου·	

111. τὸ μέγιστον ἑπαυρίσκουσι cod., ἐλαφρίζουσι Bergk., ἀπαυρίσκουσι Ahrens, ἐπαμπύσκουσι Emperius, τὰ μέγιστ' εὖ παυρ' ἴσκουσι Hartung., τὰ μέγιστ' ἀποπλαυρίζουσι Heimsæth. Ego scripsi τὸ μέγιστον εὖ αὖ ῥέζουσι cf. v. 108. — 113. ἑταῖρων *A*, sed tacet Mey. — Ceterum coniunxi 101—114, v. 113. τοί pro τόν scripto. — 115. βρώσιός εἰσιν *AOK*; ceterum ad h. l. cf. Pseudophocyl. 92. — 116 cf. 644. — 117. δ' om. *OK*. — χαλεπώτερον γνῶναι οὐδέν *O*, γ. οὐδέν γνῶναι *K*. — 118. εὐλαβίης] ἡ φροντίδος margo *BDFMN*. — ἐστὶ *AK*. — περιπλεονος *A*. — οὐδ' εὐλαβίης ἐστὶ πύτρ πλέονος Leutsch, qui v. 117 κιβδήλοισι ἀνδρὸς scribit et v. 118 adiungit v. 125 sq., scripto οὐδὲ κεν εἰδείης οὔτε. ἔσθ' ὅπερ ἡ πλέονος Heimsæth. Sed locutio ἐστὶ περὶ πλέονος non est reprehendum cf. περὶ πολλοῦ εἶναι Antiphon. 6, 3. περὶ πλείστου ἐστὶν And. 1, 29. Sensus est: οὐδέν χαλεπώτερόν ἐστι γνῶναι κιβδήλου ἀνδρὸς, οὐδὲ (suppl. οὐδέν) περὶ πλέονός ἐστιν ἡ εὐλαβίη (sc. in illo homine). — 119. ἀνοσχετὸς *I*, ἄσχετος *, *A* suprascripto *difficilis*. — 120. ῥάδιον *A*, ῥήδιον Bergk. — 121. λελήθη *A*, λελήθει *OK*, λέληθε *, λελήθη Bekker. — 122. ψυδρὸς *A* (Ruhnken et Brunck), ψυδνός *BDFHMN*, ψεδνός *CEGL* et corr. *H*, ψευδός *O*, ψευδής *K*. — ὦν *K*. ἐντ *O*. — ἔχῃ *A*, sed tacet Mey; ἔχει *, sed *O* evanuit; ἔχῃ Bekker. — 123. βροτοῖσι *AOK*. — 124. ἀνηρότερον Clem. Alex. Strom. 6 p. 625, ubi 119—124 laudat. — 125—126. Aristot. Eth. Eud. VII, 2. Apost. XIII, 15 k. — 125. οὐδὲ γὰρ εἰδείης *A*, οὐδὲ γὰρ εἰδοίης *OK*, οὐ καὶ εἰδείης *C*, οὐ γὰρ εἰδείης *N* et Apost. — οὔτε omnes. — οὐ γὰρ ἂν εἰδείης οὐδέ Aristot. — 126. πρὶν ἂν Apost. — πειρηθεῖης *A*, πειρασθεῖης *G*, πειραθεῖης * et Aristot. et Apost. — πρὶν περ πειρηθεῖς Ahrens.

οὐδέ κεν εἰκάσσαις ὥσπερ ποτ' ἐς ὦριον ἐλθῶν·
πολλάκι γὰρ γνώμην ἐξαπατῶσ' ἰδέαι.

*Μίτ' ἀρετὴν εὐχον, Πολυπαῖδη, ἔξοχος εἶναι
μῆτ' ἀφενος μόνον δ' ἀνδρὶ γένοιτο τύχη.*

130

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι πατρός καὶ μητρός ἄμεινον
ἐπλετο, τοῖς δόσι, Κόρνε, μέμηλε δίκη.

Οὐδεις, Κόρν', ἄτης καὶ κέρδεος αἴτιος αὐτός,
ἀλλὰ θεοὶ τούτων δώτορες ἀμφοτέρων.

οὐδέ τις ἀνθρώπων ἐργάζεται ἐν φρεσὶν εἰδώς,
ἐς τέλος εἶτ' ἀγαθὸν γίγνεται εἶτε κακόν·

135

πολλάκι γὰρ δοκῶν θήσειν κακὸν ἐσθλὸν ἔθηκεν,
καὶ τε δοκῶν θήσειν ἐσθλὸν ἔθηκε κακόν.

οὐδέ τῳ ἀνθρώπων παραγίγνεται, ὅσ' ἐθέλησιν·
ἴσχει γὰρ χαλεπῆς πείρατ' ἀμηχανίης.

140

ἄνθρωποι δὲ μάταια νομίζομεν, εἰδότες οὐδέν·
θεοὶ δὲ κατὰ σφέτερον πάντα τελοῦσι νόον.

*Οὐδεις πω ξῆνον, Πολυπαῖδη, ἐξαπατήσας
οὐδ' ἰκέτην ἀλιτῶν ἀθανάτους ἔλαθεν.*

βούλεο δ' εὐσεβέων ὀλίγοις σὺν χρήμασι οἰκεῖν
ἢ πλουτεῖν ἀδίκως χρήματα πασάμενος.

145

πῆ
127. ποτ' ὡρίων Ὁ, ποτ' ἐσώριον *BDEFLMNQ*, ποτ' ἐς ὦριον *Ald.*, ἐς ὦριον *Camer. et Brunck.*, πρὸς χωνίον vel ὥσπερ πρητήριον *Bergk. coll. Hesych.*: ἐπάσκιον ἢ χώνη· Σικελοί; ἐς ἔμπορον *Hartung*, ὥσπερ ποτ' (*i. e. ποτ*) ἐσόπτριον *Heimsæth*. *Neque vero ὦριον vituperandum videtur; sententia hæc est: „de hominibus non eodem modo (ex specie) iudicari licet ac (de frumentis), cum in horreum intraveris; nam πολλάκι κτλ.“* — Ceterum in hac elegia distichon 117—118 post v. 120 inserui, ut sit climax: χρυσοῦ-ἀνδρός-φίλου ἀνδρός. — 130. τύχη] τροφή *Heimsæth*. — 131—2 *Stob. 79, 1.* — 132. οἷς omnes, ἐπλεθ', ὅσοις *Stob. (et Schneidew.)*, τοῖς vulgò. — δόσις δίκης *Stob. vulgò.* — 136. γίνετα *ΑΟΚ*, itemque 139. — 137. ἔθηκε *ΟΚ*. — 138. δοκῶν *Leutsch.* — 139. ὅσα θέλησιν *Α*, ὅσα θέλησιν *ΟΚ*, ὅσ' ἐθέλησιν *BCDFHM*. — 141—2 *Orion Anthol. V, 12.* — 141. σοφίζομεθ' *Geel. κομίζομεν Leutsch.* μάται' ἐλπίζομεν *Bergk.* — 142. χασφέτερον *Ο*, κὰ σφέτερον *Κ*. — 144. θνητῶν *cod.*, ἀλιτῶν *Herwerden.* — ἔλαθεν *Α*, ἔλαθε *ΟΚ plerique.* — 145—6 affert *Grammaticus ed. ab Osann. in Wolfii Analectis 4, 538.* — 146. πασάμενος *libri*, sed *Κ πασσαμένω; πασάμενος Brunck.*

ἐν δὲ δικαιοσύνη συλλήβδην πᾶς ἀρετὴ ἴστιν,
 πᾶς δὲ τ' ἀνὴρ ἀγαθός, Κύρνε, δίκαιος ἐών.
 χρήματα μὲν δαίμων καὶ παγκάκῳ ἀνδρὶ δίδωσιν,
 Κύρν' ἀρετῆς δ' ὀλίγοις ἀνδράσι μοῖρ' ἔπεται. 150
 ὕβριν, Κύρνε, θεὸς πρῶτον κακὸν ὤπασεν ἀνδρὶ,
 οὗ μέλλει χῶρην μηδεμίαν θέμεναι.

Τίττει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβος ἔπηται
 ἀνθρώπῳ, καὶ ὅτω μὴ νόος ἄρτιος ἦ.

μὴ ποτέ τοι πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ χολωθεῖς 155
 μηδ' ἀχρημοσύνην οὐλομένην πρόφερε·
 Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιβρέπει ἄλλοτε ἄλλῳ,
 ἄλλοτε μὲν πλουτεῖν, ἄλλοτε μὴδὲν ἔχειν.

Μὴ ποτε, Κύρν', ἀγοράσθαι ἔπος μέγα· οἶδε γὰρ οὐδεὶς
 ἀνθρώπων, ὃ τι νύξ χημέρη ἀνδρὶ τελεῖ. 160
 πολλοὶ τοι χρώνται θειλαῖς φρεσὶ, δαίμονι δ' ἐσθλῷ,
 οἷς τὸ κακὸν δοκέον γίγνεται εἰς ἀγαθόν.

147—8 affert idem Grammatic. et Aristot. Ethic. Nicom. V, 3. — Ceterum cf. proleg. p. 16. — 147. ἀρετὴ ἐστὶ *ABFGMN*, ἀρέτ' ἐστὶ *O*, ἀρέτ' ἐστὶ *K*. — 149. δίδωσι *A*. — 150. ut nunc legitur, *A*; ceteri ἢ δ' ἀρετὴ ὀλίγοις ἀνδράσι κύρν' ἔπεται. — 151. κακῶ *A* et *s*, qui tamen in marg. κακόν. — 152. ορμελλεῖ *A*. — μηδεμίην *A*. — θέμενον *AOBCDEFHLMNs*, θεμένω corr. *A*, θέμενος *K*, θέμεναι vulgo. — οὗ μέλλει ὄρηγ *Ahrens*, ὃν μέλλει ἔν ὄρηγ μηδεμίᾳ (?) θέμεναι *Hartung*. — 153—4 affert *Clem. Alex. Strom.* 6 p. 740, cf. proleg. p. 16; laudat etiam *Schol. Pind. Ol.* 13, 12 tamquam *Homeri versum*. *Diogenian. Proverb.* 8, 22. — 153. ὅτ' ἐν *A*, sed tacet *Mey*. — κακῷ] πολλὸς *Solon* 8. — 154. ἀνθρώπων *AOK*. — 155—8 *Stob.* 96, 15, quibus subiungit 179—180. *Apostol.* 8, 28 a, qui 157—8 laudat. — 155. μοι *Stob.* — θυμόφθορον *A* sec. *Mey*. — χολωθεῖς *K*, χαλεφθεῖς *Stob.* et *Heimsoeth*. — 156. οὐλομένην, Κύρνε, κακὴν *Stob.*, sed *Vind. Trincl. om.* Κύρνε, *Voss. κοκὰκην*. — Κύρν', ὄλοην *Heimsoeth*. — 157. μὲν γὰρ *EL*, μὲν τοι *Stob.*, sed *AB Gesn. m.* γὰρ τοι, μὲν *om. Voss. Trincl.* — ἐπιβρέπει *A*. — ἄλλως *Stob.*, sed τ' ἄλλως *Vind. Voss.*, ἄλλος *Trincl.*, ἄλλῳ *Gesn. m.*, idem *Apost.* ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλῳ *s et Hartung*. — 158. μὴδὲν *A* et *Stob.*, δ' οὐδὲν vulgo, δ' οὐδ' e *ras. K*. — Ceterum cf. *Basilium M.* 2, 177. — *Vv.* 133—142, 145—152, 155—8 coniunxi cf. proleg. p. 40: — 159—60 *Apost.* 11, 38 a. *Arsen.* 355. — 160. χ' ἡμέρη *A*, χημέρα vel χ' ἡμέρα *. — πελεῖ *K*. — 161—2 *Apost.* 14, 68 a. — 162. γίγνεται *A* hoc uno loco, γίνετα *OK*.

εἰσιν δ', οἱ βουλῆ τ' ἀγαθῆ καὶ δαίμονι δειλῷ
μοχθίζουσι, τέλος δ' ἔργμασιν οὐχ ἔπεται.

Οὐδείς ἀνθρώπων οὐτ' ὀλβίος οὔτε πενιχρός,
οὔτε κακός νόσφιν δαίμονος οὐτ' ἀγαθός. 165

* Ἄλλ' ἄλλῳ κακόν ἐστι, τὸ δ' ἀτρεκέες ὀλβιος οὐδείς
ἀνθρώπων, ὀπόσους ἠέλιος καθορᾷ.

ὃν δὲ θεοὶ τιμῶσ', ὃν καὶ μωμεύμενος αἰνεῖ·
ἀνδρὸς δὲ σπουδῆ γίνεται οὐδεμία. 170
θεοῖς οὖν εὐχου, θεοῖσιν ἐπι κράτος· οὔτι ἄτερ θεῶν
γίνεται ἀνθρώποις, οὔτ' ἀγάθ' οὔτε κακά.

* Ἄνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα,
καὶ γήρως πολιῶ, Κύρνε, καὶ ἠπιάλου. 174
χρῆ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης . 179
δίξησθαι χαλεπῆς, Κύρνε, λύσιν πενίης· 180
ἦν δὴ χρῆ φεύγοντα καὶ ἐς βαθυκῆτα πόντον 175
ῥίπτειν καὶ πετρώων, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων. 176

163. εἰσι OK. — δειλῶι A, sed tacet Mey; κακῶ OK, φαύλῳ *. —
166. νόσφι K. — 167 cf. Solon. fr. 14. — post ἀτρεκέες interpungunt BD
FGMN. — 168 cf. 850. — 169. δὲ om. O. — τιμῶσ' ὃν K, τιμῶσιν, δ *. —
ὁ καὶ κοιμεύμενος (κοιμῶμενος) ἄνει Ahrens et Hermann; idem, sed ἀγρεῖ
Schneidewin., αἰρεῖ Hartung. — 170. ἀνδράσι Hermann, qui 171—2 omissis
hoc distichon coniungendum esse censet cum 173 sq. — γίνεται AOK. —
171. θεοῖσιν ἐπικράτος A, οἷς ἐστι κράτος OK, οἷς ἐστι μέγα κρ. *. θεοῖς εὐχου
θεοῖσιν γὰρ ἐπι κράτος Bekker et Schneidew., θεοῖς εὐχου, θεαῖς, οἷσιν ἐπι
κρ. M. Schmidt, φ. εὐχ., θεοῖς ἐστιν ἐπι κρ. Bergk. Ego vestigia cod. A
secutus sum, inserta p. θεοῖς particula οὖν. — οὔτοι A. — 172. γίνεται
AOK. — Ceterum 159—172 exclusis 165—8 coniunxi. — 173. δάμνησι
A. — 175—6 Stob. 96, 16. Clem. Alex. Strom. 4, 483. Plut. de comm. not.
22, de Stoiic. repugn. 14. Schol. Thuc. 2, 43. Hermog. Progymn. T 1 p. 24
ed. Walz. Aphthon. p. 68. Theodoret. 11, 153. Cram. Anecd. Par. 4, 404,
30, aliique, non sine discrepantia lectionum. — 175. χρῆ πσνίην omnes,
qui his versibus utuntur. — βαθυκῆτα A et ap. Stob. AB Gesn. marg.,
μεγακῆτα *. — 176. πετρώων A, πετρῶν *. — καθῆλιβάτων A. — 177—8
Stob. 96, 14, qui eos cum 649—53 coniunxit. Artemid. Oneir. 1, 82. Plut.
de poet. aud. 4. Arsen. 149. Aristot. Eth. Eudem. III, 1. — καὶ cod., πᾶς
scriptores, qui h. v. laudant. — οὔτε τι O. — 178. οὐδ' ἐρξαι A, οὔτ' ἐρξαι *,
οὐδ' ἐρξαι Artemid. — 179—80 Stob. 96, 15, qui adiunxit 155—8.

τεθνάμεναι γάρ, Κύρνε, πενιχρῶ βέλτερον ἀνδρὶ 181
 ἢ ζῶειν χαλεπῇ τειρόμενον πενή. 182
 καὶ γὰρ ἀνὴρ πενήτῃ δεδημημένος οὔτε τι εἰπεῖν 177
 οὔθ' ἔρξαι δύναται, γλώσσα δέ οἱ δέδεται. 178

Κριὸς μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα, Κύρνε, καὶ ἵππους 185
 εὐγενέας, καὶ τις βούλεται ἐξ ἀγαθῶν
 βήσεσθαι· γῆμαι δὲ κακὴν κακοῦ οὐ μελεδαίνει
 ἐσθλὸς ἀνὴρ, ἣν οἱ χρήματα πολλὰ διδῶ.
 οὔδ' ἔστι γυνὴ κακοῦ ἀνδρὸς ἀναίνεται εἶναι ἄκοιτις
 πλουσίου, ἀλλ' ἀφνεὸν βούλεται ἀντ' ἀγαθοῦ.
 χρήματα γὰρ τιμῶσι, καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἔγγημεν
 καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ. πλοῦτος ἔμιξε γένος. 190

αὐτῷ μὲν θαύμαζε γένος, Πολυπατὶδῃ, ἀστῶν
 μαρτυροῦσθαι· σὺν γὰρ μίσγεται ἐσθλὰ κακοῖς.

οὕτως δὲ ταύτην εἰδὼς κακόπατριν ἐοῦσαν
 εἰς οἴκους ἄγεται, χρήμασι πειθόμενος,
 εὐδοξος κακόδοξον, ἐπεὶ κρατερὴ μιν ἀνάγκη 195
 ἐντόει, ἦτ' ἀνδρὸς ἐλθίμονα θῆκε νόον.

Χρῆμ', ὅτε μὲν Διόθεν καὶ σὺν δίκῃ ἀνδρὶ γένηται
 καὶ καθαρῶς, αἰεὶ παρμόνιμον τελέθει.

179. ἐπιγῆν *A*. — τε om. *OK*. — χρῆ δ' αἰεὶ κατὰ Stob. sed m. Gesn. ut libri Theognidis. — θαλάττης *K*. — 180. διζησθαι *A*, διζεσθαι * et Stob. — χαλεπῇ pr. *A*, sed tacet Mey., χαλεπὸν *K*. — 181. τεθνάμεναι *A*, τεθνάγει *BCFGM*, τεθνάναι *DEHLN*. *O* ev. *K* lac. — βέλτιον *K*, βέλτι *O*. — 182. Ego vv. huius elegiae transposui, γ. 181 pro φίλε scribens γάρ. — 183—86 Stob. 70, 9. 183—90 idem 88, 14: Ξενοφάντος ἐκ τοῦ περὶ Θεόγνιδος cf. proleg. p. 18. — 183. κόνας μὲν δὴ νῶτ Stob. — 184. ἀγαθοῦ Xenophon. — 185. βήσεσθαι *BFMQ*, βίνεσθαι marg. *Q*, *O* ev., sed tacet Ziegler; κτήσεσθαι Xenoph.; βαίνεσθαι: olim Bergk, nunc tuetur βήσεσθαι coll. infra 189 et 1112 et Themist. 21 p. 302 ed. Dind.; γίνεσθαι ex m. *Q* conii. Mey. p. 5. — 186. οἰ] τις Xenoph. — διδῶ] φέρη Stob. — 187. οὔδ' ἔστι γυνὴ *A*, οὔδεμίη *OK*, οὔδεμία *. — 188. βούλετ' *OCMN*. — 189. μὲν cod., γὰρ Xenoph. — ἐκκοῦ *A*. — ἔγγημε *OK*. — 190. πλοῦτος *A* et corr. *G*, πλοῦτου *. — 191. οὕτως Bergk. — 192. συγγὰρ *A*. — 193. αὐτὸς τοιαύτην *OK*, αὐτὸς τοι ταύτην *, οὗτός τοι ταύτην Geel., ἀστὸς τοι ταύτην Kayser, Αἰτοκλήης Αἰγῆν Hartung., ἀστὸς τοι γαμετήν Heimsæth. Ego hos versus c. 189 coniunxi, οὕτως δὲ pro αὐτὸς τοι scripto. — 195. εὐδοξος *A*, ἐνδοξος *. — 196. ἐκπίνει *K*, ἐντόει *, sed in *O* sec. Ziegler corr.; ἐντόει Brunck. — 197. χρῆμα. δ' ὁ μὲν *A*, χρῆμαθ' ᾧ *O*, χρῆματα ᾧ *K*, χρῆματα δ' ᾧ *; χρῆμαθ' ὅτῳ Lach-

- εἰ δ' ἀδίκως παρὰ δαίμον' ἀνὴρ φιλοκερδέϊ θυμῷ
κτῆσεται, εἴθ' ὄρκω παρ τὸ δίκαιον ἐλών, 200
ἀδίκια μὲν τι φέρειν κέρδος δοκεῖ, ἐς δὲ τελευτὴν
αὐθις ἔγεντο κακόν, θεῶν δ' ὑπερέσχε γόος.
ἀλλὰ τὰδ' ἀνθρώπων ἀπατᾶ νόον' οὐ γὰρ ἐκάστου
τίνονται μάκαρες πρήγματος ἀμπλακίας,
ἀλλ' ὁ μὲν αὐτὸς ἔτισε κακὸν χρέος, ὃς δὲ φιλοισιν 205
ἄτην ἐξοπίσω παισὶν ὑπερκρέμασεν,
αὐτὸν δ' οὐ κατέμαρψε δίκη· θάνατος γὰρ ἀναιδῆς
πρόσθεν ἐπὶ βλεφάροις ἔζετο κῆρα φέρων.
- Οὐκ ἔστιν φεύγοντι φίλος καὶ πιστὸς ἑταῖρος·
τῆς δὲ φυγῆς ἔστιν τοῦτ' ἀνιηρότατον. 210
Οἶνον τοι πίνειν πουλὸν κακόν. ἦν δέ τις αὐτὸν
πίνη ἐπισταμένως, οὐ κακός, ἀλλ' ἀγαθός.
- Κύρνε, φίλους κατά πάντας ἐπίστρεψε ποικίλον ἦθος;
ὄργην συμμίσγων, ἦντιν' ἕκαστος ἔχει.

mann., χρῆμα δ', ὃ μὲν Bergk. Ego scripsi χρῆμ', ὅτε. (s. κε) μὲν: quæcumque res. — δίκη A, qui sec. Mey συνδικη ἀνδρὶ γεννηται. — 199. παρὰ καιρὸν libri, sed A παρακαιρον. Ego coniiicio παρὰ δαίμον', ut prægresso illi Διόθεν respondeat opponaturque; παρὰ δαίμονα est idem ac πρὸς δαίμονα cf. Π. 17, 98. — 202. αὐτίς Bergk. — 203. ἐπ' C E G L et A, qui tamen sec. Mey ἔτ' præbet, ut OK*. — αὐτοὺς AOK*. — ἐκάστου Geel. recte, ut videtur, cf. Solon. 13, 25 sq.; sensus est: non enim unumquemque dei ulciscuntur propter scelera, sed hic punitur, ille pœnam liberis relinquit. — ἐπ' αὐτοῦ Jacobs. — ἔτ' αὐτως Schneidew.; οὐτι γὰρ αὐτως O. Schneider. — 204. τίνονται memorat Sylburg. — ἀμπλακίας AB, ἀμπλακίης*; ἀμπλακίης Turneb. — ἐπ' αὐτοῖς πρήγμασιν Turneb., ἐπ' αὐτῆς τίνονται μ. πρήγματ' ἴσ' ἀμπλακίης Hermann., ἕκαστον (vel ἅπαντας) . . . ἀμπλακίης Kayser. — 205. αὐτοὺς OK plerique. — ἔτισε A, τίς KBCDF GHMN, τίς OEL. — οὐδὲ AOK, ὃς δὲ*. — 206. ὑπεκρέμασεν OK cf. 1186, ἐπεκρέμασεν*, ὑπεκρέμασεν Bergk. coll. Pind. Ol. 1, 57. — 207. ἄλλον cod., αὐτὸν Bergk. — κατέμαρψε A. — 209—10 etiam p. 332 ponit A, ubi οὐκ ἔστιν pro οὐδεὶς τοι et ἀνιηρότατον pro ἀνιηρότερον, et ita scripsi c. Bergkio, qui confert Clem. Alex. Strom. 6 p. 620. — 209. οὐδεὶς τοι h. l. cod. — 210. ἔστι A, ἔστι O, ἔστιν K*. — ἀνιηρότερον h. l. cod. — 211. πουλὸν AO, πουλὸν πίνειν G. cf. 509. — 212. πίνει O. — 213. Κύρνε] θυμὸς A. cf. 1071—4. — κατὰ O. vulg. — 215—6 Athen. 7 p. 317 A. 12 p. 513 D. Plut. de amic. mult. 9. de solert. anim. 27. Quæstion. nat. 19. Diogenian. I, 23. Bergk. putat hoc præceptum fuisse in carmine didactico, quod inscribatur Ἀμφιταράου ἐξελασία cf. Athen. 7 p. 317 A. Zenob. 1, 24. Diogenian. 1, 1. — 215. ὅστις K. — πέτρῃ A. — πουλύποδος νόον ἔσχε πολυχρόου Har-

προλόπου ὀργὴν δ' ἔσχε πολυπλόκου, ὅς ποτὶ πέτρῃ, 215

τῇ προσομιλήσῃ, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη.

νῦν μὲν τῇδ' ἐφέπου, τοτὲ δ' ἄλλοιός χροῖα γίγνου·
κρείσων τοι σοφίῃ· γίγνεται ἀτροπίης.

Μηδὲν ἄγαν ἄσχαλλε ταρᾶσσομένων πολιητέων,

Κόρνε, μέσῃν δ' ἔρχεσθαι τὴν ὁδόν, ὥσπερ ἐγώ. 220

Ὅστις τοι δοκέει τὸν πλησίον ἰδμεναί οὐδέν,
ἀλλ' αὐτὸς μόνος ποικίλα δῆνε' ἔχειν,
κεῖνός γ' ἄφρων ἐστὶ, νόου βεβλαμμένος ἐσθλοῦ.

ἴσως γὰρ πάντες ποικίλ' ἐπιστάμεθα,
ἀλλ' ὃ μὲν οὐκ ἐθέλει κακοκερδίῃσιν ἐπεσθᾶι, 225
τῷ δὲ δολοπλοκίαι μᾶλλον ἄπιστοι ἄδον.

Πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισιν·

οἷ γὰρ νῦν ἡμῶν πλείστον ἔχουσι βίον,
διπλάσιον ἀπεύδουσι. τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας;

χρήματά τοι θνητοῖς γίγνεται ἀφροσύνη. 230

ἄτῃ δ' ἐξ αὐτῆς ἀναφαίνεται, ἦν ὁπότε Ζεὺς
πέμψῃ τειρομένους, ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

Ἀκρόπολις καὶ πύργος ἐὼν κενεόφρονι δῆμῳ,

Κόρν', ὀλίγησ τιμῆς ἔμμορην ἐσθλὸς ἀνήρ.

tung c. Plut. — 216. προσομιλήσῃ *G*, προσομιλήσει*, προσομιλήσῃ Brunnck. — 217. τῇδ' *A* sec. Mey. — τότε *A*, sed tacet Mey, et *O*. — γίνου *AO*, itemque 218. — 218. κρείσων *A*, sed sec. Mey κρείσων; κραιπνόν*, κρεῖττον γρ, *L*, κρείσόν Brunnck. — τι *ON*. — εὐτροπίης *CG* et γρ. *L*. — 219. μηδὲν *A*, Turneb. in calce et Camer.; μηδ' *K*, μηδ' *O* *. — ἄγαν γ' Camer. — πολιητέων *A*, πολιτῶν *OK*, πολιητῶν *. — 220. ἔρχεσθαι *A*, ἔργου *EL*, ἔρχου *. cf. 331. — 221—6 Stob. 4, 27. — 221. ὅστις *O*. — αὐθενός *OK*. — 222. ἔχειν corr. ἔχει *A* sec: Mey. — 223. κεῖνόςδ' *O*. — ἄφρων κεῖνός γ' ἐστὶ Hermann. — βεβλαμμένον *OKDFHMN*. — 225. κακοκερδίῃσιν *A*, κακοκερδίῃσιν *OKM*, κακοκερδείῃσιν pr. *G*, κακοκερδείῃσιν *. — 226. ἄδον *A*, ἄδον *O*, ἀδεῖν *K*. — μᾶλλον ἐτ' εἰσι φίλα Stob. — 227—32 Solonis sunt cf. 4, 71—76, non sine diversitate scripturae. — 227. ἀνθρώποισι *A*. — 228. πιστὸν *OK*. — βίον *AOK* et Solon, νόον *. — 229. κορέσει πένητας Ahrens, κορέσει: ἕνα πάντως Döderlein. — ἀπλήστους Herwerden, ἀνάλτους Heimsæth. — 230. γίγνεται *AOK*. — κέρδεά τοι θνητοῖς ὤπασαν ἀθάνατοι Solon. — 231. αὐτῶν et ὁπότεν Solon. — 232. πέμψῃ *A*, πέμψει *, πέμψῃ Bekker. — ἄλλοτ' *K*, ἄλλοτε τ' *AO*. — τειρομένην Solon.

Οὐδὲν ἔτι πρέπει ἡμῖν, ἅτ' ἀνδράσι σωζομένοισιν, 235
αὐλὸς πάγχυ πόλει, Κύρνε, ἄλωσομένη.

Σοὶ μὲν ἐγὼ πτέρ' ἔδωκα, σὸν οἷς ἐπ' ἀπείρονα πόντον
πτωτήσῃ καὶ γῆν πᾶσαν ἀειράμενος
ῥηϊδίως, θοίνης δὲ καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσση
ἐν πάσαις, πολλῶν κείμενος ἐν στόμασιν. 240
καὶ σε σὸν ἀδλίσκοισι λιγυφθόγγοις νέοι ἄνδρες
εὐκόσμως ἔρατοί καλὰ τε καὶ λιγέα
ἄσσονται. καὶ ὅταν δνοφερῆς ὑπὸ κεῦθεσι γαίης
βῆς πολυκωκτούς εἰς Ἄϊδαο δόμους,
οὐδὲ ποτ' οὐδὲ θανῶν ἀπολεῖς κλέος, ἀλλὰ μελήσεις 245
ἄφθιτον ἀνθρώποις αἰὲν ἔχων ὄνομα,
Κύρνε, καθ' Ἑλλάδα γῆν στραφόμενος ἦδ' ἀνὰ νήσους,
ἰχθυόεντα περῶν πόντον ἔπ' ἀτρυγέτον,
οὐκ ἵππων νῦτόισιν ἐφήμενος· ἀλλὰ σε πέμψει
ἀγλαὰ Μουσῶων δῶρα ἰοστεφάνων. 250

235. οὐδὲν ἐπιπρέπει ἡμῖν *A*, οὐδ' ἔτι γε πρέπει ἡμῖν *BCDFGHMNQ*
et omissa γε *R*, οὐδὲ τι πρέπει ἡμῖν *EL*, οὐδὲ τι πρέπει ἡμῖν *OK*; οὐδὲ τί
γε πρέπει ἡμῖν Camer., οὐδ' ἔτ' ἐπιπρέπει ἡμῖν Schneidew., οὐδὲν ἔτι πρέπει
ἡμῖν Ahrens et Hartung. — ἡμῖν Dindorf. — σωζομένοισι *A*, sed sec. Mey
σαις., et *O*. — 236. ἀλλ' ὡς πάγχυ πόλει κύρνε ἄλωσομένη *A*; ἀλύειν κόρν'
ὡς πόλε' ἄλωσομένη *OKBDEFHLMNPQR*, sed *E* ἀλύειν et *K* πολλέ';
λύειν ὡς πόλεως τοίχοι ἄλωσομένης *C* et *G*, qui tamen πόλεος τείχη. —
ἀλλ' ἀλύειν πόλει ὡς, Κύρνε, ἄλωσομένη Ahrens, ἀλλ' ἀλδὲ πόλις ὡς πάγχυ
ἄλωσομένη Hartung., ἀλλ' ὅσα πάγχυ πόλει, Κύρνε, ἄλωσομένη Herwerden.,
αἰλὸς vel ἀλεῖν Bergk., ὃ τ' ἀνδράσι σωζ., ἀλλ' ὅσα τ' ἄγχι π., *K*, ἀλ.
Heimsoeth., sed ἄτε non est vituperandum cf. II. XXII, 127. Herod. V,
85. — 237. ἐπαπείρονα *A*. — 238. πωτήσῃ *AOK*. — κατὰ omnes; sed *A*
sec. Mey καταγῆν; καὶ Bergk. — ἀειράμενος *OK*, ἀειρόμενος *. — 239. θοί-
νης *A*, θοίνης *OK* et *A* sec. Mey.; θοίναις *, θοίνης Bekker. — 240. στό-
μασι *A*. — 241. συναυλίσκοισι *OK*. — λιγυφθόγγοισι *L* et *A* sec. Bekker
et Mey, qui tamen sec. Schneidew. λιγυφθόγγοις habet. λιγυφθόγγοισι νεᾶ-
νες *M*. Schmidt. — 242. ἐν κώμοις Brunck. — λιγέα *A*. — 243. δνοφερῆς
AOK et Schneidew., δνοφεροῖς *. — κεῦθεσι *A*, κευθμῶσι *OK*, κεύθμασι
*. — 244. βῆς *A*. — πολὺ κωκτούς *K*. — 245. ἀλλὰ μελήσεις *A*, οὐδὲ τε
λήσεις *OK*, οὐδὲ γε λήσεις *. — οὐδὲ ποτ' οὐδὲ τότ' Bergk. — 247. κα-
θελλάδα *A*. — στραφόμενον ἦδ' ἂν ἀνήσῃ *K*. — ἦδ' *O*. — Bergk.: vereor,
ne post h. v. pentameter cum hexametro exciderit, cum hexametri exitus
simillimus esset v. 247 οὐκ ἀνὰ νηυσὶν Ἰχθυόεντα κτλ. — Leutsch.
247 sq. a prægressis separari vult. — 248. ἐπ' cod., ἐπ' Bekker. — 249. θνα-
τοῖσιν ἐφ. *K*. — ἀλλ' ἄγε *K*, ἀλλ' ἄγε *O*.

πάσι δ', ὅσοισι μέμηλε, καὶ ἔσομενοισιν, αἰοιδῆ,
 ἔσση ὁμῶς, ὄφρ' ἂν ἦ γῆ τε καὶ ἠέλιος.
 αὐτὰρ ἐγὼν ὀλίγησ παρὰ σεῦ οὐ τυγχάνω αἰδοῦς,
 ἀλλ' ὡσπερ μικρὸν παῖδα· λόγοις μ' ἀπατᾶς.

Κάλλιστον τὸ δικαιοῦτατον, λῦστον δ' ὀγταινείν, 255
 πρῆγμα δὲ τερπνότατον, τοῦ τις ἐρᾷ, τὸ τυχεῖν.

"Ἴππος ἐγὼ καλῆ καὶ ἀεθλίη, ἀλλὰ κάκιστον
 ἄνδρα φέρω, καὶ μοι τοῦτ' ἀνεηρότατον.
 πολλὰκι δ' ἠμέλλησα διαβρήξασα χαλινὸν
 τρέσσαι, ἀπωσαμένη τὸν κακὸν ἠνίοχον. 260

Ὅδ μοι πίνεται οἶνος, ἐπεὶ παρὰ παιδὶ τερπεινῆ
 ἄλλος ἀνὴρ κατέχει πῶλλον ἔμοῦ κακίων.

251. πᾶσι διὸς οἶσι *A*, unde Lachmann. δ' ὅσοισι; πᾶσιν οἶσι *OK*, πᾶσι γὰρ οἶσι *. — πᾶσι δ', ὅσοις τὰ μέμηλε Heimsæth. — αἰοιδῆ *A*. — *252. ἔσση *A*. — ἔσση Bergk. — ἦ Bergk. addidit. — ὄφρ' ἂν γῆν φλέγη Hermann. — 253. παρασεῦ *A*. — αὐτὰρ ἐγὼ οὐδ' ὀλίγησ παρὰ σεῦ νῦν τυγχάνω αἰδοῦς Cobet. — 255—6 Aristot. Eth. Nic. I, 9: Δηλιακὸν ἐπίγραμμα vocat hoc distichon. — 255. λῦιστον *A*. — 256. πρᾶγμα *AOK* plerique. — τοῦ *AO*, οὐδ *. — ἐράτο τυχεῖν *A*, ἐρᾷ τὸ τυχεῖν *BCDEFGHMN*, ἐρᾷ ποτὲ τυχεῖν

K, ἐράται τυχεῖν *EL*, *O* sec. Ziegler ἐρᾷ πο τυχεῖν. — ἐρῶτο Bekker et Meineke, ἐραίτο Bergk. — Ap. Arist. Eth. Nic. v. 256 scribitur ἡδιστον δὲ πέφυχ', οὐ τις ἐρᾷ, τὸ τυχεῖν, sed alii libri habent ἐραται vel ἐράται τυχεῖν, alii ἐρᾷ τυχεῖν, alii δὲ οὐ τις ἐράται τυχεῖν, alii δὲ τυχεῖν οὐ τις ἕκαστος ἐρᾷ. — Eth. Eud. I, 1: πάντων δ' (δ' om. nonnulli) ἡδιστον οὐ τις ἐρᾷ (v. l. ἐραται et ἐράται) [τὸ om. omnes] τυχεῖν. — Stob. 103, 8: ῥᾶστόν δ' ὀγταινείν, (sed *A* Vind. β. δ' ἐσθ' ὄγ., *B* β. δ' ὄγ.) ἡδιστον δὲ τυχεῖν (*B* εὐτυχεῖν) ὧν τις ἕκαστος ἐρᾷ. — 257. Ἴππος *O*. — ἀληθῆς (θῆς e ras.) *K*. — 259. δ' ἠμέλλησα *A*, δ' ἠμέλλησα *OK*, δὴ μέλλησα *BCDEFGHMN*. — 260. φεύγειν ἀπωσαμένη *AOK*, φ. ὡσαμένη *. φεύγεν (vel φεύγεν) ἀπῶσ. Bergk. Ego puto φεύγειν glossema esse verbi τρέσσαι et scribo τρέσσαι ἀπῶσ. cf. Suid. s. v. τρέσας. — 261. τερπεινῆ *A*. — 262. κρατέει Hertzberg et Emperius. — ἐπεὶ οὐ παρὰ π. τ. . . . καταχει Hermann. Sed κατέχει recte se habet; metaphora desumpta est a re navali; κατέχειν παρὰ τινα est idem ac deverti et commorari. — πολλὸν omnes, κοῖτον Hartung. — 263. ψυχρὸν omnes, ψυχροὶ Hermann, συχρὸν Heimsæth. Ego scripsi ψυδρὸν. — φίλοι πίνουσι libri, φίλοι προπίνουσι (?) Hartung, ἐπιχλωάζουσι Kayser; mihi legendum videtur φίλοι ἐπινόουσι, in quod Heimsæth quoque incidit: „parentes falsa in me excogitant“. Nam versus ita interpretandi videntur: puella, quam amat poeta, alteri favet; ut igitur poetam deterreant, ne amplius eam venetur, parentes cum filia hunc excogitant dolum, ut filiam aquatum mittant. Poeta accurrit filiamque amorem simulantem

ψυχρόν μοι παρά τῆδε φίλοι ἐπινοοῦσι τοκῆς,
 ὦσθ' ἅμα θ' ὀδρεύει καί με γούσα φέροι.
 ἔνθα μέσσην περι παῖδα βαλὼν ἀγκῶν' ἐφίλησα 265
 • δειρῆν, ἣ δὲ τέρεν φθέγγετ' ἀπὸ στόματος.

Γνωτὴ τοι πενίη γε καὶ ἀλλοτρίη περ εὐδουσα·
 οὔτε γὰρ εἰς ἀγορῆν ἔρχεται οὔτε δίκας·
 πάντη γὰρ τοῦλασσον ἔχει, πάντη δ' ἐπίμυκτος,
 πάντη δ' ἐχθρῆ ὁμῶς γίγνεται, ἔνθα περ ἦ. 270

ἴσως καὶ τὰ μὲν ἄλλα θεοὶ θνητοῖς ἀνθρώποις,
 γῆρας τ' οὐλόμενον καὶ νεότητ', ἔδοσαν·
 τῶν πάντων δὲ κάκιστον ἐν ἀνθρώποις θανάτου τε
 καὶ πασέων νόσων ἐστὶ πονηρότατον·
 παῖδας ἐπεὶ θρέψαιο καὶ ἄρμενα πάντα παράσχοις 275
 χρήματ' ἐκαθεύεις, πόλλ' ἀνηγρὰ παθῶν,
 τοὶ πατέρ' ἐχθαίρουσι, καταρῶνται δ' ἀπολέσθαι,
 καὶ στυγέουσ' ὥσπερ πτωχὸν ἐσπερχόμενον.

Εἰκὸς τοι κακὸν ἄνδρα κακῶς τὰ δίκαια νομίζειν,
 μηδεμίαν κατόπισθ' ἀζόμενον νέμεσιν. 280

erga ipsum amplectitur osculaturque. Tum vero parentes supervenisse videntur, unde lacrimae vv. 261—2. — 264. ὦσθαμα *A*, ὦσθαμά *O*, ὡς θαμά θ' *KBCDFMN*, ὡς θ' ἅμα θ' *L*. — ἔσθ' Heimsæth., οἷσθ' ἅμα θ' ὀδρ. Schneidewin., ἣ δὲ θ' ἅμ' ὀδρ. . . . καλεῖ Brunck. — θέρει Hermann., φλέγει Goeller., γελῶσα θροεῖ Heimsæth. — ψυχρόν μοι πάρα· τῆς δὲ . . . οἷς . . . ἀφαρεῖ Sauppe coll. Hesych. ἀφάρει· ἰδροῖ, ἀνιμάται, ubi ὀδρεύει corrigat. — ψυχρόν τὸν . . . κλίνουσι . . . γούσ' ἀφορᾷ Ahrens. — ψυχρόν γὰρ μοι τῆσδε φ. πνεύουσι τ. . . . θροεῖ *O*. Schneider. — 265. περι *A*, παρά *. — λαβῶν omnes, βαλὼν Hermann. — ἀγκῶνα φίλημι Heimsæth. — 266. φθέγγετ' *O*. — ἀποστόματος *A*. — 267. γνωτ' εἰ *A*. — τε *A*, om. *, γε Bekker. — ἀλλοτρία *OK*. — περσοῦσα *A*. — ἄγνωτος πενίη τε καὶ ἀλλοτρίη περιέειπεν Hartung. νωθῆς τοι πενίη Heimsæth. — 269. πάντη *A*, itemque 270. — ἐπίμυκτος, suprascr. obscura, *A*, ἐπίμυκτον *OK*, ἐπίμυκτος *. — 270. ἐχθρῆ *A*, ἐχθρὰ *. — γίνεται *AOK*. — 271. τοι libri, καὶ ego scripsi. — 272. καὶν νεο τητ *A*, sed sec. Mey. καν νεότητ'. — 273. δ' ὁ κάκιστον Schneidew. — ἐν πάντων δὲ κάκιστον sive ἐν τι πονηρότατον Heimsæth. — 274. πονηρότερον Hartung. — 275. παῖδας ἐπιθρέψαιο *A*. — ἄρμενα *KGM*, ἄρμενα *O*. — 276. χρήματα δ' ἐκαταθῆς libri, sed *A* sec. Mey εἰ καταθῆς. εἰ καταθῆς Bergk. παρασχῶν χρ. καθεύεις Hartung. χρήματ'. ἐπὶν καταθῆς Heimsæth. χρ. δὴν καταθεῖς . . . τὸν πατέρ' εἰ χθαίρουσι Herwerden. Ego scripsi χρήματ' ἐκαθεύεις. — 277. τὸν omnes, ego τοι. — 278. ἐσπερχόμενον *A*, ἐπερχόμενον *. — 279. τὸν cod., τοι corr. *A*. Bergk. — 280. κατόπισθ' *A*, κατόπιν *.

δειλῶ γάρ τ' ἀπάλαμνα βροτῶ πάρα πῶλλ' ἀνελέσθαι
πὰρ ποδῶς ἡγεῖσθαι θ', ὡς καλὰ πάντα τιθεῖ.

Ἄστῶν μηδενὶ πιστός ἐών ποτε τῶνδε προφαίνῃ,
μήθ' ὄρκῳ πίσυρος μήτε φιλημοσύνη,
μηδ' εἰ Ζῆν' ἐθέλῃ παρέχειν βασιλῆα μέγιστον
ἔγγυον, ἀθανάτων πιστὰ τιθεῖν ἐθέλων.
ἐν γάρ τοι πόλει ὧδε κακοφύγῳ ἀνδάνει οὐδέν·
ὡς ἐτόμως αἰεὶ πολλοὶ ἀνολβότεροί!

285

Νῦν δὲ τὰ τῶν ἀγαθῶν κακὰ γίγνεται ἐσθλὰ κακοῖσιν

ἀνδρῶν ἡγέονται δ' ἐκτραπέλοισι νόμοις.

290

αἰδῶς μὲν γὰρ ὄλωλεν, ἀναιδεῖη δὲ καὶ ὕβρις

νικήσασα δίκην γῆν κατὰ πᾶσαν ἔχει.

οὐδὲ λέων αἰεὶ κρέα δαίνονται, ἀλλὰ μιν ἔμπης

καὶ κρατερόν περ ἐόνθ' αἶρει ἀμηχανίη.

281. βροταὶ *A*. — παραπόλλ' *A*. — πολλὰ μέλεσθαι *Emperius*. —
282. τίθει *Bergk*. τίθει *A*. — 283. πόδα τόνδε *omnes*, τῶνδε *Hermann.*,
ποδαποῖδε *Emperius*; *ego scripsi* ποτε τῶνδε. — προβαίνει *K*, πρόβαινε *.
Coniicio scriptum fuisse προφαίνῃ. — *Ceterum hi versus additi sunt propter*
πόδα τόνδε *cf.* 282. — 285. ἐθέλῃ *A*, ἐθέλει *, ἐθέλοι *Jacobs*. — αὐτὸν
παρέχοις *Brunck*. Ζῆνά γε κτλ παρέχειν *Heimsæth*. — 286. ἐγγιον *K*;
post hanc vocem interfungunt BCDEFHLMN, et recte; *nam ἀθανάτων*
πιστὰ τιθεῖν idem est ac πιστὰ θεῶν ποιεῖσθαι. — ἔθηκε *Hartung*. —
287. κακούργῳ *K*, καλοφύγῳ *Boissonad.*, φιλοφύγῳ *Bergk*. — ἐν μὲν γὰρ
π. ὧδ' ἀκροφύγῳ *Emperius*. — *Ceterum Camer.* τῇ *pro* τοι *habet*. —
288. ὠσοδετοσωσαι *π.* *A*, *sed sec.* *Mey* ὠσοδετοσωσαι εἰ, ὡς δὲ τὸ σῶσαι
οἱ *. — ἀναιβότεροι *OK*. — ὥστε τὸ κτλ. *Palatin.*, ὡς δὲ τις (ἀνδάνει),
ὡς αἶτι πολλὸν ἀνολβότερος: *ut quisque placet, ita stolidior multo audit*
ceteris civibus, Hermann., ὡσθ' οἱ ὡσες αἰε *π.* *ἀν.* *Welcker et Geel.*, ὡσθ'
οἱ σῶς αἰεὶ *Schneidew.*, ἐς δὲ τὸ σῶσ' αἰεὶ *π.* *ἀν.* *Boissonad.*, ἐς δὲ τὸ σῶσαι
τοὶ *π.* *ἀν.* *Hartung.*, ἐς δὲ τὸ σῶς εἶναι πολλὸν ἀνολβοτέρη *Emperius*, ἐς δὲ
τὸ σῶν αἰεὶ *Orelli.*, ὡς δὲ καὶ ὀρθῶσαι *π.* ἀνολβοτέρη *Kayser.*, ὥστε δὲ σῶς
εἶναι πολλῶ ἀνολβότερος *Schæmann.*, οὐδ' ἐτὸς, ὡς αἰεὶ *Ahrens.*, δις δὲ τόσως
(*cf.* *Eur. Rhes.* 159) αἰεὶ *π.* *ἀν.* *vel* ὡς ἐτὰ νῶσασθαι (*cf.* *Hesych.* ἐτὰ ἀληθῆ,
ἀγαθὰ, et ἐτεὰ ἀγαθὰ, ἀληθῆ) *vel* ὡς νῶσασθ' αἰεὶ *π.* *ἀν.* *Bergk.*, ὡς δὲ
τις, ὡς αἰεὶ πολλοὶ ἀνολβότεροι: *ut vero aliquis (sc. placet), ita plerique*
sunt miseresiores; τις est μούναρχος Jac. Mähly., ἐς δὲ τὸ νῶσασθ' οἱ *Heim-*
sæth. — *Ego scripsi* ὡς ἐτόμως αἰεὶ πολλοὶ ἀνολβότεροι, *et hoc distichon*
cum prægresso coniunxi. — 289. γίνεται (*A*) *OK*. — 290. ἀνδρῶν γίνονται
A, ἀνδρῶν γίνονται *. — ἐκτραπέλοισι *Bergk*. — νόμοις *A*, νόμοι *K*, νόμος
*. — 292. ἔλει *OK*. — 293. δαίνονται *OKCFM* — μὴν *K*, μ *O*. —
294. ἐόντ' αἶρει *A*, ἀγρεῖ *Bergk.*, ἔργει *Heimsæth*.

- Κωτίλω ἀνθρώπων σιγᾶν, χαλεπώτατον ἄχθος, 295
 φθειγόμενος δ' ἀδείης, οἷσι παρῆ, μέλειται,
 ἐχθαίρουσι δὲ πάντες, ἀναγκαίη δ' ἐπίμιξις
 ἀνδρὸς τοιοῦτου συμποσίῳ τελέθει.
- Οὐδείς λῆ φίλος εἶγαι, ἐπὴν κακὸν ἀνδρὶ γένηται,
 οὐδ' ᾗ κ' ἐκ γαστρὸς, Κύρνε, μιᾶς γεγόνῃ. 300
- Πικρὸς καὶ γλοῦκος ἴσθι καὶ ἀρπαλέος καὶ ἀπηγνής
 λάτρεισι καὶ δμῶσιν, γείτοσι τ' ἀγχιθύροις.
- Οὐ γρὴ κυκλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν,
 τὸν δὲ κακὸν κινεῖν, ἔστ' ἂν ἐς ὀρθὰ βάλῃς.
- Τοὶ κακοὶ οὐ πάντως κακοὶ ἐκ γαστρὸς γεγόνασιν, 305
 ἀλλ' ἄνδρεςσι κακοῖς συνθέμενοι φιλίην
 ἔργα τε δεῖλ' ἔμαθον καὶ ἔπη δύσφημα καὶ ὄβριν,
 ἐλπόμενοι κείνους πάντα λέγειν ἔτομα.
- Ἐν μὲν συσσίτοισιν ἀνὴρ πεπνομένος εὐφρων,
 πάντα δὲ μιν λήθειν ὡς ἀπέοντα δοκοῖ, 310
 εἰς δὲ φέροι τὰ γελοῖα, θύρηφι δὲ καρτερὸς εἶη,
 γιγνώσκων ὀργὴν, ἦντιν' ἕκαστος ἔχει.

296. ἀδαῆς omnes, ἀαδῆς Hoeschel. — οἷσι παρημελεται A. — πέλειται Camerar. — φθειγόμενου δ', ἀλέης, οἷσι παρῆ, μέλειται Emperius, φθειγόμενου δ' ἄμ' ἄση τοῖσι παρῆ πέλειται Herwerden., ἀσαρὸς (vel ἀσαρῆς) τοῖσι π. π. Hartung. — Ego conicio ἀδείης . . . μέλειται: sine verecundia, impudenter curas de hominibus praesentibus sibi facit, sc. colloquendo et interrogando. — 297. πάντας A. — ἀνιερῆ Pierson. — δεπιμιξίς A, ἐπίμιξις Bergk. — 299. οὐδείς δὴ φίλος A, οὐδὲ θέλει φ. O, οὐδ' ἐθέλει *. οὐδείς φῆ φίλος εἶναι Geel., οὐδείς δὴ φ. αἰεὶ Schneidew., idem, sed pro αἰεὶ ἐστὶν Hermann., οὐδείς λῆ φίλος εἶναι Sauppe et Bergk. — ἐπὴν A. — κακῶ K. — 300. ὠκ' A, ἦν *; ᾗ κ' Bergk., ὄς κ' van der Mey. — μιῆς Bergk. — γεγόνῃ A, γεγόνει *, γεγόνῃ Turneb. — 301. ἀρπαλέος A et Schneidew., ἀρπαλέος *. — ἐνηγής Hecker. — 302. λάτρεισι OBCM et pr. G, λάτρεις K et corr. G. — δμῶσι OK. — 303. κυκλίζειν OK. — 304. ἔστ' K. — λάβῃς A, sed sec. Mey εσορθα × α × ης, λάβῃς *, βάλῃς Crispin. — ὄρθ' ἐλάσης Emperius. — 305. τοὶ A, οἱ *. — πάντες A. — οὐκ ἀρχὴν Heimsoeth. — L vv. 305—352 omittit, quorum οἱ κακοὶ (305). — θνητοῖς (328) in margine scripsit manus recentior prope extincta. — 307. δεῖλ' AO. — δύσφημα O. — 309. εἶναι A, ἴσθι *, εἶη Hermann. — Ego scripsi εὐφρων, sc. δοκοῖ (310). — 310. λήθειν BCFM, δ' ὀμιλήτην Camer. — δόκει libri, sed A sec. Mey δοκει, δοκεῖ Bekker., δοκοῖ Geel. — 311. εἰ δὲ C, εἶδε corr. G, εὐ δὲ Kayser et Emperius. — φέροι τα A, φέρει τὰ BFM, φέρειν τὰ CG, φέροισι H, O ambiguus, sed sec. Ziegler φέρει τὰ, K lac.; φέροισι Hartung. — Post γελοῖα plenius interpuncti. — θύρηφι A. — δὲ om.

Ἐν μὲν μαινομένοις μάλα μαινομαι, ἐν δὲ δίκαιοις
πάντων ἀνθρώπων εἰμὶ δικαιοτάτος.

Πολλοὶ τοι πλουτοῦσι κακοί, ἀγαθοὶ δὲ πέπονται· 315
ἀλλ' ἡμεῖς τούτοις οὐ διαμειψόμεθα
τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον, ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδον αἰεὶ,
χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

Κόρν', ἀγαθὸς μὲν ἀνὴρ γνώμην ἔχει ἔμπεδον αἰεὶ,
τολμᾷ δ' ἐν τε κακοῖς κείμενος ἐν τ' ἀγαθοῖς· 320
εἰ δὲ θεὸς κακῷ ἀνδρὶ βίον καὶ πλοῦτον ὀπάσσει,
ἀφραίνων κακίην οὐ δύναται κατέχειν.

Μὴ ποτ' ἐπὶ σμικρᾷ προφάσει φίλον ἄνδρ' ἀπολέσσαι,
πειθόμενος χαλεπῇ, Κύρνε, διαβολῇ.
εἴ τις ἀμαρτωλοῖσι φίλων ἐπὶ παντὶ χολῶτο, 325
οὔ ποτ' ἂν ἀλλήλοις ἄρθμοι οὐδὲ φίλοι
εἴεν. ἀμαρτωλοὶ γὰρ ἐπ' ἀνθρώποισιν ἔπονται
θνητοῖς, Κύρνε· θεοὶ δ' οὐκ ἐθέλουσι φέρειν.

A. — κρατερὸν *OK*. — εἴη *AOK*, εἴης *. — εἰ δὲ φέροιο γελοῖα, θόρηφί κε *Ahrens.*, πάντα τε δοκεῖ εἴς τε φέρει . . . εἴης *O. Schneider.*, ἐν δὲ φέροι κάρχαρος εἴη *Heimsæth.* — 312. γινώσκων (*A*) *OK*. — *Bergkio hi versus transponendi videntur: 309. 312. 311. 310.* — 313. δικαίου *K.* — 315—8 *Solonis sunt cf. fr. 15. Stob. 1, 16 Theognidis nomine affert.* — 315. πολλοὶ μὲν vel γὰρ *Solon.* — κεδνοὶ δὲ π. *Heimsæth.* — 316. ἀφραῖς *Solon.*, τούτων *Stob.*, ἐπὶ τοῖσδ' *Heimsæth.* — 317. αἰεὶ] ἐστὶν *Solon.* — 318. ἄλλοτε τ' ἄλλος *A*, sed sec. *Mey 318—9 omittuntur in A.* — 319—22 *Stob. 37, 3.* — 320 legitur in *O bis*, et hic et post 317. — ἐν τ' ἀγαθοῖς κ. ἐν τε κακοῖς *BCDEFGHMN et Stob. cf. 443.* — 321. ὀπάσσει *A et Stob.*, ὀπάσσει *. — 322. κακίην] βίον *Stob.* — 323. σμικρᾷ *A*, ἐπισμικρᾷ *O.* — ἀπολέσσαι *A*, ἀπολέσσης *OK*, ἀπολέσης *C*, ἀπολέσσης *. — ἀποσιπεῖν *Hecker.*, ἀπολῶσαι *Hartung.*, ἀποδέσθαι *Bergk. et postea Hecker.* — 324. διαβολῇ libri, διαβολή *Bergk.* — 325. ἀμαρτωλοῖσι *OK*, ἀμαρτωλοῖσι *A*, ἀμαρτωλῆσι *. — φίλοις *Hartung.* — χολῶτο *A.* — 326. ἀρθμοὶ *OK.* — 327. ἐν cod., ἐπ' *Bergk.*, ἐμ' *Emperius.* — ἀνθρώποισι πέλονται *Ruhnken.* — 328. θνητοῖς] θεσμοῖς *Heimsæth.* — θεοὶ] κακοὶ *Schneidewin.*, ἄδικοι *Hartung.* — δ' οὐν *Bergk.*, σφ' οὐν *Heimsæth.* — Sed nihil mutandum est; nam hic est sensus: „peccata mortales consequuntur: dei nolunt ea ferre (i. e. in se admittere)“. Omnis igitur sententia in eo vertitur, ut poeta dicat: indulge amicorum peccatis; nam omnes mortales peccant, dei uni peccatis vacant.

Καὶ βραδὺς εὐβουλος εἶλεν ταχὺν ἄνδρα διώκων.

Κύρνε, σὺν ἰθείῃ θεῶν δίκη ἀθανάτων.

330

Ἦσυχος, ὥσπερ ἐγώ, μέσσην ὁδὸν ἔρχεο ποσσίν,
μηδ' ἐτέρωσε δίου, Κύρνε, τὰ τῶν ἐτέρων.

Μὴ ποτε φεύγοντ' ἀνέρ' ἐπ' ἐλπίδι, Κύρνε, φιλήσης·
οὐδὲ γὰρ οἴκαδε βᾶς γίγνεται αὐτὸς ἔτι.

Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν. πάντων μέσ' ἄριστα. καὶ οὕτως,

Κύρν', ἔξεις ἀρετήν, ἦντε λαβεῖν χαλεπόν.

335

Ζεὺς μοι τῶν τε φίλων δοίη τίσιν, οἳ με φιλεῦσιν,
τῶν τ' ἐχθρῶν μείζον, Κύρνε, δυνησαμένων.

χούτως ἂν δοκέοιμι μετ' ἀνθρώπων θεὸς εἶναι,

εἴ μ' ἀποτισάμενον μοῖρα κίχιοι θανάτου.

340

Ἄλλὰ, Ζεῦ, τέλεσόν μοι, Ὀλόμπιε, ποίνιμον εὐχῆν,
δὸς δέ μοι ἀντὶ κακῶν καὶ τι παθεῖν ἀγαθόν.
τεθναίνην δ', εἰ μὴ τι κακῶν ἄμπαυμα μεριμνῶν
εὐροίμην δοίην τ' ἀντ' ἀνίων ἀνίας·

αἴσα γὰρ οὕτως ἐστί· τίσις δ' αὐτὸ φαίνοιδ' ἡμῖν
ἀνδρῶν, οἳ τὰμὰ χρήματ' ἔχουσι βίην

345

329. εἶλε *OK*, ἔλεν *N*. — εὐβουλός *θ'* Bergk., εὐβουλος δ' Hermann., ὦν εὐβουλος ἔλεν Jacobs., ἄν δ' εὐβουλος ἔλεν Hartung. — 330. ἰθείῃ *K*, εὐθείῃ *, sed *A* sec. Mey εὐθείῃ. — 331—2 Stob. 15, 6. — 331. ἦσυχος om. Stob. — ποσσί *OK*. — 332. ἐτέροις *OK*, ἐτέροισι *, μηδετέροισι Hartung. — διδοὺς omnes, δίδου Stob. et Nauck. — μηδετέρωσε δίου, i. e. neve dextrorsum neve sinistrorsum aliorum sequere vestigia, Bergk. Malim μηδ' ἐτέρωσε δίου. — post 332 *A* iterum ponit vv. 209—10. — 333. ἄνδρα omnes, ἀνέρ' Hermann. — ἐπελπίδι *O*, ἀνδρ' ἐπὶ ἐλπίδι Bergk. — 334. οὐ *K*. — γίνεται *AOK*. — αὐτὸς Bergk. — 336. λαβεῖν ἄχολον Heimsæth. — 337. δώη *OK*, θείη Jacobs. — τίσιν *A*. — φιλεῦσι *OK*. — 338. κύρνε μείζον *KE*. — δυνησόμενον ood., δυνησομένην Hermann., δυνησομένων Boissonad., δυνησομένῃ Schäfer., δυνησαμένῃ Saupp., ὀδονησομένων Geel., ὀδονησόμενα Bergk., μείζω, Κύρν', ὀδόνην θέμενα Heimsæth.; ego scripsi δυνησαμένων, ut μείζον δυνησαμένων præcedenti illi οἳ με φιλεῦσαν respondeat: qui me amant: qui plus potuerunt, i. e. regnum nobilibus eripuerunt. — 339. χ' οὕτως *A*. — μεν *K*. — ἀνθρώποις Brunck. — 340. εἰ μ' *A*, εἰ μὴ *OK*, ἦν *. — κίχῃ *A*, κίχῃ *, κίχιοι Camer. — 341. Ζεὺς *OKBCEFGM*. — κείριον cod., κύριον Emperius, ποίνιμον ego scripsi. — 343. μεριμνῶν *A*, μεριμνῶν *OK*, μεριμνῶν *. — 344. δοίην τ' *OK*, δοίην δ' *AE*, δοίη τ' *G*, δοίη τ' *BCDFHMN*, δοίης δ' Turneb. — ἀντανίων *A*. — 345. οὐ φαίνεται libri, ego scripsi αὐτὸ φαίνοιδ'. — 346. τ' ἔμα *A*.

συλήσαντες. ἐγὼ δὲ φυγὼν ἐπέρρησα χαράδρην
χειμάρρου ποταμοῦ, πάντ' ἀποσεισάμενος.
τῶν εἴη μέλαν αἶμα πτεῖν ἐπὶ τ' ἐσθλὸς ὄροιο
δαίμων, ὃς κατ' ἐμὸν νοῦν τελέσειε τάδε. 350

Ἄ δειλὴ πενίη, τί μ' ὀκνεῖς προλιποῦσα παρ' ἄλλον
ἄνδρ' ἕμεν; ἤ μὴν δὴν οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖς.
ἀλλ' ἴθι καὶ δόμον ἄλλον ἐποίχεο μῆδ' ἡμέων
αἰεὶ δυστήνου τοῦδε βίου μέτεχε.

Τόλμα, Κόρυς, κακοῖσιν, ἐπεὶ κάσθλοῖσιν ἔχαιρες, 355

εὐτέ σε καὶ τούτων μοῖρ' ἐπέβαλλεν ἔχειν.

ὡς δὲ περ ἐξ ἀγαθῶν ἔλαβες κακόν, ὡς δὲ καὶ αὐθις
ἐκδῶναι πειρῶ θεοῖσιν ἐπευχόμενος.

μῆδ' ἐλίην ἐπίφαινε· κακὸν δέ τι, Κόρυ', ἐπιφαίνων
παύρους κηδεμόνας σῆς κακότητος ἔχεις. 360

347. κῶων omnes, κακῶν Ahrens., δ' ἀέκων Heimsæth., ego φυγὼν scripsi. — χαράδρην A. — 348. χειμάρρῳ ποταμῷ omnes, χειμάρρου ποταμοῦ Heimsæth. delete commate post χαράδρην. — ἀποσεισάμενος Hartung. — 349. ἐπι A, ἐπι O. — ὄροιο A, ἄρητο H, ἄρηται pr. H, ἄροιο *, sed O sec. Ziegler. ὄρ —. — ἐπεὶ ἐσθλὸς ὄροιο δαίμων, ὃς κατ' ἐμὸν πᾶν τ. τότε Emperius. — 351. ἄ O. ὦ BCGM et mg. F, qui ipse nonnisi ³. cf. 649. — μένει A sec. Mey, μένεις *. — τί μένεις; προλ. Geel., τί μ' ὀκνεῖς προλ. Hartung et Meineke. — 352. ἰέναι μ' ἠνδρὴν οὐκ A, ἰέναι; τί δὴ μ' οὐκ OK, ἰέναι; τί δὲ δὴ μ' οὐκ *. — μὴ δὴ μ' οὐκ Bekker., μὴ λήν οὐκ Bergk. coll. Hesych.: λήν· λίαν. Ego scripsi ἕμεν; ἤ μὴν δὴν οὐκ i. e. profecto vero diu: eo A ducere videtur; de ἤ μὴν cf. Il. 2, 291. 7, 393. 9, 57. — φιλεῖ A, accentu rc. addito, φιλεῖς *. — φιλεῖ Bekker., δὴν δὴ μ' οὐκ ἐθέλοντι φιλεῖ Ahrens. — 353. ἡμέων A, sed sec. Mey μῆδεμεθημέων, ἡμῶν *. — 355. κ' ἐσθλοῖσιν AO, κέσθλοῖσιν K, κήσθλοῖσιν Bergk. — 356. οὕτως A sec. Mey; οὕτως καὶ vel εἰτά σε Bergk. — 357. ὡς δὲ πρὶν Ahrens., ὡσπερ δ' Hermann. — ἔλαχες Bergk. — αὐ K, αὐθις A, αὐθις *. — 358. θεοῖς A. — 359. λίαν F, λίαν OK. — ἀνίην Geel., δόην Nauck., μὴ πενίην Bergk.; idem, si probabile esset Græcos etiam εὐπελίην pro εὐηπελίην dixisse, proponeret εὐπελίην ἐπίφαινε; postea idem μῆδὲν λήν κτλ.; ἡδέα μοῦν' ἐπίφαινε Herwerden., μὴ τὸ λίην (= abundantiam) ἐπίφαινε· κακὸν δέ τε κτλ. (= paupertatem) Heimsæth. — δέ τε A, sed tacet Mey. — ἐπιφαίνεν libri, ἐπιφαίνων Brunck., μῆδ' ἐλίην ἐπίφαινε κακόν· τί δέ, Κόρυ', ἐπιφαίνεις; παύρους κτλ. Hartung. Sed nihil mutandum est, dum Brunckii coniectura recepta cum Hartungio hos versus cum prægressis coniungas; nam κακόν facile ex 357—8 suppleri potest. Huic disticho sequens quoque adiunxi, quod ut concedit malis hominem affligi, ita ultionis spe proposita animum erigit: sane (profecto) . . . , sed . . .

Καὶ βραδὺς εὐβουλος ἔλεν ταχὺν ἄνδρα διώκων,

Κύρνε, σὺν ἰθείῃ θεῶν δίκη ἀθανάτων.

330

"Ἡσυχος, ὡσπερ ἐγώ, μέσσην ὁδὸν ἔρχεο ποσσίν,
μηδ' ἐτέρωσε δίου, Κύρνε, τὰ τῶν ἐτέρων.

Μὴ ποτε φεύγοντ' ἀνέρ' ἐπ' ἐλπίδι, Κύρνε, φιλήσης·

οὐδὲ γὰρ οἴκαδε βὰς γίγνεται αὐτὸς ἔτι.

Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν. πάντων μέσ' ἄριστα. καὶ οὕτως,

Κύρν', ἔξεις ἀρετήν, ἦντε λαβεῖν χαλσπόν.

335

Ζεὺς μοι τῶν τε φίλων δοίη τίσιν, οἳ με φιλεῦσιν,

τῶν τ' ἐχθρῶν μείζον, Κύρνε, δονησαμένων.

χούτως ἂν δοκέοιμι μετ' ἀνθρώπων θεὸς εἶναι,

εἴ μ' ἀποτισάμενον μοῖρα κίχοι θανάτου.

340

'Αλλὰ, Ζεῦ, τέλεσόν μοι, Ὀλόμπιε, ποίνιμον εὐχὴν,

δὸς δέ μοι ἀντι κακῶν καὶ τι παθεῖν ἀγαθόν.

τεθναίην δ', εἰ μὴ τι κακῶν ἄμπαυμα μερμυμένω

εὐροίμην δοίην τ' ἀντ' ἀνιῶν ἀνίας·

αἴσα γὰρ οὕτως ἐστί· τίσις δ' ἀδ φαίνοιθ' ἡμῖν

ἀνδρῶν, οἳ τὰμὰ χρήματ' ἔχουσι βίην

345

329. εἶλε *OK*, ἔλεν *N*. — εὐβουλός *θ'* Bergk., εὐβουλος *δ'* Hermann., ὦν εὐβουλος ἔλεν Jacobs., ὦν *δ'* εὐβουλος ἔλεν Hartung. — 330. ἰθείη *K*, εὐθείη *, sed *A* sec. Mey εὐθείη. — 331—2 Stob. 15, 6. — 331. ἥσυχος om. Stob. — ποσσὶ *OK*. — 332. ἐτέροις *OK*, ἐτέροισι *, μηδετέροισι Hartung. — διδοὺς omnes, δίδου Stob. et Nauck. — μηδετέρωσε δίου, i. e. neve dextrorsum neve sinistrorsum aliorum sequere vestigia, Bergk. Malim μηδ' ἐτέρωσε δίου. — post 332 *A* iterum ponit vv. 209—10. — 333. ἄνδρα omnes, ἀνέρ' Hermann. — ἐπελπίδι *O*, ἄνδρ' ἐπὶ ἐλπίδι Bergk. — 334. οὐ *K*. — γίγνεται *AOK*. — αὐτὸς Bergk. — 336. λαβεῖν ἄχολον Heimsæth. — 337. δώη *OK*, θείη Jacobs. — τίσιν *A*. — φιλεῦσι *OK*. — 338. κύρνε μείζον *KE*. — δονησόμενον cod., δονησομένην Hermann., δονησομένων Boissonad., δονησομένην Schäfer., δονησαμένην Saupp., δδονησομένων Geel., δδονησόμενα Bergk., μείζω, Κύρν', δδονην θέμενα Heimsæth.; ego scripsi δονησαμένων, ut μείζον δονησαμένων præcedenti illi οἳ με φιλεῦσιν respondeat: qui me amant: qui plus potuerunt, i. e. regnum nobilibus eriperunt. — 339. χ' οὕτως *A*. — μὲν *K*. — ἀνθρώποις Brunck. — 340. εἰ μ' *A*, εἰ μὴ *OK*, ἦν *. — κίχη *A*, κίχη *, κίχοι Camer. — 341. Ζεὺς *OKBCDEFGM*. — κείριον cod., κύριον Emperius, ποίνιμον ego scripsi. — 343. μερμυμένω *A*, μερμυμένων *OK*, μερμυμένων *. — 344. δοίην τ' *OK*, δοίην *δ'* *AE*, δοίη τ' *G*, δοίη τ' *BCDFHMN*, δοίης *δ'* Turneb. — ἀντανιῶν *A*. — 345. οὐ φαίνεται libri, ego scripsi ἀδ φαίνοιθ'. — 346. τ' ζῆμα *A*.

συλήσαντες. ἐγὼ δὲ φυγὼν ἐπέρρησα χαράδρην
 χειμάρρου ποταμοῦ, πάντ' ἀποσεισάμενος.
 τῶν εἴη μέλαν αἷμα πιεῖν ἐπὶ τ' ἐσθλὸς ὄροιο
 δαίμων, ὃς κατ' ἐμὸν νοῦν τελέσειε τάδε. 350

Ἄ δειλὴ πενίη, τί μ' ὀκνεῖς προλιποῦσα παρ' ἄλλον
 ἄνδρ' ἕμεν; ἤ μὴν δὴν οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖς.
 ἀλλ' ἔθι καὶ δόμον ἄλλον ἐποίχεο μῆδ' ἡμέων
 αἰεὶ δυστήνου τοῦδε βίου μέτεχε.

Τόλμα, Κόρυνε, κακοῖσιν, ἐπεὶ κάσθλοῖσιν ἔχαιρες, 355
 εὐτέ σε καὶ τούτων μοῖρ' ἐπέβαλλεν ἔχειν.
 ὧς δὲ περ ἐξ ἀγαθῶν ἔλαβες κακόν, ὧς δὲ καὶ αὐτίς
 ἐκδῶναι πειρῶ θεοῖσιν ἐπευχόμενος.
 μῆδὲ λίην ἐπίφαινε· κακὸν δέ τι, Κόρν', ἐπιφαίνων
 παύρους κηδεμόνας σῆς κακότητος ἔχεις. 360

347. κῶων omnes, κακῶν Ahrens., δ' ἀέκων Heimsæth., ego φυγὼν scripsi. — χαράδρην A. — 348. χειμάρρῳ ποταμῷ omnes, χειμάρρου ποταμοῦ Heimsæth. delicto commate post χαράδρην. — ἀποσεισάμενος Hartung. — 349. ἐπι A, ἐπι O. — ὄροιο A, ἄρητο H, ἄρηται pr. H, ἄροιο *, sed O sec. Ziegler. ὄρ —. — ἐπει ἐσθλὸς ὄροιο δαίμων, ὃς κατ' ἐμὸν πᾶν τ. τότε Emperius. — 351. ἀ O. ὦ BCGM et mg. F, qui ipse nonnisi ῥ. cf. 649. — μένει A sec. Mey, μένεις *. — τί μένεις; προλ. Geel., τί μ' ὀκνεῖς προλ. Hartung et Meineke. — 352. ἰέναι μ' ἠνδῆν οὐκ A, ἰέναι; τί δὴ μ' οὐκ OK, ἰέναι; τί δὲ δὴ μ' οὐκ *. — μὴ δὴ μ' οὐκ Bekker., μὴ λὴν οὐκ Bergk. coll. Hesych.: λήν· λίαν. Ego scripsi ἕμεν; ἤ μὴν δὴν οὐκ i. e. profecto vero diu: eo A ducere videtur; de ἤ μὴν cf. Π. 2, 291. 7, 393. 9, 57. — φιλεῖ A, accentu rc. addito, φιλεῖς *. — φιλεῖ Bekker., δὴν δὴ μ' οὐκ ἐθέλοντι φιλεῖ Ahrens. — 353. ἡμέων A, sed sec. Mey μηδεμεθημέων, ἡμῶν *. — 355. κ' ἐσθλοῖσιν AO, κῆσθλοῖσιν K, κήσθλοῖσιν Bergk. — 356. οὔτεσε A sec. Mey; οὔτως καὶ vel εἰτά σε Bergk. — 357. ὧς δὲ πρὶν Ahrens., ὥσπερ δ' Hermann. — ἔλαχες Bergk. — αὐ K, αὐτίς A, αὐτίς *. — 358. θεοῖς A. — 359. λίαν F, λίαν OK. — ἀνίην Geel., δύην Nauck., μὴ πενίην Bergk.; idem, si probabile esset Græcos etiam εὐπελίην προ εὐηπελίην dixisse, proponeret εὐπελίην ἐπιφαινε; postea idem μηδὲν λήν κτλ.; ἡδέα μοῦν' ἐπιφαινε Herwerden., μὴ τὸ λίην (= abundantiam) ἐπιφαινε· κακὸν δέ τε κτλ. (= paupertatem) Heimsæth. — δέ τε A, sed tacet Mey. — ἐπιφαίνεν libri, ἐπιφαίνων Brunck., μῆδὲ λίην ἐπιφαινε κακόν· τί δέ, Κόρν', ἐπιφαίνεις; παύρους κτλ. Hartung. Sed nihil mutandum est, dum Brunckii coniectura recepta cum Hartungio hos versus cum prægressis coniungas; nam κακόν facile ex 357—8 suppleri potest. Huic disticho sequens quoque adiunxi, quod ut concedit malis hominem affligi, ita ultionis spe proposita animum erigit: sane (profecto) . . . , sed . . .

ἀνδρός τοι καρδίη μινύθει μέγα πῆμα παθόντος,
Κύρν'· ἀποτινυμένου δ' αὔξεται ἐξοπίσω.

Ἐδὲ κῶτιλλε τὸν ἐχθρόν· ὅταν δ' ὀποχείριος ἔλθῃ,
τίσαι νιν πρόφασιν μηδεμίαν θέμενος.

Ἵσχεο νόφ, γλώσσης δὲ τὸ μείλιχον αἰὲν ἐπέστω· 365
δειλῶν τοι τελέθει καρδίη δευτέρη.

Ἄστῶν οὐ δύναμαι γνῶναι νόον, ὄντιν' ἔχουσιν·
οὔτε γὰρ εὐ ἔρδων ἀνδάνω οὔτε κακῶς.
μωμεῦνται δὲ με πολλοί, ὁμῶς κακοὶ ἤδὲ καὶ ἐσοθλοί·
μμεῖσθαι δ' οὐδεὶς τῶν ἀσόφων δόναται. 370

Μή μ' ἀέκοντα βίῃ κεντῶν ὄπ' ἄμαξαν ἔλαυνε,
εἰς φιλότητα λίην, θυμέ, προσελκόμενος.

Ζεῦ φίλε, θαυμάζω σε· οὐ γὰρ πάντεσσιν ἀνάσσεις,
τιμὴν αὐτὸς ἔχων καὶ μεγάλην δύναμιν·
ἀνθρώπων δ' εὐ οἴσθα νόον καὶ θυμὸν ἐκάστου, 375
σὸν δὲ κράτος πάντων ἔσθ' ὕπατον, βασιλεῦ.
πῶς δὴ σευ, Κρονίδη, τολμᾷ νόος ἄνδρας ἀλιτρούς
ἐν ταύτῃ μοίρῃ τόν τε δίκαιον ἔχειν;

362. ἀποτινυμένου *D*, ἀποτινυμένου *OKCGHLN*, ἀποτινυμένου *BFM*, ἀποτινυμένου *E*. — ἐξαπίνης *Bergk*. — 363. κῶτιλλε *OK*. — δ' om. *A*. — 364. τίσαι *A* sec. *Mey*, τίσαι" *O*, τίσαινεν *K*. — μηδεμίην *OK*. — 365. Ἵσχι *A*, ἔσχε *M*, ἴσχε *. — νόωι *A*, νόον *. — ἴσθι νόφ *Ahrens.*, ἴσχνά νόφ *Hartung.*, ἴσχνόφ γλώσση δὲ *Schneidewin.*, ego scripsi ἴσχεο νόφ: tege, dissimula animum, mentem; sed linguae dulcedo tibi semper adsit, cf. *Od.* 11, 251. — γλώσσης *A*, γλώσση *. — μελίχιον *OK*. — ἐπέστω *A*, ἐπέσθω *L*, ἐπέσθω *. — 366. καρδίη *AOBCDFHMN*; δευτέρη καρδίη *Brunck.*; cf. 1030. — 367. ἀστῶν δ' οὐ δύναμαι γνῶναι νόον *AOK* infra p. 1186 (4), οὐ δύναμαι γνῶναι νόον ἀστῶν h. l. omnes. — εχουσι *A* infra. — 368. ἔργον *O*, ἔρδων *K*, ἐρδων *A* sec. *Mey*. — ἀνδρανω *A*. — 369. δέ — 370. μμεῖσθαι om. *FM*. — 370. ἀσοφῶν *A*, τῶνασόφων *O*, τῶν σοφῶν *K*. — 371. ὀπαμαξαν *A*, ἄμαξαν *O*, ὄφ' ἄμ. *Camer.* — 372. ἐς *K*. — κύρνε cod., ego scripsi θυμέ. — 374. ἐχῶν *A* sec. *Schneidew.*, sed tacet *Mey* et *Bekker*. — 377. σεῦ *OCDEFHLMN*, σοι *Bekker.*, Ζεῦ *Wassenberg.* — τόλμα *A*. — 378. ταύτη *A*. — τόνδε *A*. — ἄγειν *Herwerden.* — 379. ἦν τ' ἐπισωφροσύνην sec. *Schneidew.*, ἐπι σωφροσύνην sec. *Mey A*, ἦν τε πρὸς σωφροσ. *K*, ἦν τε πρὸς σωφροσύνην *O*, ἦν τ' ἐπὶ σωφροσ. *. Ego scripsi ἦν τε πρὸς ἀφροσύνην, commate p. 380 posito et v. 383 ἔμπης δ' adiuncto; δέ, ut sæpe, in apodosi sent. condition. — 381—2 adventicium additamentum, ut *Emperius* quoque vidit. — τρεφθῆ omnes, τρεφθῆ *Camer.*, sed cf. 988 et *Hesych.*: τρεπώμεθα· τρεπώμεθα, et τετάρπετο· ἐτρέπετο.

- ἦν τε πρὸς ἀφροσύνην τερφθῆ νόος ἦν τε πρὸς ὕβριν,
ἀνθρώπων ἀδίκους ἔργμασι πειθομένων, 380
- οὐδέ τι κειριμένον πρὸς δαίμονός ἐστι βροτοῖσιν,
οὐδ' ὄδον ἦν τις ἰὼν ἀθανάτοισιν αἶδι.
- ἔμπης δ' ὄλβον ἔχουσιν ἀπήμονα. τοὶ δ' ἀπὸ δειλῶν
ἔργων ἴσχυοντες θυμὸν ὄμως πενήτην,
μητέρ' ἀμηχανίης, ἔλαβον, τὰ δίκαια φιλεῦντες, 385
ἦτ' ἀνδρῶν παράγει θυμὸν εἰς ἀμπλακίην,
βλάπτουσ' ἐν στήθεσσι φρένας κρατερῆς ὅπ' ἀνάγκης.
τολμᾶ δ' οὐκ ἐθέλων αἴσχεα πολλὰ φέρειν,
χρημοσύνη εἰκων, ἣ δὴ κακὰ πολλὰ διδάσκει,
ψεύδεά τ' ἐξαπάτας τ' οὐλομένας τ' ἐριδας. 390
- ἄνδρα καὶ οὐκ ἐθέλοντα· κακὸν δέ οἱ οὐδὲν δοκεν·
ἧ γὰρ καὶ χαλεπὴν τίκει ἀμηχανίην.
- Ἐν πενήτῳ δ' ὁ τε δειλὸς ἀνὴρ ὅ τε πολλὸν ἀμείνων
φαίνεται, εὐτ' ἂν δὴ χρημοσύνη κατέχη.
τοῦ μὲν γὰρ τὰ δίκαια φρονεῖ νόος, οὕτε περ αἰεὶ 395
ἰθεῖα γνώμη στήθεσιν ἐμπεφύχη·
τοῦ δ' αὐτ' οὕτε κακοῖς ἔπεται νόος οὐτ' ἀγαθοῖσιν.
τὸν δ' ἀγαθὸν τολμᾶν χρῆ τὰ τε καὶ τὰ φέρειν,
αἰδεῖσθαί τε φίλους, φεύγειν τ' ὀλεσθήγορας ὄρκους,
εὐτράπελ' ἀθανάτων μῆνιν ἀλευάμενον. 400

380. ἔργμασι OK, ἔργμασι CG. — πειθόμενος Hermann., qui hoc distichon p. v. 382 ponit. Eadem transpositione utuntur Ahrens., qui v. 380 ἀνθρωποι δ' πειθόμενοι ἔμπης ὄλβον κτλ. scribit, et Hartung., qui tamen, δέ v. 383 eiecta, nihil mutat. — 381. ὅστις A, ἐσσι OK, ἐστι *. — 382. ὄδον ABDFHMN, ὄδος OK *, ος e ras. K. — τις OL, sed sec. Ziegler. O τιν'; τιν' *. — 384. ἴσχυοντες A, ἴσχυονται *, sed BCFGM ἴσχυονται. — ὄμως OCDEFGLMN. — πενήτην A, πενήτης *, O ev., K lac. — 385. ταδίκαια A. — τὰ δίκαια φιλεῦντων ἦτ' ἀνδρῶν Ahrens., φιλεῦντος ἀνδρὸς Bergk. Sed nihil mutandum est: „qui malis rebus abstineant, tamen paupertate premuntur, etsi iusta faciunt: quae quidem paupertas etc.“. — 386. παραγει A, παράγει *. — 387 sq. separat Hartung. — 387. ὀπανάγκης A. — 388. αἴσχων K, αἴσχ^e (tum ev.) O. — 391—2 Ahrens. alienos ab h. l. esse censet, v. 392 Emperius spurium putat. — 392. ἣ O. — τίκει K. — 395. τὰ δίκαια φρονεῖ A, τὰδίκαια φρονεῖ OK, τ' ἄδικα φρονεῖ *. — οὔτε AK plerique, οὔτε O sec. Ziegler. — ἦδὲ οἱ αἰεὶ Emperius., τοῦ μὲν πᾶρ τὰ δίκαια φρονῆ νόος οὐδὲ οἱ αἰεὶ Ahrens. — 396. ἰθιαγνωμη A sec. Mey, ἰθειή OK. — στήθεσσι A sec. Mey. — ἐμπεφύχη A sec. Mey (et Bekker), sed sec. Schneidew. ἐμπεφύχη, ἐμπεφύκει K, ἐμπεφύον Brunck. — 397. τῷδ' Bergk. — αὐτ' A, αὐ *. — ἀγαθοῖσι AOK. — 400. ἐντράπελ' A,

Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· καιρὸς δ' ἐπὶ πάσιν ἄριστος
 ἔργμασιν ἀνθρώπων. πολλάκι δ' ὠκότερον
 σπεύδει ἀνὴρ κέρδος διζήμενος, δυντα δαίμων
 πρόφρων εἰς μεγάλην ἀμπλακίην παράγει,
 καὶ οἱ ἔθηκε δοκεῖν, ἃ μὲν ἤ κακά, ταῦτ' ἀγάθ' εἶναι 405
 εὐμαρέως, ἃ δ' ἂν ἤ χρήσιμα, ταῦτα κακά.

Φιλτάτου οὖν ἤμαρτες. ἐγὼ δέ σοι αἴτιος οὐδέν,
 ἀλλ' αὐτὸς γνῶμης οὐκ ἀγαθῆς ἔτυχες.

Οὐδένα θησαυρὸν παισὶν καταθήσῃ ἀμείνω
 αἰδοῦς, ἦτ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι, Κύρν', ἔπεται. 410

Οὐδενὸς ἀνθρώπων κακίων δοκεῖ εἶναι ἑταῖρος,
 ὦ γνῶμη θ' ἔπεται, Κύρνε, καὶ ᾧ δύναμις.

Πίνων δ' οὐχ οὕτως θαυρήσομαι, οὐδέ με οἶνος
 ἐξάγει, ὥστ' εἰπεῖν δεινὸν ἔπος περὶ σοῦ.
 οὐδ' ἔθ' ὁμοῖον ἔμοι δύναμαι διζήμενος εὐρεῖν, 415
 πιστὸν ἑταῖρον, ὅτω μὴ τις ἔνεστι δόλος·
 ἐς βάσανον δ' ἔλθῶν παρατρίβομαι ὥστε μολιβδῶ
 χρυσός, ὕπερτερῆς δ' ἄμμιν ἔνεστι λόγος.

ἐντρέπε δ' *. — ἐντρέπε' vel ἐντρέπου Brunck., ἐντρέπευ Bergk., Εδτράπελ' Bekker., ego εδτράπελ' ad ἄλευάμενον relatum: „versute, callide evitans“. — ἄλευάμενον *A*, ἄλευάμενος *, ἄλευόμενος *O*. Schneider. — Ceterum hoc distichon cum antecedente coniunxi, v. 399 pro de scripta τέ. — 401—8 om. *L*. — 401 sq. cf. Soph. Antig. 610 sq. — 402. δ' εἰς ἀρετὴν cod., δ' εἰς ἀπάτην Jacobs., δ' εἰς ἀάτην Ahrens., δὴ ἀνέδην Sauppe, ego scripsi δ' ὠκότερον, sive malis δὲ τροχάδην vel τροχερόν. — 407. φίλτατος ὦν omnes; φίλταθ', ὅσων Bergk., ego conició φίλτατου ὦν (οὖν). — σοι *A*, τοι *. — 408. ἔτυχες omnes præter *A*, qui ei amewio habet. — 409 cf. 1161. — παισι *A*. — καταθήσει *AOK*, καταθήσῃ *. — καταθήσεις παισὶν ἀμείνω Brunck. — 411. οὐδενὸς . . . δοκεῖ *A*, μηδενὸς . . . δόκει *. — 413. οὕτως *OKBCDFGHMN* et *A* sec. Bekker., qui tamen sec. Schneidew. οὕτως, sec. Mey οὕτω, ut reliqui, habet. — θαυρήσομαι *BCDFHMN* et pr. *G*.

— μετ' οἶνος *A*, μετ' οἶνος *K*, μ γ' οἶνος *O*. — οὐδ' ἐμέγ' οἶνος Hermann., sed cf. εὐεργεσίης 574. — 414. ἐξαρεῖ Ahrens. et Emperius et Hartung. — 415. οὐδέν' h. l. omnes, sed *A* οὐδέν; οὕαν' *AOK* infra p. 1164; scripsi οὐδ' ἔθ' et cum antecedentibus coniunxi. — ὁμοῖον *AOBCDEFGMN*, ὅμοιον *K* et *; idem *A* sec. Mey, sed infra sine accentu. — 416. ὅτω *A*. — 417. βάσανόν τ' ἔλθῶν *A* infra. — παρατρίβόμενός τε *AOK* infra. — παραβάλλομαι Hartung. cf. 1105. — 418. δ' om. *AOK* infra. — ἡμιν Din-dorf. — λόγος *A* et fort. *D*, νόος *. — εἰ τρίβομαι . . . ὑπερτερῆς ἄμμιν ἔπεστι τύπος Heimsæth.

- Πολλά με καὶ σονιέντα παρέρχεται· ἀλλ' ὅπ' ἀνάγκης
σιγῶ, γινώσκων ἡμετέρην δόναμιν. 420
- Πολλοῖς ἀνθρώπων γλώσση θύραι οὐκ ἐπίκεινται
ἀρμόδιαι, καὶ σφιν πόλλ' ἀμέλητα μέλει.
πολλάκι γὰρ τὸ κακὸν κατακείμενον ἔνδον ἄμεινον,
ἔσθλόν δ' ἐξελθὼν λώϊον ἤ τὸ κακόν.
- Πάντων μὲν μὴ φῦναι· ἐπιχθονίοισιν ἄριστον 425
μηδ' εἰδεῖν ἀγᾶς δέξος ἡελίου,
φόντα δ' ὅπως ὤκιστα πόλας Ἄϊδαο περῆσαι
καὶ κείσθαι πολλὴν γῆν ἐπιεσσάμενον.
- Φῦσαι καὶ θρέψαι ῥᾶον βροτὸν ἢ φρένας ἔσθλας
ἐνθήμεν· οὐδεὶς πω τοῦτό γ' ἐπεφράσατο, 430
ὅστις σώφρον' ἔθηκε τὸν ἄφρονα κακ κακοῦ ἔσθλόν.
εἰ δ' Ἀσκληπιάδαις τοῦτό γ' ἔδωκε θεός,
ἰᾶσθαι κακότητα καὶ ἀτηρὰς φρένας ἀνδρῶν,
πολλοὺς ἂν μισθοὺς καὶ μεγάλους ἔφερον.
εἰ δ' ἦν ποιητὸν τε καὶ ἔνθετον ἀνδρὶ νόημα, 435
οὔποτ' ἂν ἐξ ἀγαθοῦ πατρὸς ἔγεντο κακός,

419 cf. 669 et 815. — ὀπανάγκης *A*. — παρέρχεται, ἀλλ' ὅπ' ἀν. σιγῶ *Heimsæth*. — 420. γινώσκων *ΑΟΚ*. — ἡμετέρην *libri*, ἡμετέρην *Hermann*. — 421—4 *Stob.* 36, 1. — 421. ἀνθρώπων *ΑΟΚ* et *Stob.*, ἀνθρώποις *. — γλώσση *A*. — θύρα οὐκ ἐπίκειται ἀρμόδιῃ *Stob.* — 422. πολλὰ μέλητα μελεῖ *A sec. Mey.*, ἀλάγητα πέλει *Stob.*, πολλὰ λάγητα μέλει *Geel*. — 423. ἐνδοθεν ἦλθεν *Stob.* — 424. ἐξελθῶν *ΑΟCH*, ἐξελθεῖν *Stob.* — τὸ κακὸν] κρύφιον *Hartung*. — *Ceterum* p. v. 422 *lacuna esse videtur* et p. 424 *plura deesse*. — 425—8 *Sext. Emp. Hypot.* 3 p. 175. *Stob.* 120, 4. *Clem. Alex. Strom.* 3, 432. *Theodoret.* 5 p. 71, 15. *Suidas* s. v. ἀρχὴν ἰᾶσθαι. *Diog.* 3, 4. *Macar.* 2, 45. *Apost.* 3, 85: qui fere omnes pro πάντων exhibent ἀρχήν; idem etiam *Heimsæth.*, qui antea πάντως coniecerat. — 426. ἐσορᾶν *Clem. Theodor.*, ἰδέειν *Sext. cod. Vrat.*, ἐπιδεῖν *Macar.* — ἀγᾶν *OK*. — ὠκείος *Hecker*. — 428. ἐπαμυσάμενον omnes cod., sed *Sext. Emp.* γαῖαν ἐπεσασάμενον, quod *Brunck.* recepit. Melius γῆν ἐπιεσσάμενον cf. *Hesych.*: ἐπιεσσασθαι γῆν: ταφῆναι; vid. præterea *Pind. Nem.* 11, 21. *Anthol. Pal.* VII, 238. — 429. φαῦσαι *A*. — 430. πω om. *A*. — 431. ὅτις *A*, ὅ τις *Bergk.*, ὅ τινι *Hartung*. — κακ κακοῦ *OK*, κακοῦ *A*, καὶ κακοῦ *BCDFHMN*, καὶ κακὸν *. — 432. εἰ] οὐ *OK* et *Athen.* 6, 256 c. *Plut. Quæst. Plat.* 1, 3. *Dio Chrys.* I p. 2. — 433. ἀτειρὰς *ΑΟΚ*. — 434. cf. *Aristot. Eth. Nicom.* 10, 9. — 435 sq. *Plat. Men.* p. 95 e, unde *Bergk.* coniecit poetam scripsisse 432: οὐδ' κτλ., deinde 433, 435, 434, 436, *lacuna* p. 433 et a. 436 *indicata*: quod recte negat *Heimsæth.* *Emend. Theogn.* III, p. 12. — 436. ἐγέντο *A sec. Mey.*

πειθόμενος μύθοισι σαόφροσιν. ἀλλὰ διδάσκων
οὔποτε ποιήσεις τὸν κακὸν ἄνδρ' ἀγαθόν.

Νήπιος, ὃς τὸν ἐμὸν μὲν ἔχει νόον ἐν φολακῆσιν,
τῶν δ' αὐτοῦ ἰδίων οὐδὲν ἐπιστρέφεται.

440

Οὐδεὶς γὰρ πάντ' ἐστὶ πανόλβιος. ἀλλ' ὁ μὲν ἐσθλός
τολμᾷ ἔχων τὸ κακόν, κοῦκ ἐπίδηλος, ὄμως·
δειλὸς δ' οὔτ' ἀγαθοῖσιν ἐπίσταται οὔτε κακοῖσιν
θυμὸν ὁμῶς μίσγειν. ἀθανάτων δὲ δόσεις
παντοῖαι θνητοῖσιν ἐπέρχοντ', ἀλλ' ἐπιτολμᾶν
χρῆ δῶρ' ἀθανάτων, οἷα διδοῦσιν ἔχειν.

445

Εἴ μ' ἐθέλεις πλύνειν, κεφαλῆς ἀμίαντον ἀπ' ἄκρης
αἰεὶ λευκὸν ὕδωρ βρούσεται ἡμετέρης·
εὐρήσεις δέ με πᾶσιν ἐπ' ἔργμασιν ὡσπερ ἄπεφθον
χρυσόν, ἐρουθρὸν ἰδεῖν τριβόμενον βασάνῃ,
τοῦ χροῖτῆς καθύπερθε μέλας οὐχ ἄπτεται ἰός
οὐδ' εὐρώς, αἰεὶ δ' ἄνθος ἔχει καθαρόν.

450

438. ποιήσει *A*. — 439. φολακῆσι *AO K*. — 440. τῶν *A*, τὸν *. —
κίδιον *A*, κίδιον *OK*, ἴδιον *. — τῶν ... ἰδίων *Jacobs*, τῶν δ' αὐτ' οἰκι-
δίων *alius quis*, τῶν αὐτοῦ δ' ἰδίων *Hermann*, τῶν δ' αὐτ' κηδεῖων *Kayser*,
τῶν δ' αὐτοῦ κλήδων *Orelli*, τῶν αὐτοῦ δ' ἰδιόν γ' *Hartung*, τῶν δ' αὐτοῦ
κηδεῖων *Ahrens*, ἴδιον μηδὲν *Bergk*, τῶν δ' ... ἐτέων sive ἐτάρων sive
ἐτέρων *Heimsæth*. — 441. γὰρ *A*, τοι *, *sed. OK om.* — *infra p. 1162*
omnes γάρ. — ἐστὶν ἀνόλβιος *Bergk*, γὰρ, Κόρν', ἐστὶ π. *Hartung*, πάντ'
ἐστὶ ποτ' ὀλβιος *Heimsæth*. — 442. τολμα *A*, *sed infra* τολμαι. — ἔχων
A, ἔχειν *. — οὐκ *OK infra.* — ἐπίδηλον *AO infra.* — ὁμῶς *A.* — κοῦ-
κέτι δειλὸν ὁμῶς *Bergk*, τ. ὁμῶς τὸ κ. κοῦκ ἐπ. ἔχων *Hartung*, ἐπίτητον
Heimsæth. At ratio loci est: bonus malis afflicto, etiamsi non prae se
ferat ea, tamen sustinet cf. 359. — 443. οὔτ' ἀγ. ἐπ. οὔτε κακοῖσιν *A* et
infra omnes præter AOK, qui κακοῖσι habent; h. l. οὔτε κ. ἐπ. οὔτ' ἀγα-
θοῖσιν *omnes præter A*, *sed ἀγαθοῖσι: K.* — 444. ἔχων μίμνειν h. l. *omnes*,
sed infra ὁμῶς μίσγειν. — ὁμὸν μίσγειν *Hartung*. — τε *ABDFMN* et
infra omnes. — 445. ἐπέρχεται *O infra*, ἐπέρχονται ... ἐπιτομᾶν *K h. l.*
— 446. ἔχειν] φέρειν *Nauck. et Hartung.*, ὀχεῖν *Bergk.*, διδοῦσιν ἔχειν,

commate deleto, *Heimsæth*. — 447—8 *Apost. 6, 70, 1.* — 447. εἴ μ' θέ-
λεις *O.* — ἀπάκρης *A.* — 449—50 *id. 8, 7 d.*, ubi *om.* χρυσόν. — *Hi*
versus antecedentibus contrarii sunt; 453—6 iudicium de v. 447 sq. ferunt;
v. 457—60 exemplum afferunt stultitiae; 461—2 denique inde præceptum
desumunt. — 449. δ' ἐμε *A.* — ἐπέργμασι *A sec. Schneidew.*, *sed sec. Mey*
ep. ἐργμασι. — ἀπεφθόν *K*, ἀπεφθ^ν *O.* — 451. ἶον *K*, ν fort. e corr. *O.*

- Ἐνθρωπ', εἰ γνώμης ἔλαχες μέρος ὡσπερ ἀνοίης
καὶ σώφρων οὕτως ὡσπερ ἄφρων ἐγένου,
πολλοῖς ἂν ζηλωτὸς ἐφαίνεο τῶνδε πολιτῶν,
οὕτως ὡσπερ νῦν οὐδενὸς ἄξιος εἶ. 455
- Ὁῦ τοι σύμφρονόν ἐστι γυνὴ νέα ἀνδρὶ γέροντι·
οὐ γὰρ πηδαλίῳ πείθεται ὡς ἄκατος,
οὐδ' ἄγκυραι ἔχουσιν· ἀπορρήξασα δὲ δεσμά
πολλάκις ἐκ νοκτῶν ἄλλον ἔχει λιμένα. 460
- Μήποτ' ἐπ' ἀπρήκτοισι νόον ἔχε, μηδὲ μενοίνα,
χρήμασι, τῶν ἄνοσις γίγνεται· οὐδεμία.
- Εὐμαρέως τοι χρῆμα θεοὶ δόσαν οὔτε τι δειλὸν
οὔτ' ἀγαθόν· χαλεπῶ δ' ἔργματι κῦδος ἔπι.
- Ἄμφ' ἀρετῇ τρίβου, καὶ σοὶ τὰ δίκαια φίλ' ἔστω,
μηδὲ σε νικᾶτω κέρδος, δεῖ αἰσχρὸν ἔη. 465
- Μηδένα τῶνδ' ἀέκοντα μένειν κατέρυκε παρ' ἡμῖν,
μηδὲ θύραζε κέλευ' οὐκ ἐθέλοντ' ἵεσαι.
μηδ' εὐδοντ' ἐπέγειρε, Σιμωνίδη, ὄντιν' ἂν ἡμῶν
θωροχθέντ' οἴνω μαλθακὸς ὕπνος ἔλγ,
μηδὲ τὸν ἀγροπνεόντα κέλευ' ἀέκοντα καθεῦδειν·
πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον χρῆμ' ἀνηγρόν ἔφυ. 470

453. ἠνθρωπ' *A*, ἄνθρωπ' *BCDEGHLMN*, *O* ev., *K* lac. — 456. οὐδ' ἐνὸς *O*. — 457—60 *Athen.* 13, 560 a. *Stob.* 71, 2. *Apostol.* 13, 39, 5. *Eustath.* II. 1345, 56. — 457—8 *Clem. Alex. Strom.* 6, 475. — 457. σύμφρονόν ἐστι *G*, σύμφρον ἔνεστι *ADEHN*, σύμφρονον ἔνεστι *BFN*, σύμφρον ἐστι *C*, σύμφων ἔνεστι *L*, *O* ambig., *K* lac., σύμφορον *Stob.*, σύμφορος *Eustath.*, χρήσιμόν *Clem.*, σύμφρων *Bergk.* — γεραῖῳ *Eustath. et Athen.* — 458. οὐ] τί *Athen. B*. — ἄκατος *Athen. B*, ὡστ' ἄκατος *Bergk.* — 461. νόον γ' *Camer.*, νόον σκέθε *M. Schmidt.*, idem et μήτε μενοινήν *Heimsceth.*, νόημ' *Bergk.*, qui totum distichon antiquo poetae abrogat propter verborum traiectionem (ἀπρήκτοισι . . . χρήμασι), quam licentiam Alexandrini frequentant. — 462. γίνετα *AOK*. — οὐδὲ μία *O*. — 463. εὐμαρεως *A*. — οὔτε *K*. — τοι *OKFN*. — οὔτ' ἐπίδηλον *Hecker.*, δεινόν *Hartung.*, κλεινόν *Heimsceth.* — 464. ἔπει corr. ἔπι *A* sec. *Mey*, ἔχει *. — 465. τοι *A*. — 466. δ, τ' *Hermann.* — ἔη *A*, ἔθει *OK*, ἔοι *. — 467 sq. *Athen.* 8, 364 c. — 467. μηδ' ἓνα *A*. — τῶνδ'] μήτ' *Athen. Schneidew. Hartung.* — 469. μηδ' *O*. μήθ' *Bekker.* — ὄντιν' ἂν *A*, ὄντινα *. — 470. θωροχθέντ' *BCDFH MN*, θωριχθέντ' *EL*, θωμιχθέντ' *Hermann.* — μαλθακὸς *K*. — ἔλγ *A*, ἔλοι *, ἔλγ *Bekker.* — 471. μηδὲ *A*, μή δὲ *OK*, μηδὲ *BDEFHLMN*, μήτε *Bekker.* — 472 *Eueno* tribuitur ab *Aristotele Eth. Eudem.* 2, 7 et *Metaph.* 4, 5 itemque a *Plut.*: Non posse suav. vivi sec. *Epic.* c. 21.

- τῷ πίνειν δ' ἐθέλοντι παρασταδὸν οἰνοχοεῖται·
οὐ πάσας νόκτας γίγνεται ἄβρᾶ παθεῖν.
ἀτὰρ ἐγὼ — μέτρον γὰρ ἔχω μελιηδέος οἴνου — 475
ὑπνου λυσιπλάκου μνήσομαι οἴκαδ' ἰών,
ἦκων ὡς οἶνος χαριέστατος ἀνδρὶ πεπόσθαι·
οὔτε τι γὰρ νήφω οὔτε λίην μεθύω.
ὃς δ' ἂν ὑπερβάλλῃ πόσιος μέτρον, οὐκέτι κείνος 480
τῆς αὐτοῦ γλώσσης καρτερὸς οὐδὲ νόου,
μυθεῖται δ' ἀπάλαμνα, τὰ νήφοσι γίγνεται αἰσχρά·
αἰδεῖται δ' ἔρδων οὐδέν, ὅταν μεθύῃ,
τὸ πρὶν ἐὼν σώφρων, τότε νήπιος. ἀλλὰ σὺ ταῦτα
γιγνώσκων μὴ πίν' οἶνον ὑπερβολάδην,
ἀλλ' ἦ πρὶν μεθύειν ὑπανίστασο — μὴ σε βιάσθω 485
γαστήρ ὥστε κακὸν λάτρην ἐφημέριον —,
ἦ παρεὼν μὴ πῖνε. σὺ δ' „ἔγχεε“ τοῦτο μάταιον
κωτίλλεις αἰεὶ· τοῦνεκά τοι μεθύεις.
ἦ μὲν γὰρ φέρεται φιλοτήσιος, ἦ δὲ πρόκειται,
τὴν δὲ θεοῖς σπένδεις, τὴν δ' ἐπιχέῃ τοῦ ἔρας. 490

474. γίνεται *ΑΟΚ*. — 475. γὰρ om. *O*, μέτρον ἔχω *K*. — 476. λησι-
κάκου *N*, λύσιν κακοῦ *K*. — οἴκαδ' *A* sec. *Mey.* — 477—8 *Athen.* 10,
428 d. — 477. ἦξω δ' *ΑΟΚ* et * *præter CG*, qui δεῖξω habent; ἦκω
Athen., ἔξω *Ahrens. et Hartung.*, ἔξοιδ' *Heimsoeth.*, ego scripsi ἦκων ὡς
i. e. in ea condicione, qua; nam ἦκω c. adv. coniunctum idem est ac „se
habere“ cf. e. c. *Herod.* 1, 30. — 478. οὔτε *O*, οὔτε *K*. — τοι *OKBCD*
FHMN. — *Athen.*: οὔτε τι νήφων εἰμ' οὔτε λίαν μ.; *Ahrens.*: οὔτ' εἶ-
δη νήφων οὔτε λίην μεθύων; *Hartung.*: οὔτε λίην νήφων οὔτε λίην μεθύων;
Bergk.: ἔξω δ', ὡς, οὔτε τι νήφων εἰμ' οὔτε λ. μεθύων i. e. foras
ibo etc.; *Heimsoeth.*: οὔτ' ἄρα νήφων εἰμ' οὔτε λ. μεθύων. — 479—87 *Stob.*
18, 14. — 479. ὑπερβάλλῃ *A* sec. *Schneidew.*, ὑπερβάλλῃ *Athen. AP*, ὑπερ-
βάλου *Athen. C*. — οὐκ ἔτ' ἐκείνος *Athen. et Stob.* — 480. αὐτοῦ *Athen.*,
sed *PVL* αὐτῆς, *C* αὐτοῦ. — γνώμης *Athen.* — 481. νήφοσι *A*, νήφουσι
OK, νήφουσι *. — γίνεται *ΑΟΚ*, εἶδεται *. — 482. ἐρδων *A*, ἔρδων *K* (?),
δ' ἔρδων *Athen. B*. — ὅτ' ἄν *A* sec. *Mey.* — 483. τότε *A*, οὔτε *CG*,
ὅτε *, τε καὶ *Athen.* — 484. γινώσκων *ΑΟΚ*. — 485. μεθύων *Stob. A*
Vind. Trinc., πρὶν μεθύειν ἄρξῃ δ' ὑπανίστασο *Athen.* — μὴ δὲ *Stob.*, μηδὲ
βιάσθω γαστήρ σ' *Hermann.* — 487. δ' ἔγχεε *A*, δ' ἔχε *O*, δὲ ἔχε *BDE*
HM et sine intervallo *CFN*, δ' οἱ ἔχε *G*, ἀλλ' ἔχε *K*, σὺ δ' αὖ ἔχε *Crisp.*,
σὺ δ' ἔσοχες *Camer.* — 488. κωτίλλεις *OK*, κωτόλλεις pr. *N*, κωτίλης corr.
G, κωτόλης *C*. — 490. τὴν δ' ἐπὶ χειρὸς ἔχεις cod., ἐπὶ χεῖλος ἄγεις *Bergk.*,
τὴν δὲ πρόχειρον ἔχεις *Hecker.*, ἐπὶ χεῖλος' ἔχεις *Hartung.* *Coniicio* ἐπιχέῃ
τοῦ ἔρας: hanc in gratiam eius bibis, quem amas, cf. *Theocr.* 2, 151, 14,
19. *Poseid.* 10, 1.

- ἀρνεῖσθαι δ' οὐκ οἶδας. ἀγέννητος δέ τοι οὗτος,
 ὃς πολλὰς πίνων μὴ τι μάταιον ἔρει.
 ὁμοῖς δ' εὖ μυθεῖσθε παρὰ κρητῆρι μένοντες,
 ἀλλήλων ἔριδας δῆν ἀπερुकόμενοι,
 εἰς τὸ μέσον φωνεῦντες, ὁμῶς ἐνὶ καὶ συνάπασιν· 495
 χούτως συμπόσιον γίγνεται οὐκ ἄχαρι.
- * Ἀφρονος ἀνδρὸς ὁμῶς καὶ σώφρονος οἶνος, ὅταν δῆ
 πίνῃ ὑπὲρ μέτρον, κοῦφον ἔθῃκε νόον.
- Ἐν πορὶ μὲν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον ἴδριες ἄνδρες
 γινώσκουσ', ἀνδρὸς δ' οἶνος ἔδειξε νόον 500
 καὶ μάλα περ πινυτοῦ, τὸν ὑπὲρ μέτρον ἤρατο πίνων,
 ὥστε καταισχῶναι καὶ πρὶν εἶντα σοφόν.
- Οἶνοβαρέω κεφαλῆν, Ὀνομάκριτε, καὶ με βιαῖται
 οἶνος, ἀτὰρ γλώσσης οὐκέτ' ἐγὼ ταμίης
 ἡμετέρης, τὸ δὲ δῶμα περιτρέχει. ἀλλ' ἄγ' ἀνκαστάς 505
 πειρηθῶ, μὴ πως καὶ πόδας οἶνος ἔχει.

491. αἰνεῖσθαι *A*, ἀρνεῖσθαι *. — ἀνίκητος omnes cod., ἀκίνητος Hecker., ἀνίχνητος Hartung., ego ἀγέννητος cf. 801 et Hom. Od. 6, 201. — τις οὗτος Nauck. — 492. πολλὸν *A*, πολλὰ *K*, πολλὰς *O*, πολλοὺς *CG*. — 493. εὖθυ-
 μεῖσθε Hecker. — 494. ἔριδος *A*. — δῆν sec. Schneidew., sed δῆν sec.
 Mey *A*. — δῆριν ἐρुकόμενοι Bergk., λῆμ' ἀπερ. Schneidew., δῆτ' ἀπερ. Hecker.,
 δῆν (= πόλεμον) vel δῆν Herwerden. et Heimsæth. — 495. ἐς vulg., εἰς
AOK et *BDEGLN*. — φωνεῦντες *K*, φωνεῦντες *O*, φίλ' ἰέντες Heimsæth.
 — ὁμῶς om. *O*, ὁμῶς ἐνὶ om. *K*. — συνάπασιν *A*, σὺν ἅπασιν *K*, σὺν ἅπασιν *,
 συνάπασιν Bekker. — 496. χ' οὕτως *A*, οὕτως Hecker. — γίγνεται *AOK*. —
 497—508 Stob. 18, 15. — 497. ὁμῶς] ἄγαν Stob. — 498. πίνῃτ' *A*, πίνῃθ'
OKEL, πίνεθ' *, πίνῃ Stob. — ὑπέρμετρον *A*, sed sec. Mey ὑπερ μέτρον,
 ὑπὲρ μέτρον *OK* Stob., ὑπὲρ τὸ μέτρον *. — 499—503 Apost. VII, 16 m.
 500 Athen. 1, 37 e. — 499. ἐμπορὶ *A* sec. Schneidew. — 500. γινώσκουσιν
AOK Apost. — Post h. v. distichon deesse suspicatur Hartung. — Cete-
 rum Mey adnotat in *A* vv. 499—500 deesse. — 501. ἤρατο πίνων cod. —
 ἤρατο πίνειν vel ἤρατο π. Ahrens., ἄρατο Schneidew., ὑπὲρ μέτρον βάλει
 πίνων Hartung. κακότητα δὲ πάσαν ἐλέγχει Stob. Sed Bergk. de ἤρατο
 confert v. 976 et Bekk. An. I, 358, 2: ἄρασθαι, προσενέγκασθαι. Κρατίνος
 Τρωφώνη· οὐ σίτον ἄρασθ', οὐδ' ὕπνον λαχεῖν μέρος, cf. etiam Suid. s. v.
 αἰρασθαι (sic). — 502. καταισχῶνειν Stob., καὶ αἰσχῶναι Heimsæth. — τὸν
 εἶντα Stob. Heimsæth. — 503—8 Apost. VII, 16 m. — 503. οἶνοβαρέω *A*
 et Stob., οἶνοβαρῶ *. — ὄνομα κραταὶ *OK*. — με βεβιαῖται *A*, βιοῦται Apost.
 — 504. γνώμης libri, γλώσσης Bergk. et Hecker. — οὐκ ἔτ' *O*. — ταμὴν
 ὁμετέρης ap. Stob. Trinc. — 505. περὶ τρέχει. ἀλλάτ' *O*. — 506. πειρήσω
 mg. *G* et. Stob. et. Apost. — ἔχει *A*, ἔχει^η *O*, ἔχῃ *, sed *K* e ras., et Stob.

- καὶ νόον ἐν στήθεσι. δέδοικα δὲ, μὴ τι μάταιον
ἔρξω θωρηχθεὶς καὶ μέγ' ὄνειδος ἔχω.
- Οἶνος πινόμενος πουλὸς κακόν' ἦν δὲ τις αὐτὸν
πίνῃ ἐπισταμένως, οὐ κακόν, ἀλλ' ἀγαθόν. 510
- Ἥλθεσ δὴ, Κλεάριστε, βαθὸν διὰ πόντον ἀνύσας,
ἐνθάδ' ἐπ' οὐδὲν ἔχοντ', ὡ τάλαν, οὐδὲν ἔχων.
νηὸς τοι πλευρῆσιν ὑπὸ ζυγὰ θήσομεν ἡμεῖς,
Κλεάρισεθ', οἳ' ἔχομεν χοῖα διδοῦσι θεαί,
τῶν δ' ὄντων τᾶριστα παρέξομεν. ἦν δὲ τις εἶρη 515
σεῦ φίλος ὦν, κατάειψ', ὡς φιλότῃτος ἔχεις'
οὔτε τι τῶν ὄντων ἀποθήσομαι, οὔτε τι μείζον
σῆς ἔνεκα ξενίης ἄλλοθεν οἰσόμεθα.
ἦν δὲ τις εἰρωτᾷ τὸν ἐμὸν βίον, ὧδέ οἱ εἰπεῖν·
ὡς εὐ μὲν χαλεπῶς, ὡς χαλεπῶς δὲ μάλ' εὐ, 520

507. καί] ὡς Schäfer. — 508. ἔρξω *OK* plerique et Stob., θωρηχθεὶς *BCDGHMN*, θωριχθεὶς *EL*. — 509—10 cf. 211—2. — Laudant h. vv. Galen. I, 345 ed. Bas. Stob. 18, 12. Clem. Alex. Strom. 6, 742. Artemid. Oneir. 1, 66. Aristot. Probl. 1, 17. — 509. πολλὸς *KN*, πολλοῖς *O*. — κακὸς Stob. (Schowia a b w κακόν) Clem. Artem. Arist. — αὐτῶν *O*, αὐτῶν χρήται Clem. — 510. κακὸς ἀλλ' ἀγαθός Stob. Artem. Aristot. — 511 sq. cf. Leutsch. Philol. XXIX, p. 664 sq. At offendit me lacuna, quam p. v. 512 statuit, et interpretatio vv. 515 sq. Sequor igitur Camerarii aliorumque interpretationem: „hospes pauper ad pauperem poetam venit; tamen poeta eum quam lautissime se recepturum atque in navi optima quæque appositurum pollicetur; nam ut nihil aliunde sumpturus sit, ita suis rebus non parciturum, quæ ad unum hospitem excipiendum satis superque sint“. — 511. ἀνύσας *OKEL*. — 512. ἐνθάδ' εἶπυδεν *A* sec. Mey. — ἐνθάδ' *O*. — 513. νεὸς ποτὶ τοι Leutsch., qui lacunam statuit ante h. v. — ἐπὶ vel ἐνὶ ζ. Hecker. — 514. κλεάρισεθ' *O*, κλειάρισεθ' *K*, τᾶρισεθ' Hartung., κληρίσεθ' Heimsæth. — οἳ' *OK*. — 515. τὰ ἄριστα cod. — διτῆς *A* sec. Schneidew., sed tacent Bekker. et Mey.; δὲ τις *. — ελθῆι *A*, ἔλθῃ *. — 516. σεῦ cod., σοὶ Leutsch. — ἐνδῖος ἦλθεσ, εὐ φίλος ὦν Hartung. — φιλότῃτος ἔχεις *A* sec. Schneidew., sed sec. Mey κατακείσασοφιλοτῃτος ἔχεις; ἔχει *K*. — φίλος ὦν κακείσ', ὡς φιλότῃτας ἔχῃ, οὔτε τι κτλ. vel κατάκεισ', ὡ φιλότῃς, τότ' ἐρῶ, κοῦτε κτλ. Bergk., καὶ κείσ', ὡ φίλ', ἔπος τόδ' ἐρεῖς κτλ. Schneidew., adiungens 691—2; κατάκεισ', ὡ φιλότῃς, τότ' ἐρεῖς, οὔτε τι κτλ. Leutsch., κατάγεισεθ' ὡς φίλον ἦτορ ἔχῃ Heimsæth. Ego conicio: ἦν δὲ τις εἶρη σεῦ φ. ὦν, κατάειψ', ὡς φ. ἔχεις; nam respondent inter se vv. 515 et 519: „si quis amicus rogabit, dic ei aperte, quæ sit ratio hospitii tui“. — 517. οὔτ' ἔτι bis *O*, οὔτε τι priore loco *K*, qui altero l. c. *O* consentit. — ἀποθήσομεν Leutsch. — μείζω *A*. — 518. εἶνεκα *N*, εἶνεκα σῆς ξενίης Leutsch., sed postea retractavit.

ὡσθ' ἓνα μὲν ξείνον πατρώϊον οὐκ ἀπολείπειν,
ξείναια δὲ πλεόνεσσ' οὐ δυνατὸς παρέχειν.

Οὐ σε μάτην, ὦ Πλοῦτε, βροτοὶ τιμῶσι μάλιστα·
ἦ γὰρ ῥηϊδίως τὴν κακότητα φέρεις.

Καὶ γὰρ τοι πλοῦτον μὲν ἔχειν ἀγαθοῖσιν ἔοικεν, 525
ἦ πενίη δὲ κακῶ σύμφορος ἀνδρὶ φέρειν.

Ἦ μοι ἐγὼν ἤβης καὶ γήραος οὐλομένοιο,
τοῦ μὲν ἐπερχομένου, τῆς δ' ἀπονισσομένης.

Οὐδέ τινα προὔδωκα φίλον καὶ πιστὸν ἑταῖρον,
οὐδ' ἐν ἐμῇ ψυχῇ δούλιον οὐδὲν ἔνι. 530

Αἰεὶ μοι φίλον ἦτορ λαίνεται, ὅππότε' ἀκούσω
αὐλῶν φεγγαυμένων ἡμερόεσσαν ἔπα.

Χαίρω δ' ἐμπίνων καὶ ὅπ' ἀβλητῆρος αἰείδων,
χαίρω δ' εὐφθογγον χερσὶ λύρην ὀχέων.

Οὐ ποτε δουλείη κεφαλὴ ἰθεῖα πέφυκεν, 535
ἀλλ' αἰεὶ σχολιή, καθ' ἕνα λοξὸν ἔχει.

Οὔτε γὰρ ἐκ σκίλλης ῥόδα φύεται οὐδ' ὀκνίθος,
οὔτε ποτ' ἐκ δούλης τέκνον ἐλευθέριον.

521. ὡς ϑ' Ahrens. — ἀποσιπεῖν Epkema et Schneidew. — 522. πλεόν
ἔστ' *AOKFHMN*, πλεόν' ἔστ' *BCDFGL*. — 523—4 Stob. 91, 1 et
Maxim. Conf. II, 572. — 523. βροτοὶ] θεῶν Stob., sed *AB* Voss. Vind.
mg. Gesn. θεοί. — 524. σὺ γὰρ Stob. — 525—6 Stob. 91, 2, adiungens
699—702. — 525. τοι ap. Stob. *A* Trinc., Ζεὺς vulg., om. Voss. — 526. σοφῶ
σύμφορος Stob. — φέρεσθαι Stob. — 527—8 Stob. 116, 11. Anthol. Plan.
10, inscript. Θεόγνιδος, sed vet. edit. Βησαντίου, ut Antholog. Palat. (in
marg. a m. sec. e ras.) 9, 118. Iriarte Catal. Biblioth. Metr. 106. —
527. ὡμοί *A* sec. Mey. — 528. ἀπονισσομένης *A*, ἀπονισσομένης Anthol.
Pal., ἀπανισσομένης *, sed *K* post α lac., in *O* apparet απο; ἀπονισσομένης
vel ἀπονισσομένης Plan., ἀπονισσομένης Stob., ἀπονισσομένης Stob. *B*,
τοῦδ' ἀπονισσομένου Iriarte, ἀπονισσομένης Brunck. — 529. οὐδέ τινα *OK*,
οὐδένα (omisso τινα) *A*, οὔτε τινα *. οὐδένα πω Bergk. — 530. οὐδ' ἐν *A*,
οὐδὲν *OK*, οὔτ' ἐν *. — ποικίλον pro δούλιον Heimsæth. — 531. ἀκούω
Emperius. — 533. ἐδ' libri, αὐ Brunck., ἐμπίνων vel δὴ πίνων Bergk. —
ἀκούων libri, αἰείδων Pierson. — 534. ἐδ' φθόγγον *K*. — *K* post λύρην lac.,
O ev. — ἐλάων Pierson., δονέων Bergk. — 535—6 Stob. 65, 36. Philo
2, 469. — 535. ἰθεῖα *A*, εὐθεῖα * et Stob. — 536. σχολιὸν *K*. — 537 Arsen.
397 et Apostol. 13, 76. — 537. οὐδ' οὐδὲ cod., οὐδ' οὔτε Camer.
et Bekker. — Ad φύεται c. v producta cf. φυόμενος 1134 et Solon. 4, 36.

Οὗτος ἀνὴρ, φίλε Κύρνε, πέδας χαλκῶσεται αὐτῷ,
εἰ μὴ ἐμὴν γνώμην ἐξαπατῶσι θεοί. 540

*Διμαίω, μὴ τήνδε πόλιν, Πολυπαίδη, ἴβρις,
ἥπερ Κενταύρους ἀμοφάγους ὄλεσεν.*

Χρῆ με παρὰ στάθμην καὶ γνώμονα τήνδε δικάσαι,
Κύρνε, δίκην ἴσόν τ' ἀμφοτέροισι δόμεν,
μάντεσσι τ' οἰωνοῖς τε καὶ αἰθρομένοις ἱεροῖσιν, 545
ὄφρα μὴ ἀμπλακίης αἰσχροὺν ὄνειδος ἔχω.

*Μηδένα πω κακότητι βιάζο· τῷ δὲ δικαίῳ
τῆς εὐεργεσίας οὐδὲν ἀρειότερον.*

Ἄγγελος ἄφθογγος πόλεμον πολύδακρυον ἐγείρει,
Κύρν', ἀπὸ τηλαυγέος φαινόμενος σκοπιῆς. 550
ἀλλ' ἵπποις ἐμβαλλε ταχυπτέρνοισι χαλινούσ·

*δηῖων γάρ σφ' ἀνδρῶν ἀντιάζειν δοκέω.
οὐ πολλὸν τὸ μεσηγῷ, διαπρήξουσι κέλευθον,
εἰ μὴ ἐμὴν γνώμην ἐξαπατῶσι θεοί.*

Χρῆ τολμᾶν χαλεποῖσιν ἐν ἄλγεσι κείμενον ἄνδρα 555
πρὸς τε θεῶν αἰτεῖν ἔκλουςιν ἀθανάτων.

*Φράζο· κίνδυνός τοι ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς·
ἄλλοτε πόλλ' ἔξεις, ἄλλοτε παυρότερα.*

539. οὗτος *A*, οὔτις *. — αὐτῷ *AD F H M N*. — 540 cf. 554. — 542. ὄλεσεν *A*, ὄλεσε *OK* (*O* in marg.: ἀναύξησις ἰωνικῶς), ὄλεσῃ * et Hartung. —

543. γνώμονα *A*, γνώμην *. — δικάσειν *K*, δικάσ *O*. — 544. Bergk. post δόμεν plene interpungi et sequens distichon, quod alienum sit, separari vult. — 545—592 om. *L*. — 545. μάντεσσι τ' *A*, μάντεσσι *E*, μάντεσιν *. — αἰσθρομένοις *OK*. — ἱεροῖσι *A* sec. Schneidew. — 547. βιάζο *K*. — μηδέν' ἀπ' ὧν κακότητι βιάζο Bergk., ἐχθοδοπὸν κ. β. Hartung. — 548. εὐεργεσίας *A*, εὐεργεσίας *O* cf. 574. — 550. τηλαυγέος *E*. — 551. ἵππους *A*. — 552. δῆων Bekker. — 553. vulgo post μεσηγῷ non distinguitur; quare Brunck. πολλῶν coniecit, Turneb. κελεύθου, Heimsoeth. πολλῶν et κελεύθου. Bekker. primus distinxit. Ceterum τὸ μεσηγῷ ad tempus referendum videtur: „non multum intercedit temporis: aderunt“. — διαπρήσσοισι *G* et Hecker., reiecta distinctione. — 555—6 repetunt *AO K* post v. 1178. — 555. τολμᾶν χρῆ *AO K* infra. — ἐν ἀλγεσιν ἦτορ ἔχοντα *A* infra, ἐπ' ἄλγεσιν ἦτορ ἔχοντα *OK*, sed *O* ἦτορ ibid. — 556. πρὸς δὲ θεῶν *A* infra, πρὸς τε θεῶν δ' *OK* infra. — 557. φράζο δ' ὁ κίνδυνος *A*, unde Hermann.: φράζο δ' ὡς κίνδυνος ἐπὶ κτλ., Bergk.: φράζο δὲ κίνδυνος ἐπὶ κτλ. — Ceterum Hartung. post h. v. et post v. 561 lacunam statuit.

- Λῶστά σε μήτε λίην ἀφνεὸν κτεάτεσσι γενέσθαι,
μήτε σέ γ' ἐς πολλήν χρημοσύνην ἐλάσαι. 560
- Εἴη μοι τὰ μὲν αὐτὸν ἔχειν, τὰ δὲ πόλλ' ἐπιδοῦναι
χρήματα τῶν ἐχθρῶν τοῖσι φίλοισιν ἔχειν.
- Καὶ κληθέντ' ἐς δαῖτα παρέξεσθαι σε παρ' ἐσθλόν
ἄνδρα χρεῶν, σοφίην πᾶσαν ἐπιστάμενον,
τοῦ συνεῖν θ', ὅπότεν τι λέγῃ σοφόν, ὄφρα διδαχθῆς 565
καὶ τοῦτ' εἰς οἶκον κέρδος ἔχων ἀπίης.
- Ἦβῃ τερπόμενος παίζω· δηρὸν γὰρ ἐνερθεὶν
γῆς ὀλέσας ψυχὴν κείσομαι ὥστε λίθος
ἄφθογγος, λείψω δ' ἐρατὸν φάος ἡελίοιο,
ἔμπης δ' ἐσθλός ἐὼν ὄψομαι οὐδὲν ἔτι. 570
- Δόξα μὲν ἀνθρώποισι κακὸν μέγα, πείρα δ' ἄριστον·
πολλοὶ ἀπειρήτοι δόξαν ἔχουσι ἀγαθῶν.
- Εὖ ἐρῶν εὖ πάσχε· τί κ' ἄγγελον ἄλλον ἰάλλοις;
τῆς εὐεργεσίας ῥῆθι ἀγγελίη.
- Ὁ? με φίλοι προδιδοῦσιν, ἐπεὶ τὸν γ' ἐχθρὸν ἀλεῦμαι, 575
ὥστε κυβερνήτης χοιράδας εἰναλίας.
- Ῥῆτιον ἐξ ἀγαθοῦ θεῖναι κακὸν ἢ ἕκαστος ἐσθλόν.
μή με δίδασκ' οὗτοι τηλικὸς εἰμι μαθεῖν.

559. ὡστέ σε *OK*, ὡστε σε * et Hermann., λῶστά σε Geel. — 561. αὐτῶν *A*, unde Bergk. suspicatur: αὐτῶ. — 563. κεκλησθαι δ' omnes. — εἰς *OKBDEHN*. — παρέξεσθαι *A*. — δὲ omnes. — εἰσκληθέντ' ἐς δ. παρέξεσθαι τε κτλ. Heimsæth., καὶ κληθέντ' ἐς δ. παρέξεσθαι σε ego conieci. — 565. θ' ego inserui, συνέμεν θ' Heimsæth. — ὅπότε ἂν *AOBCDGHN*. — λέγει *O*. — διδαχθῆι *A*. — 567. παίζων *OKBDEFHMN*, unde Bergk. coniecit: παίζων. — 572. ἀπειρήτοι *A*, ἀπείρητον *. — ἀγαθοὶ *A* infra p. 1104, ubi 571—2 repetuntur; ἀγαθὴν *K* ibid. et Camer., ἄκακον Heimsæth. — 573. ἐρῶν *K*, ἐρῶ *G*, ἐρῶ *C*. — πάσχ' ἔτι *A*, πράττε τί*; πάσχε· τί Bekker. — εὖ πάσχων εὖ ἐρδε· τί κτλ. vel εὖ ἐρδ' εὖ πάσχων· τέ κεν κτλ. Bergk. — τί δ' Brunck. et Hartung. — εὖ ἐρῶν σὺ περίσσω· ἔτι κ' ἄγγελον Heimsæth. — ἰάλλοις *A*, ἰάλλεις *. — 574. εὐεργεσίας *A*, εὐεργεσίας *O*, cf. 548. — ῥηθιἀγγελίη *A*, ῥηθιδη ἀγγελίη *OK*, unde Bergk. suspicatur: ῥηθιδη ἀγγελίη. — 575. ἐπίστιον ἐχθρὸν ἀλεῦμαι Bergk., μάτην ἐχθροῦς ἄρ' ἀλεῦμαι Hartung., καὶ με φίλοι προδιδοῦσ', ἔμπης τὸν γ' ἐχθρὸν κτλ. Heimsæth. — 576. χοιράδας εἰναλίου *OK*. — Ceterum syllabae ei et oi, ut Ziegler. dicit, in *O* nonnullis locis eodem signo (⊙) expressae sunt cf. 713. 1178. — 577. ῥῆθιον *OK*, ῥάθιον *E*, ῥῆθιον *, ῥῆτερον Lachmann. cf. 1370, ῥῆτιον *O*. Schneider. Orelli. Bergk., ῥῆθιον defendit Hermann., utpote ab initio positum. — θεῖρα: *A* sec. Schneidew. — ἕκαστος *O*, ἐκ *CG*. — κακοὶ *A*. —

Ἐχθαίρω κακὸν ἄνδρα, καλυψαμένη δὲ πάρειμι,
 μικρῆς ὄρνιθος κοῦφον ἔχουσα νόον.

580

Ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περιδρομον ἄνδρα τε μάργον,
 δς τὴν ἀλλοτρίην βούλει ἄρουραν ἀροῦν.

Ἄλλὰ τὰ μὲν προβέβηκεν, ἀμήχανόν ἐστι γενέσθαι
 ἀργά· τὰ δ' ἐξοπίσω, τῶν φυλακῆ μελέτω.

Πᾶσιν τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργμασιν, οὐδέ τις οἶδεν,

585

πῆ σήσειν μέλλει πρήγματος ἀρχομένου.

ἀλλ' ὁ μὲν εὐδοκίμειν πειρώμενος, οὐ προνοήσας,
 εἰς μεγάλην ἄτην καὶ χαλεπὴν ἔπεσεν.

τῷ δὲ κακῶς ποιεῦντι θεὸς περὶ πάντα τίθησιν
 συντυχίην ἀγαθῆν, ἔκλυσιν ἀφροσύνης.

590

Τολμᾶν χρῆ, τὰ διδοῦσι θεοὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν,
 ῥηϊδίως δὲ φέρειν ἀμφοτέρων τὸ λάχος.

Μήτε κακοῖσιν ἀσῶ τι λίην φρένα, μήτ' ἀγαθοῖσιν
 τερφθῆς ἐξαπίνης, πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν.

Ἄνθρωπ', ἀλλήλοισιν ἀπόπροθεν ὤμεν ἐταῖροι·
 πλὴν πλοῦτου παντὸς χρήματός ἐστι κόρος.

595

Δὴν δὴ καὶ φίλοι ὤμεν· ἀτάρ τ' ἄλλοισιν ὁμίλει
 ἀνδράσιν, οἳ τὸν σὸν μᾶλλον ἴσασι νόον.

Post h. v. lacunam statuit Hartung. — 578. τι *O E*. — τηλικός *K*. — 580. σμικρῆς *A*, μικρῆς *. — 582. ἀλλοτρίαν *A*. — βούλεται *O K*. — 583. ἀμήχαν' ἔνεστι *CG*, ἔτ' ἐστὶ *Camer*. — 584. ἀργά *Eldick*, ἔργα *libri*. — τῶν φυλακῆ *A*, τῆ φυλακῆ *. — 585—90 *Solonis sunt cf. fr. 13, 65—70. Ex Theognide afferuntur a Stob. 111, 16. Apostol. 13, 100 d. Boissonad. An. 4, 455 (Michael Hamortolos)*. — 585. πᾶσι *O K*, πᾶσι δέ τοι *Solon*. — οἶδε *O K*. — 586. πῆ *AE*, ποῖ *. — χρήματος *Solon*. — 588. εἰς *libri*, ἐς *Bekker*. — ἔπεσε *O K*. — 589. καλῶς *libri*, κακῶς *Camer*. — ποιεῦντι *A*, ἔρδοντι *Solon*, καλὸν ποιοῦντι *Stob. Boiss. Apost.*; *iidem* καλὰ pro περί. — τίθησι *O K*. — 590. ἀγαθῶν, ἔκλυσιν *Stob.*, sed. *Voss. δ'* ἀγαθῶν ἔκδυσιν, ut *Apost.*, *Trinc. ἀγαθῶν, ἔκδυσιν δ'*; ἀγαθῶν, ἔκδυσιν *Boiss.* — 591. βροτοῖσι *A O K*. — 592. ἀμφοτέρον *Brunck*. — 593. κακοῖσιν ἀσῶντα λίην *A*, κακοῖσι λυποῦ *K*, κακοῖσι νοσοῦντα λυποῦ *O*, κακοῖσι νοσῶν λυποῦ *, ἀσῶ τι *Bergk.*, coll. v. 989. — ἀγαθοῖσι *A O K*. — 594. τερφθῆς δ' *A*, τερφθῆς *, τερφθέντ' *Bekker*. — ἐξ ἀπίνης *O*. — Post v. 595 *Hartung. lacunam pentametri et hexametri statuit*. — 596. πλοῦτου *A O K*, τούτου *. — χρήματος ἐστὶ *O*. — 597. δη καὶ, om. δὴν, *K*. — δῖην δὴ φίλοι ὤμεν *Bergk.*, antea *idem*: θεῖν δη vel λῆς δη. — ἀτάρ, om. τ', *Camer*. — ὤμεν ἄτερθ' ἄλλοισι δ' *Schneidew.* — πόρρωθεν φίλοι κτλ. *Hartung*. — ἀτάρ δ' (*i. e.* δη) *Ahrens.*, ἔπειτ' *Hartung.*, coll. 1243. — ὁμίλει *A*, ὁμίλειν *. — ἀτάρ ταλαοῖσιν ὁμι-

Ὁδ' ἔλαθεσ φοιτῶν κατ' ἀμαξίτον, ἦν ἄρα καὶ πρίν
 ἠλάστρεις, κλέπτων ἡμετέρην φιλίην. 600
 ἔρρε, θεοσίαιν τ' ἐχθρῆ καὶ ἀνθρώποισιν ἄπιστα,
 ψυχρὸν δεσ ἐν κόλπῳ ποικίλον εἶχεσ ὄφιν.

Τοιάδε καὶ Μάγνητασ ἀπώλεσεν ἔργα καὶ ὕβρισ,
 οἷα τὰ νῦν ἱερῆν τήνδε πόλιν κατέχει.

Πολλῶ τοι πλέονασ λιμοῦ κόροσ ὤλεσεν ἤδη 605
 ἄνδρασ, ὅσοι μοίρησ πλεῖτον ἔχειν ἔθειλον.

'Ἀρχῆ ἐπι ψεύδοσ μικρῆ χάρισ· ἐσ δὲ τελευτήν
 αἰσχροὺν δὴ κέρδοσ καὶ κακόν, ἀμφοτέρον,
 γίγνεται· οὐδέ τι καλόν, ὅτῳ ψεύδοσ προσομαρτῆ
 ἀνδρὶ καὶ ἐξέλθῃ πρώτον ἀπὸ στόματοσ. 610

Ὁδ' χαλεπὸν φέξει τὸν πλησίον οὐδὲ μὲν αὐτόν
 αἰνῆσαι· δευλοῖσ ἀνδράσι ταῦτα μέλει·
 σιγαῖν δ' οὐκ ἐθέλουσι κακοὶ κακὰ λισχάζοντεσ·
 οἱ δ' ἀγαθοὶ πάντων μέτρον ἴσασιν ἔχειν.

Ὁδδένα παμπήδην ἀγαθὸν καὶ μέτριον ἄνδρα 615
 τῶν νῦν ἀνθρώπων ἠέλιος καθορᾶ.

Ὅστι μάλ' ἀνθρώποισ καταθόμια πάντα τελείται·
 πολλὸν γὰρ θνητῶν κρέσσονεσ ἀθάνατοι.

λεῖν Hermann. — 598. μ. ἔχουσι νόον Bergk. — δὴν ἦν καὶ φ. ὤμεν, ἄφαρ
 δ' ἰσοδοσι νόον Heimsæth. — 599. καταμαξίτον *A* sec. Schneidew. —
 601. τ' om. *AOEL*. — 602. ψυχρὸν libri, ψυχρῶ Wopkens., ψυχρὸν δν . . .
 εἶχον ὄφιν Sintenis, probante Hermann, ψυχρὸν σ' ἐν κ. π. εἶχον ὄφιν Bergk.,
 idem, sed ποικίλον in καλόλον mutato, Heimsæth. — εἶχε σ' ὄφιν Schneidew.
 — ποικίλῳ Brunck. — 603. τοῖα δὲ *A*. — 604. ἱερῆν *A*. — 605—6 Stob.
 18, 10. Maxim. Conf. 2, 613. — 605. λοιμοῦ *OK* et pr. *L*. — 606. πλέον
A, πλεῶν' ἐθέλουσιν ἔχειν Stob. — 607—10 Stob. 12, 17. — 607. ἀρχῆ ἐπὶ
AF et Stob., sed Schow. a b g ἀρχῆ; ἀρχῆ ἐπὶ *CG*, *O* ev., *K* lac. —
 μικρὰ *AOK* et Stob. — εἰσ *OK* et Stob. — 608. ἀμφοτέρα Stob. *AB* mg.
 Gesn. — κέρδοσ, καὶ κακὸν ἀμφοτέρον γίγνεται Camer. et Hartung. — 609. γίνε-
 ται *A* et Stob., sed Schow. cod. γίγνεται, *O* ev., *K* lac. — οὐδὲν ἔλασσον

σο

Heimsæth. — ψύδοσ *O*. — προσομαρτῆ: *A*, προσομαρτεῖ *E*, παρομαρτεῖ *L*,
 προσομαρτεῖ *, προσομαρτῆ Stob., sed *AB* et Schow. cod. προσομαρτεῖ. —
 610. καὶ *A* et Stob., sed καὶ Schow. b c, καὶ a w, ut ceteri cod. Theogni-
 dis. — 611. οὐδέ μὲν *O*. — μιν Schneidew. — 617—8 Stob. 98, 55. —
 618. πολλῶ *K* et Stob., πολλῶν *OEL* et Stob. *B*. — 619—22 Stob. 97,
 15. — 619—20 infra post 1114 repetuntur, ubi *OKLMN*: πολλὰ δ'
 ἀμηχανήσιν. — ἀκρηγ. γὰρ πενήν h. l. cod. et Stob., sed infra ἀρχῆν γ.

Πόλλ' ἐν ἀμυχανίῃσι κυλίνδομαι ἀχνόμενος κῆρ'
ἄκρη γὰρ πενίης οὐχ ὑπερεδράμομεν. 620

Πᾶς τις πλούσιον ἄνδρα τίσει, ἀτίσει δὲ πενιχρόν·
πᾶσιν δ' ἀνθρώποις αὐτὸς ἔνεστι νόος.

Παντοῖαι κακότητες ἐν ἀνθρώποισιν ἔασιν,
παντοῖαι δ' ἀρεταὶ καὶ βίτου παλάμαι.

Ἄργαλέον φρονέοντα παρ' ἄφροσι πόλλ' ἀγορεύειν· 625
καὶ σιγᾶν αἰεὶ, τοῦτό γε πῶς δυνατόν;

Αἰσχρόν τοι μεθύοντα παρ' ἀνδράσι νήφοσι μείναι,
αἰσχρόν δ', εἰ νήφων πᾶρ μεθύουσι μένει.

Ἦβη καὶ νεότης ἐπικουφίζει νόον ἀνδρός,
πολλῶν δ' ἐξαιρεῖ θυμὸν ἐς ἀμπλακίην. 630

Ὡτινι μὴ θυμοῦ κρείσσων νόος, αἰὲν ἐν ἄταις,
Κόρνε, καὶ ἐν μεγάλαις κεῖται ὄγ' ἀμπλακίαις.

Βουλεύου δις καὶ τρίς, ὃ τοί κ' ἐπὶ τὸν νόον ἔλθῃ·
ἀτηρὸς γὰρ τοι λάβρος ἀνὴρ τελέθει.

πενίης, unde Bergk. probantibus Schneidewino et Orellio coniecit: ἄκρη γ. πενίης. — 621 Etym. M. 758, 41, om. πλούσιον, et Ael. Dionys. in Aldi Cornu C. I, 4, ubi τιξ̄ et ἀτιεῖ, quod Schneidew. probari videtur. — οὐ τίσει Stob. A. — ἀτίσει δὲ πενιχροῦ Hecker. — 622. πᾶσι δ' ἄ. O, πᾶσι δὲ ἄ. K, πᾶσιν ἄ. CG, πᾶσιν τ' Camer. — ὠτὸς Brunck. — 623. ἔασσι OK. — 625—6 Stob. 34, 13. Diogenian. II, 90 v. 625 affert. — 626. τοῦτο γὰρ οὐ omnes. — τοῦτο μὲν οὐ Hartung., ego scripsi κ. σ. αἰεὶ, τοῦτό γε πῶς δ. — Ceterum Herwerden: ῥηγίτερον φρ. . . ἢ σιγᾶν κτλ., Heimsæth.: ἀργότερον (i. e. ἀεργότερον, ἀπονώτερον) κτλ. — 627—8 Stob. 18, 11. — 627. ἐχθρόν Stob. A Vind. Tr. Voss. mg. Gesn. Schow. w, itemque v. 628. — τι O. — νήφοσιν A et Stob. codd. allati, νήφουσ' *; εἶναι cod.; νήφοσι μείναι Leutsch. — 628. μένοι F et Stob. Schow. b, μένη Stob. Vind. et Hartung. — 629—30 Stob. 52, 12. Apost. 8, 41 f. Arsen. 271. — 629. ἀνδρῶν (suprascr. ὄς) N et Apost. — 631. ᾗ τινι A, ᾗ περ OKDEGHLN, ὡσπερ pr. C, οἷσπερ rc. M, περ BF et pr. M. — ᾗ τ' ἐν Emperius. — κρείσσων OK, κρέσσων A, sed non coll. a Mey, et *, cf. 218. — 632. κρ- ναὶ καὶ A, κόρνε καὶ OBHMN, κόρνε καὶ, spatio intermisso, D, κόρνε τι καὶ G, κόρνε τοι καὶ C, κόρνέ ται (suprascr. οι) καὶ F, κόρνε ἰδ' αὐτὸ K. — Κόρν', ὄγε καὶ Brunck. cod. unus, Κόρν', ἢ καὶ Baiter., Κόρνε, καὶ ἐν μ. κ. ἀμυχανίαις Bergk. — ἐν ἀμπλ. libri. — Ego scripsi Κόρνε, καὶ ἐν μ. κ. ὃ γ' ἀμπλ. — 633. ὅτι κ' OK, ὅ, τι κ. G, ὅτι κ' EL. — ἔλθῃ A, ἔλθοι BCDGHN. — 634. ἀτειρὸς OK.

- Ἄνδράσι τοῖς ἀγαθοῖς ἔπεται γνώμη τε καὶ αἰδώς, 635
οὐδὲ νῦν μὲν πολλοῖς, ἀτρεκέως δ' ὀλίγοις.
- Ἐλπίς καὶ κίνδυνος ἐν ἀνθρώποισιν ὁμοιοί·
οὗτοι γὰρ χαλεποὶ δαίμονες ἀμφοτέροι.
- Πολλάκι πὰρ δόξαν τε καὶ ἐλπίδα γίγνεται εὖ βεῖν 640
ἔργ' ἀνδρῶν, βουλαῖς δ' οὐκ ἐπέγεντο τέλος.
- Οὐδ' τοί κ' εἰδείης οὐδ' εὖνον οὐτε τὸν ἐχθρόν,
εἰ μὴ σπουδαίου πρήγματος ἀντιτόχους.
- Πολλοὶ πὰρ κρητῆρι φίλοι γίνονται ἑταῖροι,
ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.
- Παύρους κηδεμόνας πιστοὺς εὖροις κεν ἑταίρους 645
κειμένους ἐν μεγάλῃ θυμὸν ἀμηχανίῃ.
- Ἦδη νῦν αἰδώς μὲν ἐν ἀνθρώποισιν ὄλωεν,
ἀδτάρ ἀναιδεΐη γαίαν ἐπιστρέφεται.
- Ἄ δειλὴ πενίη, τί ἐμοῖς ἐπιχειμένη ὦμοις 650
σῶμα κατασχόνεις καὶ νόον ἡμέτερον;
αἰσχροὶ δὲ μ' οὐκ ἐθέλοντα βίη καὶ δειλὰ διδάσκεις,
ἐσθλὰ μετ' ἀνθρώπων καὶ κάλ' ἐπιστάμενον.

635—6 Stob. 37, 17. — 636. οἱ Stob. Turneb. — ἐν A Stob., μὲν *.
— εἰσὶν δ' ἐν Hartung. — ὀλίγοι A Stob., δ' ὀλίγοι *. — οὐδὲ νῦν ἐν π.
ἀτρ. ὀλίγοι; (apposito interrogandi signo) Schneidew., οὐνομα μὲν πολλοῖς,
ἀτρ. δ' ὀλίγοις Bergk., ego scripsi οὐδὲ νῦν μὲν π., ἀτρ. δ' ὀλίγοις. — 637
— 8 Stob. 110, 11. Apost. 7, 1 b. — 637. ὁμοῖα Stob. Apost. — 638. οὗτοι
OK. — τοιγάρτοι Emperius. — 639—40 Stob. 111, 45. — 639. γίνεταί
AO. — εὖρεῖν cod., ἔρρειν van der Mey, εὖ βεῖν Emperius. Ahrens. Bergk.
— 640. βουλαῖο A. — οὐκ ἔπεσον τὸ Stob. — 641. κ' εἰδείης A, κωδιόης
EL et mg. H, κήσει ὁ εἰς OK, κήδει ὁ εἰς *. — εὖνον Bergk. et Words-
worth. — 642—89 om. L. — 642. πράγματος A. — ἀντιτόχης OK. —
643. κλήτωρι K, κλήτορι O. — γίνονται AOK. — 644. πράγματι A. —
646. κείμενον OK. — θυμὸν AOK, θυμοῦ *. — 647—8 Stob. 32, 4. —
647. ἡ δὴ νῦν Bergk. — 648. οὐτάρ A. — ἀναιδίη O. — γαίαν ἐπέρχεθ'
ὁμῶς Stob. — 649—52 Stob. 96, 14, quibus addit 177—8. — 649. ἄ O,
ὦ BGM et Stob. AB. — ἐμοῖς ἐπιχειμένη A et Stob., ἐμοῖσι καθημένη *.
— 651. αἰσχροὶ δ' Hartung. — κούκ ἐθέλοντα Emperius. — καὶ πολλὰ libri,
κατὰ πολλὰ Stob., κατὰ πολλὰ Bergk., κατὰ δειλὰ Ahrens. — 652. μετ'
A et Stob., παρ' *; με τανθρώπων Emperius. — cf. 739. — ἐπιστάμενος
OK. —

Εὐδαίμων εἶην καὶ θεοὶς φίλος ἀθανάτοισιν,
Κύρην· ἀρετῆς δ' ἄλλης οὐδεμιῆς ἔραμαι.

Σὺν σοί, Κύρνε, παθόντι κακῶς ἀνιώμεθα πάντες· 655
ἀλλὰ τοι ἀλλότριον κῆδος ἐφημέριον.

Μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσῶ φρένα μηδ' ἀγαθοῖσιν
χαίρ', ἐπεὶ ἔστ' ἀνδρὸς πάντα φέρειν ἀγαθοῦ.
οὐδ' ἁμόσαι χρῆ τοῦτ' οὐ μήποτε πρῆγμα τόδ' ἔσται·
θεοὶ γάρ τοι νεμεσῶσ', οἷσιν ἔπ' ἔστι τέλος, 660
καὶ πρῆξαι μέλλουσι. καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸν ἔγεντο,
καὶ κακὸν ἐξ ἀγαθοῦ. καὶ τε πενιχρὸς ἀνὴρ
αἶψα μάλ' ἐπλούτησε· καὶ ὃς μάλα πολλὰ πέπαται,
ἐξαπίνης ἀπὸ πάντ' ὤλεσε νοκτι μιῆ.
καὶ σώφρων ἤμαρτε, καὶ ἄφρονι πολλάκι δόξα 665
ἔσπετο, καὶ τιμῆς καὶ κακὸς ὦν ἔλαχεν.

Εἰ μὲν χρέματ' ἔχοιμι, Σιμωνίδη, οἶά περ ἦδη,
οὐκ ἂν ἀνιψῆμην τοῖς ἀγαθοῖσι συνών.

653—4 Stob. 103, 12. Apost. 8, 6 f. — 653. κε *A*. — ἀθανάτοισι *OK*. — 654. δ' om. *OK*. — οὐδεμιᾶς *OK*. — ἀρετῆς δ' ἄλλης Wecklein. — 655. τοι *A*, σοὶ *. — πᾶ θόντι *A* sec. Schneidew. — 656. ἀλλὰ τό γ' Brunck., σοὶ Bergk. — 657. ἀσῶ] ἤγουν λοποῦ mg. *BDMN*. — ἀγαθοῖσι *AOK*. — 658. ἐπεὶ ἔστ' *OK*. — 659. τοῦτο *O*, τούτω *K*, τοῦτο τι *A* *. — μήποτε om. *A*. — τοῦθ' ὅτι Camer., τοῦτο τό· μήποτε Hermann., χρέ' τοῦτ' οὐ μήποτε πρ. γένηται Hartung., τοῦτ'· οὐ μήποτε Ahrens. — πρᾶγμα *AK*, πράγμα *O*, χρῆμα Camer. — 660. γάρ τε *AOK*, καὶ γάρ *, γάρ τοι Hermann. — Scripsi ἔπ' ἔστι, libri ἔπεσι. — 661. χρέ' πρῆξαι Brunck. — μὲν τοι τι *A*, μέντοι τι *. — μεμαῶτί τι κάκ κ. Hartung., κ. πρῆξαν μετὰ τοί τι vel κ. πρῆξαν μετόπιν τι Heimsæth., κ. πρῆξαι μέλλοντι καὶ Mey ego scripsi καὶ πρ. μέλλουσι: et possunt facere cf. Hom. II. 18, 362. Od. 18, 19. — 663. καὶ] δὲ *A*. — πέπαται *A*, πέπαστ' *O*, πέπασται *, πέπαται Brunck., πέπατο Schäfer. — 664. ἐξαπίνης ἀπὸ τοῦν *A*, ἐξαπίνης πάντα *O*, πάντα γε ἐξαπίνης *K*, ἐξαπίνης πάντ' οὐν *. — ἐξαπ. ἀπο τ' οὐν (i. e. τοι οὐν) Hermann., ποτ' ἀπ' οὐν Ahrens., ἐξαπ. ἀπὸ πάντ' vel ἐξαπ. ὃς ἀπ', οὐν Bergk., ἀπὸ πᾶμ' ὤλεσε Hartung. — μιῆι *A*, μι^{αι} *O*, μιᾶ *. — 665—6 Stob. 106, 9. — 666. τιμῆς *A* Stob., τιμῆ *OK*, τιμῆν *. — καὶ] τις Stob., sed om. *A* Trinc. Vind. — Ceterum vv. 657—66 coniunxi; 659—66 coniunxit Bergk., ut iam Camer. — 667. οἶα περ *O*. — ἦδη *A*, ἦδειν *. οὐν δὴ Hermann., ὅσσα περ ἠδύ Hecker., οἶα πρίν, ἦδη Ahrens., ἦδει, i. e. τέρπει, Bergk., qui idem οἶά περ οἶδα οὐκ ἂν ἀναينوίμην tentavit. Ego conicio: ὦν ἄτερ ἦδη, sc. εἰμί, si modo corrigendum videtur; nam bene cum Schneidewino et Orellio οἶά περ ἦδη ad sequentia οὐκ ἂν ἀνιψῆμην referas, ut ad οἶά περ ἦδη ἀνιῶμαι supplendum sit. — 668. om. *OK*. —

- νῶν δὲ με γινώσκοντα παρέρχεται, εἰμι δ' ἄφωνος
 χρημοσύνη, πολλῶν γνούς περ ἄμεινον ἔτι, 670
 οὐνεκα νῶν φερόμεσθα καθ' ἰστία λευκά βαλόντες
 Μηλίου ἐκ πόντου νόκτα διὰ δυοφερῆν'
 ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν· ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα
 ἀμφοτέρων τοίχων· ἢ μάλα τις χαλεπῶς
 σώζεται· οἱ δ' ἔρδουσι, κυβερνήτην μὲν ἔπαυσαν 675
 ἐσθλόν, ὃ τις φυλακὴν εἶχεν ἐπισταμένως·
 χρήματα δ' ἀρπάζουσι βίη, κόσμος δ' ἀπόλωλεν,
 δασμὸς δ' οὐκέτ' ἴσος γίγνεται εἰς τὸ μέσον,
 φορτηγοὶ δ' ἄρχουσι, κακοὶ δ' ἀγαθῶν καθύπερθευ.
 δειμαίνω, μή πως ναῦν κατὰ κῦμα πῆγ. 680
 ταῦτά μοι ἦνίχθω κεκρυμμένα τοῖς ἀγαθοῖσιν·
 γινώσκοι δ' ἂν τις καὶ κακός, ἦν σοφὸς ἦ.
- Πολλοὶ πλοῦτον ἔχουσιν ἀτδριες· οἱ δὲ τὰ καλὰ
 ζητοῦσιν χαλεπῇ τειρόμενοι πενίῃ.
 ἔρδειν δ' ἀμφοτέροισιν ἀμηχανίη περίκειται· 685
 εἶργει γὰρ τοὺς μὲν χρήματα, τοὺς δὲ νόος.
 οὐδ' ἔστιν θνητοῖσι πρὸς ἀθανάτους μαχέσασθαι
 οὐδὲ δίκην εἰπεῖν· οὐδενὶ τοῦτο θέμις.

ἀνοίμην *A*. — τοῖσιν *O*. — 669. γινώσκοντα *AOK*. — νῶν δὲ γεγωνίσκοντα Hecker., νῶν δὲ με πολλὰ συνέντα Hartung, coll. v. 419. — παρέρχοντ' vel παρέρχεται Schneidew. — 670. περ *OG*, γνοῦσαν *A*, ἂν *BDEFHN*, om. *CM* et *K*, qui πολλῶν γνόντι ἄμεινον habet, om. etiam ἔτι. — Heimsæth. locum ita constituit: οἷάπερ ἤτεον, οὐκ ἂν σιγῆν (quod iam Herwerden. proposuit) συνών. νῶν δ' οὐ μὲν τι συνέντα π. . . . ἀμεινότερον. — 671. οὐνεκα ν. φερόμεθα καθιστία λ. βάλλοντες *O*. — 675. σώζεται *A*. — οἱδ' *OK*, οἱ δ' *, ego οἱ δ'. — ἔρδουσι *AO*, ἔρδουσι *K*, εὔδουσι *. — σώζεται οἱδ' ἔρδουσι Bekker., εἶργουσι (εἶργουσι) Bergk., ego οἱ δ' ἔρδουσι cum sequentibus coniunxi, commate p. σώζεται posito; οἱ δ' ἔρδουσι idem valet ac εἶργάται: qui mercede operantur, remiges. — κυβερνήτα *O*, κυβερνήται *K*. — 676. ὃ τις *A*, δ' δς *OK*, γ' δς *, δς εἰς Bergk. — ἢ μάλ' ἐπιστάμενος *K*, *O* ev. — 677. ἀπόλωλε *OK*. — 678. ἴσος *O*, ἴσως *BCGHM*, οὐκ ἴσως Thiersch., οὐκέτι σῶς Emperius. — γίνεται *AOK*, τίνεται Hecker. — εἰς *CDEFGHMN*, ἐς *A* *, sed *O* ev., *K* lac. — 679. καθύπερθε *O*. — 681. ταῦτα *OK*. — ἦνίχθω οὐ Schäfer. — ἀγαθοῖσι *AOK*. — 682. γινώσκει *O*, γινώσκη *K*. — κακὸν libri, κακὸς Brunck., καλὸν Emperius, νῶν κακὸν Hartung. — ἂν libri, ἦν. Schneidew., ἦν σαφὲς ἢ Ahrens. — 683—6 Stob. 92, 9. — 684. ζητοῦσι *AO*. — χαλεποὶ *A*. — πειρόμενοι *K*. — 685. τ' *OK*. — παράκειται libri, περίκειται Bergk. — 686. γὰρ τοὺς μὲν] τοὺς μὲν δὴ Stob., sed δὴ om. Voss. — Ceterum 687—8 cum his coniunxi, οὐδ' pro οὐκ codd. scribens. — 687. οὐκ ἔστι *AK*, οὐκέστι *O*. — 688. δίκην αἰτεῖν Heimsæth.

- Ὁδὸν χρῆ σημαίνειν, ὅτε μὴ σημαντέον εἶη,
οὐδ' ἔρδειν, ὅτε μὴ λώτον ἤ τελέσαι. 690
- Χαίρων, εὖ τελέσειας ὁδὸν μεγάλου διὰ πόντου,
καί σε Ποσειδάων χάσμα φίλοις ἀνάγοι.
- Πολλοὺς τοι κόρος ἀνδρας ἀπώλεσεν ἀφραίνοντας·
γνῶναι γάρ χαλεπὸν μέτρον, ὅτ' ἐσθλὰ παρῆ.
- Ὁδὸν δύναμαί σοι, θυμέ, παρασχεῖν ἄρμενα πάντα. 695
τέτλαθι· τῶν δὲ καλῶν οὐτι σὸ μόνος ἐρᾶς.
- Ἐδὸν μὲν ἔχοντος ἐμοῦ πολλοὶ φίλοι· ἦν δέ τι θεῖνον
συγκύρση, παῦροι πιστὸν ἔχουσι νόον.
- Πλείστοις ἀνθρώπων ἀρετὴ μία γίγνεται ἤδε,
πλουτεῖν· τῶν δ' ἄλλων οὐδὲν ἄρ' ἦν ἔφελος, 700
οὐδ' εἰ σωφροσύνην μὲν ἔχοις Ῥαδαμάνθους αὐτοῦ,
πλείονα δ' εἰδείης Σισύφου Αἰολίδεω,
ὅστε καὶ ἐξ Ἄιδεω πολυῖδρησιον ἀνήλθεν,
πείσας Περσεφόνην αἰμυλίοισι λόγοις,
ἦτε βροτοῖς παρέχει λήθην, βλάπτουσα νόοιο — 705
ἄλλος δ' οὐπω τις τοῦτό γ' ἐπεφράσατο,

689. πημαίνειν et πημαντέον cod., ποιμαίνειν et ποιμαντέον, ut CG, Hartung., δειμαίνειν et δειμαντέον Bergk., σημαίνειν et σημαντέον, i. e. enuntiare, ego; idem Herwerden. — ὅτε AOKBDEFHM, ὅτι * et Bergk., sed ὅτε ab ὅς τε derivatur. — εἶη cod., εἶη Schneider. — Ceterum ad antecedentia adnotati videntur hi versus. — 690. ἔρδειν K. — ὅτε OKBDEFHLM, ὅτι *, sed cf. v. 689. — ἦ A. — 691. ἐκτελέσειας Hecker., sed Χαίρων s. Χαίρων' nomen proprium est, derivatum a Χαίρων s. Χαίρωνος. — μέλανος Hecker. — 692. ἀγάγη O, ἀγάγοι *, ἀνάγοι Hecker. et Bergk. — 693—4 Stob. 4, 45. — 693. ἀφραίνοντας AOK et Stob., ἀφρανέοντας E, ὀφρανέοντας L, ἀφρονέοντας *. — 694. μέτρον] παῦρον vel καιρὸν Stob. — 695—6 Stob. 19, 11. Apost. 13, 77 a; v. 695 affert Maxim. Confess. 2, 595. — 695. σε O. — παρασχέμεν Wordsworth. — ἄρμενα KBGMN. — 696. σῶν OK. — οὐχί Stob., οὐ Apost. — μόνος AOKL, μόνον ap. Stob. Voss. — 697. εὖ] οὐ A. — δειλὸν Bergk. — 698. συγκύρση A, ἐγκύρση *, συγκύρση Bekker. — νόου A. — 699—703 Stob. 91, 2, subiungens 525—6. — 699. πλήθει δ' ἀνθρώπων libri, πᾶσιν δ' ἀνθρώποις Stob., sed cum δ' offendat, scripsi πλείστοις ἀνθρώπων. — μήη OK. — γίγνεται AO. — 701. ἔχεις OK, ἔχοι Stob. — 702. εἰδείη Stob. — σισύφου αἰολίδεω A et Stob., αἰολίδου σισύφου *. — 703. αἶδεω A, αἶδα *. — πολυῖδρησιον OK, πολυῖδρησιον Leutsch. — ἀνήλθε OK. — 705. ἦ τε νεκροῖς π. λ. Heimsæth. — βλάπτουσαν K. — νόοιο AOK, νόημα *. — 706. τίς τοῦτο O. — ἐφράσατο OK. —

- ἔντινα δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφικαλύψῃ,
 ἔλθῃ δ' ἐς σκιερὸν χώρον ἀποφθιμένων,
 κυανέας τε πόδας παραμείψεται, αἵτε θανόντων
 ψυχὰς εἴργουσι καίπερ ἀναινομένης· 710
 ἀλλ' ἄρα καὶ κείθεν πάλιν ἤλυθε Σίσυφος ἤρωας
 ἐς φάος ἠελίου σφῆσι πολυφροσύναις· —
 οὐδ' εἰ ψεύδεα μὲν ποιοῖ' ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
 γλῶσσαν ἔχων ἀγαθὴν Νέστορος ἀντιθέου,
 ὠκύτερος δ' εἴησθα πόδας ταχεῶν Ἄρπυϊῶν 715
 καὶ παίδων Βορέω, τῶν ἀφαρεῦσι πόδες.
 ἀλλὰ χρὴ πάντας γνῶμην ταύτην καταθέσθαι,
 ὡς πλοῦτος πλείεσθην πᾶσιν ἔχει δύναμιν.
- Ἴσόν τοι πλουτοῦσιν, ὅτε πολλὸς ἄργυρός ἐστιν
 καὶ χρυσὸς καὶ γῆς πυροφόρου πεδία 720
 ἵπποι δ' ἡμίονοί τε, καὶ ᾗ τὰ δέοντα πάρεστιν
 γαστρί τε καὶ πλευραῖς καὶ ποσὶ χάβρᾶ παθεῖν
 παιδὸς τ' ἠδὲ γυναικός, ὅτ' ἂν τέ σε τῶν ἀφίκηται
 ὦρη σοὶ δ' ἤβη γίνεται ἀρμοδία.

707. ἀμφικαλύψῃ *A*, ἀμφικαλύψει (suprascr. οἱ) *H*, ἀμφικαλύφοι *, ἀμφικαλύψῃ *Bekker*. — 708. ἔλθῃ *A*, ἔλθῃ *OK*, ἔλθοι *. — σκιερὸν *AO KDEFHLN*, κριερὸν *BM*, κρυερὸν *. — ἀποφθιμένος *A*. — 710. εἴργουσι *AO*. — 711. κἀκεῖθεν *cod.*, sed *O* κακεῖθεν; καὶ κείθεν *Bekker*. —

πάλιν ἤλυθε σίσυφος ἤρωας *A*, π. ἤλυθε σισύφορος γ' ἤρωας *O*, π. ἤλυθε σισυφορος γ' ἤρωας *K*, σίσυφος πάλιν ἤλυθεν ἤρωας *. — 713. ψεύδεα *A*. — ποιοῖς *A*, ποιεῖς *; ego scripsi ποιοῖ'; nam ψεύδεα ποιεῖσθαι = ψεύδεσθαι. — 714. ἀγανὴν *Hecker. et Leutsch*. — νέστωρος *O*, Ὀρφέος *Leutsch*. — 715. ταχεῶν *AO K*. — ἀρπυῖων *OK*. — 716. βορέω *A*, βορέου *. — εἴσι *G*, εἰσι *ALM*, εἰσι *, ἴσι *Vinet. Brunck. Hermann*. — τῶν ἀμαρυσσοπόδων *Hartung*, τ. ἀφαρεῦσι πόδες *Bergk. ex Etym. M. 175, 15 et 24, ubi Sturz. recte videtur ἀφαρεῖ in ἀφαρεῖν oorrexisse; cf. præterea Suid.: ἀφαρεῖ (l. ἀφαρεῖν). ἐσπουδασμένως καὶ ἀπερισκέπτως τι ποιεῖν. — 717—8 Stob. 91, 10. — 717. ἀλλὰ χρὴ *AO K et Stob.*, ἀλλ' ἄγε χρὴ *CE*, ἀλλὰ γε χρὴ *. — ταύτην libri, sed om. *F*, ταύτην γνῶμην πάντας *Stob.*, sed *B* πάντως. — ταύτην *Bergk. et Hecker*. — 718. ω. *A*. — 719—18 Solonis sunt, ap. quem fr. 24 vv. 719—24 leguntur. *Stob. 97, 7 eos Theognidis nomine affert. — 719. ὄσοις Stob.* — ἐστι *AK*, ἐστὶ *O*. — 721. τὰ λείοντα *A*, τὰδε πάντα *Stob.* — πάρεστι *AO K*. — 722. πλευρῇ *Plut. Sol. 2, ubi hos versus laudat. — ποσὶν ἄβρᾶ omnes, sed scribendum est ποσὶ χάβρᾶ κτλ., ut ἄβρᾶ παθεῖν (i. e. frui) pendeat a πάρεστιν; ad genet. παιδὸς etc. cf. v. 1009. Pind. Nem. 1, 32. — 723. ὅταν δέ κε libri, sed *EL* καὶ; scripsi ὅτ' ἂν τέ σε τῶν ἀφ. ὦρη: „ubi primum ætatem harum rerum (i. e. παιδὸς ἠδὲ γυναικὸς ἄβρᾶ παθεῖν) nactus eris“; itaque comma post γυναικὸς posui. —**

- ταῦτ' ἄφενος θνητοῖσι. τὰ γὰρ περιώσια πάντα 725
 χρήματ' ἔχων οὐδεις ἔρχεται εἰς Ἄϊδεω,
 οὐδ' ἂν ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι οὐδὲ βαρσίας
 νούσους οὐδὲ κακὸν γήρας ἐπερχόμενον.
- Φροντίδες ἀνθρώπων ἔλαχον πτερὰ ποικίλ' ἔχουσαι,
 μυρόμεναι ψυχῆς εἵνεκα καὶ βιότου. 730
- Ζεῦ πάτερ, εἶθε γένοιτο θεοῖς φίλα τοῖς μὲν ἀλιτροῖς
 ὕβριν ἀδεῖν, καὶ σφιν τοῦτο γένοιτο φίλον
 θυμῷ, σχέτλια ἔργα μετὰ φρεσὶν ὅστις ἀθειρῆς
 ἐργάζοιτο θεῶν μηδὲν ὀπιζόμενος,
 αὐτὸν ἔπειτα πάλιν τίσαι κακά, μὴ δὴ ὀπίσω 735
 πατρὸς ἀτασθαλίαι παισὶ γένοιτο κακόν·
 παῖδες δ' οἷτ' ἀδίκου πατρὸς τὰ δίκαια νοεῦντες
 ποιῶσιν, Κρονίδη, σὸν χόλον ἀζόμενοι,
 ἐξ ἀρχῆς τὰ δίκαια μετ' ἀστοῖσιν φιλέοντες,
 μὴ τιν' ὑπερβασίην ἀντιτίθειν πατέρων. 740
 ταῦτ' εἶη μακάρεςσι θεοῖς φίλα. νῦν δ' ὁ μὲν ἔρδω
 ἐκφεύγει, τὸ κακὸν δ' ἄλλος ἔπειτα φέρει.
- Καὶ τοῦτ', ἀθανάτων βασιλεῦ, πῶς ἐστὶ δίκαιον,
 ἔργων ὅστις ἀνὴρ ἐκτὸς ἐὼν ἀδίκων,

τῶνδ' Stob. — ἀμφίκηται O, ἐφίκηται Stob. B. — ἐπὴν καὶ ταῦτ' ἀφίκηται
 Plut. — 724. ἤβη vel ἤβης, σὸν δ' ὄρη Plut. — σὸν δ' Theogn. libri om-
 nes, sed scribendum est σοὶ θ'. — γίνεται AOK. — ἀρμυρία A et Stob.,
 sed ἀρμονία Stob. AB et Plut., ἀρμύδιον K, ἀρμύδιος *. — 726. ἐς OKM.
 — ἀϊδεω AOK, ἀϊδην * et Stob. — 727. φύγη O. — 729. om. CG. —
 δ' post φροντίδες inser. EL, post ἀνθρώπων BDFHN et EL. — ἀνθρώ-
 πους Hartung., idem et ἔλαθον Heimsæth. — 730. om. BCGM. — 731. εἶγε
 Bamberger. — 732. ἀτεῖν O. Schneider. — θεοῖς φίλα, τοῖς μὲν ἀλιτροῖς,
 ὕβριν ὀβρίζειν ᾧ τε γένοιτο φίλον θυμῷ, σχέτλια τ' ἔργα κτλ. Hartung. —
 Bergk. p. verba ὕβριν ἀδεῖν maiorem lac. statuit. — Herwerden. eiectis vv.
 732—3 locum ita constituit: Ζεῦ πάτερ, εἶθε γένοιτο θεοῖς φίλον, ὅστις
 ἀλιτρά (s. ὅστ' ἀδέμιστα) ἐργάζοιτο κτλ. — καὶ] εἰ Hermann., καὶ Ahrens.
 — 733. διατάφρσι δ' A, μετὰ φρεσὶ θ' OK, μετὰ φρεσὶ δ' *, μετὰ φρεσὶν
 Camer. — ἀθήνης cod., ἀτηνῆς Camer., ἀθηρῆς Sauppe., ἀθειρῆς Bergk.
 coll. Hesych. et Etym. M. 24, 55., ἀθρήσας Heimsæth. — 734. μηδέν
 Hermann. — 735. τίσαι AO. — μηδέ τ' libri, sed K μὴ δέ τ'; μηδ' ἔτ'
 Hermann., ego scripsi μὴ δὴ. — 736. ἀτασθαλίαι A, ἀτασθαλίαι O, ἀτασ-
 θαλία K, ἀτασθαλίη *. — γένοιτο A, γένοιτο *. — 737. δ'] τ' A, θ' OK.
 — τὰ βίαια νοεῦντος, ut ποιῶσιν v. 738 cum τὰ δίκαια v. 739 sit iungen-
 dum, Bergk., πατρὸς τὰ δίκαια Hartung. — 738. παιῶσιν A, ποιῶσι *. —
 ὀζόμενοι A. — 739. τὰ om. A. — ἐξ ἀρχῆς τε τὰ καλά Herwerden., ἐξ
 ἀρχῆς τὰ τε καλά Heimsæth. — ἀστοῖσι AOK, ἐσθλοῖσιν Hecker. — 743. Vide-

μή τιν' ὄπερ βασίην κατέχων μηδ' ὄρκον ἀλιτρών, 745
 ἀλλὰ δίκαιος ἐὼν μή τὰ δίκαια πάθῃ;
 τίς δ' ἔτι κεν βροτὸς ἄλλος, ὁρῶν πρὸς τοῦτον, ἔπειτα
 ἄζοιτ' ἀθανάτους, καὶ τίνα θυμὸν ἔχων,
 ὁππότε' ἀνὴρ ἄδικος καὶ ἀτάσθαλος, οὔτε τευ ἀνδρὸς
 οὔτε τευ ἀθανάτων μῆνιν ἄλευόμενος, 750
 ὄβριζ' ἢ πλούτῳ κεκορημένος, οἱ δὲ δίκαιοι
 τρύχωνται χαλεπῇ τερόμενοι πενίῃ.

Ταῦτα μαθὼν, φίλ' ἑταῖρε, δικαίως χρήματα ποιῶ,
 σῶφρονα θυμὸν ἔχων ἐκτὸς ἀτασθαλίας,
 αἰεὶ τῶνδ' ἐπέων μεμνημένος. ἐς δὲ τελευτήν 755
 αἰνήσεις μύθῳ σῶφρονι πειθόμενος.

Ζεὸς μὲν τῆσδε πόλῃος ὀπειρέχοι, αἰθέρι ναίων,
 αἰεὶ δεξιτερὴν χεῖρ' ἐπ' ἀπημοσύνη,
 ἄλλοι τ' ἀθάνατοι μάκαρες θεοὶ· ἀτὰρ Ἀπόλλων 760
 ὀρθῶσαι γλῶσσαν καὶ νόον ἡμέτερον.
 φόρμιγγ' δ' αὖ φθέγγοισθ' ἱερὸν μέλος ἧδὲ καὶ ἀδλός·
 ἡμεῖς δὲ σπονδαῖς θεοῖσι χαριζόμενοι
 πίνωμεν, χαρίεντα μετ' ἀλλήλοισι λέγοντες,
 μῆδὲν τὸν Μῆδων δειδιότες πόλεμον.
 ᾧδ' εἴη κεν ἄμεινον· ἐὺφρονα θυμὸν ἔχοντας 765
 νόσφι μεριμνῶν εὐφροσύνας διάγειν.

tur scribendum esse: Ζεῦ, θεῶν ἀθ., quae verba postea, cum hi vv. antecedentibus adderentur, in καὶ τοῦτ' mutata sunt. — ἐστὶ *O*. — δικαίων *A*. — 745. μήθ' omnes, μηδ' Bekker. — 747. κεν *A*, γὰρ *G*, καὶ *. — 748. καὶ τίνα *A*. — 749. οὔτε Crisp. — τ: *K*. — ἀνδρὸς *K*, ἀνδρῶν *O*, ἀνδρῶν Brunck. — 750. οὔτε *K*. — τευ *A*, τ: *. — ἀλευόμενος *K*. — 751. ὄβριζ' *A*, ὄβριζει *, sed *K* lac. — 752. τρύχονται libri, τρύχωνται Bekker. — 753. δίκαια σὺ Wordsworth. — 755. αἰεὶ *A*. — εἰς *AOK*. — 757. πόλῃος *O*. — ὀπειρέχοι: *AOK*, ὀπειρέχοι *. — 758. ἀπημοσύνην *K*. — 760. ὀρθῶσαι *A*, ἀρθῶσαι *OCGLN*, ἀρθῶσαι *, ὀρθῶσαι Bekker. — 761. φόρμιγγ' δ' αὖ *A*, φόρμιγγ' αὖ *, φόρμιγγ' δ' αὖ Brunck. — φθέγγοισθ' ἱερὸν *OCGKN*, φθέγγοι: ἐπὶ ἱερὸν *L*, φθέγγοισθ' *. — ἀδλός *A*, αὐλῶ *. — 762. ἀρυσσόμενοι *AOK*, ἀρυσσάμενοι *. — ἀρυσσόμενοι Emperius, ἀφυσσάμενοι Hecker., σπονδαῖς θεοῖσιν ἀρησάμενοι Ahrens., ἀπαρξάμενοι Bergk., σπονδαῖς Φοῖβον ἀρυσσάμενοι Schmidt., ego scripsi θεοῖσι χαριζόμενοι cf. Od. 1, 61 et Xenoph. mem. 4, 3, 16; nisi forte praefers σπονδαῖς θεοῖς εὐ ἀρυσσόμενοι. — 764. τῶν *AEL*, τὸν *O*. — πολέμων *A*. — 765. εἰν *A*, εἶναι *. — ἀμεινον εὐφρονα *A*, ἀμεινονα εὐφρονα *. — ᾧδ' εἴη κεν ἄμεινον· εὐφρονα Ahrens. et Bergk., ᾧδ' εἶναι καὶ ἄμεινον· εὐφρονα Schneidew., ᾧδ' εἶναι· καὶ ἄμεινον Brunck. — ὁμόφρονα Brunck. et Bergk.

τερπομένους, τηλοῦ δὲ κακὰς ἀπὸ κῆρας ἀμῦναι,
γῆρας τ' οὐλόμενον καὶ θανάσιο τέλος.

Χρῆ Μουσῶν θεράποντα καὶ ἄγγελον, εἴ τι περισσόν
εἰδείη σοφίης, μὴ φθονερὸν τελέθειν, 770
ἀλλὰ τὰ μὲν μῶσθαι, τὰ δὲ δεικνύουσι, ἄλλα δὲ ποιεῖν.
τί σφιν χρήσεται μῶστος ἐπιστάμενος;

Φοῖβε ἄναξ, αὐτὸς μὲν ἐπύργωσας πόλιν ἄκρην,
Ἄλκαθῶν Πέλοπος παιδὶ χαριζόμενος· 775
αὐτὸς δὲ στρατὸν ὄβριστην Μήδων ἀπέρυκε
τῆσδε πόλεως, ἵνα σοι λαοὶ ἐν εὐφροσύνῃ

ἦρος ἐπερχομένου κλειτὰς πέμπωσ' ἑκατόμβας,
τερπόμενοι κιθάρῃ καὶ τ' ἐρατῇ θαλίῃ
παιάνων τε χοροῖς ἰαχῆσιν τε σὸν περὶ βωμόν. 780

ἢ γὰρ ἔγωγε δέδοικ' ἀφραδίην ἐσορῶν
καὶ στάσιν Ἑλλήνων λαοφθόρον· ἀλλὰ σὺ, Φοῖβε,
Ἰλαος ἡμετέρην τήνδε φύλασσε πόλιν.

Ἦλθον μὲν γὰρ ἔγωγε καὶ εἰς Σικελίην ποτε γαίαν,
ἦλθον δ' Εὐβοίης ἀμπελόεν πεδίον

Σπάρτην τ' Εὐρώτα δονακοτρόφου ἀγλαὸν ἄστν· 785
καὶ μ' ἐφίλειον προφρόνως πάντες ἐπερχόμενον.

ἄλλ' οὐτίς μοι τέρψις ἐπὶ φρένας ἦλθεν ἐκείνων.
οὕτως οὐδὲν ἄρ' ἦν φίλτερον ἄλλο πάτρης.

Μὴ ποτέ μοι μελέδημα νεωτέρῳ ἄλλο φανείη
ἀνεῖ ἀρετῆς σοφίης τ', ἀλλὰ τόδ' αἰὲν ἔχων 790

767—8 additamentum aliunde sumptum. — Bergk. putat post τερπο-
μένους nonnulla omissa vel hos vv. cum 782 coniungendos esse. Ceterum
idem 761—68 cum 757—60 iunxit. — 767. διάγειν τερπομένους τηλοῦ τε
κακὰς ἀπὸ κῆρας ὁμῶσαι Heimsæth. — 770. εἰδείη, σοφίης μὴ κτλ. Bergk.
— 771. μῶσθαι A. — δεικνύουσι AOK, δεικνύμεν Ahrens., δεικνύει Schmidt.
— 772. τίς A. — χρήσεται OK, χρῆσεται Hermann. — 774. ἀλκαθῶν OK,
ἀλκιθῶν EL. — πόλιν ἄκρην Ἄλκαθῶν, Πέλοπος κτλ. Bergk. — 778. κι-
θάρῃ καὶ ἐρατῇ libri, καὶ θαλίης ἐρατῆς Brunck., κιθάρῃ τ' ἠδ' Hermann.,
κἂν ἐρατῇ θ. Ahrens., κ. τ' ἀμφ' ἐρατῇ Hartung., κιθάρῃς ἠδ' ἐρατῇ Bergk.,
καὶ τ' ἐρατῇ Schäfer., καὶ τε i. e. et etiam, ut τέ iungendi, καὶ efferendi
vim habeat cf. II. 1, 521. 19, 86. 22, 31. — 779. ἰαχῆσιν A, ἰαχῆσιν *,
ἰαχῆσι Bekker. — παιάνων τε χοροῖς τ', postea παιάνων τ' ἰαχῆσιν χοροῖσιν
τε Hecker., κιθάρῃς τ' εἰν ἐρατῇ θαλίῃ π. τ. χ. ἰαχῆσιν τε Heimsæth. —
τὸν OK. — 783 affert Harpocrat. v. Θεογονίης. — ἐς N, εἰς *. — 785. δ'
AOK. — εὐρώταν K. — δονακοτρόφον OK. — ἱερὸν, suprascr. ἀγλαὸν, O,
ἱερὸν K. — 786. με φίλειον A. — ἐπερχόμενοι Hecker. — 789. νεωτέρον libri,
sed om. OK. — νεωτέρῳ Bergk., μελέδημ' ἀγανώτερον Leutsch. — 790. τ'

τερποίμην φόρμιγγι καὶ ὄρχηθμῷ καὶ αἰοιδῇ
καὶ μετὰ τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὸν ἔχοιμι νόον.

Μήτε τινὰ ξείνων δηλεύμενος ἔργμασι λογροῖς
μήτε τιν' ἐνδήμων, ἀλλὰ δίκαιος εἶναι,
τὴν σαυτοῦ φρένα τέρπε. δύσηλεγέων δὲ πολιτῶν 795
ἄλλος τίς σε κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἐρεῖ.

Τοὺς ἀγαθοὺς ἄλλος μάλα μέμφεται, ἄλλος ἐπαινεῖ·
τῶν δὲ κακῶν μνήμη γίγνεται οὐδεμία.

Ἄνθρώπων δ' ἄψεκτος ἐπὶ χθονὶ γίγνεται οὐδεῖς·
ἀλλ' ὅς λώϊος, ὅς μὴ πλεόνεσσι μέλοι. 800

Οὐδεῖς ἀνθρώπων οὔτ' ἔσσεται οὔτε πέφυκεν,
ὅστις πᾶσιν ἀδῶν δύσεται εἰς Ἄϊδω.

οὐδὲ γὰρ ὅς θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει,
Ζεὺς Κρονίδης, θνητοῖς πᾶσιν ἀδεῖν δύναιται.

Τόρνου καὶ στάθμης καὶ γνώμονος ἄνδρα θεωρεῖν 805
ἐδθύτερον χρῆ μιν, Κόρυς, φυλασσόμενον,
ᾧ τινὶ κεν Πυθῶνι θεοῦ χρήσασ' ἰέρεια
ὀμφήν σημήνην πίονος ἐξ ἀδύτου.

addid. A. — ἀντ' ἐρατῆς σοφίης Vinet. — 792. βίον Bergk. — 793—6 Mimnermi sunt cf. fr. 7. — 793. μήτέ τινα OK. — ξείνων A, ξείνον *. — 794. μήτέ τιν' OK. — 795. αὐτοῦ vel σαυτοῦ Ahrens. — τὲ O, τε KEL. — 796. τίς σε mg. H, τοί σε A et Orelli, τοῖσδε *. — ἄμεινον O. — 798 et 799. γίνεται AOK. — 800. ὡσεῖ A, ὅς KEL, ᾧ CG, ὡς *. — λώϊος K, λώϊον *. — ὅς K, ὁ O, om. A, οἶ vel ᾧ *. — ἀλλ' ᾧ λώϊον, οἶ Boissonad., ἀλλ' ὡς λώϊον, οἶ μὴ Brunck.; ad λώϊος positivum cf. v. 96. Theocr. 26, 32. — μέλοι AOK, μέλει *. — λώϊον ὧδ' εἶναι μὴ πλ. μέλειν O. Schneider., ἄλλως λώϊον, εἰ μὴ πλ. μέλοι Hermann., ἀλλ' οἶση λῶον μὴ πλ. μέλων Ahrens., ἀλλ' οἶ δειλαίου μὴ πλ. μέλοι Hartung., ἀλλ' ὅς λώϊος, ὅς δὴ πλεόνεσσι εἶδοι Heimsæth., ἀλλ' ὡς vel ἄλλων Schneidewin. — 801. οὔτε] οὐδέ OK. — 802. πᾶσαν OK. — αἰδω A, αἰδου *. — 805. θεωρῶν libri, θεωρῶν Vinet., ego θεωρεῖν scripsi. — 806. χρῆ μιν K, χρῆ μιν *. — χρῆ μιν Turneb., χρῆ νοῦν Geel., θεωρεῖν . . . χρήμη Bergk., qui postea coniecit χρήμεν, i. e. plural. verbi χρήμι servata littera η; χρῆ³ σιν Saupp., θεωρεῖν . . . χρῆ, νοῦν K. φ. Hartung., χρῆσμον Kayser., idem vel χρήσιν O. Schneider., χρή ἔμεν Ahrens., χρή πᾶν Heimsæth. Legendum videtur vel χρῆ μιν i. e. „vero, profecto“ vel χρῆ μιν c. Turnebo, ut μιν idem sit, quod αὐτό: „id quod Pythia responderit“. — φυλασσόμεναι Camer. — 807. ὄντινα vel ἦντινα Ahrens., ἦντινα Hecker. — κ' εν K. — θεοῦ χρήσασ ἰέρεια A, θεὸς χρήσας ἰέρεια G, θεὸς χρήσας ἰέρεια *. — χρήσασ' ἰέρεια Brunck. — ὅτι κέ οἱ Πυθῶνι θεοῦ χρήσασ' ἰέρεια ὀμφή

οὔτε τι γὰρ προσθεῖς οὐδέν κ' ἔτι φάρμακον εὔροις,
οὔτ' ἀφελὼν πρὸς θεῶν ἀμπλακίην προφύγεις. 810

Χρῆμ' ἔπαθον θανάτου μὲν ἀεικέος οὔτι κάκιον,
τῶν δ' ἄλλων πάντων, Κόρν', ἀνηρότατον·
οἷ μὲ φίλοι προῦδωκαν. ἐγὼ δ' ἔχθροῖσι πελασθεῖς
εἰδήσω καὶ τῶν ὄντιν' ἔχουσι νόον.

Βοῦς μοι ἐπὶ γλώσση κρατερῶ ποδὶ λάξ ἐπιβαίνων 815
ἵσχει κωτίλλειν καίπερ ἐπιστάμενον.

Κόρν', ἔμπης δ' ὅ τι μοῖρα παθεῖν, οὐκ ἔσθ' ὑπαλύξαι·
ὅ ττι δὲ μοῖρα παθεῖν, οὔτι δέδοικα παθεῖν.

Ἔς πολυάρητον κακὸν ἤκαμεν, ἔνθα μάλιστα,
Κόρνε, συναμφοτέρους μοῖρα λάβοι θανάτου. 820

Οἱ δ' ἀπὸ γηράσκοντας ἀτιμάζουσι τοκῆς,
τούτων θεοῖς χώρη, Κόρν', ὀλίγη τελέθει.

Μῆτε τιν' αὐξὲ τύραννον ἐπ' ἐλπίδι, κέρδεσιν εἰκων,
μήτε κτεῖνε θεῶν ὄρκια συνθέμενος.

Πῶς ὁμῖν τέτληκεν ὅπ' ἀδλητῆρος ἀεΐδειν 825
θυμός, γῆς δ' οὐρος φαίνεται ἐξ ἀγορῆς,

κτλ. Bergk. — Locus ita explicandus videtur: „Oportet virum oraculum consulere, amussi rectius id observantem, cui (i. e. si ei) dei sacerdos vaticinata responsum dederit ex adyto“. — 809. οὔτε τι *O*. — κέ τι *cod.*, e *ras.* *K*; κ' ἔτι *Erpkema et Bekker*. — 810. οὐδ' *AOK*. — 811. θανάτου μενοεικέος *A*. — ἀνηρότερον *KBEM*, ἀνηρότατον, *suprascr. er., L.* — 814. τοι *K*, τὸν *AO*, τοὺς *Bergk.*, καιρὸν χθντιν' *Hartung*. — 815. γλώσση *A*, γλώσσης *, γλώσση *Bekker*. — 817. ἔμπης δ' *libri*; ἔμπης, *deleta δ'*, *Bergk.* — 818. δέδοικα μαθεῖν *Bergk.* — 819. πολυάρητον *A*, πολυάρρητον *K*, πολὺ ἄρρητον *OBDEFMLN*, πολὺ ἄρρηκτον *CGH*. — οὐ παλινάγρετον ἐς *Ahrens*. — ἔνθα μάλιστ' ἄν vel ἔνθα τάχιστα *Heimsoeth*. — 820. οὐν ἀμφοτέρους *GH, K lac., O ev.* — 821. οἱ κ' *A*, οὐκ *K, O ambiguus*, οἱ δ' *. — οἱ κ' . . . ἀτιμάζουσι *Bergk.* — ἀπογηράσκοντας *libri*, ἀπὸ γηράσκοντας *Bergk.*, οἱ καταγηράσκοντας *Hartung*. — 822. ὄρη *Corais.*, γ' ὄρη *Hecker. et Nauck.*, τούτων θεοῖς ὄρη *Hartung.*, θεοῖς etiam *Bergk.* — πέλεται *Camer*. — 823. μήτε *O*. — ἐλπίδι *supra v. 333, h. l. cod.* ἐλπῖσι. — κέρδεσιν εἰκων *A*, κέρδεις εἶναι *OK*, κέρδεος εἶναι *. — 824. κτεῖναι *OKGL*. — 825. ὁμῖν *A*, ἡμῖν *.

ἦτε τρέφει καρποῖσιν ἐν εἰλαπίνας φορέοντας
 ξανθῆς ἀμφὶ κόμαις πορφυρέους στεφάνους;
 ἀλλ' ἄγε δὴ, Σκύθα, κείρε κόμην, ἀπόπαιε δὲ κῶμον,
 πένθει δ' ἐδώδη χῶρον ἀπολλόμενον. 830

Ἦῖστε χρήματ' ὄλεσσα, ἀπιστή δ' ἐσάωσα·
 γνώμη δ' ἀργαλή γίνεται ἀμφοτέρων.

Πάντα τάδ' ἐν κοράκεσσι καὶ ἐν φθόρῳ. οὐδέ τις ἡμῖν
 αἴτιος ἀθανάτων, Κύρνε, θεῶν μακάρων,
 ἀλλ' ἀνδρῶν τε βίη καὶ κέρδεα δειλὰ καὶ ὕβρις 835
 πολλῶν ἐξ ἀγαθῶν ἐς κακότητ' ἔβαλεν.

Δισσαί τοι πόσιος κῆρες δειλοῖσι βροτοῖσιν,
 δίψα τε λυσιμελής καὶ μέθοσις χαλεπή.
 τούτων δ' ἂν τὸ μέσον στρωφήσομαι, οὐδέ με πείσεις
 οὔτε τι μὴ πίνειν οὔτε λίην μεθύειν. 840

Οἶνος ἐμοὶ τὰ μὲν ἄλλα χαρίζεται, ἐν δ' ἀχάριστον,
 οὔτ' ἂν θωρήξας μ' ἄνδρα πρὸς ἐχθρὸν ἄγῃ.

827. καί τε *K*. — ἦτ' ἔτρεφεν *x*. Hartung. — καρποὺς μένος *Emperius*. — καρποὺς μὲν . . . παρεόντας *Ahrens*. — Post καρποῖσιν plura excidisse suspicatur *Bergk*. — 828. ξανθῆσίν τε κόμαις libri, sed ξανθῆσί *OK*. — ξανθαῖς ἀμφὶ κόμαις *Schneidewin*, ἦδε τρυφῆς κάρπωσις ἐν εἰλ. φορεόντων ξανθῆς ἀμφὶ κόμαις *π. στ. Hecker*, ξανθῆσ' εἰνὶ κόμαις *Heimsæth*, ξανθῆς ἦσι κόμαις *Mähly*. — 829. δὴ ἴγκυτι *Bergk*. — ἀπόπαιε *A*. — 830. εὐάνθη *Bergk*. — χῶρον *A*. — Ceterum totum carmen ita interpretor, ut existimem poetam cives suos increpare, qui hostibus appropinquantibus non ad forum contendant, ut sui defendendi consilia capiant, sed securi convivia agant. οἶρος est enim *ventus secundus* et sensu tralaticio *salus*, quae in foro a cunctis civibus decernitur ac paratur; ad φαίνεσθαι autem dictum de vento cf. *Od. 4, 361*. Qua ex segnitie negligentiaque quid sequatur, poeta vv. 829—30 praedicit: urbs expugnatur et cives sua culpa omnibus malis afficiuntur. Hac de re poeta eos Σκύθας vocat; constat enim σκυθίζειν significare et *epulari* et *crines usque ad vivum resectos habere*. Atque cum, qui in malum inciderint, crines resecant, poeta ambiguo sensu hæc dicit: „estis Scythae vitae victusque ratione habita, iam eritis exteriori corporis habitu respecto“. — 831 *Apostol. 14, 30 b*. — 831. ὤλεσ' *K*, ὄλεσα *O*. *Apost.*, ἀπώλεσ' *Hermann*, χρ. πίστει ὄλεσσα *Jacobs*. — ἀπιστία *EL*. *Apost.* — 832. γέινεται *A*, γίνεσθαι *OK*. — γνώμη] μνήμη *Ahrens*. — ἂν γαλέηι *A*. — 833. φθόρωι *A*, φθορᾶ *, φθόρῳ *Bekker*. — 835. δειλὰ *A*, πολλὰ *. — 836. εἰς *A*. — ἔβαλε *OKEL*, ἔβαλον *F*. — 837. βροτοῖσι *OK*. — 838. χαλεπαὶ *K*. — 839. ἂν *K*, ἂν *O*. — 840. οὔτέ *O*, οὔτ' ἔτι *Ahrens*. — 841. ἀχάριστον *A*, ἀχάριτος *. — 842. θωρούξας *BCDFHMN*. — ἄγῃ *AOK*, ἄγει *.

Ἄλλ' ὅπῳταν καθόπερθεν ἑὼν ὀπένερθε γένηται,
τουτάκις οἴκαδ' ἵμεν παυσάμενοι πόσιος.

Εὐ μὲν κείμενον ἀνδρὶ κακῶς θέμεν εὐμαρῆς ἐστίν, 845
εὐ δὲ θέμεν τὸ κακῶς κείμενον ἀργαλέον.

Λαξέ ἐπίβῃ δῆμῳ κενεόφρονοι, τύπτε δὲ κέντρῳ
ὀξέει, καὶ ζεύγλην δύσλοφον ἀμφιτίθει·
οὐ γὰρ ἔθ' εὐρήσεις δῆμον φιλοδέσποτον ὧδε
ἀνθρώπων, ὀπόσους ἡέλιος καθορᾷ. 850

Ζεὸς ἀνδρ' ἐξολέσειεν Ὀλύμπιος, ὃς τὸν ἑταῖρον
μαλθακὰ κωτίλλων ἐξαπατᾷν ἐθέλει.

Ἦιδεα μὲν καὶ πρόσθεν, ἀτὰρ πολὺ λῶϊα δῆ νῦν,
οὐνεκα τοῖς δειλοῖς οὐδεμί' ἔστι χάρις.

Πολλάκι δῆ πόλις ἦδε δι' ἡγεμόνων κακότητα 855
ὥσπερ κεκλιμένη νηὸς παρὰ γῆν ἔδραμεν.

Τῶν δὲ φίλων εἰ μὲν τις ὄρᾳ μὲ τι δεινὸν ἔχοντα,
αὐχέν' ἀποστρέψας οὐδ' ἐσορᾷν ἐθέλει·

ἦν δέ τί μοι ποθεν ἐσθλόν, ἃ παυράκι γίγνεται ἀνδρὶ,
πολλοὺς ἀσπασμοὺς καὶ φιλόττητα ἔχω. 860

Οἷ με φίλοι προδιδοῦσι καὶ οὐκ ἐθέλουσι τι δοῦναι,
ἀνδρῶν φαινομένων· ἄλλ' ἐγὼ αὐτομάτη
ἐσπερίη τ' ἔξειμι καὶ ὀρθρὴ ἀδτις ἔσειμι,
ἦμος ἀλεκτρούωνων φθόγγος ἐγειρομένων.

849. τὰ γ' ὕπερθεν ἐόνθ' Bergk. et Hermann., καθόπερθ' ἀνδρῶν Bergk. postea, ἀκρ' ὅπῳταν καθόπερθεν ἐόνθ' ὄπ. κτλ. Heimsæth., ἐὼν Erpkema, sed κ. ἐὼν idem est ac ὁ κ. ἐὼν, ut sensus sit: „cum convivæ humi iacebunt (prociderint), abeamus“. — 845. ἀνδρα libri, ἀνδρὶ Hermann. et Hecker., κείμενα φωτὶ Heimsæth. — καλῶς A. — 853—4 repetuntur post 1038. — ἡδέα h. l. omnes, sed O ev., modo a apparet; ἡδεα A infra; ἦδεα Commelin. — λῶϊα δῆ νῦν A, λῶϊα ἡ νῦν OK, λῶφονα ἡ νῦν *; sed λῶϊον ἡδη AOK infra et Bekker. et Hartung. — 854. ταῦνεκα ABCDEFGHLMN, οὐνεκα O et hic et infra. — οὐδὲ μί' A, οὐδὲ μί' ἐστὶ O et hic et infra; οὐδεμί' ἐστὶ K. — 855. πολλάκις ἡ libri, πολλάκι δῆ O. Schneider. et Sintenis. — 856. ναὸς cod., νηὸς Schneidewin. cf. 84. — ἔδραμεν A, ἔδραμε OK *. — 857. μ' ἔτι δειλὸν A. — 859. μοὶ libri, μ' ἡ Camer. — παυράκι A et fort. G, πολλάκι *. — γίγνεται AOK. — 862. ἀνδρῶν φαινομένων ἡγοον κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἡμέρας mg. BD. — ἄστρον Koten. Emperius. Hermann., δάδων Ahrens. — 863. ἀδτις KBCDGHMN, ἀδτις O. — εἰσειμι A. — 864. φέγγος OK. — Heimsæth., qui hos vv. de Nocte querente intelligit, coniecit: δῆμου ἀλ. φθόγγῳ ἐγειρομένου.

- Πολλοῖς ἀχρήστοιαι θεὸς διδοὶ ἀνδράσιν ὄλβον 865
 ἐσθλόν, δς οὔτ' αὐτῶ βέλτερος ἔνδον ἐών
 οὔτε φίλοις. ἀρετῆς δὲ μέγα κλέος οὔ ποτ' ὀλεῖται·
 αἰχμητῆς γὰρ ἀνὴρ γῆν τε καὶ ἄστυ σοσῖ.
- Ἐν μοι ἔπειτα πέσοι μέγας οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεν,
 χάλκεος, ἀνθρώπων δεῖμα χαμαιγενέων, 870
 εἰ μὴ ἐγὼ τοῖσιν μὲν ἐπαρκέσω, οἷ με φιλεῦσιν,
 τοῖς δ' ἐχθροῖς ἀνίη καὶ μέγα πῆμ' ἔσομαι.
- Οἶνε, τὰ μὲν σ' αἰνῶ, τὰ δὲ μέφομαι· οὐδέ σε πάμπαν
 οὔτε ποτ' ἐχθαίρειν οὔτε φιλεῖν δύναμαι.
 ἐσθλὸν καὶ κακὸν ἔσαι. τίς ἂν σέ γε μωμήσαιο; 875
 τίς δ' ἂν ἐπαινῆσαι μέτρον ἔχων σοφίης;
- Ἦβα μοι, φίλε θυμέ. τάχ' αὖ τινὲς ἄλλοι ἔσονται
 ἄνδρες, ἐγὼ δὲ θανῶν γαῖα μέλαιν' ἔσομαι.
- Πίν' οἶνον, τὸν ἐμοὶ κορυφῆς ὕπο Τητυγέτοιο
 ἄμπειλοι ἤνεγκαν, τὰς ἐφύτευς' ὁ γέρων 880
 οὔρεος ἐν βήσσησι, θεοῖσι φίλος Θεότιμος,
 ἐκ Πλατανιστοῦντος ψυχρὸν ὕδωρ ἐπάγων.
 τοῦ πίνων ἀπὸ μὲν χαλεπὰς σκεδάσεις μελεδῶνας,
 θωρηχθεῖς δ' ἔσαι πολλὸν ἐλαφρότερως.

865—8 Stob. 106, 10. — 865. διδοὶ *M* et Bergk. — ὄλβον ἀνδράσιν *O*. — 866. οὔτ' αὐτῶι *A*, οὔθ' αὐτῶ *G*, οὔθ' αὐτῶ * , οὔδ' αὐτῶ Stob., sed om. οὐδ' *A* Vind. Trinc. — οὐδὲν ἐών cod., οὐταιδανῶ Geel., οὐδ' ὅτιῶν (? cf. 64) vel οὔτε πόλει Bergk. coll. Pseudoxenoph. Apol. Socr. 31; ego scripsi ἔνδον ἐών. — 867. οὐδὲ Stob. — 868. σοῖ *OK*; σάει, suprascr. σι, *H*; σάοι *. — 869. εἰ *K*, ὦ *O*, voce deleta. — πέσει *O*. — ὑπερθε *K*. — 870. χαμαιγενέων *A*, παλαιγενέων *, sed πάλαι γενέων *O*. — ἀθανάτων δώματ' ἀειγενέων Emperius. — 871. εἰ om. *K*, *O* εν. — τοῖσι *OK*. — φιλεῦσι *AOK*. — 873. αἰνέω pr. *N* et Bergk., ceterum *A* σε pro σ'. — 874. οὔτέ *O*. — ἀ χθαίρειν *O*. — 875. κακὸν ἔσαι *OK*, ἐσθλὸς καὶ κακὸς ἔσαι *CG*. — γε] τε *AOK*, om. *BM*. — 876. ἐπαινέσῃ *F*, ἐπαινῆσαι *ON*, ἐπαινῆσῃ *, ἐπαινῆσαι Brunck. — 877—8 om. *CG*. — 877. ἡβῶνς *K*, ἡβῶνς *BDEH LMN*, βαῖς *F*, ἡβανοῖς *A*, ἡβῶοι *O*; infra p. 1070, ubi 877—8 repetuntur, omnes: τέρπέο μοι. — ἡβῶνς Bekker., ἦβα μοι Bergk. et Ahrens. — αὐ *A*, αὐ *K* (?), ἂν *. — τινες, sine accentu, *AOK*. — 879. ἐμῆς *OKCG*. — ἀπὸ *OK*, αἰ *G*, om. *C*, ἄπο * et Bekker., κορυφῆς ὕπο Hecker. — τητυγέτοιο *OK*, ταῦγέτοιο *CG*. — 881. βήσσησι *K*, sed tacet Ziegler. — 882. πλατανιστοῦντος omnes; Bergk. putat Πλατ. scribendum esse, ut hoc nomen rivi fuerit ex Taygeto oriundi cf. Osann. Symb. Litt. I, 68. — 883. μελεδῶνας libri, μελεδῶνας Camer. Bergk. — 884. θωρηχθῆς *A*, θωροχθεῖς *BCDFHMN*. — ἐλαφρότερως *A*, ἐλαφρότερος *.

- Εἰρήνη καὶ πλοῦτος ἔχει πόλιν, ὄφρα μετ' ἄλλων 885
 κωμάζοιμι· κακοῦ δ' οὐκ ἔραμαι πολέμου.
- Μηδὲ λίην κήρυκος ἀν' οὐδ' ἔχε μακρὰ βοῶντος·
 οὐ γὰρ πατρῴας γῆς πέρι μαρνάμεθα.
- Ἄλλ' αἰσχροὺς παρεόντα καὶ ὠκυπόδων ἐπιβάντα
 Ἰππων μὴ πόλεμον δακρυόεντ' εἰσιδεῖν. 890
- Οἱ μοι ἀναλκίης· ἀπὸ μὲν Κήρινθος ὄλωλεν,
 Ληλάντου δ' ἀγαθὸν κείρεται οἰνόπεδον,
 οἱ δ' ἀγαθοὶ φεύγουσι, πόλιν δὲ κακοὶ διέπουσιν.
 ὡς δὴ Κυφελιδέων Ζεὺς ὀλέσειε γένος.
- Γνώμης δ' οὐδὲν ἄμεινον ἀνὴρ ἔχει αὐτὸς ἐν αὐτῷ, 895
 οὐδ' ἀγνωμοσύνης, Κόρν', ὀδυνηρότερον.
- Κόρν', εἰ πάντ' ἀνδρεςσι καταθνητοῖς χαλέπαινε
 γιγνώσκων Ζεὺς νοῦν, οἷον ἕκαστος ἔχει
 ἐντὸς ἐνὶ στήθεσσι. καὶ ἔργματα, τῷ δὲ δικαίῳ
 τῷ τ' ἀδίκῳ μέγα κεν πῆμα βροτοῖσιν ἐπῆν. 900

885. ἔχει *OKCGHL*. — ἀδλῶν Ahrens. — 887. ἀνοῦσιν *A*. — μακράν *OK*. — 888. ἡ γὰρ vel νῦν γὰρ Emperius. — 889. ἀνδρ' αἰσχροὺς κτλ. Heimsæth. — 891. κήρινθος *A*, κήρουθος *. — ὄλωλε *OK*. — 893. διέπουσι *A*. — 894. ὡς δὴ κοφελίζων *AN*, ὡς κοφελίζων *, ὡς δὴ κοφελίζων Bekker., τοὺς ὡς Κυφελιδῶν Hecker., ὡς δὴ Κυφελιδῶν Hermann., ὡς δὴ Κυφελιδέων Bergk., πῶς ἄν Cobet., qui ὡς δὴ barbarum dicitur. Ceterum v. excurs. de h. vv. — 895. δ' om. *O*, sed tacet Ziegler. — αὐτὸς ἐν αὐτῷ *A*, ἐν γε ἑαυτῷ *, αὐτὸς ἐν αὐτῷ Bekker., αὐτὸς ἐν αὐτῷ Baiter. et Orelli. — 896. ὀδυνηρότερον *A*, ἀνιηρότερον *. — 897. κόρν' εἰ πάντ' *A*, κόρνε μὴ *, sed *K* om. μὴ. — μὴ πάντ' ἀνδράσι, Κόρνε Brunck. — ἀνδρεςσι *O*. — κατὰ θνητοῖς *OKLN*. — χαλεπαίνειν cod., χαλέπαινε Bergk., Hermannum secutus. — 898. γινώσκων *A*, γινώσκων *OK*, γιγνώσκων *. — ὡς cod., Ζεὺς Bergk. — Κόρν', εἰ π. ἄ. κατὰ θνητοῖς χαλέπαινε γ. καὶ νοῦν *J. Mähly*. — 899. ἐντὸς *K*, αὐτὸς *. — τῷ δὲ *A* plerique, τῷδε *OK*, τε *. — 900. δ' *OKFG*. — κερπημα *A*. — βροτῷ⁵ *O*. — ἐπῆ *BCDFH LMN*. — τῶν τε δικαίων τῶν τ' ἀδίκων Hermann. Bergk., χαλέπαινε, μὴ γιγνώσκων νοῦν . . . τοῦ τε δικαίου τοῦ τ' ἀδίκου *O. Schneider*, Κόρν', εἰ π. ἄ. θεὸς θνητοῖς χαλέπαινε, γιγνώσκων ἐδ νοῦν . . . τῶν τε δικαίων . . . Hermann., idem, sed pro ἐδ καὶ Hartung., μὴ πάντ' ἀνδράσι, Κόρνε, κ. καὶ ἔργματα τῷ τε δικαίῳ τῷ τ' ἀδίκῳ, μέγα κῆν π. βρ. ἐπῆ Bamberger. καὶ ἀρχὴν τοῦ τε δικαίου τοῦ τ' ἀδίκου Heimsæth., qui postea ἄργματα τῶν τε δικαίων τῶν τ' ἀδίκων coniecit. — At sensus hic est: „si Jupiter mente hominum ac factis cognitis hominibus irasceretur, et iustus et iniustus

Ἔστιν ὁ μὲν χεῖρων, ὁ δ' ἀμείνων ἔργον ἕκαστον·
οὐδεις δ' ἀνθρώπων ἀτόξ ἀπαντα σοφός.

Ὅστις ἀνάλωσιν τηρεῖ κατὰ χρήματα, Θήρων,
κωδίστην ἀρετὴν τοῖς συντεῖσιν ἔχει.
εἰ μὲν γὰρ κατιδεῖν βίτου τέλος ἦν, ὅπως τις 905
ἤμελλ' ἐκτελέσας εἰς Ἄϊδαο περᾶν,
εἰκὸς ἂν ἦν, ὃς μὲν πλείω χρόνον αἴσαν ἔμιμνεν,
φείδεσθαι μᾶλλον τοῦτον, ὃν εἶχε βίον·
νῦν δ' οὐκ ἔστιν. ὃ δὴ καὶ ἐμοὶ μέγα πένθος ὄρωρεν,
καὶ δάκνομαι ψυχὴν, καὶ δίχα θυμὸν ἔχω, 910
ἐν τριόδῳ δ' ἔστηκα. δὴ εἰσὶν πρόσθεν ὁδοὶ μοι·
φροντίζω, τούτων ἦντιν' ἴω προτέρην·
ἢ μηδὲν δαπανῶν τρύχω βίον ἐν κακότητι,
ἢ ζῶω τερπνῶς ἔργα τελῶν ὀλίγα.
εἶδον μὲν γὰρ ἔγωγ', ὃς ἐφείδετο κοῦποτε γαστρὶ 915
σίτον ἐλευθέριον πλούσιος ὦν ἐδίδου·
ἀλλὰ πρὶν ἐκτελέσαι κατέβη δόμον Ἄϊδος εἴσω,
χρήματα δ' ἀνθρώπων οὐπιτοχῶν ἔλαβεν,
ᾧσ' εἰς ἄκαιρα πονεῖν καὶ μὴ δόμεν, φ' κ' ἐθέλῃ.
εἶδον δ' ἄλλον, ὃς ἦ γαστρὶ χαριζόμενος 920

malis afficeretur“; dé enim infert apodosin post εἰ, βροτοῖσιν vero refertur ad δικαίῳ et ἀδίκῳ. — 901. ἔστιν om. *K*, ἔστι τὸ μὲν *BCDEG*. — χεῖρων *AF*, χεῖρων *G*, χεῖρον *. — ἀμείνων *A*, ἀμεινον *K*, ἀμεινον γ' *O*, ἀμεινόν γ' *. — ἕκαστου omnes., ἕκαστον Bekker. — ἔστι τὸ μὲν χεῖρον, τὸ δ' ἀμεινον ἔργον ἕκαστου Bergk., qui suspicatur scriptum fuisse Φέργον. — ὁ δὲ ἔργον ἕκαστον ἀμείνων Wordsworth. — 902. αἰστός *A*, ἔσθ' ὃς Meineke. — 903. θηρῶν cod., τηρῶν Camer., βυθμῶν Bergk., Θήρων Orelli et Bergk., χρήματ' ἀθηρῶς Sauppe, ἀφαιρῶν Heimsæth. — 904. συντεῖ εἶχει *A*. — 905. τι *A*. — 906. αἰδαω *A*. — περῶν *OK*. — 907. πλειω *A*, πλείον *O* πλείω, ut *, e ras. *K*. — πλέονος χρόνου Hartung. — ἔμιμνε *AOK*. — 908. τεῦτονιν *A*, unde Bekker. τοῦτον ἴν' suspicatur; ὃν e ras. *K*. — βίου Turneb. — 909. ὄρωρε *OK*. — 910. τύχην *A*. — 911. ἔστηκα *O*. — δὴ εἰσι τοπρόσθεν *A*, δὴ εἰσὶ πρόσθεν *OK*, δὴ εἰσὶ δὲ vulg., δὴ εἰσιν πρ. Bekker. e cod. nonnullis. — δύο δ' ἔμπροσθεν Hartung. — 912. ἴω *O*. — 914. τερπνῶν *A*. — 916. ὃν *O*. — 918. οὐπιτοχῶν *AK*, οὐπιτοχῶν *O*. — 919. ω κε θέλη *A*, ᾧσ' ἔθλει *O*, ᾧσ' κ' ἐθέλη *K*, ᾧσ' κ' ἐθέλοι *. — φ' κ' ἐθέλοι Bekker. in proecdoti, φ' (vel οἷς) κ' ἐθέλῃ Bergk., sed ἐθέλῃ iam Orelli., οἷς vel φ' κ' ἐθέλοι Schneidewin. — θέμεν pro δόμεν Sauppe. — Post h. v. Hartung. putat lac. statuendam esse, nisi forte scribis: ᾧσπε πονῆσαι ἀκαιρα καὶ μὴ δόμεν οἷς ἐθέλησεν. — 920. οση *A*, ὃς ἦν *, ὃς ἦ Turneb.

- χρήματα μὲν διέτριψεν, ἔφη δ' ἠδπάγω φρένα τέρψας⁴.
 πτωχεύει δὲ φίλους πάντας, ὅπου τιν' ἴδῃ.
 οὕτω δὴ δοκέει κατὰ χρήματα' ἄριστον ἀπάντων
 τὴν δαπάνην θέσθαι καὶ μελέτην ἐχέμεν.
 οὔτε γὰρ ἂν προκαμῶν ἄλλω κάματον μεταδοίης, 925
 οὔτ' ἂν πτωχεύων δουλοσύνην τελείεις·
 οὐδ' εἰ γῆρας ἴκοιο, τὰ χρήματα πάντ' ἀποδραίη.
 ἐν δὲ τοιῶδε γένοι χρήματ' ἄριστον ἔχειν.
 ἦν μὲν γὰρ πλουτῆς, πολλοὶ φίλοι, ἦν δὲ πένηται,
 παῦροι, κοῦκέθ' ὁμῶς αὐτὸς ἀνὴρ ἀγαθός. 930
- Φείδεσθαι μὲν ἄμεινον, ἐπεὶ οὐδὲ θανόντ' ἀποκλαίει
 οὐδείς, ἦν μὴ ὄρα χρήματα λειπόμενα.
- Παῦροις ἀνθρώπων ἀρετὴ καὶ κάλλος ὀνηθεῖ·
 ὄλβιος, ὃς τούτων ἀμφοτέρων ἔλαχεν.
 πάντες μιν τιμῶσιν· ὁμῶς νέοι οἳ τε κατ' αὐτόν 935
 χώρης εἴκουσιν τοῖ τε παλαιότεροι.
 γηράσκων ἀστοῖσι μεταπρέπει, οὐδέ τις αὐτόν
 βλάπτειν οὔτ' αἰδοῦς οὔτε δίκης ἐθέλει.
- Οὐ δύναμαι φωνῇ λίγ' ἀειδέμεν ὥσπερ ἀηδῶν·
 καὶ γὰρ τὴν προτέρην νόκτ' ἐπὶ κῶμον ἔβην. 940
 οὐδὲ τὸν ἀβλητὴν προφασίζομαι· ἀλλὰ μ' ἑταῖρος
 ἐκλείπει, σοφίης οὐκ ἐπιδευόμενος.

921. μὲν om. *K*. — ἐφ' ἠδπάγω *K*. — 922. ὅπου *O*. — 923. δημόκ-
 λεις cod., ego scripsi δὴ δοκέει et hos versus cum antecedentibus coniunxi,
 a quibus Bekker. eos seiunxit. -- ἄριστος *K*. — 924. καὶ δαπάνην Hartung.
 — 925. καμάτου Camer. — 927. ἴκοιο *AOK*, ἴκοιτο *. — 929. ἦν
 πλουτῆς *AN*, εἰ πλουτεῖς *. — 930. κοῦκέθ' *A* et corr. *H*, οὐκέθ' *.
 — ὠδὸς Brunck. — 931—2 antecedentis elegiae fuisse existimat Hartung.
 — 933—4 Floril. Monac. 114. Apost. 14, 13, 6. Arsen. 501. — 933. παύ-
 ροις δ' Apost. — κῶδος Arsen. — 934. ὄλβιος δ' *O*. — ἀμφοτερον *A*. —
 ἔλαχε *OK*. — 935—8 sunt Tyrtaei cf. fr. 12, 37—42. — 935. μιν om.
OK. — νέοι *A*, ἴσοι *OK*, ἴσοι *. — 936. χώρης εἴκουσιν *A*, χώροις εἴκου-
 σιν *OK*, εἴκουσι χώροις *FL*, εἴκουσιν (vel εἴκουσι) χώρης *. — οἰκοῦσιν
 mg. *G.*, χώρην οἰκοῦσιν vel χώρη ἐνοικοῦσιν Jac. Mähly, sed Kühner. recte
 vulg. tuetur *N. Jahrb.* 1874 p. 544. — οἳ *OKDEFGHLMN*. — 937—8
 om. *BCDEFGHLMN*. — 937. γηράσκων δ' Orelli et Hartung. —
 939. λίγ' *A*, λιγύρ *. — ἀδέμεν *OK*, ἀδέμεν *, ἀειδέμεν Schneidewin. —
 940. οὐκ ἐπεὶ ἄρ πρ. Heimsæth. — νόκτα *O*. — κῶμο *K*. — 941. ἀλλὰ μ'
 cod., οὐδέ μ' Bergk., ἀλλὰ με γῆρος Emperius. — 942. ἐπιδευόμενον Em-
 perius.

Ἐγγύθεν ἀδλητήρος αἰείσομαι ὦδε καταστάς
δεξιός, ἀθανάτοις θεοῖσιν ἐπευχόμενος.

Εἶμι παρά σάδαμην ὀρθὴν ὁδόν, οὐδετέρωσθε 945
κλινόμενος· χρῆ γάρ μ' ἄρτια πάντα νοεῖν·
πατρίδα κοσμήσω, λιπαρὴν πόλιν, οὐτ' ἐπὶ δήμεν
τρέφας οὐτ' ἀδίκους ἀνδράσι πειθόμενος.

Νεβρὸν ὑπέξ ἐλάφοιο λέων ὡς ἀλκι πεποιθώς 950
ποσσι καταμάρφας αἵματος οὐκ ἔπιον·
τειχέων δ' ὄψηλῶν ἐπιβάς πόλιν οὐκ ἀλάπαξα·
ζευξάμενος δ' ἵππους ἄρματος οὐκ ἐπέβην·
πρήξας δ' οὐκ ἔπρηξα, καὶ οὐκ ἐτέλεσσα τελέσσας·
δρήσας δ' οὐκ ἔδρησα, ἤνυσα δ' οὐκ ἀνύσας.

Δειλοὺς εὖ ἔρδοντι δῶα κακά· τῶν τε γὰρ αὐτοῦ 955
χηρώσθη πολλῶν, καὶ χάρις οὐδεμία.

Εἴ τι παθῶν ἀπ' ἐμεῦ ἀγαθὸν μέγα μὴ χάριν οἶδας,
χρήζων ἡμετέρους αὐτίς ἴκοιο δόμους.

Ἔστε μὲν αὐτὸς ἔπινον ἀπὸ κρήνης μελανόδρου,
ἡδύ τί μοι ἐδόκει καὶ καλὸν ἦμεν ὕδωρ· 960
νῦν δ' ἤδη τεθόλωται, ὕδωρ δ' ἀναμίγεται ἰλοῦ·
ἄλλης δὴ κρήνης πίομαι ἢ ποταμοῦ.

943—4 Bekker. c. prioribus coniunxit. — 944. θεοῖς *ΑΟΚ*. — 945. εἶμι *Ο*. — οὐδ' ἐτέρωσθε *ΑΟ*, sed *Α* sine accentu. — 947—8 Stob. 39, 15; coniunxit c. prioribus Hartung. — 948. πρέφας Stob. — 949. ὄπ' ἐξ *ΟΚ*. — 951. ουκελαπαξα *Ο*, οὐκ ἐλάπαξα *Κ*. — Ceterum *Α* v. 949—50 p. 1278 repetit, v. 949. ὄπεξαφοῖο et v. 950. καταμαρφας exhibens sec. van der Mey. — 953. κοκ *ΟΚ*. — 954. οὐκ Schneider. — 955—6 leguntur in Append. Stob. p. 31. — 955. δειλοὺς εὖ *Α* et Stob., δ. δ' εὖ *. — ἔρδοντι *Κ*. — αὐτοῦ *DGN* Orelli. — 956. χηρώσθη cod., χήρωσις κτεάνων Jo. Damascen. ap. Gaisford. Stob. 4, p. 32, idemque Heimsæth., χηρώσθη Brunck., χηρωσσεις Hartung., παρ' αὐτὰ χήρωσις Ahrens., χηρώσθη Bergk., ego scripsi χηρώσθη fut. med. passiva s. reflexiva significatione. — 957. ἐμεῦ γ' Jacobs., ἐμεῖ Hartung., ἐμεῦ κεδνὸν Heimsæth. — 958. χρήζων *Ο*. — μηκέτ' ἐμοδός Heimsæth. — αὐτίς *ΑΟΚΕΛ*, αὐτίς *. — 959. ἔστε *Ο*. — 960. ἡμεν *Α*, εἶμεν *; retinui lectionem *Α* ἡμεν, quae forma est Dorica cf. Theocr. 7, 129. 3, 8. 11, 50. 14, 25. Alcman fr. parth. papyr. II, 11. Aristoph. Ach. 775: ἡμεναι. — δόκεν . . . ἔμμεν Hermann., τέ μοί τι δόκει Ahrens., μοί τ' ἐδόκει Hartung., τέως ἐδόκει . . . εἶμεν (vel ἤμμεν) Bergk. — 961. ἤδη] ὅτε δὴ Bergk. — ὕδα: cod., ἰλοῦ Bergk. Ahrens. — 962. δὲ *BCGM*. — ἡδὲ προτοῦ Heimsæth.

Sitzler, Theognidis Reliquiae.

- Μή ποτ' ἐπαινέσῃς. πρὶν ἂν εἰδῆς ἄνδρα σαφηνέως,
 ὀργὴν καὶ ῥυθμὸν καὶ τρόπον, ὅστις ἂν ᾖ.
 πολλοὶ τοὶ κίβδηλον ἐπίκλοπον ἦθος ἔχοντες 965
 κρύπτουσ', ἐνθέμενοι θυμὸν ἐφημέριον.
 τούτων δ' ἐκφαίνει πάντων χρόνος ἦθος ἐκάστου.
 καὶ γὰρ ἐγὼ γνώμης πολλὸν ἄρ' ἐκτὸς ἔβην·
 ἔφθην αἰνήσας, πρὶν σου κατὰ πάντα δαῖναι
 ἦθεα. νῦν δ' ἤδη νῶσα χέκας διέχω. 970
- Τίς δ' ἀρετὴ πίνοντ' ἐπιόινιον ἄθλον ἐλέσθαι;
 πολλὰκι τοὶ νικᾷ καὶ κακὸς ἄνδρ' ἀγαθόν.
- Οὐδεὶς ἀνθρώπων, ὃν πρῶτ' ἐπὶ γαῖα καλόψῃ
 εἷς τ' Ἑρῆβος καταβῆ, δώματα Περσεφόνης,
 τέρπεται οὔτε λύρης οὔτ' ἀδλητῆρος ἀκούων, 975
 οὔτε Διωνύσου δῶρ' ἐσαειρόμενος.
 ταῦτ' ἐσορῶν κραδίην εὐ πείσομαι, ὄφρ' ἔτ' ἐλαφρὰ
 γούνατα καὶ κεφαλὴν ἀτρεμέως προφέρω.
- Μή μοι ἀνὴρ εἴη γλώσση φίλος, ἀλλὰ καὶ ἔργω·
 χερσίν τε σπεύδοι ῥήμασί τ', ἀμφοτέρα· 980

963—8 Stob. 3, 28. v. 963 Orion 8, 11: μή ποτ' ἐπαινέσῃς πρὶν ἄνδρα ἴδης σώφρονα. — 963. ἐπαινέσῃς *BCDFHMN*, ἐπαινέσῃς Stob. — ἴδης *OK*. — σαφηνῶς libri, σαφηνέως floril. Monac. 107 et Schneidew. — Stob. ἀνδρὸς ἀφανέως, *B* ἄνδρα σαφανέως, Trinc. ἄνδρας ἀφανέως. — 964. θυμὸν Stob., sed Schow. c ῥυθμὸν. — ῥυθμὸν Hecker. — ὄντιν' ἔχει Stob., οἷος ἂν ᾖ Hecker. — 965. κίβδηλοι: Epkema. — ἐπίκλοπος *O*. — 966. θυμὸν] κῆδος Kayser. — ἐφημέριον Hartung. — 967. πάντως *N*, πάντων * et Stob. — 968. ἐγὼν *OK*. — ἔβην om. *K*. — 969. ἔφθην *A*, ἔφθην τ' *. — 970. ἦδην *K*. — νηῦς *A*, ναῦς *. — ατ *A*, ἄθ' *. — ἐκας omnes. — ἔτ' ἄκρης vel λίθαικος Bergk., νῦν δὴ γῆς ... ἄτ' ἄκρας Ahrens., νῦν δ' ἦδη νηῶν τι πέτρας Hartung. — Meineke distichon excidisse putat: διέχω | πέτρης, ἣ τ' ἐνὶ πόντῳ κτλ. — Ego scripsi: νῶσα (= ἐνόησα cf. 1298) χέκας δ. — Ceterum hi v. additi sunt, quia simile perfidiae edunt exemplum ac 959 sq. — 973. πρῶτ'

ἐπὶ *A*, ποτ' ἐπὶ *O*, ποτ' ἐπὶ *K*, ἐπεὶ ποτε *. — καλόψῃ libri, καλόψῃ Turneb. — 974. ἔς *OKM*. — δώματα *AOK*, δῶμά τε *. — 976. διονύσου *AEHL*. — ἐσαειρόμενος cod., ἐσαειρόμενος Schäfer; δῶρον ἀειρόμενος Bergk., δῶρον ἐπαυρόμενος Hartung. — 977. κραδίην *A*, κραδίη *, sed *OK* κραδίη. — ὄφρα τ' cod., ὄφρ' ἔτ' Schneidewin. — 978. ἀτρεμέως *AOK*, ἀτρομῶ *G*, ἀτρομέων *, ἀτρεμέως Bergk. — 979 affert Floril. Monac. 147. — 980. χερσίν *OK*. — σπεύδοι *A*, σπεύδοι *OK*, σπεύδοι *. — χρήμασι cod., ῥήμασι: Bergk. et Meineke.

- μηδὲ παρὰ κρητῆρι λόγοισιν ἐμὴν φρένα θέλγοι,
 ἀλλ' ἔρδων φαίνοιτ', εἴ τι δύναιτ', ἀγαθόν.
- Ἥμεῖς δ' ἐν θαλίῃσι φίλον καταδόμεθα θυμόν,
 ὄφρ' ἔτι τερπωλῆς ἔργ' ἐρατεινὰ φέρη.
 αἴψα γὰρ ὥστε νόημα παρέρχεται ἀγλαὸς ἦβη· 985
 οὐδ' ἵππων ὀρυμνὴ γίγνεται ὠκυτέρη,
 αἶτε ἄνακτα φέρουσι δορυσσόον ἐς πόνον ἀνδρῶν,
 λάβρωσ πυροφόρου τερπόμεναι πεδίου.
- Πῖν', ὁπόταν πίνωσιν. ὅταν δέ τι θυμόν ἀσηθῆς,
 μηθεὶς ἀνθρώπων γυνῶ σε βαρυνόμενον. 990
 ἄλλοτε γὰρ πάσῃων ἀνιήσεται, ἄλλοτε δ' ἔρδων
 χαιρήσεις. δύναιται δ' ἄλλοτε ἄλλος ἀνήρ.
- Εἰ λῴης, Ἀκάδημε, ἐφίμερον θυμόν ἀσιδεῖν,
 ἀθλον δ' ἐν μέσσοι παῖς καλὸν ἄνθος ἔχων
 σοὶ τ' εἶη καὶ ἔμοι σοφίης πέρι: θηρισάντων, 995
 γνοίης χ', ὄσον ὄνων κρέσσονες ἡμίονοι.

981. κλητῆρι *A*, κρατῆρι *OK*, κρητῆρι *, κρητῆρι Bekker. — θέλ-
 γοις *A*, τέρπου *M*, τέρποι *, θέλγοι Bekker. — 982. ἔρδων *OK*. — φαίνοιτ'
 et δύναιτ' omnes, φαίνοιτ' et δύναιτ' Bergk. — 983. θαλίεσσι *A*, θαλίαισι
OK. — 985—6 om. *A*. — 986. γίνεται *OK*. — 987. αἶτε ἄνακτα φ. *A*,
 αἶτε γὰρ ἄνδρα φ. *G*, αἶτ' ἀναφ. *OK*, αἶτε περ ἄνδρα φ. *. — δορυσσόου
K. — ἀνδρὸς *OK*. — 988. πυροφόρῳ . . . πεδίῳ omnes, ego πυροφόρου . . .
 πεδίου cf. Hom. II. 2, 801 etc., ἐδρυχόρῳ vel ἐδρυπόρῳ Hermann. — σπερ-
 χόμεναι Emperius, sed ad τερπόμεναι cf. 379; est enim idem ac τρεπόμεναι
 per metathesin; quod cum ignorarent librarii, pro genetivo, quem restitui,
 dativum posuerunt; cum τερπόμεναι adv. λάβρωσ coniungendum; quare post
 ἀνδρῶν distincti. — 989. ὅταν δ' ἔτι *A*, ὅταν τοι *OK*, ὅταν τοι *, ὅταν δέ
 τι Brunck. — 991. ἀλλ' ὅτε *A*. — ἀνιήσεται *OK*. — δ' *A*, θ' *OKCG*,
 τ' *. — 992. χαιρήσει δύναιται ἄλλοτε δ' *A*, χαιρήσει δύνασαι ἄλλοτε τ'
CG, χαιρήσει δύναιται ἄλλοτε τ' *OKBDEFHMN*. — χαιρήσεις δύναιται
 ἄλλοτε ἄλλος Bekker., ἄλλος ὅτ' ἄλλος Hermann., χαιρήσεις δδυνατ' Har-
 tung., χαιρήσεις δύναιται δ' ἄλλοτε ἄ. Bergk. — cf. 157. 230. 318. — Ce-
 terum Ahrens. secutus hoc distichon cum prægresso coniunxi, ἄλλοτέ τοι
 cod. v. 991 in ἄλλοτε γὰρ mutato. — 993—6 Athen. 7, 310 *B*. v. 996
 Eustath. 1291, 54. — 993. εἴ τ' εἶησα καλὴν μὲν Athen., εἴθ' εἶη σ' Ἀκά-
 δημε Turneb., εἰ τλαίης, Ἀκάδημος Emperius., εἴθ' εἶη, Σακάδη, μετ'
 Bergk., εἰ θεῖη τις ἔμιλλαν Heimsæth. Mihi scribendum videtur: εἰ λῴης,
 qui est optativus verbi λάω, cuius præsens supra v. 299 exstat: λῳ; forma
 insueta causa corruptelæ erat. — ἐφίμερον *AOK*. — 994. μέσα *OK*. —
 κακὸν *OK*, καλὸς Athen. — 995. τ'] τι *A*. — θηρισάντων *A*, θρηρισάντων
OK, θρηρισάντων *CDEFHLLN*, θρηρισάντων *B*, θρηρισάντων, suprascr.
 οιν, *M*, θρηρισάντων Athen. — 996. τ' *A*, θ' *OK*, χ' *. — ὄσον *OK* sec.
 Bekk., sed tacet Ziegler. — ὄνον *OK*.

Τῆμος δτ' ἡέλιος μὲν ἐν αἰθέρι μώνυχας ἵππους
 ἄρτι παραγγέλλων ἔσχατον ἡμῶν ἔχει,
 δείπνου δὴ λήγοιμεν, ὅσον τινὰ θυμὸς ἀνώγει,
 παντοίων ἀγαθῶν γαστρὶ χαριζόμενοι. 1000
 χέρνιβα δ' αἶψα θύραζε φέροι, στεφανώματα δ' εἴσω
 εὐειδῆς βαδιναῖς χερσὶ Λάκαινα κόρη.

Ἦδ' ἀρετῇ, τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστον
 κάλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ σοφῷ.
 ξυγὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόλιτί τε παντί τε δήμῳ,
 ὅστις ἀνὴρ διαβάς ἐν προμάχοισι μένη. 1005

Ξυγὸν δ' ἀνθρώποις ὑποθήσομαι, ὄφρα τις ἤβης
 ἀγλαὸν ἄνθος ἔχων καὶ φρεσὶν ἐσθλὰ νοῆ,
 τῶν αὐτοῦ κτεάνων εὖ πασχέμεν. οὐ γὰρ ἀνηβῶν
 δις πέλεται πρὸς θεῶν οὐδὲ λύσις θανάτου 1010

997—1002 Athen. 7, 310 B. — 997. τῆμος *ΑΟΚ*, ἡμος *. — δ' ἡέλιος omnes. — Sed legendum est τῆμος δτ' ἡέλιος cf. Anth. Pal. VIII, 26, 10 et 23, 3, ubi Pal. similiter τῆμος τ' pro τῆμος δτ' habet et Jacobs. ad h. l. — μέσφ αἰθέρι Emperius et Hartung. — 998. παραγγέλλων *ΕΛ*, παραγγέλοι *ΑΟΚΒCFM*, παραγγέλλοι *DGHN* et Athen., παραγγέλλει *. — παραστέλλοι Emperius. — μέσσατον cod., ego scripsi ἔσχατον, ut littera μ in voce μέσσατον ex ν in verbo παραγγέλλων transcripta sit. — ἔχων libri, Bergk.: „possis conicere παραγγέλλων . . . ἔχει, sed non est opus mutatione“. Ego scripsi ἔχει, ut sensus sit: tum cum Phœbus in cœlo equos extremam diei indicans partem teneat, cœna (i. e. ab edendo) desistamus et ad comissionem (i. e. bibendum) transeamus. — 999. ap. Athen. *PV* δειπνα, *L* δειπνοῦ. — δὴ *K* et Athen., δὲ *ΑΟ*, τοὶ *G*, τε *BCDEFHLMN*. — λήγοιμεν ὅπου libri Theogn.; ap. Athen. *A* λήγοι μένος οὐ, *PVL* λήγοι μένος ὄν. — λήγοιμεν ὅπου Schweighäuser., μνησαίμεθ' ὅπου Brunck., δῆτ' ἀλέγοιμεν ὅπου Meineke, δὲ λήγοιμεν ὅπου Hermann., κηδοίμεθ' ὅπου Emperius, δειπνοῦ δειπνήσοιμεν ὅπου Hartung., δειπνοῦ ἄδην ἐλάσοιμεν ὅπου Bergk., δ. μὴ ληθοίμεθ' Heimsæth. — Ego scripsi ὅπου, ut sit hoc enuntiatum coniungendum cum partic. χαριζόμενοι: tantum omnium bonorum edentes, quantum etc. — ἀνώγει *A* et Athen., ἀνώγει *. — 1001. φέροι *A*, φέρῃ *CG*, ubi fuisse videtur φανώμεθα; φέρει *. — δ' εἴσω *A* et Athen., δὴ σοι *. — 1002. εὐειδῆς *A*. — βαδινῆς Athen. — 1003—6 Tyrtæi sunt cf. fr. 12, 13—16. — 1003. τό γ' ἄριστον ἐν ἀνθρώποισιν ἄεθλον Tyrt. — 1004. γίγνεται *ΑΟΚ*. — σοφῷ] νέφ Tyrt. — 1005. πόλιτί *O*. — τε τῷ δήμῳ *O*. — 1006. προμάχοισιν *K* vulg., προμάχαισιν *O*. — μένει *A*, ἐνι *, μένη Camer., μένοι Crispin. — 1007. ὄφρα *O*. — 1008. ἔχη e ras. *K*. — 1009. αὐτοῦ *DHN*. Crisp. — ἀν ἡβῶν *OK*.

θνητοῖς ἀνθρώποισι. κακὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἐλαύνει
οὐλόμενον, κεφαλῆς δ' ἄπτεται ἀκροτάτης.

Ἄ μάκαρ εὐδαίμων τε καὶ ἄλβιος, ὅστις ἄπειρος
ἄθλων εἰς Ἄιδεω δῶμα μέλαν καταβῆ,
πρὶν τ' ἐχθροὺς πτήξαι καὶ ὑπερβῆναι ποτ' ἀνάγκη, 1015
ἐξετάσαι τε φίλους, ὄντιν' ἔχουσι νόον.

Ἀδτίκα μοι κατὰ μὲν χροίτης βέει ἄσπετος ἰδρώς,
πτοιῶμαι δ' ἐσορῶν ἄνθος ὀμηλικίης
τερπνὸν ἡμῶς καὶ καλόν, ἐπεὶ πλεόν ὠφελεν εἶναι.
ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται ὡσπερ ὄναρ 1020
ῥῆθη τιμήσσαι τὸ δ' οὐλόμενον καὶ ἄμορφον
ἀδίχ' ὅπερ κεφαλῆς γῆρας ὑπερκρέματα.

Οὐδοτε τοῖς ἐχθροῖσιν ὑπὸ ζυγὸν ἀρχένα θήσω
δύσλοφον, οὐδ' εἴ μοι Τιμῶλος ἔπεισι κάρη.

Δειλοί τοι κακότητι ματαιώτεροι νόον εἰσίν, 1025
τῶν δ' ἀγαθῶν αἰεὶ πρήξιες ἰθύτεραι.

Ῥηϊδίη τοι πρήξις ἐν ἀνθρώποις κακότητος·
τοῦ δ' ἀγαθοῦ χαλεπή, Κύρνε, πέλει παλάμη.

Τόλμα, Κύρνε, κακοῖσιν ὅμως ἄτλητα πεπονθῶς·
δειλῶν τοι κραδίη γίγνεται ὀξυτέρη. 1030

1011. ἐλέγχει libri, ἐπείγει Pierson., ἐλαύνει (vel ἐρείθει) Schneidewin. et Hartung., κακῶ δ' ἐπὶ γῆρας ἐλέγχει Ahrens. — 1012. δ' om. OK. — ἐνεγκὸν οὐλόμενον κεφαλῆς ἄπτεται Heimsæth. — 1013. ἄ A, ὡς *. — 1014. αἰδοῦ A, ἄδου OK, ἄδου C, ἄδου *, Ἄιδεω Bekker. — καταβῆ OK, κατέβη *. — 1015. τ'] γ' Bekker. — ὑπερμενέας Emperius, ὀποδηθηναὶ ἀνάγκη Hartung., ὑπερβλήναι Bergk., ἐπευφρῆναι Herwerden., ἐχθρῶν ... καὶ ὑπερβῆναι Ahrens. — περ libri, sed γε K, ego ποτ': „priusquam unquam inimicos oppresserit“, ut sensus sit: „nunquam hostes oppressit“. — 1016. δὲ A. — 1017—22 Mimnermi sunt cf. fr. 5. — 1017. χροίτην libri, χροίτης Spitzner. et Hartung. — 1018. πτοιῶμαι A, πτοιόμαι *. — εἰσορῶν A sec. Schneidew., εἰσορώων OK. — ὀμηλικίης OK. — 1019. ὅμως Heimsæth. — ὠφελεν AOC. — 1020. ὀλιγοχρόνιος OK. — γίγνεται (A)OK. — 1022. ἐπι- κρέματα Hecker. — 1023. ὀποζύγιον A. — 1025. δειλοί A, δειλοῖς *. — νόον A, νόοι OK, γόοι BCDEFGHLMN. — εἰσι OK. — 1027. τε BCM. — 1028. πέλει κύρνε O. — 1029—34 Stob. 124, 9. — 1029. θυμέ omnes, ego scripsi Κύρνε, ut Heimsæth., ad quod cf. 213. 372. — κάκωσιν Heimsæth. — ὁμῶς OLMN. — 1030. γίγνεται AOK.

μηδὲ σύ γ' ἀπρήκτοισιν ἐπ' ἔργμασιν ἄλγος ἀέξων
 ὄχθει, μηδ' ἄχθου, μηδὲ φίλους ἀνία,
 μηδ' ἐχθρούς εὐφραϊνε. θεῶν δ' εἰμαρμένα δῶρα
 οὐκ ἂν ῥηϊδίως θνητὸς ἀνὴρ προφύγοι,
 οὔτ' ἂν πορφυρέης καταδὸς ἐς πυθμένα λίμνης, 1035
 οὔθ' ὅταν αὐτὸν ἔχη Τάρταρος ἡερόεις.

Ἄνδρα τοί ἐστ' ἀγαθὸν χαλεπώτατον ἐξαπατήσαι,
 ὡς ἐν ἐμῇ γνώμῃ, Κόρνε, πάλαι κέκριται.

Ἄφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι, οἵτινες οἶνον
 μὴ πίνουσ' ἄστρου καὶ κυνὸς ἀρχομένου. 1040

Δεῦρο σὸν ἀλληγήρι παρὰ κλαίοντι γελῶντες
 πίνωμεν, κείνου κήδεσι τερπόμενοι.

Εἴδωμεν. φυλακὴ δὲ πόλεως φυλάκεσαι μελήσει,
 Ἄστυπάλης, ἐρατῆς πατρίδος ἡμετέρης.

1031. σύ τ' *ΑΟΚ*. — ἐφ' *ap.* Stob. Vind. — 1032. ἔχθῃ *K*, ἔχθει *; ὄχθει *Emperius et Bergk.* — ἄχθει *O*, εχθει *A.* — ἀόχει μηδ' αἰσχεα *Stob.*, ἄγχεο (χάεο) μηδ' ἄχθου (vel ἄχθεο μηδ' ἰσχυοῦ) *Hermann.*, ἔκθει μηδ' ἄχθου *Ahrens.*, ἄχθου μηδ' ἄχθει *Geel.*, ἄχθεο μηδ' ἄχθει μήτε ... μήτ' *Heimsæth.* — 1033. εὐφρηνε *A*, ἔχθρηνε *OK.* — θέλων *A.* — 1034. ρηϊδίος *A.* — 1035. οὐκ *K*, ἂ οὐ *Stob.* — καδδὸς *K.* — 1036. αὐτὸς *Hermann.* — ἔχη *A.* — 1037. τοί ἐστ' *K.* — 1038. ἐμοί γνώμη *A*, ἐμῇ γνώμη *K*, ἐμοί γνώμη *Camer.* — Post 1038 omnes repetunt 853—4. — 1039. οἱ ἄνθρωποι *K.* — 1040. ἐρχομένου *OK.* — 1041. Post ἀλληγήρι *Bergk. distinxit.* — 1043. πόλεως *A*, πόλεος *Renner.* — 1044. ἀστυφελῆς *OK*, ἂ στυφελῆς *BCM*, εὐ (suprascr. α) στυφελῆς *DN*, εὐ στυφελῆς *E FHL*, ἀστυφελῆς *A **; ἀστυφελῆς *Camer.*, εὐσταφύλης *Emperius*, ἄστυ φίλεις *Hartung. colone post μελήσει posito*, ἀστυφίλης (i. e. τοῖς φιλοῦσιν ἄστυ) *Meineke*, ἂν στυφελῆς τις ἐρᾷ *Ahrens.* — Possis conicere: δε τε φίλης ἔραται, sed mihi nomen proprium in ἀστυφελῆς latere videtur; scripsi Ἄστυπάλης, quam formam non differre puto ab Ἄστυπαλαίης, complurium nominis urbium. Nam ut in nominibus in eia desinentibus poetae nonnunquam forma in η desinente utuntur — nota sunt Πηνελόπεια et Πηνελόπη, Περσεφόνηα et Περσεφόνη, Μήδεια et Μήδη, Αἰγεία et Αἰγῆ, βασιλεία et βασίλη, πανάκεια et πανάκη, similia —, ita etiam in nominibus in αια (αιη) desinentibus; habes enim γαίη et γῆ, Ἄθηναίη et Ἀθήνη, Ῥηναίη et Ῥήνη, Ὀγκαίη et Ὀγκα, εὐναία et εὐνή, κρηναία et κρήνη, κριθαία et κριθή, σεληναίη et σελήνη, γαληναίη et γαλήνη, eodemque modo Ἄστυπαλαίη et Ἄστυπάλη. Ac si *Astypalæam Coam* intelligis, *Philetas* (poeta *Cous, Ovid.*), si *Samiam, Anacreon* horum versuum auctor esse potest. — ἐραστῆς *O*, ἐραστῆς *K.*

Ναὶ μὰ Δι', εἴ τις τῶνδε καὶ ἐγκυκαλομένους εὔδει, 1045
 ἡμέτερον κῶμον δέξεται ἀρπαλέως.

Νῦν μὲν πίνοντες τερπώμεθα, καλὰ λέγοντες·
 ἄσσα δ' ἔπειτ' ἔσται, ταῦτα θεοῖσι μέλει.
 σοὶ δ' ἐγὼ, οἷά τε παιδί πατῆρ, ὑποθήσομαι αὐτός
 ἔσθλά· σὺ δ' ἐν θυμῷ καὶ φρεσὶ ταῦτα βάλει. 1050
 μή ποτ' ἐπειγόμενος πρήξῃς κακόν, ἀλλὰ βαθεῖγ
 σῆ φρενὶ βούλευσαι σῶ τ' ἀγαθόν τι νόφ.
 τῶν γὰρ μαινομένων πέτεται θυμός τε νόος τε,
 βουλή δ' εἰς ἀγαθὸν καὶ νόος ἐσθλὸς ἄγει.
 ἀλλ' ἄ λόγον μὲν τοῦτον ἐάσομεν, αὐτὰρ ἔμοι σὺ 1055
 αὔλει, καὶ Μουσῶν μνησόμεθ', ἀμφοτέροι.
 αὐταὶ γὰρ τάδ' ἔδωκαν ἔχειν κεχαρισμένα δῶρα
 σοὶ καὶ ἔμοι, φθόνον δ' ἀμφιπερικτίοισιν.

Τιμαγόρα, πολλῶν ὀργῆν ἀπάτερθεν ὀρῶντι
 γινώσκειν χαλεπόν, καίπερ ἔοντι σοφῷ. 1060
 οἱ μὲν γὰρ κακότητα κατακρύψαντες ἔχουσιν
 πλοῦτον, τοὶ δ' ἀρετὴν οὐλομένην κενίγ.

1045. ναὶ om. *K*. — τόνδε *ΑΟΚ*. — 1048. ἐπειδ' *A*. — μέλοι Nauck., θεοῖς μελέτω Bergk. — 1049. σοὶ δέ τω *A*, σοὶ δέ κεν *EL*, σὺ δέ *O*, σοὶ δέ *K* *; σοὶ δ' αὖ Camer., σοὶ δέ τοι Bekker., σοὶ δὲ ἢ Brunck., σοὶ δ' ἐγὼ Bergk. — οἷά τε *A*, οἷά τι *B*. — πατῆρ *A*, om. *OK*, φίλφ *. — 1050. βάλει *A*, βάλλε *L*, βάλε *. — 1051. πράξῃς *ΑΟΚ*. — βαθεῖγς *A*. — 1052. βουλεύσαι *OK*. — σω τ' *A*, σῶ *. — ἀγαθῷ τε νόφ omnes, sed *K* om. νόφ, *O* hab. τέκνω pro τε νόφ. — σῶ τε νόφ ἀγαθῷ Hermann., σῶ τ' ἀγαθόν τι νόφ Ahrens. et Bergk., βαθεῖγς | ἐν φρεσὶ β. σαῖς ἀγανῷ τε νόφ Hartung. — 1053. μαινομένων πέτεται *A*, μαρναμένων μάχεται *. — 1054. δ'] σ' *OK*. — νόον ἐσθλὸν libri, νόος ἐσθλὸς Hartung. — 1055. ἐάσομαι *O*. — ἔμοι σὺ *A* sec. Mey. — 1057. αὐταὶ Camer., αὐτοῖς *M. Schmidt*. — 1058. μενδ' *A*, νῦν *OK*, μὴν καὶ *CG*, μὴν *. — καὶ μὴν Bekker., καὶ μὴν κάμφει. Brunck., μελέμεν δ' Ahrens., μέλπειν Hartung., νωμᾶν δ' vel μεταδοῦν δ' *M. Schmidt*, Ναννοὶ κάμφει. Bergk., διὰ νῶν δ' Heimsoeth. — Ego scripsi φθόνον δ', unde litteris ΦΘΟ propter similitudinem cum antecedente ἐμ-*OI* omissis variae lectiones optime explicari possunt. — ἀμφιπερικτίοισιν *A* sec. Mey, ἀμφιπερικτίοισι *OK*, ἀμφιπερικτίοισι Camer. Crisp., κ' ἀμφιπερικτίοισι Syll. — Ceterum vv. 1047—1058 coniunxi; nam loquitur vir ad amatum puerum. — 1059. τιμαγαπαπόλλων *A*, τιμᾶ γὰρ ἀπόλλων *K*, τιμᾶ γὰρ ἀπόλλων *, sed *O* γαρ sine accentu; τιμᾶ γὰρ ἀπόλλων Ald., Τιμαγόρα, πολλῶν Camer. — 1060. γινώσκειν *ΑΟΚ*. — 1061—2 Stob. 97, 9. — 1061. οἷ *A* sec. Mey. — ἔχουσι *ΑΟΚ*. — 1063. ἤβη *A*. — παρα μὲν ξυνομήλιτι *A*, παρὰ μὲν ξυνομήλιτι *, sed *O* ξυνομήλιτι; πάρα μὲν ξὺν

- Ἐν δ' ἤβῃ πάρα μὲν ξὺν ὀμήλικι καλ λιθ' εὔδειν,
 ἡμερτῶν ἔργων ἐς ἔρον ἰέμενον,
 ἔστι δὲ κωμάζοντα μετ' αὐλητῆρος ἀεΐδειν. 1065
 τούτων οὐδέν γ' οἶδ' ἄλλ' ἔτι τερπνότερον
 ἀνδράσιιν ἠδὲ γυναιξί. τί μοι πλοῦτός τε καὶ αἰδώς;
 τερπωλὴ νικᾷ πάντα σὺν εὐφροσύνῃ.
- Ἄφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι, οἵτε θανόντας
 κλαίουσ', οὐδ' ἤβῃς ἄνθος ἀπολλόμενον. 1070
- Κόρνε, φίλους πρὸς πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἤθος,
 συμμίττων ὀργήν, οἷος ἕκαστος ἔφυ.
 νῦν μὲν τῷδ' ἐφέπου, τότε δ' ἄλλοῖος πέλευ ὀργήν'
 κρείσσόν τοι σοφίῃ καὶ μεγάλῃς ἀρετῆς.
- Πρήγματος ἀπρήκτου χαλεπώτατόν ἐστι τελευτήν 1075
 γνῶναι, ὅπως μέλλει τοῦτο θεὸς τελέσαι.
 ὄρφνη γάρ τέταται πρὸ τέλους μέλλοντος ἔσεσθαι.
 οὐ ξυνετὰ θνητοῖς πείρατ' ἀμηχανίης.
- Οὐδένα τῶν ἐχθρῶν μωμῆσομαι ἐσθλὸν ἐόντα,
 οὐδὲ μὲν αἰνήσω δειλὸν ἐόντα φίλον. 1080
- Κόρνε, κύει πόλις ἦδε, δέδοικα δὲ, μὴ τέκῃ ἄνδρα
 ὄβριστήν, χαλεπῆς ἡγεμόνα στάσιος.

ὀμήλικι Bekker. — πάννουχον *A*, κάλλιςθ' *e* *ras.* *K*, κάλλι^ς *O*, κάλλιον *;
 καλ λιθ' Bergk. — 1064. ἐξέρου ἰέμενος *OK*. — 1065. μεταυλητῆρος *A*. —
 1066. τι *OKEL*, om. *A*, τοι *; ego γ' οἶδ' scripsi. — ἀλλ' *K*. — ἐπι-
 τερπνότερον *M* et Bekker., ἐπιτερπόμενον *EFL*, ἐπιτερπνότερον *, sed *A*
 sine spiritu et *O* aut ἄλλ' ἐπιτερπνότερον aut ἄλλ' ἐπιτ. — Ego scripsi ἔτι
 τερπν. — οὐδὲν ὁμῶς ἄλλ' ἔτι Hermann., οὐδὲν τοι τούτων ἄλλ' ἐπιτ. Epkema,
 οὐδὲν ἔπεστ' ἄλλ' ἔτι *O*. Schneider., τούτων δ' οὐδεὶς οἶδ' ἄλλο τι τ. Hartung.,
 οὐδὲν ἄρ' ἦν ἄλλ' ἔτι τ. Bergk., τ. οὐδὲν τᾶλλ' ἔσθ' *δ*, τι τ. Heimsæth. —
 1068. πάντας *K* et fort. etiam *O*. — εὐφροσύνῃ *A* sec. Mey. — 1070. ου-
 δῆβῃς *A*. — οὐ δ' malit Baiter. — ἀπολλόμενον *OK*. — Post h. v. repe-
 tuntur 877—8. — 1071 sq. cf. 213 sq. — 1073. τόδ' *A*. — τότε *AO*, ποτὲ Camer.
 — 1074. κρείσσόν *A*, κρείστων *OK*, κρέστων Bergk. — 1076. ὄπος *A*. — 1077. ὄρφνῃ
OK plerique. — πρὸ δὲ τοῦ cod., πρὸ τέλους Bergk., commate post τέτα-
 ται deleto; περὶ τοῦ Heimsæth. — 1078. κοῦ Bergk. — θνητῆς *BCDFH*
LMN. — πειραταμηχανίης *A* sec. Mey. — 1080. οὐδέ μεν *O*. Camer. —
 1081—2 om. *CG*. — cf. v. 39—40. — 1081. τέκῃ, suprascr. οι, *H*, τέκοι
AOKBDELMN. — Post 1082 *AOKBDFHLMN* repetunt 41—2 et
 87—90.

Ὄττω χρῆ τόν γ' ἐσθλὸν ἐπιστρέψαντα νόημα
ἔμπροσθεν αἰὲν ἔχειν ἐς τέλος ἀνδρὶ φίλῳ.

Δημῶναξ, σὺ δὲ πολλὰ φέρεις βαρῦ· οὐ γὰρ ἐπίστη 1085
τοῦθ' ἔρδειν, ὅ τι σοὶ μὴ καταθύμιον ἦ.

Κάστορ καὶ Πολύδευκες, οἳ ἐν Λακεδαιμόνι δίη
ναίετ' ἐπ' Εὐρώτα καλλιρῶν ποταμῶ,
εἴ ποτε βουλεύσαιμι φίλῳ κακόν, αὐτὸς ἔχοιμι·
εἰ δὲ τι κείνος ἐμοί, δις τόσον αὐτὸς ἔχοι. 1090

Ἐρ. Ἀργαλέως μοι θυμὸς ἔχει περὶ σῆς φιλοῦτος·
οὔτε γὰρ ἐχθαίρειν οὔτε φιλεῖν δύναμαι,
γινώσκων χαλεπὸν μὲν, ὅταν φίλος ἀνδρὶ γένηται,
ἐχθαίρειν, χαλεπὸν δ' οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖν.
σκέπτεο δὴ νῦν ἄλλον· ἐμοί γε μὲν οὐτις ἀνάγκη 1095
τοῦθ' ἔρδειν, τοῦ μοι πρόσθε χάριν τίθεσο.

Π. Ἦδη καὶ πετρόγεσσιν ἐπαίρομαι, ὥστε πετεινόν,
ἐκ λίμνης μεγάλης, ἄνδρα κακὸν προφυγόν,

1083. ὀποδρέψαντα Heimsæth. — οὔτοι . . . ἐπιστρέψαι τὸ ν., ἔ. . .
ἔχεν δ' ἐς Hartung. — Bergkio videntur duo disticha in unum coaluisse,
quorum utrumque certam in amicitia fidem commendabat: prioris initium
exstat οὔτοι χρῆ κτλ., alterum fort. ab οὔτω incipiebat et huc pentameter
pertinet ἔμπροσθεν κτλ. — At sensus est: „Ita amici rationem habentem
bonum semper fidelem in amicum se præstare oportet,“ cf. 213—4 et 1071
—2., 97 sq., 323—8. — 1085. δημωναξι:οιδε A, δῆμον δ' ἀξιοί*. — φέρειν
omnes. — βαρῦ A, βαρὺν E, βαρὺς *. — Δημῶναξ, σοὶ πολλὰ φέρειν βαρῦ
Welcker., Δ., εἰ π. φ. βαρὺς Boissonade, Δ., σὺ δὲ π. φέρεις βαρῦ Bergk.,
βαρέ' Emperius, ut iam Brunck. — ἐπίστη A sec. Mey. — 1086. σοὶ O.
— ἦι A sec. Mey. — 1087. δίηι A sec. Mey. — 1090. ἔχει OFL. —
1093. γινώσκω A sec. Bekker., sed tacet Mey; γινώσκων OK. — G om.
a μὲν usque ad χαλεπὸν 1094. — 1095. σκέπται K, σκεπτε O. — δη A.
— Infra post 1160, ubi 1095—6 repetuntur, AOK*: ὦ νέοι οἱ νῦν ἄνδρες.
— ἐμοίγε OK, A sine accentu, ibid. — ἀνάσσει h. l. K. — 1096. ταῦθ'
A infra. — ταῦτ' ἔρδειν K infra. — τῷ K h. l., O ev. — Scripsi cum
Ahrensio τοῦ, referendum ad τοῦτο et dependens a χάριν: „id, quod antea
mihi gratificabar, faciendi necessitas mihi non est“, quibus verbis res
venerae significantur. — αὐθ' ἔρδειν, τῶν μὴ Heimsæth. — πρόσθε A
h. l., OK infra. — Hermann. verbis ἐμοίγε . . . ἔρδειν in parenthesis po-
sitis con. τῶν μου. — 1098. ἐκ λινέης μεγάλης vel ἐκ ξυλίνης καλιῆς
Bergk., ἐκ λόχμης μ. Hermann., ἐκ λόμης μ. Orelli., ἐκ Λιβύης μ. van der
Mey. At, ut Orellius vidit, verba ὥστε πετεινόν non nisi ad πετρόγεσσιν
ἐπαίρομαι referuntur facilitatemque fugiendi significant. Qui hæc verba
facit, adhuc in magno ac paludoso tenetur lacu, unde nullis machinis
effugere potuit. Iam vero alatum se esse sentit ac facile, ut avis, evolat.

- βρόχον ἀποβρήξας. σὸ δ' ἐμῆς φιλότῆτος ἁμαρτῶν
ὕστερον ἡμετέρην γνώσῃ ἐπιφροσύνην, 1100
χῶστις σοι βούλευσεν ἔμεῦ πέρι, καί σ' ἐκέλευσεν
οἴχεσθαι προλιπόνθ' ἡμετέρην φιλίην.
- Ἔβρις καὶ Μάγνητας ἀπώλεσε καὶ Κολοφῶνα
καὶ Σμόρνην. πάντως, Κύρνε, καὶ ὕμμ' ἀπολεῖ.
- Εἰς βάσανον δ' ἐλθῶν παρατριβόμενός τε μοι λίβδω
χρυσὸς ἀπεφθός ἐὼν καλὸς ἄπασιν ἔσῃ. 1105
- Ἔμοι ἐγὼ δεῖλός· καὶ δὴ κατάχαρμα μὲν ἐχθροῖς,
τοῖς δὲ φίλοις πόνος δεινὰ παθῶν γενόμεν.
- Κύρυν', οἱ πρόσθ' ἀγαθοὶ νῦν αὖ κακοί, οἱ δὲ κακοὶ πρὶν
νῦν ἀγαθοί. τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ' ἐσορῶν, 1110
τοὺς ἀγαθοὺς μὲν ἀτιμωτέρους, κακίους δὲ λαχόντας
τιμῆς; μνηστεύει δ' ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἀνὴρ,
ἀλλήλοισι δ' ἀντῶντες ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶσιν,
οὗτ' ἀγαθῶν μνήμην εἰδότες οὗτε κακῶν.
- Χρήματ' ἔχων πενήην μοι ὀνειδίσας. ἀλλὰ τὰ μὲν μοι 1115
ἔστι, τὰ δ' ἐργάσσομαι θεοῖσιν ἐπευξάμενος.

1099. βρόχον *CEFG*L, βρόχον *, βρόχον Scaliger. — Post 1100 lac. aliquot versuum statuit Bergk. — Hartung. 1101—2 c. prioribus coniunctis, ἡμετέρην cum *BM* in ἡμετέρην mutato. — 1101. δστις libri, χῶστις Boissonade. — 1102. προλιπόντ' *A* sec. Schneidew., Bekker. et Mey tacent. — Præterea 1091—6 et 1097—1102 iungendi sunt; nam 1091—6 amator puero, qui ei non iam obsequi vult, dicit; 1097—1102 respondentur a puero. — Aliter Heimsæth: „amasius conviciis alius permotus sese avertit a poeta, qui nunc et ipse amicitiae vinculum tamquam rete perumpens volat“. — 1104. ὕμμ' (sec. Mey sine accentu) ἀπολεῖ *A*, ὕμμ' ἀπολεῖ (?) *O*, ὕμματος (ὕμματος?) ὀλεῖ *K*, ὕμμάς ὀλεῖ *EL*, ὕμματος ὀλεῖ *, ἄμμ' ἀπολεῖ Welcker., ὕμματος (ἡμματος) ὀλεῖ Bergk. — Post 1104 *AOKBDEFHLMN* iterum ponunt 571—2. — 1106. ἀπεφθός *O*. — ἀπεφθός τ' ὦν δῆλος Ahrens. — 1107. οἴμοι *ACG*. — 1108. φίλοις ὁ πόνος *A*. — δεῖλὰ omnes, δεινὰ Camer. — γενοίμην *A*. — Vv. 1107—8 p. 1318 repetuntur, ubi *A* sec. Mey habet: ὡ μοι — τοῖσι φίλοις δε — δεινα παθῶν γενόμεν. — 1113. ἀλλήλους δ' ἀπατῶντες libri, nisi quod *F* ἀπαντῶντες habet; ego scripsi ἀλλήλοισι δ' ἀντῶντες: alii aliis (i. e. boni malis et vice versa) occurrentes arident. cf. v. 60. — 1114. γνώμην Hecker. — Post 1114 *AOKLMN* repetunt 619—20. — 1115. μ' ὀνειδίσας cod., μοι ὀνειδίσας Emperius et Bergk. — τεμεμοι *A*, τὰ μέντοι *OK*, ταῦτα μὲν μοι *F*, τὰ μὲν τοι Ahrens. — 1116. ἐστι *A*, ἐστὶ *OK*. — τὰδ' *A* sec. Schneidew.

Πλοῦτε, θεῶν κάλλιπτε καὶ ἡμεροέστατε πάντων,
ὄν σοὶ καὶ κακὸς ἦν γίγνεται ἐσθλὸς ἀνὴρ.

Ἦβης μέτρον ἔχοιμι, φιλοῖ δέ με Φοῖβος Ἀπόλλων
Λητοῖδης καὶ Ζεὺς, ἀθανάτων βασιλεὺς, 1120
ἄφρα βίον ζῶοιμι κακῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων,
ἤβη καὶ πλοῦτῳ θυμὸν λαϊνόμενος.

Μὴ με κακῶν μίμνησκε. πέπονθά τοι, οἶά τ' Ὀδυσσεύς,
ὄστ' Ἀΐδεω μέγα δῶμ' ἤλυθεν ἐξαναδός,
ὅς δ' ἠ καὶ μνηστῆρας ἀνείλετο νηλεῖ θυμῷ 1125
Πηγελόπης ἔμφρων, κουριδίης ἀλόχου,
ἦ μιν δ' ἦθ' ὀπέμεινε φίλῳ παρὰ παιδί μένουσα,
ἄφρα τε γῆς ἐπέβη δειν' ἀλίους τε μυχοῦς.

Ἐμπόμοι, πενήτης θυμοφθόρου οὐ μελεδαίνων
οὐδ' ἀνδρῶν ἐχθρῶν, οἳ με λέγουσι κακῶς. 1130
ἀλλ' ἤβην ἐρατὴν ὀλοφύρομαι, ἦ μ' ἐπιλείπει,
κλαίω δ' ἀργαλέον γῆρας ἐπερχόμενον.

Κόρνε, παροῦσι φίλοισι κακοῦ καταπαύσομεν ἀρχήν,
ζητῶμεν δ' ἔλκει φάρμακα φουμένῳ.

1118. καὶ om. *K*. — γίνεται *ΑΟΚ*, γίγνομαι *. — 1119. φίλος Ἀπόλλων *O*. — 1120. λητοῖδης *ΑΒ*. — 1121. δίκης *A*, βίον *; ἄφρ' ἀσινής ζ. Heimsæth., qui idem ἄφρ' αἰεὶ temptat. — 1122. ἤβη *A*. — 1123. μίμνησκ' επεπονθα *A*, μέμνησθε. πέπονθα *; μίμνησκε. πέπ. Turneb. — 1124. αἰδεω *A*, αἰδου *, Ἀΐδεω Bekker. — Fort. præstat μετὰ δῶμ'. — ἐλήλυθεν *K*. — 1125. ἀνείλετο νηλεῖ θυμῷ *A*, ἀνείλετο νηλεῖ χαλκῷ *. — ἐνήρατο Bergk., idem vel ἀμόνατο Emperius. — θυμῷ Bekker. — 1126. εὔφρων *A*. — 1127. ἦμιν *A*, ἦ μὲν *. — δ' ἦθ' *ΑΟΚΒΔΕΦΗΛΜΝ*. — παρα *A*, πρὸς *; παρὰ Bekker. — 1128. δειλαλεου *A*, δειμαλέους *. — δειελινούς Hertzberg., ἄφρ' Ἰθάκης ἐ. δαιδαλέου τε μυχοῦ Wassenbergh., ἄφρ' Ἰθάκης ἐ. δαιδαλέου μυχοῦ vel ἄ. τέγης ὀπέβη δαιδαλέοις μυχοῖς Emperius, δαιδαλέου τε λέχους Haupt. et Bergk. coll. Od. ψ 183 sq. Ego scripsi δειν' ἀλίους τε μ., ut sensus sit: „terris iactatus et alto“. δεινά = terrores, pericula, ut sæpe. — γε *ΟΚΒΔΗΜΝ*. — 1129—32 Stob. 116, 10. — 1129. ἐμπόμοι *A*, ἐλπιομαι *O*, εἰ πίομαι *; οὐδὲ γε μὴν Stob., εὐ πίομαι Ahrens., εἰ πέπομαι Heimsæth., Ἐλπιδίη Herwerden. — μελεδαίνων *ΑΕ*, μελεδαίνω * et Stob., idem Heimsæth. — 1133. πονοῦσι *O*. Schneider., παθοῦσι M. Schmidt., Κόρν', ἀποροῦσι Saupp. At παροῦσι φίλοισι idem est ac „adiuvantibus amicis“; κακοῦ ἀρχή vero dominatio hominis a plebe ad regnum elati, tyrannis.

- Ἐλπίς ἐν ἀνθρώποισι μόνη θεὸς ἐσθλή ἔνεστιν, 1135
 ἄλλοι δ' Ὀδλομπόνδ' ἐκπρολιπόντες ἔβαν.
 ᾗχετο μὲν Πίστις μεγάλη θεός, ᾗχετο δ' ἀνδρῶν
 Σωφροσύνη· Χάριτες τ', ὦ φίλε, γῆν ἔλιπον.
 ὄρκοι δ' οὐκέτι πιστοὶ ἐν ἀνθρώποισι δίκαι τε
 οὐδὲ θεοὺς οὐδεὶς ἄζεται ἀθανάτους. 1140
 εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν γένος ἐφθίται, οὐδὲ θέμιστας
 οὐκέτι γινώσκουσ' οὐδὲ μὲν εὐσεβίας.
 ἀλλ' ὄφρα τις ζώῃ καὶ ὄρα φάος ἡελίου,
 εὐσεβέων περὶ θεοῦ Ἐλπίδα προσημενέτω,
 εὐχόμενος δὲ θεοῖσι καὶ ἀγλαὰ μηρία καίων 1145
 Ἐλπίδι τε πρώτῃ καὶ πομάτῃ θυέτω.
 φραζέσθω δ' ἀδίκων ἀνδρῶν σκολιὸν λόγον αἰεὶ,
 οἱ θεῶν ἀθανάτων οὐδὲν ὀπιζόμενοι
 αἰὲν ἐπ' ἀλλοτρίοις κτεάνοις ἐπέχουσι νόημα,
 ἐσθλὰ κακοῖς ἔργοις σύμβολα θηκάμενοι. 1150
- Μή ποτε τὸν παρεόντα μεθεῖς φίλον ἄλλον ἐρεῖνα,
 δειλῶν ἀνθρώπων ῥήμασι πειθόμενος.
- Εἴη μοι πλουτοῦντι κακῶν ἀπάτερθε μεριμνέων
 ζῶειν ἀβλαβέως, μὴ δὲν ἔχοντι κακόν.

1135 Stob. 110, 12. Apostol. 7. — 1135. ἀνθρώποις μόνῃ Stob. Apost. — ἔνεστι *A*, ἔτ' ἐστίν *Sintenis*. — 1136. ὀδλομπον *omnes*, Ὀδλομπόνδ' *Camer.*, Ὀδλομπον γῆν προλιπόντες *Leutsch*. — 1139. οὐκ ἔτι *Hertel*. — δίκαιοι *cod.*, *ego scripsi* δίκαι τε *cf. Hes. ε. κ. η. 190 sq., 219 sq., 282 sq.*; ἀνθρώποις ἀδίκοισιν *Leutsch*. — 1141. ἐφθίτο *cod.*, ἐφθίται *Schäfer*. — 1142. οὐκ ἔτι *Hertel cf. 1139*. — γινώσκουσ' *AO*. — οὐδέ μὲν *O*. — εὐσεβίας *O*. — 1143. ὄφρα *OK*. — ζῶει *A*, ζῶει *OK*, ζῶη *vel* ζῶη *. — ὄφρα ζῶει *Hermann.*, ὄφρα ζῶη *Hartung.*, ὄφρα δὲ τις ζῶει *Leutsch*. — φῶς *A*. — ἡελίου τις *Hartung*. — 1145. εὐχέσθω δὲ *cod.*, εὐχόμενος δὲ *Brunck.*, εὐχόμενος τε *Bergk*. — κατ' ἀγλαὰ *Schäfer*. — 1146. τιθέτω *OK*. — 1147. δόλιον *Leutsch*. — 1148. οὐδὲν *A*, μὴδὲν *. — 1150. αἰαχρὰ *cod.*, ἐσθλὰ *Emperius*. — 1150—2 *Anthol. Pal. 14, 40*, ubi φιλόδαμας pro φίλον ἄλλον scriptum, sed postea correctum est; *Cram. Anecd. Par. 4, 374*, ubi παρεῖς pro μεθεῖς exstat. — 1152 *cf. 1262*. — 1153—6 *Stob. 103, 14*. — 1153. πλουτεῖν *K*, πλουτοῦντι *, πλουτεῖν *Brunck*. — πλουτεῖν πασῶν τ' ἀπάτ. *Heimsæth*. — μεριμνέων *A*, μερίμων *K*, μερίμ^{ων} *O*, μεριμῶν *. — 1155—6 *om. GL*, *laud. Anthol. Pal. 10, 113. Maxim. Confer. 2, 572. Basil. de leg. gent. 2, 183. Schol. Luc. de merc. cond. c. 10. Boissonad. Anecd. I, 67. Orac. Sibyll. 2, 110.*

- Ὀὐκ ἔραμαι πλουτεῖν οὐδ' εὐχομαι, ἀλλὰ μοι εἴη 1155
 ζῆν ἀπὸ τῶν ὀλίγων, μηδὲν ἔχοντι κακόν.
- Πλοῦτος καὶ σοφίη θνητοῖς ἀμαχώτατον αἰεὶ·
 οὔτε γὰρ ἂν πλούτου θυμὸν ὑπερκορέσαις·
 ὡς δ' αὖτως σοφίην ὁ σοφώτατος οὐκ ἀποφεύγει,
 ἀλλ' ἔραται, θυμὸν δ' οὐ δύναται τελέσαι. 1160
- Οὐδένα θησαυρὸν καταθήσειν παισὶν ἄμεινον·
 αἰτοῦσιν δ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι, Κύρνε, δίδου.
- Ὅφθαλμοὶ καὶ γλῶσσα καὶ οὐατα καὶ νόος ἀνδρῶν
 ἐν μέσσοις στηθέων εὐξονέτοις φύεται.
- Τοῖς ἀγαθοῖς σύμμιγες, κακοῖσι δὲ μή ποθ' ὁμάρτει, 1165
 εὐτ' ἂν ὁδοῦ τελέης τέρματ' ἐπ' ἐμπορίην.
- Τῶν ἀγαθῶν ἐσθλή μὲν ἀπόκρισις, ἐσθλά δὲ ἔργα·
 τῶν δὲ κακῶν ἄνεμοι δειλὰ φέρουσιν ἔπη.
- Ἐκ καχεταιρίας κακὰ γίγνεται. εὐ δὲ καὶ αὐτὸς
 γνῶσθ, ἐπεὶ μεγάλους ἤλιτες ἀθανάτους. 1170
- Γνώμην, Κύρνε, θεοὶ θνητοῖσι διδοῦσιν ἀρίστην
 ἀνθρώποις· γνώμη πείρατα παντὸς ἔχει.

1155. οὐτ' ἔραμαι *C*, οὐκ ἐθέλω *Anthol.* — οὐτ' εὐχομαι *C et Bas.*, οὐκ εὐχ. *H et Anth.* — 1156. ἐκ τῶν ἔχοντα *Anth.* — 1157—60 *Stob.* 91, 26. — 1157—8 *om. cod.*, e *Stob. inseruit Vinet.* — 1160 *om. E.* — θυμὸν δ'] κατὰ νοῦν δ' *Heimsæth.* — τελέσαι] κορέσαι *Stob.* — *Post h. v. AOKBDEFGHLMN repetunt 1095—6.* — 1161. παισὶν καταθήσειν *A*; π. καταθήσει ἄμεινον *Wordsworth.*, καταθήσει ἐνδον ἀμείνω αἰδοῦς, ἦν δίδως *Stob.*, καταθήσει παισὶν (sive παισὶν καταθήσει) ἀμείνω αἰδοῦς, ἦν τ' ἀγ. . . . δίδως *Bergk.* — *cf. 409—10.* — 1162. αἰτοῦσι *OK.* — *Post h. v. repetuntur in cod. 441—6.* — 1163—4 *Stob.* 3, 19. — 1163. γλῶσσα *K et fort. O.* — ἀνδρός *Stob.* — 1164. μετσοι *A.* — στηθεων *A*, στηθέων *Stob.*, στηθῶν *. — οὐ συντοῖς *M*, ἐν συντοῖς *, *sed A sine accent.*; εὐξονέτος *Stob.*, εὐξονετοῖς *Hartung.*, εὐξονέτοις *Bergk.* — *Post 1164 AOKBDEFHMN repetunt 97—100*; *AOK addunt 415—6, AO 417—8.* — 1165. σύμμιγες *A.* — 1166. ὁδοῦς *A.* — τελεῆι *A*, τελέοις *OK*; στέλλη *Bergk. et Heimsæth.* — τέρματ' ἐπεμπορίην *A*, *sed tacet Mey*; τέρματά τ' ἐμπορίης *OKBCDGHMN*; τέρματ' ἐπ' ἐμπορίην *Bekker.*, τέρμα τ' ἐπ' ἐμπορίης *Bergk.* — 1167. ἐσθλή] ἄκακος *Heimsæth.*, *qui cod. ἀγαθὴ exhibere putat.* — ἀπόκρισις] ὑπόσχεσις *Herwerden.* — ἐσθλά δ' *O.* — δέ τ' *Camer.* — 1169. εὐκαχ' ἑτερησ *A*, ἐκ καχεταιρείης *, ἐκ καχεταιρίας *Bekker.* — γίνεται *AOK.* — 1170. μεγάλως *Camer.*, μέγα θεοῦς *Hartung. et Bergk.* — 1171. ἀριστην *Bekker. et Bergk.* — 1172. ἀνθρωπος *AOK*, ἀνθρώπου *; ἀνθρώποις *Bergk.*

- ὦ μάκαρ, ὅστις δὴ μιν ἔχει φρεσίν· ἢ πολὺ κρείσσων
 ὕβριος οὐλομένης λευγαλέου τε κόρου·
 ἔστι κακὸν δὲ βροτοῖς ἕτερον τῶνδ' οὔτι κάκιον· 1175
 πᾶσα γὰρ ἐκ τούτων, Κύρνε, πέλει κακότης.
- Εἰ κ' εἴης ἔργων αἰσχυρῶν ἀπαθής καὶ ἀεργός,
 Κύρνε, μεγίστης κεν πείρατ' ἔχοις ἀρετῆς.
- Κύρνε, θεοὺς αἰδοῦ καὶ δείδιδι· τοῦτο γὰρ ἄνδρα
 εἴργει μῆθ' ἔρδειν μῆτε λέγειν ἀσεβῆ.
 δημοφάγον δὲ τύραννον, ὅπως ἐθέλεις, κατακλῖναι· 1180
 οὐ νέμεσις πρὸς θεῶν γίνεται οὐδεμία.
- Νοῦς ἀγαθὸν καὶ γλώσσα· τὰ δ' ἐν παύροισι πέφυκεν
 ἀνδράσιν, οἱ τούτων ἀμφοτέρων ταμίαι.
- Οὐδένα, Κύρν', ἀγαθὰ φασσιμβρότου ἡλείοιο 1185
 ἄνδρ' ἐφορῶσ', ᾧ μὴ μῶμος ἐπικρέματα.
 ὅς τέ κ' ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι οὐδὲ βαρεῖαν
 δυστυχίην, εἰ μὴ μοῖρ' ἐπὶ τέρμα βάλοι·

1173. ὦ *A* vulg., ὦ *OK*, ἃ Næke. — μάκαρος τις *A*, μάκαρος· τις *OK*. — δῆμιν *A* sec. Mey, δ' ἡμιν sec. Schneidew., δῆ μιν sec. Bekker., ut videtur; δῆ μιν mg. *HL*, δ' ἡμιν *C*, δ' εἰμιν *L*, δ' ἡμῖν *OK* *. — φρέσ' *K*, φρε^{σς} *O*. — ἢ *A* et mg. *HL*, ἐπεὶ *OKBDEFMN*; ἢ Hermann. — κρείσσων Bergk. — 1174. οὐλόμενος *O*. — 1175. Post ἔστι interpunxit Bekker. — κακῶνδε, suprascr. ὄν, *O*. — βροτοῖσι κόρος, τῶν cod., ego scripsi βροτοῖς ἕτερον τῶνδ', i. e. ὕβριος καὶ κόρου. — ἀρχέκακον δὲ κτλ. Hermann., εἴ τι κακὸν δὲ βροτοῖσι, κόρος τῶν Ahrens., ἔστι· κακὸν δ' ὕβρις τε κόρος θ' ὦν vel ἔστι· κακὸν δειλοῖσι βροτοῖς τῶν Bergk., ἔστι γὰρ ὕβριος οὔτε βροτοῖσι κόρου τε κάκιον Hartung., κακῶν δὲ βροτοῖσιν ἄρος Heimsæth. — 1176. τούτου Camer. — 1177. εἰ κ' *A*, εἴ κ' *O* plerique, οὐκ *K*, εἶθ' vulgo. — εἴης cod., εἴης Bergk. — 1178. μεγίστην cod., μεγίστης Geel. — πείραν cod., πείρατ' Hecker. — ἔχης, suprascr. εἰ (οι?), *O*. — Post 1178 *AOK* iterum ponunt 555—6. — 1179—80 Orion. III, 5. — 1180. μῆτ' ἔρδειν *K*, μῆτε παθεῖν Orion. — 1181. δὲ om. *OK*, δετυραννον *A* sec. Mey. — ἐθέλγης *K*, ἐθέλ *O*, ἐθέλγης Hartung. — Post κατακλῖναι distincti, vulgo sine distinctione legitur; idem hoc distichon cum antecedente coniunxi. — 1182. γίνε-ται *AOK*. — Post h. v. sequuntur in *AOK* 1185—6, tum repetuntur 367—8, his subiunguntur 1183—4. — 1183. ἀγαθὸν *A*. — ταῦτ' *OKC*, τάτ' *, τὰδ' Turneb., τὰ δ' Crispin. et Hartung, γλώσσ'· ἀτάρ Heimsæth. — 1185—6 om. *BCDEFGHLMN*. — 1187. οὔτις cod., οὐκ ἄν Hermann., ego scripsi ὅς τέ κ', existimans hos versus, ad quos cf. 727—8, ab aliquo ad 1185—6 assutos esse propter similitudinem quandam. — φύγη *O*. — 1188. δυστυχίην *A*, δυστυχίαν *.

οὐδ' ἂν δυσφροσύνας, δετε δὴ θεὸς ἄλγεα πέμποι,
θνητὸς ἀνήρ ὀύροις οὐλομένας προφύγοι. 1190

Ὅκ ἔραμαι κλισμῶ βασιλῆψ ἐγκατακείσθαι
τεθνεώς, ἀλλὰ τί μοι ζῶντι γένοιτ' ἀγαθόν.
ἀσπάλαθοι δὲ τάπησιν ὅμοιον στρῶμα θανόντι
καὶ ξύλον ἢ σκληρόν γίγνεται ἢ μαλακόν.

Μήτι θεοὺς ἐπίορκον ἐπόμυθι· οὐ γὰρ ἀνουστόν
ἄθανάτους κρύψαι χρεῖος ὀφειλόμενον. 1195

Ἵρνιθος φωνήν, Πολυπατῆδη, δὲδ βοιάσης
ἦκουσ', ἦτε βροτοῖς ἄγγελος ἦλθ' ἀρότου
ὀραίου· καὶ μοι κραδίην ἐπάταξε μέλαιναν,
ὅτι μοι εἰδανθεῖς ἄλλοι ἔχουσιν ἄγροῦς, 1200
οὐδὲ μοι ἠμίονοι κυφὸν ἔλκουσιν ἄροτρον,
τῆς ἄλλως μνηστῆς εἵνεκα ναυτιλίας.

Ὅδ μὴν οὐδ' ὕπ' ἐμοῦ κεκλεύσεται οὐδ' ἐπὶ τύμβῳ
οἴμωχθεῖς ὕπὸ γῆν εἴσι τύραννος ἀνήρ·

1189. πεμπη *A*, πέμπει *; πέμποι Bergk. — 1190. οὐλόμενος *A*, βούλομαι *OK*, βουλόμενος *; οὐλομένας *Matthiae*. — προφύγη: *A*, προσφυγέειν *K*, προφυγείν *; προφύγοι *Camer*. — 1193. δε *A*, γε *E*, om. *OKBCDFGHMN*. — ὁμοιον *A*, ὅμοιον *OK*. — 1194. το ξύλον· ἦσκηρον *A*, τὸ ξύλον ἢ σκληρόν *; ego scripsi καὶ, commate post θανόντι deleto, ut sensus sit: aspalathi et lignum, sive durum sive molle est, mortuo lectus fit tapetibus similis; de ἦ — ἦ cf. *Il.* 1, 27. 145. — γίγνεται *AOK*. — Bergk., qui ante h. v. pentametrum cum hexametro excidisse putat, conicit: τὸ ξύλον εἰ κτλ.; Boissonade post ὅμοιον colon posuit; τῷ ξύλον οὐ σκλ. γ. οὐ μαλακόν *Hermann.*, τί ξύλον εἰ σκληρόν μοι μέλει ἦ μ. *Hartung.*, θανόντι, τὸ ζῶντι σκληρόν *Heimsæth*. — 1195. τι *A*, τε *, τοι *Ahrens*. — ἐπιορκος *A*, ἐπὶ ὄρκον *O*. — ἀνεκτόν *cod.*, ἀνουστόν *Emperius*. — 1198. ἦγε *Vinet*. — ἦλθ' ἔστ' *Camer*. — ἀρότου *A*, ἀρότρον *. — 1200. εἰσαλδεῖς *Hecker*. — 1201. ἠμίονοι *A*. — κυφὸν *AOK*, κύφων? *. — ἄροτρον *AOK*, ἀρότρον *. — 1202. ἄλλης *cod.*, sed ἄλλης *L*; ego scripsi ἄλλως: alio consilio factam, sc. atque ut mea amitterem. — μνηστῆς *C*. — αἰεὶ χαλεπῆς vel πάντα σμυγερῆς *Brunck.*, αἰεμνήστῆς *Welcker.*, πολυμνηστῆς vel ἀμῆς μνηστῆς *Hermann.*, μάλα μισοτῆς *Hertzberg.*, ἄλλως λιστῆς *Orelli*, μὲν ἄλλης ἦστῆς *O. Schneider.*, ἔμ' ἀνηνόστῆς *Ahrens.*, ἀλιοκμήτῆς *Hartung.*, ἀπὸ γῆς κτητῆς *Heimsæth*. — 1203. οὐκ εἴμ' *cod.*, sed εἴμ' *O*; scripsi οὐ μὴν; οὐκ ἔμπνοος *Heimsæth*. — ὀπεμου *A*. — κεκλήσεται *A*, κικλήσεται *OKBCDFGHMN*, κεκλεύσεται *Brunck.*, κεκλήσεται (i. e. fut. tert. verb. κλήζειν) *Heimsæth. et Herwerden.*, qui præterea ab initio versus conii. οὐκ αἴνοις, οἴμοις, ὕμνοις etc. — 1204. ὀπὸ *A*, ἐπὶ *.

- οὐδ' ἂν ἐκείνος ἐμοῦ τεθνηγότος οὐτ' ἀνιῶτο
οὔτε κατὰ βλεφάρων δάκρυα θερμὰ βάλαι. 1205
- Οὔτε σε κωμάζειν ἀπερύκομεν οὔτε καλοῦμεν·
ἀρπαλέος παρεών, καὶ φίλος, εὐτ' ἂν ἀπῆς.
- Αἶθων μὲν γένος εἰμί, πόλιν δ' εὐτείχεα Θήβην
οἰκῶ, πατρῴας γῆς ἀπερυκόμενος. 1210
- Μὴ μ' ἀφελῶς παίζουσα φίλους δένναζε τοκῆς,
Ἄργυρι. σοὶ μὲν γὰρ δούλιον ἡμαρ ἔπι,
ἡμῖν δ' ἄλλα μὲν ἐστί, γύναϊ, κακὰ πόλλ', ἐπεὶ ἐκ γῆς
φεύγομεν, ἀργαλέῃ δ' οὐκ ἔπι δουλοσύνη,
οὐδ' ἡμᾶς περνᾶσι· πόλις γε μὲν ἐστί καὶ ἡμῖν
καλή, Ληθαίῳ κεκλιμένη πεδίῳ. 1215
- Μὴ ποτε πᾶρ κλαίοντα καθεζόμενοι γελάσωμεν,
τοῖς αὐτῶν ἀγαθοῖς, Κύρην', ἐπιτερπόμενοι.
- Ἐχθρὸν μὲν χαλεπὸν καὶ δυσμενεῖ ἐξαπατήσαι,
Κύρνε· φίλον δὲ φίλῳ ῥάδιον ἐξαπατᾶν. 1220
- Πολλὰ φέρειν εἴωθε λόγος θνητοῖσι βροτοῖσιν
πταισμάτα, τῆς γνῶμης, Κύρνε, ταρασσομένης.

1205. τεθνηγότος *AO*, τεθνεϊώτως *KEI*, τεθνηκότος *G*. — ἀνιῶτο *A*.
— 1206. θερμὰ βάλαι· δάκρυα *cod.*, δάκρυα θερμὰ βάλαι *Passow*. — 1207. οὔτε
OK. — ἀπερύκομεν... καλοῦμεν *A*, ἀπερύκομαι... καλοῦμαι*. — 1208. ἀρ-
γαλέος *cod.*, ἀρπαλέος *Bergk*. — γὰρ ἐὼν *A**, sed *O* γὰρ ἐὼν; παρεών
Camer. — 1209. Ἄλκαθόου γένος εἰμί *Hecker*, Αἶμων μὲν γ. *Emperius*,
Αἰολικὸν γ. *Hartung*. — εὐτοχέα *OK*. — Θήβην *O*. — 1211. ἀφίλωσ *Bergk.*,
μὴ ζαφελῶς *Orelli*. At retinendum videtur ἀφελῶς; est enim ἀφελῆς *liber*
et apertus, nudus; igitur *rusticus, agrestis* cf. *Suid*. s. v. — παίζουσα *A*
sec. *Mey*. — δ' ἐνναζε *A* sec. *Schneidew.*, qui tamen sec. *Bekker et Mey*
δένναζε habet; διένναζε *OK*, δ' ἐνναζε *pr. H*, δ' εἶναζε *CG*. — 1212. ἄρ-
γυρι *cod.*, Ἄργυρι *Bergk*. — σο *A*, σὺ *O*. — 1213. ἀλλὰ *A* sec. *Mey*. —
μὲν ἐστί *O*. — 1214. ἔπι *O*. — ἀργαλέῃ... δουλοσύνη *Aldin*. — 1215. οὐδ'
libri, sed tacet *Mey*; *A* igitur οὐδ' habere videtur, quod *Bekker*. coniecit.
— γε *A*, δὲ*. — μὲν ἐστί *O*, μὲν ἐστί *K*. — 1216. λιθαία *K* et fort. *O*,
ληταίῳ *Camer*. — κεκρυμμένη *K*, κεκρυμμένη *O*. — ποταμῷ pro πεδίῳ *Brunck*.
— 1217. κλαίοντα *A*, κλαίοντι *OK*, κλαίουσι *BCDEGHMN*, κλέουσι *F*.
— 1218. αὐτῶν *BDHMN*. — 1219. δυσμενῆ *cod.*, δυσμενεῖ *Bergk*. —
1220. ῥήδιον *Bergk*. — 1221—30 desunt in *cod.*, 1221—6 addidit *Vinet*.
e *Stob.*, ita ut 1221—2 ultimum sit distichon. — 1221—2 *Stob.* 8, 9. —
1221. φόβος pro λόγος *Heimsæth*.

Οὐδὲν, Κύρν', ὀργῆς ἀδικώτερον, ἢ τὸν ἔχοντα
πημαίνει, θυμῷ δειλὰ χαριζομένη.

Οὐδὲν, Κύρν', ἀγαθῆς γλυκερώτερόν ἐστι γυναικός.
μάρτυς ἐγώ, σὺ δ' ἔμοι γίγνου ἀληθοσύνης.

1225

Ἄληθειῇ δὲ παρέστω
σοὶ καὶ ἔμοι, πάντων χρῆμα δικαιοτάτων.

Ἦδη γάρ με κέκληκε θαλάσσιος οἴκαδε νεκρός,
τεθνηκώς ζωῷ φθειγόμενος στόματι.

1230

ΕΛΕΓΕΙΩΝ Β.

Σχέτι' Ἐρωσ, μανίαι σ' ἐτιθηνήσαντο λαβοῦσαι·
ἐκ σέθεν ὤλετο μὲν Ἴλιου ἀκρόπολις,
ὤλετο δ' Αἰγείδης Θησεὺς μέγας, ὤλετο δ' Αἴας,
ἐσθλὸς Ὀϊλιάδης, σῆσιν ἀτασθαλίαις.

Ἦ παῖ, ἄκουσον ἐμεῦ δαμάσας φρένας. οὐ τοι ἀπειθῆ
μῦθον ἐρῶ τῇ σῇ καρδίῃ οὐδ' ἄχαριν.
ἀλλὰ τλήθι νόῳ συνιεῖν ἔπος. οὐ τοι ἀνάγκη
τοῦθ' ἔρδειν, ὅ τι σοὶ μὴ καταθύμιον ἦ.

1235

Πολλάκι τοὶ παρ' ἔμοι κατὰ σοῦ λέξουσι μάταια
καὶ παρὰ σοὶ κατ' ἑμοῦ. τῶν δὲ σὺ μὴ ξόνει.

1240

Χαιρήσεις τῇ πρόσθε παροιχομένη φιλότῃ,
τῆς δὲ παρερχομένης οὐκέτ' ἔσῃ ταμίης.

1223—4 Stob. 21, 1. — 1223. ἀλαώτερον Heimsæth. — 1225—6 Stob. 67, 4. — 1226. δέ μοι AB, δέ μου vulgo, δ' ἔμοι Brunck. — γίνου Camer. — 1227—8 Stob. 11, 1, præmissis verbis Μεγάνδρου Ναννοῦς, ubi Μιμνέρ-μου corrigendum esse vidit Passow. — 1229—30 Athen. 10, 457 b *cochleam significari dicens*. — 1231—1389 servati sunt ab uno A, ubi inscribuntur ἐλεγείων β sec. Bekker. et Mey, ἐλεγείων β sec. Schneidew. — 1231. μα-νιαις ἐτιθην. A, μανίαι σ' ἐτιθ. Bekker., Μανίαι σ' ἐτιθ. Welcker. — 1234. σφῆσιν Bergk. — 1235. ἀπεχθῆ Meineke. — καρδίῃ A, καρδίῃ Bekker. — 1237. ἀλλ' ἀτλήθι νόῳ A, corr. Bekker. — συνιδειν A, συνισιν Lachmann. — Ceterum cf. 1086. 1095. — 1238. ἦι A, corr. Bekker. — Post h. v. repetuntur 1151—2. — 1240. κατεμοῦ τῶνδε A, corr. Bekker. — 1241. παροιχομένη A, corr. Bekker. — 1242. τῆς γὰρ ἐπερχομένης Bergk., τῆς δὲ ποτ' ἐρχομένης Heimsæth. — εσῃ A, corr. Bekker.

- Δὴν δὴ καὶ φίλοι ὤμεν ἔπειτ'· ἄλλοισι δ' ὀμίλει,
 ἦθος ἔχων δόλιον, πίστιος ἀντίτοπον.
 οὐ γὰρ ὕδωρ καὶ πῦρ συμμίζεται· οὐδέ ποθ' ἡμεῖς 1245
 πιστοὶ ἔτ' ἀλλήλοισι καὶ φίλοι ἐσόμεθα.
- Φρόντισον ἔχθος ἔμῳ καὶ ὑπέρβασιν, ἴσθι δὲ θυμῷ,
 ὡς σ' ἐφ' ἀμαρτωλῆ τίσσομαι, ὡς δύναμαι.
- Παῖ, σὺ μὲν αὐτως χίππος, ἐπεὶ κριθῶν ἐκορέσθης,
 ἀδῆσι ἐπὶ σταθμοῖς ἤλυθες ἡμετέρους, 1250
 ἠνίοχόν τε ποθῶν ἀγαθὸν λειμῶνά τε καλόν
 κρήνην τε ψυχρὴν ἄλσαά τε σκιερά.
- *Ὀλβιος, ᾧ παῖδες τε φίλοι καὶ μώνυχες ἵπποι,
 θηρευταὶ τε κύνας καὶ ξένοι ἀλλοδαποί.
- *Ὅστις μὴ παιδᾶς τε φιλεῖ καὶ μώνυχας ἵππους 1255
 καὶ κύνας, οὔποτε οἱ θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ.
- *Ὡ παῖ, κίνδυνος, μὴ πολυπόδεσσι δμοῖος
 ὀργὴν ἄλλοτε τοῖς, ἄλλοτε τοῖς ἐπέγῃ.

1243. ὤμεν' ἐπειτ' αλλοισιν *A*; ἀτὰρ δ' (i. e. δὴ) Ahrens., δὴν ἦν κ. φ. ὤ., ἄφαρ δ' Heimsæth.; ceterum cf. v. 597. Ego post ἔπειτ' distinxi et ἄλλοισι δ' scripsi: „diu etiam in posterum amici simus, sed“ — ομίλει *A*, ὀμίλει Bekker., ὀμίλει Bergk. — 1244. πιστεος *A*, πίστιος Renner. — 1245 —6 c. antecedentibus coniunxi οὐ γὰρ pro οὔ ποθ' scribens. — 1246. επαλληλοῖς *A*, ἔτ' ἀλλήλοισι Bekker., ἐν ἄλλ. Bergk. — 1247. ἐχθρος *A* sec. Bekker., εχθος sec. Mey. — 1248. αμαρτωλη *A*, corr. Bekker. — 1249. αὐτως ἵππος *A*, αὐτως ἵππῳ Bergk. coll. Anacr. fr. 19, 14: γυναιξίν αὐτως; αὐτὸς ἔθ' ἵππος Hermann., οὐχ ὡς ἵππος Ahrens., ἀθ' ὡς ἵππος Emperius, σὺ λιπῶν μ' ὡς ἵππος Hartung. Ego scripsi χίππος, i. e. καὶ ἵππος, ad καὶ = ὡσπερ cf. 106. — σκιρτῶν ἐκορέσθης Heimsæth. — Post h. v. Bergk. lacunam indicavit, „nam hæc fuit sententia: ubi satiatus es, abrumpis vincula et aufugis: post, ubi fames te premit, redis ad pristinum dominum“. Imo vero: ubi fames te premit, aufugis: post, ubi satiatus es, redis ad pristinum dominum. Nam amator, homo pauper, sed strenuus, puerum non æquæ delicatis copiosisque cibis nutrire potest atque homo dives, sed molli. Quare puer, ubi esurit, ad illum currit, redit ad hunc, ubi strenuum ducem desiderat. — 1252. ἄλοσα *A* sec. Schneidew., sed sec. Bekker. et Mey ἄλσαα. — 1253 cf. Solon. fr. 23. — 1253. ὦ παιδεστε *A* sec. Mey. — 1256. εὐφροσονη *A*, corr. Bekker. — 1257. κινδόνοισι πολυπλαγκτοῖσιν *A*; ἱκτίνοισι π. Welcker., παῖ, σὺ μὲν ἱκτίνοισι π. Hermann., κινάδοισι π. Ahrens., κίγκλοισι εἰ σὺ π. Bergk., qui postea ὦ παῖ, παῖ, κινάδεσσι π. vel ὦ παῖ, κινδαφίοισι π. temptavit; Κοανέαισι π. vel κινωμέναισι πάλαι Πλάγκτῃσι M. Schmidt; Meineke distichon intercidisse putat. Ego scripsi κίνδυνος, μὴ πολυπόδεσσι cf. 215. — τοῖσι φιλεῖν *A*; φίλην Hermann. Ahrens.

- Ἦ παῖ, τὴν μορφήν μὲν ἔφυς καλός, ἀλλ' ἐπίκειται
καρτερός, ἀγνώμων σῆ κεφαλῇ στέφανος· 1260
ἱκτινοῦ γὰρ ἔχεις ἀγχιστρόφου ἐν φρεσὶν ἤθος,
ἄλλων ἀνθρώπων βήμασι πειθόμενος.
- Ἦ παῖ, ὃς εὐ ἔρδοντι κακὴν ἀπέδωκας ἀμοιβήν,
οὐδέ τις ἀντ' ἀγαθῶν ἐστὶ χάρις παρὰ σοί· 1265
οὐδὲν πῶ μ' ὠνησας· ἐγὼ δὲ σὲ πολλάκις ἤδη
εὐ ἔρδων αἰδοῦς οὐδεμιῆς ἔτυχον.
- Παῖς τε καὶ ἵππος ὁμοῖον ἔχει νόον. οὔτε γὰρ ἵππος
ἠνίοχον κλαίει κείμενον ἐν κονίῃ,
ἀλλὰ τὸν ὕστερον ἄνδρα φέρει κριθαῖσι κορροσθεῖς· 1270
ὡς δ' αὖτως καὶ παῖς τὸν παρεόντα φιλεῖ.
- Ἦ παῖ, μαργουσῆς ἀπὸ μὲν νόον ὄλεσας ἐσθλόν,
αἰσχύνῃ δὲ φίλοις ἡμετέροις ἐγένου.
ἄμμε δ' ἀνέψυξας μικρὸν χρόνον· ἐκ δὲ θυελλῶν
ἦκα καθωρμίσθην νυκτὸς ἐπειγομένης.
- Ἦ ραῖος, παῖ, Ἔρωσ ἐπιτέλλεται· ἠνίκα γὰρ γῆ 1275
ἄνθεσιν εἰαρινοῖς θάλλει ἀεξομένη,
τῆμος Ἔρωσ προλιπὼν Κύπρον, περικαλλέα νῆσον,
εἰσιν ἐπ' ἀνθρώπους σπέρμα φέρων κατὰ γῆς.
- Ὀκ ἐδέλω σε κακῶς ἔρδειν, οὐδ' εἴ μοι ἄμεινον
πρὸς θεῶν ἀθανάτων ἔσσεται, ὦ καλὲ παῖ. 1280

Bergk. Boissonad., φίλος Hartung., τοῖς φίλος εἰ Schneidew. Bergk., τοῖσι φίλ' εἰ Bergk., τοῖς ἐφέπει van der Mey; similiter ego τοῖς ἐφέπη cf. 217. 1073. — 1260. καστερος αγνωμων A sec. Mey; καρτερός Bekker et ceteri; ἀμμωνῶν Bergk. coll. Hesych.: ἀμώνας· ἀνεμώνας. Αἰολεῖς; van der Mey ἀγνώμων vocativum esse putat. At ἀγνώμων στέφανος σῆ κεφαλῇ ἐπίκειται translatio est a convivio desumpta: corona ingrata (inconstans) ea est, qua animus ingratus pueri declaratur. — σοὶ κεφαλῆφι νόος Heimsæth. — 1262. ἄλλων A; δειλῶν Bekker. coll. 1152; ἄλλων (i. e. Aeolensium sermone ἡλῶν) Bergk. — 1263 sq. cf. 955—6. 253—4. — 1264. ἔστι A sec. Mey. — 1266. εὐερδων A sec. Mey, corr. Bekker. — 1271. μαργουσνης A, corr. Bekker. — 1273. θελλῶν A sec. Mey, corr. Bekker. — 1274. ηκάγ' ἐνωρμίσθην A, οἰκαδ' ἐν. Bergk., ἐς λιμέν' ὠρμίσθην Hartung., ἦκ' ἐγὼ ὠρμ. Herwerden., ἦκα καθωρμίσθην Heimsæth. — ἐπειγομενος A, ἐπειγομένης Passow. — 1275. καὶ A, ego παῖ. — Ad ἐπιτέλλεσθαι de ortu stellarum cf. Hes. ξ. κ. ἦ. 363. 567; post hoc vocabulum plenius distinxi. — ἠνίκα περ A, ego ἦ. γὰρ, commate post ἀεξομένη posito. — Post 1278 repetuntur 1101—2 et 949—50. — 1279. ἔρδειν A sec. Mey, corr. Bekker. οὐδέμοι A sec. Mey, corr. Bekker.

οὐ γὰρ ἀμαρτωλαῖσιν ἐπὶ σμικραῖσι κάθημαι,
τῶν δὲ καλῶν παίδων οὐ τίσις οὐδ' ἀδίκων.

- ᾿Ω παῖ, μὴ μ' ἀδίκηι, ἔτι σοι καταθύμιος εἶναι
βούλομαι, εὐφροσύνη τοῦτο συνεῖς ἀγαθῆ.
οὐ γὰρ τοί με δόλῳ παρελεύσεαι, οὐδ' ἀπάτησι
νικήσας γ' ἂν ἔχοις τι πλεόν ἐξοπίσω, 1285
- ἀλλά σ' ἐγὼ τρώσω φεύγοντά περ, ὡς ποτέ φασιν
Ἴασιου κούρην, παρθένον Ἴασίην,
ῥαίην περ ἐοῦσαν, ἀναινομένην γάμον ἀνδρῶν
φεύγειν· ζῶσαμένη δ' ἔργ' ἀτέλεστα τέλει, 1290
πατρὸς νοσφισθεῖσα δόμων, ξανθῆ Ἀταλάντῃ·
ῥῆστο δ' ὀψηλάς ἐς κορυφὰς ὄρεων,
φεύγουσ' ἡμερόεντα γάμον, χρυσῆς Ἀφροδίτης
δῶρα· τέλος δ' ἔγνω καὶ μάλ' ἀναινομένη.
- ᾿Ω παῖ, μὴ με κακοῖσιν ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνης, 1295
μηδὲ με σὴ φιλότης δώματα Περσεφόνης
οἴχηται προφέρουσα. θεῶν δ' ἐποπίζεο μῆνιν
βάξιν τ' ἀνθρώπων, ἥπια νωσάμενος.
- ᾿Ω παῖ, μέχρι τίνος με προφεύξεται, ὅς σε διώκων·
δίζημ'; ἀλλὰ τί μοι τέρμα γένοιτο κιχείν 1300

1281. σμικρῆς ἀνάχημαι Emperius. — 1282. ουτοσετουτ' A; οὐ τίσις οὐδ' Boissonad., οὐ τίσις ἀντ' Passow., οὗτις ὁ τοῦτ' ἀδικῶν Hermann., οὗτις ἔτ' οὐκ ἀδικῶν Welcker., οὐ τίσις οὔτε δίκαια Schneidew., οὗτις ἔτ' ἀντίδικος Orelli, οὐ κότες οὐδ' ἀδίκων Emperius. — ἀδικων A. — 1283. καθύμιος A sec. Mey, corr. Bekker. — 1284. εὐφροσυνηι . . . ἀγαθη A, corr. Bekker. — βούλομ', ἐπιπροσύνη Bergk., εὐ φρενὶ σὴ Ahrens., ὄφρα οὐ μὴ τ. δασὶς ἀπατῆ vel εὐ φρεσὶ μὴ τοῦπος ἐνεὶς ἀπατῆ Emperius; Passow. et Schneidew. verba ἔτι . . . βούλομαι uncis incluserunt. At locus sanus est, modo συνεῖς verbo „iungendi“ interpreteris: „id (i. e. σοὶ καταθύμιον εἶναι) iungens cum bona hilaritate“, quae iniuriis pueri disturbari videtur. — 1285—6. Verba: οὐ γὰρ τοί με δόλῳ sec. Schneidew., δόλωι sec. Mey manu alia in mg. adscripta. — ἀπατήσεις A sec. Bekker., sec. Mey ἀπατηρήσις; ἀπάτησι Hartung. — νικήσεις Bergk. — γὰρ εχεις A, ποτ' ἔχεις Hartung., γὰρ ἔχων Bergk., πρήξεις vel ἔξεις Heimsæth., ego scripsi γ' ἂν ἔχοις. — το πλεον A, οὐ vel τί πλ. Emperius, ego τι πλεον. — 1287. με A, μὲν Lachmann., γε Schneidew., περ Bekker. — 1288. Παρθένιον κατ' ὄρος Bergk., π. Ἀρκαδικὴν Heimsæth. — 1290. ζῶσαμένην A, corr. Bekker. — ατελεστον A sec. Mey, ἀτέλεστα sec. Bekker. — 1292. ὀψηλῶν Bergk. — εἰς A sec. Mey, corr. Bekker. — 1295. ὀρίναις A, ὀρίνης Bekker. — μὴ μοι μᾶλλον ἐν ἄ. θ. ὀρίνης Hermann. et Hartung. coll. Il. 24, 568. — 1266. δώματι vel δώμασι Passow. — 1297. οἴχηιτο Bergk., qui ὀρίναις v. 1295 servavit. — θεων δεποπίζεο A sec. Mey, corr. Bekker. — 1299. ὡσετ A, ego ὅς σε.

σῆς ὀργῆς· σὸ δὲ μάργον ἔχων καὶ ἀγήνορα θυμόν
φεύγεις, ἑκτίνον σχετικῶν ἡθῶς ἔχων.
ἀλλ' ἐπίμεινον, ἐμοὶ δὲ δίδου χάριν. οὐκέτι δηρὸν
ἔξεις Κυπρογενοῦς δῶρον Ἰσπεφάνου.

Θυμῷ γνοῦς, ὅτι παιδείας πολυηράτου ἄνθος
1305
ὑψότερον σταδίου, τοῦτο συνεῖς χάλασον
δρησμοῦ, μή ποτε καὶ σὸ βιήσῃαι, ὄβριμε παίδων,
Κυπρογενοῦς δ' ἔργων ἀντιάσεις χαλεπῶν,
ὡσπερ ἐγὼ νῦν ὤδ' ἐπὶ σοί. σὸ δὲ ταῦτα φύλαξαι,
μηδὲ σε νικήσῃ παῖδ' ἄδατῃ κακότης. 1310

Οὐκ ἔλαθες κλέψας, ὦ παῖ· εὖ γάρ σε διῶμμαι·
τούτοις, οἷσπερ νῦν ἄρθμιος ἦδὲ φίλος
ἔπλευ, ἐμῆν δὲ μεθῆκας ἀτίμητον φιλότητα,
οὐ μὲν δὴ τούτοις γ' ἦσθα φίλος πρότερον.
ἀλλ' ἐγὼ ἐκ πάντων σ' ἐδόκουν θήσεσθαι ἐταῖρον
1315
πιστόν· καὶ δὴ νῦν ἄλλον ἔχεισθα φίλον.
ἀλλ' ὁ μὲν εὖ ἔρδων κείμαι· σὲ δὲ μήτις ἀπάντων
ἀνθρώπων ἐσορῶν παιδοφιλεῖν ἐθέλοι.

Ἦ παῖ, ἐπεὶ τοι δῶκε θεὰ χάριν ἡμερόεσσαν
Κύπρις, σὸν δ' εἶδος πᾶσι νέοισι μέλει,
1320
τῶνδ' ἐπάκουσον ἐπῶν καὶ ἐμῆν χάριν ἔνθεο θυμῷ,
γνοῦς, ἔρος ὡς χαλεπὸν γίγνεται ἀνδρὶ φέρειν.

1301. σῆσοιγῃ *A*, corr. Hermann. — συδεμαργον *A*, corr. Bekker. —
1302. φευγεις *A*, corr. Bekker. — 1304. ἰσπεφανον *A* sec. Schneidew.,
sed tacet Bekker. et Mey. — 1307. δεσμοῦ *A*, ego δρησμοῦ, i. q. φογῆς;
ad χαλᾶν c. gen. = παύεσθαι cf. Aristoph. Av. 383. — 1309. εργωνον *A*,
corr. Bekker. — οἱ δ' *A*, ὡδ' Bekker. — 1310. νικήσῃ *A*, corr. Bekker.
— παιδαῖδῃ *A*, παιδὸς ἴση Hermann., παῖδ' αἰδρις Ahrens., παιδα ἴση
Hartung., παιδοφίλη Passow., παιδίον, ἢ φιλότης Boissonad., παῖ, δατῆ
Geel., παιπαλίμη Heimsæth. coll. scholl. Hom. Od. 10, 97: παιπαλόεσσαν·
τραχεῖαν· ἔνθεν κὰν τῇ συνηθείᾳ παιπαλίμον λέγομεν ἄνδρα τραχὺν καὶ μὴ
ἀπλοῦν, et Theognost. in Cram. Anec. Oxon. II, 10: παιπαλίμος· ὁ ποικί-
λος καὶ ἐντεχνῆς ἐπὶ κακίᾳ; παῖδ' ἄδατῃ Bergk. — 1311. καὶ *A*, ego εὖ. —
διωμαι *A*, διῶμμαι Hermann., δίωμαι Hartung., καὶ γὰρ δίωμαί σε Seidler.,
κ. γ. συνήμη: Emperius. — 1312. τούτους Emperius et Seidler., τούτοις δ'
Hartung. — φίλοις *A*, corr. Bekker. — 1314. σουμεν *A*, corr. Hermann. —
τουτοιστ' *A*, corr. Hermann. — 1315. σήσεσθαι *A*, θήσεσθαι Seidler. —
1316. εχοῖσθα *A*, ἔχεισθα Bekker., ἔχεσθα Bergk. — καὶ δὴ] κ. τοι Seid-
ler. — 1317. κειμι *A*, corr. Bekker. — 1318. παιδα φιλεῖν *A*, corr. Bekker.
coll. v. 1345. — Post h. v. repetuntur 1107—8. — 1319. σοι Passow. —
1320. παιανέοισι *A*, corr. Bekker. — 1321. τῶνδεπακουσον *A*, corr. Bekker.
— 1322. γίνεταί *A*.

- Κυπρογένη, παῦσόν με πόνων, σκέδασον δὲ μερίμνας
 θυμοβόρους, στρέψον δ' ἀδθις ἐς' εὐφροσύνας,
 μερμήρας δ' ἀπόκαυε κακάς, δὸς δ' εὐφρονη θυμῷ
 μέτρ' ἤβης τελέσαντ' ἔργματα σωφροσύνης. 1325
- Ἦ παῖ, ἕως ἂν ἔχης λείαν γένων, οὐποτε σάινων
 παύσομαι, οὐδ' εἴ μοι μόριμόν ἐστι θανεῖν.
 σοί τε διδοῦν ἔτι καλόν, ἐμοί τ' οὐκ αἰσχρὸν ἐρῶντι
 αἰτεῖν. ἀλλὰ γόνεων λίσσομαι ἡμετέρων· 1330
 αἰδέο μ', ὦ παῖ . . . διδοὺς χάριν, εἴ ποτε καὶ σὺ
 ἔξεις Κυπρογενοῦς δῶρον ἰσαστεφάνου
 χρητίζων καὶ ἐπ' ἄλλον ἐλεύσασαι· ἀλλὰ σε δαίμων
 δοίτη τῶν αὐτῶν ἀντιτοχεῖν ἐπέων.
- Ἦ Ολβιος, ὅστις ἐρῶν γυμνάζεται, οἴκαδε δ' ἐλθῶν 1335
 εὔδει σὺν καλῷ παιδί πανημέριος.
- Οὐκέτ' ἐρῶ παιδός, χαλεπὰς δ' ἀπελάκτιο' ἀνίας,
 μόχθους τ' ἀργαλέους ἄσμενος ἐξέφυγον,
 ἐκλέλωμαι δ' πόθου πρὸς ἑβαστεφάνου Κυθρείης·
 σοὶ δ', ὦ παῖ, χάρις ἔστ' οὐδεμία πρὸς ἐμοῦ. 1340
- Αἰαί, παιδὸς ἐρῶ ἀπαλόχροος, ὅς με φίλοισιν
 πᾶσι μάλ' ἐκφαίνει, κοῦκ ἐθέλοντος ἐμοῦ.
 τλήσομαι οὐ κρύψας ἀεκούσια πολλὰ βίαια·
 οὐ γὰρ ὅπ' αἰκελίῳ παιδί δαμῆεις ἐφάνην.

1323. Κυπρογενές Bekker., Κυπρογόνη Passow. — 1325. εὐφρόσων *A*, corr. Bekker. — 1326. τελέσαι τ' ἔργματ' εὐφροσύνης Hermann., τελέσαι κῆργ' ἄπο δυσφροσύνας Heimsæth. — 1327. ἀνέχης *A* sec. Schneidew., sed ἂν ἔχης sec. Bekker. et Mey. — λῖαν *A*, corr. Bekker. — σ' αἰνῶν vel σ' αἰτῶν Orelli coll. 1330. — 1328. οὐδαιμοὶ *A*, corr. Bekker. — Cum hoc disticho sequentia coniunxit Hartung. — 1329. διδόντ' *A*, διδοῦν' vel διδοῦν Hermann., διδοῦν καλόν ἐστὶν Bergk. — Ceterum cf. v. 17. — 1330. ἀλλαγονεων *A*, corr. Bekker. — ἀλλὰ γόνων λίσσομαι ἠδὲ χειρῶν Ahrens. — 1331. Ut lac. explerent, vulgo inseruerunt καλῆ; ἐμοί δὲ δίδου χ. Passow. coll. 1303; καὶ τε δίδου χ. vel ὦ παῖ, παῖ, καὶ δὸς χ. Heimsæth.; Bergkio plura videtur excidisse. — 1332. ἐξῆς Heimsæth., χρυσῆς Hartung. — κυπρογένους *A*, corr. Bekker. — 1333—4 prægressis adiungunt Welcker. Bergk. et Hartung. — 1333. καὶ] τιν' Heimsæth. — επαλλων *A*, corr. Bekker. — ἀλλὰ] αὐτε Heimsæth. — 1334. ἐπέων] χαρίτων Heimsæth. — 1335. δ' om. *A*, add. Bekker. — 1336. εὔδειν *A*, εὔδει Bekker. — 1339. προεβαστεφανου *A*, corr. Bekker. — 1341. αἰαί *A*, corr. Bekker. — φίλοισι *A*, corr. Bekker. — 1342. κ' οὐκ *A*, corr. Bekker. — 1343. ἀεκουσι *A*, ἀεκούσια Welcker. et Boissonade. — 1344. επαικελίω *A*, ἀεικελίῳ Renner., ego ὅπ' αἰκελίῳ; nam Homer. dicit: δαμῆναί τινα vel δ. ὑπό τινα.

- Παιδοφιλεῖν δέ τι τερπνόν, ἐπεὶ ποτε καὶ Γανυμήδους 1345
 ἤρατο καὶ Κρονίδης, ἀθανάτων βασιλεύς,
 ἀρπάξας δ' ἐς Ὀλομπον ἀνήγαγε καὶ μιν ἔθηκεν
 δαίμονα παιδείης ἄνθος ἔχοντ' ἑρατόν.
 οὕτω μὴ θάομαζε, Σιμωνίδη, οὐνεκα κἀγὼ
 ἐξεφάνην καλοῦ παιδὸς ἔρωτι δαμείς. 1350
- Ἦ παῖ, μὴ κώμαζε, γέροντι δὲ πείθεο ἀνδρὶ·
 οὐ τοι κωμάζειν σύμφορον ἀνδρὶ νέφ.
- Πικρὸς καὶ γλοκὸς ἐστί καὶ ἀρπαλέος καὶ ἀπηγής,
 ὄφρα τέλειος ἔη, Κύρνε, νέοισιν ἔρωσ.
 ἦν μὲν γὰρ τελέσῃ, γλοκὸν γίγνεται· ἦν δὲ διώκων 1355
 μὴ τελέσῃ, πάντων τοῦτ' ἀνιηρότατον.
- Αἰεὶ παιδοφίλῃσιν ἐπὶ ζυγὸν ἀδχένι κεῖται
 δύσλοφον, ἀργαλέον μνήμα φιληδονίης·
 χρῆ γάρ τοι περὶ παῖδα πονούμενον εἰς φιλόττητα
 ὡσπερ κληματίνῃ χεῖρα πορὶ προσάγειν. 1360
- Ναῦς πέτρῃ προσέκυρσας ἐμῆς φιλόττητος ἀμαρτῶν,
 ὦ παῖ, καὶ σαπροῦ πείσματος ἀντελάβου.
 οὐδὲ νο σοῦγ' ἀπέων δηλώσομαι· οὐδὲ με πείσει
 οὐδείς ἀνθρώπων, ὥστε με μὴ σε φιλεῖν.
- Ἦ παίδων κάλλιστε καὶ ἡμεροέστατε πάντων, 1365
 στήθ' αὐτοῦ καὶ μου παῦρ' ἐπάκουσον ἔπη.
- Παιδὸς τοι χάρις ἐστί, γυναικὶ δὲ πιστὸς ἐταῖρος
 οὐδείς, ἀλλ' αἰεὶ τὸν παρεόντα φιλεῖ.

1345. δ' ετι et επει ποτε A, corr. Bekker. — 1346. ἤρατο παῖς Κρ., sed postea ἤράσατο Κρ. Heimsæth. — 1347. ἔθηκε A, corr. Bekker. — 1349 cf. 191. — 1350. ἐξεδάμην A, ἐξεμάνην Orelli., ἐξεδάην Saupp., ἐξεφάνην Baiter. Ahrens. Bergk. — 1351. φωτί Hermann., δ', i. e. δῆ, ἀνδρὶ Ahrens., δέ μοι πιθεῦ ἀνδρὶ Bergk. — 1352. νεω A, corr. Bekker — 1353 cf. 301. 210. 273. — 1354. τελεος ἐτή A, corr. Bekker. — 1355. τελέσῃ Bergk. — γίνεταί A. — 1357. παιδοφιλησίην A, corr. Bekker. — 1358. δυσμορον A, δύσλοφον Ahrens. coll. 1024. — ἀργαλέης Bergk. — φιλοξενίης A, φιλημοσύνης vel μνήματα δουλοσύνης Bergk., μνήμ' ἀλιτοξενίης Emperius, μν. φιλοφροσύνης Hartung., φιλοζυγίης Heimsæth., ego scripsi μν. φιληδονίης. — 1359—60 cum prægressis coniunxi. — 1360. κληματινῷ A, corr. Bekker. — 1361. πετρῇ A, corr. Bekker. — 1362. ἀνελάβου A sec. Mey, corr. Bekker. — 1363. οὐδ' αμα A, οὐδαμὰ Bekker., ego οὐδὲ νο. — σω δ' A, σ' οὐδ' Boissonad., ego σοῦγ'. — ἀέκων Orelli. — δηλώσομαι A, ego scripsi δηλώσομαι, i. e. apparebit me tibi non deesse. — οὐδαμὰ δ' οὐδ' ἀπέων σοο λήσομαι Hermann. — Ceterum cf. 413—4. — 1365 cf. 1117. — 1367 cf. 1267.

- Παιδὸς ἔρωσ καλὸς μὲν ἔχειν, καλὸς δ' ἀποθέσθαι·
πολλὸν δ' ἐδρέσθαι βῆτερον ἢ τελέσαι. 1370
μυρία δ' ἐξ αὐτοῦ κρέματα κακά, μυρία δ' ἐσθλά·
ἀλλ' εὐνοί' αὐτῶ καὶ τις ἔνεστι χάρις.
- Οὐδαμὰ πω κατέμεινας ἐμὴν χάριν, ἀλλ' ἐπὶ πάσαν
αἰεὶ σπουδαίως ἔρχεται ἀγγελίην.
- *Ὀλβιος, ὅστις παιδὸς ἐρῶν οὐκ οἶδε θάλασσαν, 1375
οὐδέ οἱ ἐν πόντῳ νῆξ ἐπιῶσα μέλει.
- Καλὸς ἐὼν κακότητι φρενῶν δειλοῖσιν ἄμειλις
ἀνδράσι καὶ διὰ τοῦτ' αἰσχρὸν ὄνειδος ἔχεις,
ὦ παῖ· ἐγὼ δ' ἀέκων τῆς σῆς φιλότῃτος ἀμαρτῶν
ἀνήμην ἐρῶν, οἶά τ' ἐλεύθερος ὢν. 1380
- *Ἀνθρωποὶ σ' ἐδόκουν χρυσῆς παρὰ δῶρον ἔχοντα
ἔλθειν Κυπρογενεὺς.
- Κυπρογενεὺς δῶρον ἰοστεφάνου
γίνεται ἀνθρώποισιν ἔχειν χαλεπώτατον ἄχθος,
ἣν μὴ Κυπρογενῆς δῶ λύσιν ἐκ χαλεπῶν. 1385
- Κυπρογενεὺς Κυθήρεια δολοπλόκε, σοὶ τι περισσόον
Ζεὺς τόδε τιμήσας δῶρον ἔδωκεν ἔχειν.
δαμνᾶς δ' ἀνθρώπων ποικιλᾶς φρένας, οὐδέ τις ἐστιν
οὕτως ἴφθιμος καὶ σοφός, ὥστε φυγεῖν.

1369. χαλεπὸς μὲν . . . χαλεπὸς δὲ Bergk. — 1370. πολλήν *A*, πολλὸν Bergk. — δευρέσθαι βῆτερον *A*, corr. Bekker. — 1372. ἐν τοι ταυτη *A*, ego scripsi εὐνοί' αὐτῶ. — ἐν τοι ταύτη Bekker., ἐν τῇδ' ἄτη vel ἀδάτη vel διοῆ ταύτη Bergk., λύπη Ahrens., ταύτη Emperius, παύλη Orelli., ἐν τοι γ' ἄτη Nauck., τοι ἀάτη Hecker., ἀλλὰ ταλαντεῖη van der Mey. — 1373. ὑπο *A*, ego ἐπὶ. — 1374. σπουδαίην *A*, ego σπουδαίως; καὶ μὴ σπουδαίην Heimsæth. — 1374. ἔρχεται *A* sec. Mey, ἔρχεται sec. Bekker., οἴχεται Bergk. — 1375. ὀλβιός ἐστιν ὁ παιδὸς ἐρῶν· οὐκ οἶδμα θαλάσσης οὐδέ Heimsæth. — 1376. ποντῶ *A*, corr. Bekker. — 1377. φῖμον *A* sec. Bekker. φίλον sec. Mey, φίλων Bekker., φρενῶν Haupt., Φίλων Bergk., κακότητι φίλων Nauck. — 1381. ἀνθρώποις ἐδόκουν *A*, corr. Bekker. — 1382—3 *A*coniunctim ἐλθεῖν κυπρογενεὺς δῶρον ἰοστεφάνου. Disiunxit Bekker. repetito Κυπρογενεὺς. — Hartung. delevit κ. δ. ἰοστεφάνου et novum distichon a v. 1384 incepit. — Heimsæth. locum ita constituit: ἐλθεῖν Κυπρογενεὺς· τῆσδε δὲ τοι ζυγὸν ἄρ γίνεται. — 1384. γίνεται *A*. — ὀχεῖν Heimsæth. — 1385. ἀν *A*, ἀν Bekker., ἦν Schneidewin. — δῶ *A*, corr. Bekker. — εἰ μὴ ἀδτῆ δαίμων δῶ κτλ. Heimsæth. — 1386. κυπρόγενες κῦθηρα *A*, corr. Bekker. — Κυπρογένεια Κῦθηρα Passow. coll. Jacobs. Anthol. Pal. 606. — 1388. δαμνας *A*, corr. Bekker.; δαμνᾶν Hecker. — δ' del. Hartung. — οὐδέτις *A*, corr. Bekker.

Index lacunarum, quae sunt in K.

34. om. ὄναμις. — 36. νόρν. — 37. ταῦτα μαθῶν ἀγαθοῖσιν ὁμίλες
καί. — 39. Κόρνς, κύσι πόλις ἦδε. — 41. ἄστοι μὲν γὰρ ἔθ' οἷδε σαόφρονες.
— 43. οὐδεμίαν πω, Κόρν'. — 45. δῆμόν τε φθειρώσι. — 47. ἔλπεο μῆ. —
49. εὐτ' ἄν. — 51. ἐκ τῶν. — 106. πολιῆς. — 108. ἀντιλάβοις. — 110. ἐκ-
κέχεται φιλότης. — 112. καὶ χάριν ἐξοπίσω. — 114. λιμένα. — 116. παυ-
ρότεροι. — 118. πλέονος. — 120. σοφῶ. — 173. ἀνδρ' et πάντων δάμνησι.
— 177. καὶ γὰρ ἀνὴρ πενίχ δεδμημένος. — 179. χρῆ γὰρ ὁμῶς ἐπι. —
181. τεθνάμεναι φίλις. — 183. κριοὺς μὲν καί. — 185. βήσασθαι. — 237. σοὶ
μὲν ἐγὼ. — 240. στόμασιν. — 242. ἐρατοὶ καλὰ τε καὶ λιγέα. — 244. εἰς
Ἄϊδαο δόμοις. — 246. ἔχων ὄνομα. — 248. ἐπ' ἀπρόγτετον. — 250. ἴσαστε-
φάνων. — 252. ἠέλιος. — 254. πατᾶς. — 309. ἐν μὲν συσσίτοισιν ἀνὴρ. —
311. εἰς δὲ φέροι τὰ γελοῖα. θύρηφι δὲ. — 313. ἐν μὲν μαινομένοις μάλα.
— 315. πολλοὶ τοι. — 380. πειθομένων. — 382. ἀθανάτοισιν ἄδοι. —
384. θυμὸν θυμὸς πενίχ. — 386. ἐς ἀμπλακίην. — 388. πολλὰ φέρειν. —
390. ἔριδας. — 394. κατέχῃ. — 451. τοῦ χροῖτης καθόπερθε μέλας. —
453. ἀνδρῶν, εἰ γνώμης ἔλαχες μέρος. — 455. πολλοῖς ἂν ζηλωτῶς. —
457. οὗτοι σύμφρονός ἐστι. — 459. οὐδ' ἄγκυραι ἔχουσι. — 461. μῆ ποτ'
ἐπ'. — 463. εὐμαρέως τοι. — 526. φέρειν. — 528. ποιισσομένης. — 530. οὐ-
δὲν ἔνι. — 532. ἰμερόεσσιν ὄπα. — 534. ὀχέων. — 599. οὐ μ' ἔλαθες. —
601. ἔρρε, θεοῖσιν ἔ. — 603. τοιάδε καὶ Μάγνητας. — 605. πολλῶ τοι
πλέονας. — 607. ἀρχῆ ἐπι. — 609. γίνεται. — 678. ἐς τὸ μέσον. — 680. κῆμα
πίχ. — 682. σοφὸς ἦ. — 743. καί. — 747. τίς δῆ. — 749. ὀππότ'. —
751. δβρίζῃ. — 753. ταῦτα μα. — 755. αἰεὶ. — 817. ὀπαλόξαι. — 818 to-
tus omittitur. — 820. συναμφοτέρους μοῖρα λάβοι θανάτου. — 822. ἡ τελέ-
θει. — 824. ὄρκια συνθέμενος. — 825. πῶς. — 826. ἐξ ἀγορῆς. — 828. οὐς
στεφάνους. — 829. Σκύθα et κόμη. — 830. μενον. — 832. ὠν in ἀμφο-
τέρων. — Præterea omittuntur 1098. ὄν προφυγῶν. — 1100. γνώσῃ ἐπι-
φροσύνην. — 1106. ν ἔσῃ.

Excursus ad vv. 891 sq.

Vv. 891 sq., quibus poeta Eretriensis, ut videtur, campum Lelantum amissum queritur, Hertzberg (cf. Prutz, litt. histor. Taschenbuch 1845, p. 353) et Duncker ad illud bellum referunt, quo Athenienses Clisthene duce Thebanis devictis in Eubœam traiecerunt et Chalcidensibus, qui cum Thebanis et Peloponnesiis contra Athenienses societatem fecerant, superatis campum Lelantum eripuerunt, rati illi quidem viri docti Cypselidas Corinthios esse, quos poeta exsecratur, quod, cum Lacedæmonios deseruissent, cum alios tum Demaratum eo adduxerint, ut domum abiret cogereque Cleomenem redire cf. Herod. V, 74 sq.

At cum in hac interpretatione satis magnis opus sit ambagibus, quibus ad Cypselidas veniamus, cumque ne v. 893 quidem satis quadrare videatur, sine dubio præstat altera, quae exstat, interpretatio C. Fr. Hermannii (Opusc. 187 sq.), Vischeri (Götting. Anzeige 1864, Nr. 35), Bergkii Hartungiique ad h. l.: qui quidem viri docti res, quae vv. 891 sq. memorantur, ad bellum Chalcidensium et Eretriensium referunt, de quo v. Duncker, hist. Antiqu. III. Quo de bello haec fere traduntur.

Antiquis temporibus in Eubœa Eretrienses et Chalcidenses, qui re navali, id quod multae ab eis deductae coloniae docent, maxime florebant, acerrima inter se bella gesserunt cf. Thuc. 1, 15. Quae bella quo anno initium ceperint, non constat. Eorum causa fuit fertilis, qui inter eos situs erat, campus, nomine Lelantus, quem et Eretrienses et Chalcidenses suum dixerunt et occupaverunt cf. Strab. 10, 1, p. 447. 448. Neque vero hae duae civitates unae id bellum gesserunt, sed omnes Græciae civitates in duas partes abierunt, alterae Eretriensibus, Chalcidensibus alterae auxiliantes cf. Thuc. l. l. Uti memoriae proditum est a Milesiis Ere-

trienses, Chalcidenses a Samiis adiutos esse cf. Herod. V, 99; præterea Chalcidenses a Thessalis cf. Plut. amat. 17 et a Chalcidensibus, qui in Thracia habitant cf. Aristoteles ap. Plut. l. l. Ex eodem loco discimus Chalcidenses peditatu, equitatu Eretrienses plus valuisse; unde coll. Herod. V, 77 colligi licet Eretrienses antiquitus campum Lelantum possedisse. Sed quomodo bellum gestum sit, non traditur: unam rem narrat Plut. l. l, ubi προήκεν ἐπίκουρος Χαλκιδεῦσι τοῦ Θεσσαλικοῦ πολέμου πρὸς Ἐρετριεῖς ἀκμάζοντος legendum est τῶν Θεσσαλῶν, τοῦ πολέμου κτλ. et pro παρεκάλουν δὴ τὸν Κλέομαχον, ἄνδρα λαμπρὸν ὄντα τὴν φυγὴν οἱ σύμμαχοι πρῶτον ἐμβάλλειν εἰς τοὺς ἵππεάς coniciio φυγὴν καὶ συμμάχων πρῶτον, ἐμβάλλειν κτλ. Illud constat Chalcidenses victores ex prælio discessisse; nam hi usque ad Clisthenis expeditionem campum Lelantum obtinuerunt cf. Herod. V, 77. VI, 100. Qua victoria Eretriensium nobiles, penes quos summum imperium fuerat et campus Lelantus, in fugam coniecti sunt, plebs, quæ fortasse cum hostibus res communicaverat, domina facta est cf. vv. 891 sq. et versus, qui a Plutarcho l. l. afferuntur. Plurimum vero ad Chalcidensium victoriam Cypselidarum auxilium contulisse ex eisdem vv. 891 sq. existimari licet.

At Κοφελίδαὶ utrum Κόφελος ipse suique an Περιανδρος suique fuerint, viri docti ambigunt: hoc enim Vischero, Bergkio illud placuit. Ego pro certo affirmare ausim Periandrum fuisse. Nam vv. 891 sq. quin finis exitusque belli significetur, non dubium videtur. Atqui Herodotus VI, 127, ubi de Clisthene, Sicyoniorum tyranno, verba facit, in numero principum et adolescentium, qui ut eius filiam peterent convenerant, Lysaniain quendam Eretriensem memorat, verbis Ἐρετρίης ἀνθεοσύνης τοῦτον τὸν χρόνον additis, quæ testantur illa ætate Eretrienses nondum bello devictos fuisse. Ergo, cum Clisthenes c. annum 590 floruerit, post hoc tempus i. e. sexto demum a. Chr. sæculo illud bellum confectum esse necesse est: unde sequitur non ipsum Cypselum, sed Periandrum, eius filium, qui a 628 ad 580 c. regnavit, his versibus significari.

Neque huic coniecturae id obstat, quod Periander Chalcidensibus auxilium tulisse non traditur. Nam id casui alicui tribuendum videtur. Suidas quidem ex antiquis scriptoribus adnotat

Periandrum fortissimum ac bellicosissimum tyrannum fuisse, qui duobus maribus potestatem suam auxisset et stabilivisset cf. Suid. s. v. Περὶανδρος et Κόφελος. Quodsi recte Periandrum bello quoque Chalcidensium et Eretriensium interfuisse existimabimus, non hærebimus, ab utra parte steterit, quippe qui sciamus Corinthios et Chalcidenses antiquitus inter se coniunctos fuisse. Nam Corinthii cum Chalcidensibus in Siciliam colonias deducunt cf. Thuc. VI, 3 et in Chalcidice, quae terra a Chalcidensibus nomen repetit, Corinthii Potidæam condunt cf. Thuc. VI, 4. Accedit, quod Corinthios etiam cum Samiis, amicis Chalcidensium, coniunctos legimus cf. Thuc. I, 13. Quid quod ipsum illud, quod Thucydides tradit, Corinthios Samiis Ameinoclem misisse, qui eis triremes faceret quattuor, ad ipsum bellum Eretriensium et Chalcidensium societatemque, quae tum Corinthios inter et Samios fuit, referimus? Qua coniectura probata, cum illud trecentis annis ante finem belli Peloponnesiaci factum sit, initium belli Eubœensis in anno fere 700 ponere licet.

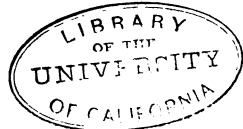
Sed utut hoc est, certe nobis constare videtur Periandri auxilio illud bellum, quod per multos annos inter Chalcidenses et Eretrienses gestum erat, Chalcidensibus bene evenisse itaque v. 894. Certe simultates, quas inter Samios et Periandrum intercessisse Herodotus III, 48 sq. tradit, non obstant, cum res ipsa doceat eas post finem belli Eubœensis et sub ipsam mortem Periandri exortas esse. Quae cum ita sint, bellum Eubœense inter annos 590—580 finitum est. —

Sed hæc hæctenus; non enim alienum ab hoc loco videtur paucis docere, quid de auctoribus eorum versuum, quos a Theognide abiudica imus, sentiamus: quorum editores alios aliis poetis tribuerunt, veluti Soloni: vv. 161—8. 197—208. 373—92. 499—503. 605—6. 693—4. 731—2. 743—52. 877—8. 933—4. 945—8. 949—54. 1155—6. 1255—6; Mimnermo: 271—8. 527—8. 567—70. 939—42. 973—83. 983—8. 1007—12. 1013—6. 1023—4. 1055—8. 1063—8. 1069—70. 1129—32; Eueno: 467—96. 667—82. 1345—50; Cleobulo (vel Cleobulinae): 257—60. 261—66. 861—4; Phocylidi: 115—6. 401—6; Thaletae: 503—8. 1211—6; Callino: 603—4. 825—30; Tyrtæo: 865—8. 879—85. 997 sq. 1087 sq.; Chiloni: 879—85. 1087—90;

Archilocho: 533—4; Polymnesto Colopthonio: 993—6; Clo-nae: 1209—10; Xenophani: 757 sq.; Simonidi: 773 sq.

Quae coniecturae quam sint pleræque incertae, ex ipsa dis-sensione virorum doctorum videri licet, ut 879—85 ab Hertzberg. et Bergk. Tyrtæo, ab Hartung. Chiloni, 1087 sq. ab Hertzberg. Tyrtæo, ab Hartung. Chiloni vindicantur. Neque id mirum in tanta præsertim litterarum Græcarum ignoracione in tantaque rerum, quae insunt, communitate, quam plerique versus prae se ferunt. Alii sane distinctiore colore et tenore insigniti sunt, veluti qui iustitiam, hilaritatem iuventutis amoremque canunt. Sed num licet ob ipsam hanc causam eos Soloni et Mimnermo tribuere? Quasi vero nemo alius poetarum has res celebrare potuerit! Neque expeditior res videtur, si versus certis quibusdam hominum nominibus inscripti sunt. Quot enim ac quam diversorum tempo-rum homines illis nominibus designari possunt!

Quae cum ita sint, optimum videtur hos versus coniecturis non temptari, nisi eis rebus insignes sunt, quibus certo aut probabilissime alicui poetae assignare possimus: id quod in paucos cadit. Nam cum v. 472 identidem Eueno tribuatur (cf. Aristot. *Metaphys.* 4, 5. *Eth. Eud.* 2, 7. *Plut.* non posse suav. vivi sec. *Epic. c.* 21), non sine causa conici potest totum carmen ab illo poeta factum esse. Neque id a veri similitudine abhorret, cum hoc carmine Simonides quidam appelletur, vv. quoque 667—8 et 1345—50, ubi idem Simonides legitur, eidem Eueno tribuendos esse. Etiam 825—30 probabiliter Callino, 945—8 Soloni vindicantur. Alios versus certis quibusdam poetis adscribere vereor; nam etsi patet vv. 757—68. 769—72. 773—82, ut exemplo utar, quos Hertzberg Simonidi tribuit, a Megarensi bellis Persicis factos esse, non tamen poetae nomen ad nostram ætatem peruenisse videtur. Similiter res se habet in vv. 891 sq., quos quin poeta Eretriensis fecerit, non dubium est.

INDEX.

- ἄ 351. 649. 1013.
 ἀβλαβέως 1154.
 ἀβρὰ παθεῖν 474. 722.
 ἀγαθὸς ἀνὴρ 148. 438. 615. 930.
 972. 1037. — ἄνθρωπος 166. —
 πατήρ 436. — ἡνίοχος 1251. —
 γυνή 1225. — de pecude 184. —
 τέλος 136. — βουλή 163. — οἶνος
 212. 509. — βίος 303. — γνώμη
 408. — χρῆμα 464. — συντοχίη
 590. — γλώσσα 714. — οἰνόπεδον
 892. — νοῦς 1183. — εὐφροσύνη
 1284. — ταῦτα 405. — Politico
 sensu: *nobilis*: — ἀνὴρ 43. 57.
 173. 188. 190. 289. 319. 398. 410.
 525. 635. 658. 1162, et substantive
 28. 32. 37. 111. 315. 614. 668.
 679. 681. 792. 797. 893. 1026.
 1109. 1110. 1111. 1165. 1167.
 ἀγαθόν, τό, 162. 342. 577. 662.
 957. 982. 1028. 1052. 1054. 1192.
 — plur. 60. 82. 112. 172. 320.
 357. 397. 443. 572. 593. 657. 836.
 1000. 1114. 1218. 1264.
 Ἀγαμέμνων 11.
 ἄγαν' μῆδεν — 219. 335. 401. 657.
 ἄγγελίη, ἡ, ἡμερίδι 574. — πᾶσα 1374.
 ἄγγελος, ὁ, 573. — ἄφθογγος 549.
 — Μουσῶν 769. — de ave 1198.
 ἄγε cf. ἀλλά.
 ἀγέννητος 491.
 ἀγῆνωρ θυμός 1301.
 ἄγκυραι, αἰ, 459.
 ἀγκών, ὁ, 265.
 ἀγλαδὸς ἡβη 985. — ἄνθος ἡβης
 1008. — ἄστρ 735. — δῶρα Μουσῶν
 250. — μηρία 1145.
 ἀγνωμοσύνη, ἡ, 896.
 ἀγνώμων στέφανος 1260.
 ἀγορή, ἡ, 268. 826.
 ἀγορᾶσθαι ἔπος 159.
 ἀγορεύειν πολλά 625.
 ἀγροὶ εὐανθεῖς 1200.
 ἀγρῦπνέοντα 471.
 ἀγχιθυροὶ γείτονες 302.
 ἀγχιτροφός ἰκτινος 1261.
 ἄγω intrans. 1054. — c. accus. 84.
 — c. acc. et ἐπί 86. — c. acc. et
 πρός 842. medium γυναῖκα. 194.
 ἀδαῆ παιδα 1310.
 ἀδεῆς κώτιλος 296.
 ἀδικέω' ἀδικεῖ με 1283.
 ἄδικος πατήρ 737. — ἀνὴρ 749.
 948. 1147. — παῖς 1282. — ἔργματα
 29. 380. 744. — ἀδικῶς 146. 199.
 — substantive: 900. 45.
 ἄδυτον πῖον 808.
 ἄδω' ἄσσονται καλά 243. cf. ἀεῖδω.
 ἀεθλίη ἵππος de femina 257.
 ἀεθλον, τό, 1003 cf. ἄθλον.
 ἀεῖδω φωνῆ λίγα 939. — ὄπ' ἀδλη-
 τήρος 533. 825. — μετ' ἀδλ. 1065.
 — ὕμνον 993. — fut. ἀείσω σε 4
 et ἀείσομαι 943. — aorist. ἀείσατε
 ἔπος 16 cf. ἄδω.
 ἀεικῆς θάνατος 811.
 ἀείρω' ἀειράμενος νεῖκος 90. — περὶς
 238 cf. αἶρω.
 ἀεκούσιος 1343.
 ἀέκων 1379. 371. 467. 471.
 ἀέξων ἄλγος 1031. — ἀεζομένη ἄνθεσι,
 1276.
 ἀεργός c. gen. 1177.
 ἄζομαι c. accus. 280. 738. 748. 1140.
 ἀηδών 939.
 ἀθάνατοι θεοὶ 330. 556. 653. 759.
 834. 944. 1140. 1148. 1280. —
 στόματα 18. — substantive: 618.
 7. 286. 400. 444. 743. 750. 1120.
 1346. 382. 803. 144. 687. 748.
 1170. 1196.
 ἀθετήρης 733.
 ἀθλον, τό 994. — ἐπιόνιον 971. cf.
 ἄεθλον.
 ἄθλος, ὁ, 1014.
 αἰαῖ 1341.
 Αἴας 1238.
 Αἰγείδης Θησεύς 1233.

- Ἄϊδαο· εἰς — 906. — δόμους 244.
 — πόδας 427.
 αἰδέομαι c. acc. 399. 1179. 1331.
 — c. partic. 482.
 Ἄϊδεω 703. 1124. — δῶμα 1014. —
 εἰς — 726. 802.
 Ἄϊδος δόμον εἴσω 917.
 αἰδῖρες 683.
 αἰέν, semper ante vocalem, 246. 365.
 631. 790. 1084. 1149.
 αἰδῶς, ἡ, 86. 291. 635. 647. 1067.
 253. 410. 938. 1266.
 αἰεῖ 3. 32. 114. 198. 298. etc.
 αἰθῆρ, ὁ, 757. 997.
 αἰθόμενα ἱερά 545.
 Αἰθῶν 1209.
 αἰκέλιος παῖς 1344.
 αἶμα 950. — μέλαν 349.
 αἰμόλιτοι λόγοι 704.
 αἰνέω c. acc. 169. 873. — αἰνήσω
 756. 1080. — ἤνησα 611. 969.
 αἰνίσσομαι· ἤνιχθῶ 681.
 αἰγῶν δорάς 55.
 Αἰολίδης Σίσυφος 702.
 αἰρέω c. acc. 294. — εἶλον 200.
 329. 470. — medium 971.
 αἶρω· ἤρατο οἶνον 501 (rotare).
 αἶσα, ἡ, 345. 907.
 αἶσχα, τά, 388.
 αἰσχρὸν χρῆμα 86. — κέρδος 466.
 608. — ὄνειδος 546. 1378. — ἐργ-
 ματα 29. — ἔπη 481. — πρήγματα
 651. — ἔργα 1177. — cum infinit.
 627. 889. 1329.
 αἰσχῶνη, ἡ, 1272.
 αἰτέω 1162. 1330. — cum acc. et
 πρὸς 556.
 αἰτίος c. dat. pers. 834. — c. gen.
 rei 133. — οὐδέν τοι 407.
 αἰχμητῆς ἀνὴρ 868.
 αἰψα 985. 1001. — μάλα 663.
 Ἄκαδημε 993.
 ἄκαιρος· ἐς ἄκαιρα πονεῖν 919.
 ἄκατος, ὁ, 458.
 ἀκμῆς ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται 557.
 ἀκοιτις, ἡ, 187.
 ἀκούω c. acc. 551. 1198. — c. gen.
 975. 1235.
 ἀκρη, ἡ, 620.
 ἀκρόπολις, ἡ, Ἰλίου 1232. — 233
 sensu translato.
 ἄκρος· κεφαλῆ 447. — πόλιν
 773. — ἀκροτάτης κεφαλῆς 1012.
 — ἄκρον ἰδεῖν 594.
 ἀλαπάζω· ἀπάπαξα c. acc. 951.
 ἄλγος, τό, 1031. 1189. — χαλεπά
 555. — κακὰ 1295.
 ἀλεκτροῶν, ὁ, 864.
 ἀλέομαι c. acc. 575. — ἀλευόμενος
 750. — ἀλευάμενος 400.
 ἀληθεῖη, ἡ, 1227.
 ἀληθοσόννη, ἡ, 1226.
 ἄλιοι μοχοί 1128.
 ἀλίσκομαι· ἄλωσομένη πόλις 236.
 ἀλιταίνω· ἤλιτες c. acc. 1170. 144.
 ἀλιτρὸς ἀνὴρ 377. — ὄρκος 745. —
 substant. 731.
 Ἄλκάθοος Πέλοπος παῖς 774.
 ἀλκί 949.
 ἀλλά post particulas negativas: 32.
 44. 55. 63. 67. 71. 89 etc. — sine
 negatione præcedente: 97. 203. 225.
 257. 316 etc. — cum imperativo:
 341. 1237. 1303. 483. 551. 781.
 1330. 1143. — cum coniunctivo
 cohort. 1055.
 ἀλλ' ἄγε πειρηθῶ 505. — ἀλλ' ἄγε
 δὴ κείρε 829.
 ἀλλάσσω· ἀλλάξει c. acc. 21.
 ἀλλήλων 494. 326. 595. 1246. 59.
 1113.
 ἀλλοδαποὶ ξένοι 1254.
 ἄλλοθεν 518.
 ἀλλοίος χρῶα 217. 1073.
 ἄλλος 58. 87. 94. 193. 207. 232.
 262 etc. — τὰ μὲν ἄλλα 271. 841.
 — οἱ ἄλλοι 700. 812. — ἄλλ' ἄλλω
 κακόν 167. — ἄλλος τις 706. 796.
 877. οὐδὲν ἄλλο 788. 1066. —
 ἄλλοτε ἄλλος 157. 232. 318. 992.
 — duplicatur 558. 1257. — alterum
 cum δέ coniunctum 991, alterum
 c. μὲν 158.
 ἀλλοτρίη πενίη 267. — ἄρουρα 582.
 — κῆδος 656. — κτέανα 1149.
 ἄλλως 1202.
 ἄλοχος κουριδίη 1126.
 ἄλς πολιτή 10. 106.
 ἄλσος, τό, σκιερὸν 1252.
 ἄμα τε — καὶ 264.
 ἄμαξα, ἡ, 371.
 ἀμαξιτός, ἡ, 599.
 ἀμαρτάνω· ἤμαρτον 407. 665. —
 ἐν 109. — c. gen. 1099. 1361. 1379.
 ἀμαρτωλή, ἡ, 1248. 327. — σμικραὶ
 1281.
 ἀμαρτωλός, ὁ, 325.
 ἀμαχώτατον θνητοῖς σοφίη 1157.
 ἀμάω c. acc. 107.
 ἀμβροσίης ὁσμῆς 9.

ἀμείνων ἀνὴρ 393. — θησαυρός 409.
 — κακόν 423. — οὐδέν 131. 895.
 — γυνάιν 670. — ἐρεῖν 796. —
 cum accus. 901. — cum infin. 765.
 931. 1161. — μοι ἄμεινον πρὸς θεῶν
 ἔσσεται 1279.
 ἀμέλητος 422.
 ἀμηχανίη, ἡ, 294. 385. 685. 1078.
 619. — χαλεπή 140. 392. — μεγάλη
 646.
 ἀμήχανος 533.
 ἀμίαντον ὕδωρ 447.
 ἄμμι 1273. — ἄμμιν 418.
 ἀμοιβή κακή 1263.
 ἄμορφον γήρας 1021.
 ἀμπελόν πεδίον 784.
 ἄμπελος, ἡ, 880.
 ἀμπλακίη, ἡ, 386. 630. 546. 810.
 204. — μεγάλη 404. 632.
 ἀμφαδίην 90.
 ἀμφὶ c. dat. c. τρίβειν 55. 465, et
 φορεῖν 828.
 ἀμφικαλύπτω· ἀμφικαλύψη c. acc.
 707.
 ἀμφιπερικτίονες, οἱ, 1058.
 ἀμφιτίθημι c. acc. rei et dat. pers.
 848.
 ἀμφοτέροι 544. 638. 674. 685. 1056.
 — ἀμφοτέρων 608. — ἀμφοτέρα 980.
 134. 592. 934. 832. 1184.
 ἄν cum optat. praes: 107. 125. 326.
 339. 668. 682. 926. 1205. — aorist:
 103. 229. 727. 875. 876. 925. 1034.
 1189. 1158. — cum indicat. imperf:
 434. 455. 907. — aorist: 436. — cum
 partic. 1035. — Ceterum cf. εὔτε,
 ἔστε, ἔως, πρην, δε, δεστις, ὄφρα etc.
 ἀνά c. accus. 247. — ἄν c. acc. 839.
 ἀναγκαίη ἐπιμίξις 297. — χρῆμα
 472.
 ἀνάγκη, ἡ, 1095. 1237. 1015. —
 κρατερή 195. 387. — ὄπ' ἀνάγκης
 419. 387.
 ἀνάγκη c. acc. 692. — cum ἐς 1347.
 ἀναιδείη, ἡ, 291. 648.
 ἀναιδής θάνατος 207.
 ἀναινομαι 710. 1294. — c. acc. 1289.
 — c. infin. 187.
 ἀναιρέω· ἀνειλόμην c. acc. 281. 1125.
 ἀνακοινῶ c. acc. rei et dat. pers. 73.
 ἀνακίη, ἡ, 891.
 ἀνάλωσις, ἡ, 903.
 ἀναμίσγεται ὕδωρ ἰλοῖ 961.
 ἀναξ, ὁ, 987. — voc. ἄνα 1. ἄναξ
 5. 773.

(ἀνάπαυμα s.) ἄμπαυμα, τό, 343.
 ἀνάσσω c. dat. 373. 803.
 (ἀνασχετός s.) ἀνσχετός ἄτη 119.
 ἀναφαίνομαι ἐκ 231.
 ἀναψύχω· ἀνεψύξας c. acc. 1273.
 ἀνδάνω 368. 287. — c. dat. 26. 34.
 — ἄδον 226. 44. 52. 382. 24. 732.
 804. 802.
 ἄνεμος, ὁ, 1163.
 ἀνέρχομαι· ἀνήλθε ἐξ 703:
 ἀνέχω 26 (de caelo sereno). — οὐς
 887. — med. c. part. 58. 1110.
 ἀνηβάω 1009.
 ἀνήκεστος ἀνίη 76.
 ἀνὴρ, g. ἀνδρός, d. ἀνδρί, ac. ἄνδρα;
 ἀνέρα 333; pl. ἄνδρες. g. ἀνδρῶν,
 d. ἀνδράσι 32. 49. 75. 150. 235.
 410. 598. 612. 627. 635. 865. 948.
 1067. 1162. 1184. 1378, et ἀνδρεοσι
 306. 897, a. ἄνδρας. — 51. 68.
 125. 130. 151. 155. 160. 170. 177.
 196. 197. 199. 235. 299. 309. 346.
 361. 386. 391. 403. 433. 435. 477.
 500. 555. 610. 629. 640. 744. 749.
 805. 835. 845. 851. 859. 895. 963.
 979. 987. 1006. 1067. 1093. 1118.
 1137. 1163. 1179. 1186. 1289. 1322.
 — εὐδυντήρ 39. — ἑταῖρος 95. —
 γέρων 457. 1351. — αἰχμητής 868.
 — τύραννος 1204. — ἀγαθός 43.
 148. 173. 290. 319. 410. 635. 658.
 930. 972. 1037. 1162. — ἀγαθός
 καὶ μέτριος 615. — ἐσθλός 186.
 234. 564. 1112. — κακός 32. 49.
 69. 101. 113. 187. 258. 262. 279.
 306. 321. 438. 526. 579. 1093.
 — δειλός 102. 612. 1378. — πάγκακος
 149. — δειλός δ' τε πολλὸν ἀμείνων
 393. — φίλος 121. 323. 1084. —
 ἐχθρός 842. 1130. — διζυροί 65.
 — πιστός 77. — κίβδηλος 117. —
 πενιχρός 181. 621. 662. — πλούσιος
 621. — νέος 241. 1352. — νέος
 ἐρατός 241. — ταχός 329. — φεύγων
 333. — ἀλιτρός 377. — ἄφρων 497.
 — ἴδριες 499. — δήιοι 552. —
 μάργος 581. — νήφων 627. —
 λάβρος 634. — ἀφραίνων 693. —
 ἄδικος 948. 1147. — ἄδικος καὶ
 ἀτάσθαλος 749. — ἄχρηστος 865.
 — θνητός 897. 1034. 1190. —
 εὐσεβής 1141. — δοτερος 1269. —
 παῖροι 75. 79. 1184. — ὀλίγοι 150.
 — πλέονες 606. — ἄλλος 352. 598.
 878. 992. — οὐτός 539. — τιοῦτος

298. — σοφός 1004. 120. — ὄβριστης 1081.
 ἄνθος, τό, ἤβης 1070. — παιδείας 1805. — εἰαρινόν 1276. — καθαρόν 452. — καλόν 994. — ἀγλαόν 1008. — ἔρατόν 1348. — τερπνόν καὶ καλόν 1018.
 ἄνθρωπος, ὁ, 101. 131. 135. 139. 141. 160. 165. 168. 172. 203. 227. 246. 273. 318. 375. 380. 402. 411. 421. 601. 617. 623. 637. 647. 652. 699. 729. 799. 801. 850. 902. 918. 933. 973. 990. 1003. 1007. 1027. 1135. 1139. 1278. 1298. 1364. 1381. 1384. 1388. — ἄνθρωπε 595. ὠνθρωπε 453. — πάγκες 23. 84. 314. 622. 1318. — κακός 154. — θνητός 271. 327. 1011. 1172. — κώτιλος 295. — οἱ νῦν 616. — χαμαιγενής 870. — δειλός 1152; — ἄλλος 1262. — ἄφρων καὶ νήπιος 1039. 1069.
 ἀνίη, ἡ, 872. — ἀνήκεστος 76. — plur. 344. — χαλεπός 1337 (i).
 ἀνιάσμαι 655. 1205. — c. part. 668 (i) et fut. ἀνιήσεται 991.
 ἀνιήρός 472. 276. — ἀνιηρότατον 124. 210. 258. 812. 1356.
 ἀνιάω c. accus. 1032.
 ἀνίστημι· ἀναστάς 505.
 ἀνοίη, ἡ, 453.
 ἀνολβότεροι 288.
 ἀντάω c. dat. 59. 1113.
 ἀντερύσασθαι c. gen. 77.
 ἀντί c. gen. 99. 183. 342. 344. 1264. — post ἄλλο 790.
 ἀντιάζω· ἀντιάω c. gen. 552. 1308.
 ἀντίθεος Νέστωρ 714.
 ἀντιλαμβάνω· ἀντιλάβοις εὐ πάλιν 108. — Med. ἀντελάβου c. gen. 1362.
 ἀντιτίθειν c. acc. 740.
 ἀντιτυφχάνω· ἀντιτύχοις c. gen. 642. 1334.
 ἀντίτυπος c. gen. 1244.
 ἀντλεῖν 673.
 ἄνουσις, ἡ, 462.
 ἀνουστός 1195.
 ἀνώω· ἀνούσας διά c. acc. 511. — 954.
 ἀνώγοι c. acc. 999.
 ἄξιος c. infin. 78.
 ἄοιδή, ἡ, 251. 791.
 ἀπαθής c. gen. 1177.
 ἀπάλαμνα 281. 481.
 ἀλαλκε· ἀπὸ κήρας — 13.
 ἀπαλόχρωσ παις 1341.
 ἀπὸ κήρας ἀμῦναι 767.
 ἄπας, semper per pluralem, 229. 1106. 1317. — 902. 923. 1121.
 ἀπατάω c. acc. 203. 254.
 ἀπάτερθεν ὄραν 1059. — c. gen. 1153.
 ἀπάται, αἱ, 67. 1285.
 ἀπὸ — ἀτιμάζω c. acc. 821.
 ἀπειθήης μῦθος 1235.
 ἄπειμι· ἀπῆς 1208. — ἀπεών 310. 1363.
 ἄπειμι· ἀπίης 566.
 ἀπειρεσίη Δήλος 8.
 ἀπείρητος 572.
 ἀπειρος c. gen. 1013.
 ἀπείρων πόντος 237.
 ἀπερύκω c. acc. et gen. 775. — et inf. 1207. — med. 494. — pass. c. gen. 1210.
 ἄπεφθος χρυσός 449. 1106.
 ἀπημωσύνη, ἡ, 758.
 ἀπήμων ἔλβος 383.
 ἀπηγή 1353. — c. dat. 301.
 ἀπιστή, ἡ, 831.
 ἀπιστοῖ δολοπλοκίαι 226. — c. dat. 601.
 ἄπληστος νόος 109.
 ἀπό c. gen. ἴσχειν 383. — φαίνεσθαι 550. — ἐξελθεῖν 610 et φθέγγεσθαι 266 ἀπὸ στόματος. — ρεῖν 447. — πίνω 959. — ζῆν 1156. — παθεῖν 957. — μαθεῖν 28. 35. — ἀπὸ γλώσσης φίλος εἶναι 63.
 ἀποδιδράσκω· ἀποδραίη 927.
 ἀποδίδωμι· ἀπέδωκας c. dat. pers. et acc. rei 1263.
 ἀποσιπῶν 89.
 ἀποινα, τά, 727. 1187.
 ἀποκλαίω c. acc. 931.
 ἀπόκρισις, ἡ, ἐσθλή 1167.
 ἀπολακτίζω· ἀπελάκτισε c. acc. 1337.
 ἀπολείπω c. acc. 521.
 ἀπόλλυμι· ἀπολείς c. acc. 36. 245. 1104. — ἀπόλωσα 603. 1103. 693, et per tmesin 664. 1271, et per so 323. — Med. 830. 1070. — ἀπολέσθαι 277. — ἀπόλωλε 677 et per tmes. 891.
 Ἀπόλλων 759. 1119.
 ἀπονισσομένης ἡβης 528.
 ἀποπαύω c. acc. 829. 1325. — Med. 2.
 ἀπόπροθεν 595.
 ἀπορρήγνυμι· ἀπορρήξας c. acc. 459. 1099.
 ἀποσεισάμενος c. acc. 348.

ἀπό — σκεδάσεις c. acc. 888.
 ἀποστρέψω ἀποστρέψας c. acc. 858.
 ἀποτίθημι ἀποθήσομαι c. acc. 517.
 — ἀποθέσθαι 1369.
 ἀποτινύμαι 362. — ἀποτινάμενος 340.
 ἀποφεύγω c. acc. 1159.
 ἀποφθίμενοι (*mortui*) 708.
 ἀπρηκτον πρήγμα 1075. — χρήματα
 462. — ἔργματα 1031.
 ἄπτομαι 451. — c. gen. 1012.
 ἀπωθέω ἀπωσαμένη c. acc. 260.
 ἄρα 968. — οὐδὲν ἄρα 700. 788. —
 ἀλλ' ἄρα 711. — ἦν ἄρα 599.
 ἀργαλέον γήρας 1132. — μνήμα
 1358. — γνώμη 832. — δουλοσύνη
 1214. — μάχθους 1338. — cum in-
 fin. 625. 846. — adv. 1091.
 ἀργός 584.
 Ἄργυρις 1212.
 ἄργυρος, ὁ, 77. 499. 719. — κίβδηλος
 119.
 ἀρειότερος 548.
 ἀρέσκω 762 cf. adn. crit.
 ἀρετή, ἡ, 30. 129. 150. 317. 336.
 465. 654. 699. 790. 867. 933. 971.
 1003. 1062. — πάσα 147. — παν-
 τοῖαι 624. — κυδίστη 904. — με-
 γάλῃ 1074. 1178.
 ἀρθμῖος c. dat. 326. 1312, semper
 c. φίλος.
 ἄριστος 335. 401. 571. 1003. 1171.
 — τᾶριστα 515. — c. infin. 425.
 923. 928.
 ἄρμα 952.
 ἄρμενος 275. 695.
 ἀρμοδία ζῆβη 724. — θύραι 422.
 ἀρνέομαι 491.
 ἄροτος ὠραίος 1198.
 ἄροτρον κυφόν 1201.
 ἄρουρα ἀλλοτρίη 582.
 ἄροῦν c. acc. 582.
 ἀρπάξω c. acc. 677. — ἀρπάξας 1347.
 ἀρπαλέος 301. 1208. 1353. — adv.
 1046.
 Ἄρπυιαι ταχῆσαι 715.
 Ἄρτεμι θηροφόνη 11.
 ἄρτι 998.
 ἄρτιος νόος 154. — ἄρτια νοεῖν 946.
 ἀρχή, ἡ, 1) *initium* 607. 739. —
 2) *tyrannis* 1133.
 ἄρχω 679. — Med. 2. 586. 1040.
 ἀσάομαι c. dat. 593. 657. — ἀσηθῆς
 τι θυμόν 989.
 ἀσεβής 1180.
 Ἄσκληπιάδαι (*medici*) 432.

ἄσμενος 1338.
 ἄσσοφοι, οἱ, 370.
 ἀσπάλθοι, οἱ, 1193.
 ἀσπασμός, ὁ, 860.
 ἄσπετος ἰδρώς 1017.
 ἄστοί, οἱ, 41. 61. 191. 283. 367. 24.
 *739. 937.
 ἄστρον, τό, 1040.
 ἄστου, τό, 868. — ἀγλαόν 785.
 ἀστούφελος 1044 cf. adn. crit.
 ἀσχάλλω 219.
 Ἄταλάντη ξανθή 1291.
 ἄταρ 504. 853. — τε 597.
 ἀτασθαλίη, ἡ, 754. — plur. 736.
 1234.
 ἀτάσθαλος ἀνῆρ 749.
 ἄτε (ut) 235.
 ἀτέλεστα ἔργα 1290.
 ἄτερ c. gen. 171.
 ἄτη, ἡ, 103. 133. 206. 231. 631. —
 ἀνσχετός 119. — μεγάλη 588.
 ἀτηρός 634. — φρένες 433.
 ἀτίμητος φιλότης 1313.
 ἀτιμότερος 1111.
 ἀτίω c. acc. 621.
 ἀτλητος 1029.
 ἀτρικές, τό, 167. — adv. 636.
 ἀτρεμέως 978.
 ἀτρεμίζω 303. — ἀτρεμίσθαι (de
 urbe) 47.
 ἀτροπίη, ἡ, 218.
 ἀτρόγεός πόντος 248.
 αὐ 111. 877. 1109. — δ' αὐ 345. 761.
 αὐγαὶ ἡελίου 1185. 426.
 αὐθις 202. 357. 863. 958. 1250. —
 δ' αὐθις 1324.
 αὐλέω c. dat. p. 1056.
 αὐλητήρ, ὁ, 533. 825. 943. 975.
 1041. 1065.
 αὐλητής, ὁ, 941.
 αὐλίσκοι, οἱ, λεγόμενοι 241.
 αὐλός, ὁ, 236. 761. 532.
 αὔξω c. acc. 823. — Med. 362.
 αὐτάρ 253. 475. 648. 759. 1055.
 αὐτε c. δε 397.
 αὐτίκα 201. 1017. 1022.
 αὐτόματα 862.
 αὐτός 27. 133. 205. 222. 334. 374.
 408. 622. 773. 775. 902. 930. 959.
 1049. 1089. 1090. 1169. 701. 1371.
 231. 866. 1372. 207. 211. 561.
 735. 935. 937. 1036. — reflex:
 440. 480. 955. 1009. 539. 895. 611.
 1218. — c. artic. (*idem*): 378. 1334.
 — αὐτοῦ adv. 1366.

αδτως καί 1249 (*æque ac*).
 αὐχὴν, ὁ, 858. 1023. 1357. — λοξός
 536.
 ἀφαιρέω· ἀφελών 810.
 ἀφελῶς 1211.
 ἄφενος, τό, 30. 130. 725.
 ἀφαρῆσι πόδες 716.
 ἄφθιτον ὄνομα 246.
 ἄφθογγος ἄγγελος 549. — λίθος 569.
 ἀφικνέομαι· ἀφίκηται c. acc. p. 723.
 ἄφνηςός 188. 559.
 ἀφραδίη, ἡ, 780.
 ἀφραίνων 322. 693.
 Ἄφροδίτη χρυσή 1293.
 ἀφροσύνη, ἡ, 230. 379. 590.
 ἄφρων 223. 454. 665. 431. 625. —
 ἀνὴρ 497. — ἄνθρωποι 1039. 1069.
 ἄφωτος 669.
 ἄχαρι συμπόσιον 496. — ἄχαριν μῦθον
 1236.
 ἀχάριστος οἶνος 841.
 ἀχθομαι 1032.
 ἀχθος χαλεπώτατον 295. 1384.
 ἀχνομένος κῆρ 619.
 ἀχρημοσύνη οὐλομένη 156.
 ἀχρηστοὶ ἄνδρες 865.
 ἀψεκτος 799.
 βαθυκῆτης πόντος· 175.
 βαθὺς πόντος 10. 511. — λήιον 107.
 — φρήν 1051.
 βαίνω· ἐβην εἰς 244. — ἐπί c. acc.
 940. — οἶκαδε 334. 1136. — ἐκτός
 c. gen. 968. — βήσασθαι (*salire*
de bestis) 185.
 βάλλω· ἐβαλον c. acc. et περί 265.
 — et κατά c. gen. 1206. — c. ἐς
 304. — c. ἐκ et ἐς 836. — ἐν φρεσὶ
 ταῦτα βάλεω 1050.
 βάξις, ἡ, 1298.
 βαρύνομαι 990.
 βαρὺς ἑταῖρος 98. — νούσους 727. —
 δουτοχίην 1187. — βαρὺ φέρειν 1085.
 βάσανος, ἡ, 417. 450. 1105.
 βασιλεύς, ὁ, de Jove 285. 376. 743.
 1120. 1346.
 βασιλῆιος κλισμός 1191.
 βέλτερος ἐχθρὸς 92. — ἄλβος 866.
 — c. infin. 181.
 βήσση, ἡ, 881 (plur.).
 βίη, ἡ, 835. — dat. σολᾶν 346.
 ἀρπάζειν 677. κεντεῖν 371. διδάσκειν
 651.
 βιάζομαι c. acc. pers. et dat. instr.
 547.

βίαιος 1343.
 βιάομαι c. acc. 485. 503. — pass.
 βιήσεται 1307.
 βίος, ὁ, 1) *vita* 303. 354. 519. 913.
 1121. — 2) *bona* 228. 321. 908.
 βίοςτος, ὁ, 624. 730. 905.
 βλάπτω c. acc. 387. — c. gen. 705.
 — c. acc. et gen. 938. — βεβλαμ-
 μένος c. gen. 223.
 βλέφαρα, τά, 208. 1206.
 βοάω de *præcone* 887: μακρά. —
 de *ave* 1197: δέξο.
 Βορέας 716.
 βουλεύω 69. — ἐβούλευσε c. dat.
 pers. et περί 1101. — Med. βου-
 λέομαι 633. — ἐβουλεύσαμην c.
 acc. 1052. — c. acc. et dat. 1089.
 βουλῆ, ἡ, 1054. — ἀγαθῆ 163. —
 plur. 640.
 βούλομαι 71. 184. 582. 1284. — c.
 acc. 188. — seq. ἢ 145.
 βούς, ὁ, 815.
 βραδύς 329.
 βρόγχος, ὁ, 1099.
 βροτός, ὁ, 747. 429. 523. 123. 381.
 705. 900. 1175. 1198. — δειλός
 281. 837. — θνητός 591. 1221.
 βρωτός, ἡ, 115.
 βωμός, ὁ, 779.
 γαῖα, ἡ, 648. 973. — πελώρη 9. —
 ἄνοφερῆ 243. — μέλαινα 878. —
 Σικελίῃ 783.
 γαμέω· ἐγημς c. acc. 185. — ἐκ 189.
 γάμος, ὁ, 16. 1289. — ἡμεροῖς 1293.
 Γανυμήδης 1345.
 γάρ 25. 35. 41. 51. etc. — γάρ τοι
 157. 287. 525. 634. 660. 1285. 1359.
 — γάρ τε 281. — ἢ γάρ 524. 780.
 γαστήρ, ἡ, 486. 300. 305. 722. 915.
 920. 1000.
 γέ c. subst. 267. 575. 1033. — c. pro-
 nom. 560. 875. 1031. 1363. 223.
 430. 432. 626. 706. 1314. — γέ
 μέν 1095. 1215.
 γείτων, ὁ, 302.
 γέλω 1041. — ἐγέλασα 1217, et c.
 σσ 9: γαῖα.
 γένος, τό, 190. 191. 894. 1141. 1209.
 — 928.
 γένους, ἡ, λεία 1327.
 γέρων, ὁ, 880. — ἀνὴρ 457. 1351.
 γῆ, ἡ, 179. 252. 568. 856. 1128.
 1138. 1204. 1275. 1278. — πάσα
 238. 292. — πολλή 428. — πυρο-

- φόρος 720. — Ἑλλάς 247. — πατρώα 888. 1210. et eadem significatione γῆ: 826. 868. 1213.
- γῆθησε πόντος 10.
- γῆρας, τό, 927. — πολιόν 174. — οδλόμενον 272. 768. 527. — κακόν 728. — ἀργαλέον 1182. — κακόν — οδλόμενον 1011. — οδλόμενον καὶ ἄμορφον 1022.
- γηράσκω 821. 937.
- γίγνομαι 170. 218. 270. 289. 384. 462. 496. 609. 643. 798. 799. 832. 986. 1020. 1030. 1118. 1194. 1355. 80. 217. — c. dat. pers. 172. 724. 859, et aliter 481. 699. 230. 1226. 1004. 1322. 1384. — c. ἐς 136. 162. 678. — c. ἐκ 1169. — c. πρὸς c. gen. 1182. — c. infin. 474. 639. — ἐγενόμην 202. 454. 559. 583. — c. dat. pers. 130. 197. 299. 1192, et aliter 49. 731. 732. 1093. 736. 1108. 1272. — c. ἐκ 300. 305. 436. 661. — c. dat. et infin. 1300. — ὀπένερθε γενέσθαι 843. — ἔγεντο 202. 436. 661.
- γινώσκω 669. 682. — c. acc. 98. 312. 420. 484. 500. 898. 1060. 1142. — γινώσμαι 1170. — c. acc. 65. 1100. — ἔγνω 1294. 670. 117. — c. acc. 124. 367. 694. 1076. — seq. ὅσων 996. — ἔτι 1305. — ὡς 1322. — c. part. 990. 1093.
- γλυκερώτερον 1225.
- γλυκός 301. 1353. 1355.
- γλώσσα, ἡ, 85. 91. 96. 178. 365. 421. 480. 504. 760. 815. 1163. 1183. — κακή 94. — ἀγαθὴν 714. — ἀπὸ γλώσσης (63) et γλώσση (979) φίλος εἶναι.
- γνώμη, ἡ, 412. 453. 635. 895. 968. 1038. 1172. 1171. 1222. — ἔμπεδος 319. — ἰθεῖα 396. — ἀγαθὴ 408. — ἐμὴ 540. — αὐτῆ 717. — ἀργαλέη 832. — γινώμαι κακῶν (cognitio malorum) 60.
- γνώμων, ὁ, 543. 805.
- γνωτὴ πηνίη 267.
- γοῶα 264.
- γοεῖς ἡμέτεροι 1330.
- γούνατα ἐλαφρά 978.
- γυμνάζεται c. part. 1335.
- γυνή, ἡ, 1) *femina* 125. 187. 723. 1067. 1213. 1367. — περιδρομος 581. — 2) *uxor* — νέα 457. — ἀγαθὴ 1225.
- δαίμων, ὁ, 1) *deus* 149. 166. 199. 381. 1333. 1348. — πρόφρων 403. — χαλεποί 638. — 2) *fortuna* — ἐσθλός 161. 350. — δειλός 163.
- δαίνυμαι c. acc. 293.
- δαίς, ἡ, 563.
- δάκνομαι ψυχὴν 910.
- δακρυόεις πόλεμος 890.
- δάκρυα θερμά 1206.
- δάμνησι ἄνδρα 173. — δαμνᾶς c. acc. 1388. — δαμάσας c. acc. 1235. — δαμείς c. dat. 1350. — ὀπό c. dat. 1344. — δεδημημένος c. dat. 177.
- δαπανῶν c. acc. 913.
- δαπάνη, ἡ, 924.
- δασμός, ὁ, ἴσος 678.
- δέ 4. 9. 10. 13. 14 etc. — in fine hexam. 41. — in apodosi 899. — δ' αὖ 761. — δ' αὐτε 397. — δὲ δὴ 53. — δὲ τε 143. — δὲ τοι 491.
- δέδοικα μὴ 39. 507. 1081. — c. infin. 818. — c. part. 780. — δεῖδιθε c. acc. 1179. — δεϊδιότες c. acc. 764.
- δείκνυμι c. acc. 771. — ἔδειξε c. acc. 500.
- δειλός 651. 1107. 1224. — ἐταῖρος 92. — φρένες 161. — δαίμων 163. — ἔργα 307. 383. — πηνίη 351. 649. — κέρδεα 835. — βροτοί 837. — φίλος 1080. — ἀνθρώπων 1152. — ἔπη 1168. — ἀνὴρ 1377. — δειλὸν χρῆμα 463. — politico sensu, ut ἀγαθός: — ἀνὴρ 102. 393. 612. — βροτός 281. — subst. 58. 105. 955. 366. 1030. 443. 854. 1025.
- δεῖμα, τό, 870.
- δειμαίνω μὴ 541. 680.
- δεινόν 697. 857. — ἐπὸς 414. — δεινά 1108. 1128.
- δεῖπνον, τό, 999.
- δεῖρή, ἡ, 266.
- δεινάζω c. acc. 1211.
- δεξιός 944.
- δεξιτερὴ χεῖρ 758.
- δεσμά, τά, 459.
- δεῦρο 1041.
- δέχομαι: δέξεται c. acc. 1046.
- δέω: δέδεται: γλώσσα 178.
- δέω: τὰ δέοντα 721.
- δὴ 1) *sententiae principales*: 511. 608. 962. 999. — cum particulis temporal. δὴν δὴ 597. 1243. — δὴ νῦν 853. — πολλάκι δὴ 855. — οὕτως δὴ 193. 923. — καὶ δὴ 1107.

- οὐ μὲν δὴ 1314. — καὶ δὴ νῦν 1316. — cum optativo: ὡς δὴ 894. — c. imperat. 1095. cf. ἀλλά. p. interrogat. 377. 747. — 2) sententiae secundariae: post relat. 175. 389. 707. 909. 1125. 1173. — p. conjunctiones tempor. 394. 497. — post μὴ 735. .
- δηθά 1127.
 δήτιοι ἄνδρες 552.
 δηλέομαι c. acc. pers. et dat. instr. 793.
 Δῆλος ἀπειρεσίη 8.
 δηλώσομαι c. part. 1363.
 δῆμος, ὁ, 45. 947. 1005. — κενόφρων 233. 847. — φιλοδέσποτος 849.
 Δημοκλῆς 923 cf. adn. crit.
 δημόσιον κακόν 50.
 δημοφάγος τύραννος 1181.
 Δημόναξ 1085.
 δῆν 352. 494. — δὴν δὴ 597. 1243.
 δῆνεα ποικίλα 222.
 δηρῖσαι περὶ c. gen. 995.
 [δηρῖς, ἦ, 494.]
 δηρόν 47. 567. 1303.
 διά c. gen. 13. 691 (p. verb. eundi). — c. acc. 1) *per*: de loco 511. — de temp. 672. — 2) *propter*: 855. 1378.
 διαβάς 1006.
 διάγω εὐφροσύνας 766.
 διαβολίη, ἦ, χαλεπή 324.
 διαμειψόμεθα c. dat. pers. et acc. rei et gen. pret. 316.
 διαπρήξουσι c. acc. 553.
 διαρρήξασα c. acc. 259.
 διέτριψε c. acc. 921.
 διδάσκω c. acc. 389. 437. 578. — διδαχθῆς 565.
 διῶμι c. acc. rei: 446. 514. 727. 1187. 1331. — c. dat. pers. 1162. — c. acc. rei et dat. pers. 4. 45. 149. 186. 591. 1171. 1303. — διδοῖ 865. διδοῦν 1329. — ἐδίδου τινὶ τι 916. — ἔδωκα c. acc. et dat. 237. 432. 1319. 1387. — ἔδωκαν c. acc. et dat. 1057 et ἔδοσαν 272. — δόσαν c. acc. 463. — δῶ c. acc. 1385. — δοίην c. acc. 344. — c. acc. et dat. 337. — c. acc. et infin. 1334. — δός c. acc. et dat. 1325. — c. dat. et infin. 342. — δόμεν c. acc. et dat. 544. 919 et δοῦναι c. acc. 861.
 διέπω c. acc. 893.
 διέχω 970.
- δίζημαί 83. 415. — c. acc. 180. 183. 403. 1300.
 δικάσσαι δίκην 543.
 δίκαιος 743. — ἀνὴρ 148. 746. 794. — δικαιοῦτος 313. 255. 1228. — subst.: ὁ δ. 378. 547. 899. — οἱ δ. 313. 751. — τὸ δ. 200. — τὰ δ. 279. 385. 395. 465. 737. 739. 746. — δικαίως 753.
 δικαιοσύνη, ἦ, 147.
 δίκη, ἦ, 197. 207. 292. 544. 688. 938. — ὁσίη 132. — ἰθείη 330. — plur. 45. 54. 268. 1139.
 Διόθεν 197.
 Διώνυσος 976.
 διοράω διώμμαι c. acc. 1311.
 δίη Λακεδαιμόνων 1087.
 δίομαι 332.
 διπλάσιος 229.
 δῖς 1010. — δῖς καὶ τρίς 633. — δῖς τόσους 1090.
 δισσαὶ κῆρες 837.
 δίχα 91. 910.
 διχαστασίη χαλεπή 78.
 δίφα λυσαιμελής 838.
 διώκω 329. 1299. 1355.
 δμῶς, ὁ, 302.
 δνοφερὴ γαίη 243. — νόξ 672.
 δοκῶ 1) *videri*: 63. 162. 201. 310. 411. 923. — c. dat. p. 405. — ἐδόκει c. dat. p. 960. — 2) *arbitrari*: c. infin. praes. 221. 339. — c. inf. fut. 137. 138. — ἐδόκουν c. infin. fut. 1315. — cum acc. et infin. 221. 552. 1381.
 δόλιον ἦτορ 122. — ἦθος 1244.
 δολοπλοκίαι ἄπιστοι 226.
 δολοπλόκος Κυθήρεια 1386.
 δόλος, ὁ, 416. 1285. — plur. 67.
 δόμος, ὁ, 353. 917. — plur. 958. 1291. — πολυκάκωτοι 244.
 δονακοτρόφος Εβρώτας 785.
 δόξα, ἦ, 571. 572. 639. 665.
 δορά, ἦ, 55.
 δορυσσός πόνος ἀνδρῶν 987.
 δόσις, ἦ, 444.
 δουλείη κεφαλῆ 535.
 δούλιος 530. — ἤμαρ 1212.
 δούλη, ἦ, 538.
 δουλοσύνη, ἦ, 926. — ἀργαλέη 1214.
 δράω εὐ c. acc. 108. — ἔδρησα 954.
 δρησμός, ὁ, 1307.
 δύναμαι 992. 1248. — c. adv. μετίζον δυνησαμένων 338. — c. acc.

982. — c. infin. 24. 178. 322. 367.
 370. 415. 695. 804. 874. 1092. 939.
 1160.
 δύναμις, ἡ, 412. — μεγάλη 34. 374.
 — πλείστη 718.
 δυνατός 626. — c. infin. 522.
 δύο 911. — δύο 955.
 δυσηλεγείς πολῖται 795.
 δύσλοφος ζεύγη 848. — ζυγόν 1024.
 1358.
 δυσμενής 1219.
 δύστηνος βίος 354.
 δυστυχίη βαρεία 1188.
 δύσφημα ἔπη 307.
 δυσφροσύνη plur. 1189.
 δύσεται εἰς 802.
 δῶμα, τό, 505. — μέλαν· Αἶδεω 1014.
 — μέγα (?) 1124. — plur. Περ-
 σεφόνης 974. 1296.
 δῶρον, τό, Κυπριγενούς 1304. 1332.
 1381. 1383. — plur. 446. 976. 1190.
 1294. — ἀγλαά 250. — εἰμαρμένα
 1033. — κεχαρισμένα 1057.
 δῶτορες θεοὶ 134.
 ἔαρ, τό· ἦρος 777.
 ἔασομεν c. acc. 1055.
 ἔγγόθεν c. gen. 943.
 ἔγγυος, ὁ, 286.
 ἔγειρω c. acc. 549. — Med. 864.
 ἔγκαλύπτω 1045.
 ἔγκατακεῖσθαι c. dat. 1191.
 ἔγγεε 487.
 ἐγὼ 27. 220. 237. 257. 331. 347. 407.
 475. 504. 813. 862. 871. 878. 968.
 1049. 1107. 1265. 1287. 1309. 1315.
 1349. 1379. — ante vocal. ἐγὼν
 253. 527. — ἔγωγε 780. 783. 915.
 — ἐμοῦ 100. 262. 697. 1203. 1205.
 1240. 1340. 1342. — μοῦ 1366. —
 ἐμεῦ 957. 1101. 1235. — ἐμοί 14.
 19. 97. 415. 841. 879. 909. 995.
 1055. 1058. 1090. 1228. 1239. 1303.
 1329. — ἐμοίγε 1095. — μοί
 4. 13. 99. 258. 261. 263. 337. 341.
 342. 531. 561. 681. 787. 789. 815.
 859. 869. 877. 911. 960. 979. 1017.
 1024. 1067. 1091. 1096. 1115. 1153.
 1155. 1192. 1199. 1200. 1201. 1279.
 1300. 1328. — ἐμέ 38. — μέ 87.
 88. 89. 254. 264. 340. 351. 369.
 371. 413. 419. 447. 449. 503. 543.
 575. 578. 599. 651. 669. 786. 813.
 839. 842. 857. 861. 871. 941. 946.
 1119. 1123. 1130. 1131. 1211. 1229.

1265. 1283. 1285. 1295. 1296. 1299.
 1323. 1331. 1341. 1363. 1364.
 ἔζομαι ἐπὶ c. dat. 208.
 ἐθέλω 1181. — οὐκ ἐθέλων 388. 352.
 391. 468. 651. 1094. 1342. — c.
 acc. 139. — c. infin. 70. 104. 225.
 285. 286. 328. 447. 473. 613. 673.
 852. 858. 861. 938. 1279. 1318. —
 suppl. infin. 919. — ἔθειλον c. in-
 fin. 606.
 εἰ c. *indic.* praes. 48. 88. 628. 447.
 540. 857. 957. 1024. 1045. 1328.
 — fut. 871. 1279. 1331. — imperf.
 435. 897. 905. — aor. 432. 453.
 — c. *optativ.* praes. 325. 667. 701.
 713. 769. 982. 993. — aor. 340.
 343. 642. 927. 1089. 1090. 1188.
 — c. *coniunct.* praes. 285. — aor.
 199. 321. — perf. 121. — εἰ κε c.
coniunct. praes. 1177.
 εἰαρινὸν ἄνθος 1276.
 εἶδος, τό, 1320.
 εἶδω· οἶδα c. acc. 375. 598. 957.
 1066. 1375. — c. infin. 491. 614.
 — c. *sentent. interrogativ.* 159.
 585. — εἶδῃς c. acc. 963. — εἰ-
 δεῖην c. acc. 125. 641. 702. 770.
 — ἴσθι ὡς 1247. — ἴδμενοι c. acc.
 221. — εἰδώς c. acc. 60. 141. 1114.
 — c. acc. et part. 193. — c. *sent.*
interrog. 135. — ἦδεα οὐνεκα 853.
 — c. acc. 54. — εἰδήσω c. acc. 814.
 εἶθε c. *optat.* aor. 731.
 εἰκάσσαις 127.
 εἰκός c. acc. et infin. 279. 907.
 εἰκων c. dat. 389. 823. — c. gen. 936.
 εἰλάπιναί, αἱ, 239. 827.
 εἰμί 314. 578. 669. 1209. — εἰ 457.
 — ἔσσι 875. — ἐστί 17. 22. 105.
 118. 147. 167 etc. — εἰσὶ 57. 115.
 163. 911. 1025. — ἔασι 623. — ἦ
 154. 252. 270. 682. 690. 964. 1086.
 1238. — ἔη 466. 1354. — εἶης
 1177. — εἶη 689. — ὦμεν 595.
 597. 1243. — εἶην 653. — εἶησθα
 715. — εἶη 97. 311. 349. 561. 741.
 765. 979. 995. 1153. 1155. — εἶεν
 327. — ἴσθι 31. 301. — ἔστω
 465. — εἶναι 63. 129. 187. 299.
 339. 1019. 1283. — ἦμεν 960. —
 εἶων 28. 36. 122. 148. 233. 283.
 294. 483. 502. 570. 744. 746. 794.
 843. 866. 1079. 1080. 1377. 1060.
 — εὐοῦσα 193. 267. 1289. — ὦν
 92. 102. 516. 666. 916. 1118. 1380.

- 98. 515. 517. — ἦν 435. 700. 788. 905. 907. — ἦσθα 1314. — ἔσομαι 872. 878. — ἔσαι 884. — ἔσῃ 1106. 1242. — ἔσῃ 252. — ἔσσαι 801. 1280. — ἔσαι 659. 1048. — ἔσομεθα 1246. — ἔσονται 877. — ἔσεσθαι 1077. ἔσομένοι: 251.
- εἶμι [1203.] — ὀδόν 945. — εἶσι ὀπό c. acc. 1204. — ἐπί c. acc. 1278. — ἔφι 353. — ἔναι θύραζε 468. — ἔμεν παρά c. acc. 352. — ἔκαδε 844. — ἔών μετά c. acc. 71. — ὀδόν 382. — οἰκαδε 476. — ἔω ὀδόν 912.
- εἰνάλιαι χοιράδες 576.
- εἶνεκα c. gen. 46. 62. 730. 1202.
- εἰπεῖν c. acc. 177. 414. 688. — ὠδέ οἱ 519. — εἴπη c. acc. 96.
- εἴργει (*prohibere*) c. acc. 686. 1180. — (*includere*) c. acc. 710.
- εἰρήνη, ἦ, 885.
- εἴργη 515.
- εἰρωτᾶ e. acc. 519.
- εἶς c. acc. 1) ante vocales: 162. 194. 244. 268. 566. 726. 802. 906. 1054. — 2) ante conson.: 372. 404. 495. 588. 678. 783. 974. 1105. 1359. — Semper p. verba eundi. — cf. ἐς.
- εἶς, μία, ἐν 84. 91. 109. 300. 495. 521. 664. 841.
- εἶσατο c. acc. 12.
- ἔσαιεῖρόμενος c. acc. 976.
- εἶς-φέροι c. acc. 311.
- εἶσω 1001. — c. acc. 917.
- εἶτε 200. — εἶτε — εἶτε 196.
- εἶωθε c. infin. 1221.
- ἐκ, ante vocal. ἐξ, c. gen. 1) *locus*: 672. 703. 808. 826. 882. 1098. 1213. 1371. — 300. 305. 836, et ῥόσασθαι ἐκ 103. λύσις ἐκ 1385. — 2) *origo*: 436. 537. 538. — 3) *causa ratioque*: 51. 231. 1169. 1176. — ap. pass. 184. 1232. — 4) *numerus*: 189. 190. 1112. 1315. — 5) c. τίθημι et γίγνομαι: 431. 577. 661. 662. — 6) *tempus*: 460. 739. 1273. — ἐκ θυμοῦ φίλον ποιῆσθαι 62.
- ἐκάς 970.
- ἐκάστος 214. 312. 898. 1072. — ἐκάστου 203. 375. 967. — ἔργον 901.
- ἐκατόμβαι κλειταί 777.
- ἐκδῶναι 358.
- ἐκεῖνος 1205. — πόλις 787.
- ἐκλείπει με 942.
- ἐκλέλωμαι c. gen. 1339.
- ἐκλυσις, ἦ, 556. 590.
- ἐκπρολιπόντες 1136.
- ἐκτελέσαι 917. — ὀδόν 72. 906.
- ἐκτός c. gen. 744. 754. 968.
- ἐκτοσθεν c. gen. 1121.
- ἐκτράπελοι νόμοι 290.
- ἐκφαίνει c. acc. 967. — c. acc. et dat. 1342. — ἐξεφάνην c. part. 1350.
- ἐκφύγει 742. — c. acc. 1338.
- ἐκκέχυται 110.
- ἐλασσον' τοῦλασσον ἔχει 269.
- ἐλαστρέω ὀδόν 600.
- ἐλαύνω c. acc. et ὀπό c. acc. 371. — ἐλάσαι ἐς 560.
- ἐλαφος, ἦ, 949. 56.
- ἐλαφρά γούνατα 977. — ἐλαφροτέρως 884.
- ἐλευθέριον τέκνον 538. — σῆτος 916.
- ἐλευθέρος 1380.
- ἐλκος, τό, 1134.
- ἐλκω ἄρτρον 1201. — ἔλκεο ἀρετάς 30.
- Ἐλλάς γῆ 247.
- Ἐλληνες, οἱ, 781.
- ἐλπῖς, ἦ, 637. 333. 823. 639. — personif. 1135. 1144. 1146.
- ἐλπεο c. inf. fut. 47. — c. inf. praes. 308.
- ἐμβαλλε c. acc. rei et dat. pers. 551.
- ἐμός 350. 439. 519. — ἐμῆ 530. 540. 981. 1038. 1099. 1361. 1313. 1321. 1373. — ἐμόν 1247. — ἐμοί 649. — ἐμά 346.
- ἐμπης, praes. ἀλλά 293. — succ. δέ 383. 570. 817.
- ἐμπεδον τὸ μὲν 317. — γνώμη 319. — νόημα 1084. — semper cum αἰεῖ.
- ἐμπίνων 533. — ἐμπιομαι 1129.
- ἐν μοι πέσοι 869.
- ἐμπορίη, ἦ, 1166.
- ἐμφρων Ὀδυσσεύς 1126.
- ἐμφυλοὶ φόνοι 51.
- ἐμπεφύγ c. dat. 396.
- ἐν c. dat. 1) *locus*: 287. 881. 911. 994. 997. 1087. 1268. 1376. — 1183. 602. 240. 121. 122. 387. 507. 530. 895. 899. 1038. 1164. 1261. — 2) *status*: 48. 80. 116. 240. 320. 393. 555. 619. 631. 632. 644. 646. 776. 1256. 827. 913. 928. 983. 1295. — ἐν ταυτῇ μοίρῃ

- ἔχειν 378. — ἐν φυλακῇσι ἔχειν 439. — 3) *res in qua quid continetur*: 147. — 4) *numerus*: 131. 273. 309. 313. 623. 637. 647. 1003. 1006. 1027. 1139. — 5) *instrumentum*: 499. — ἐνὶ θυμῷ φράζω 99. — ἐνὶ φρεσὶν εἰδῶς 135. — 6) *tempus*: 78. 1063. — ἐν κοράκασσι καὶ ἐν φθόρῳ 833. — ἐν θυμῷ βάλεω 1050.
- ἔνδημοι, οἱ, 794.
 ἔνδον 423. 866.
 ἔνεστι c. dat. 88. 416. 418. 622. 1372. — c. ἐν 1135.
 ἔνεκα c. gen. 518.
 ἔνερθεν γῆς (in tumulo) 567.
 ἔνθα relat. 270. 819. — demonstr. 265.
 ἐνθάδε 512.
 ἔνθετον ἀνδρὶ νόημα 435.
 ἔνι c. ἐν 530.
 ἐντίθημι· ἐνθέμεν c. acc. 430. — ἐνθέμενοι c. acc. 966. — ἐνθεο c. acc. et dat. 1321.
 ἐντός ἐνὶ 899.
 ἐντός c. acc. 196.
 ἐξάγει c. acc. 414.
 ἐξαίρει c. acc. et ἐς 630.
 ἐξαναδός c. gen. 1124.
 ἐξαπατᾶν c. acc. 851. 1220. — 128. 540. — ἐξαπατήσαι c. acc. 1037. 1219. — ἐξαπατήσας c. acc. 143.
 ἐξαπάται, αἱ, 390.
 ἐξαπίνης 594. 664.
 ἐξείμι 863.
 ἐξέλθῃ ἀπό 610. — ἐξελθόν 424.
 ἐξετάσαι c. acc. 1016.
 ἐξευρεῖν 120.
 ἐξ ἔρον ἰέμενον ἔ. gen. 1064.
 ἐξολέσειεν c. acc. 851.
 ἐξοπίσω 100. 112. 206. 362. 1286. — τὰ ἐξ. 584.
 ἐξοχος c. acc. 129.
 ἐξω c. gen. 56.
 ἔοικέν οἱ κακόν (*videtur*) 391. — ἔοικέν τινὶ ἔχειν (*convenit*) 525.
 ἐπάγω c. acc. et ἐκ 882. •
 ἐπαινέω c. acc. 797. — ἐπαινῆσα c. acc. 93. 876. 963.
 ἐπαίρομαι ἐκ c. dat. instr. 1097.
 ἐπάκουσον c. gen. 1321. — c. acc. rei et gen. pers. 1366.
 ἐπαρκέσω c. dat. 871.
 ἐπαυρίσκουσι 111, sed cf. adnot. crit.
- ἐπέγειρε c. acc. 469.
 ἐπέει c. indic. praes. 195. 1213. 261. 317. 658. 931. — imperf. 355. 1345. — aor. 1019. 1170. 1319. 1249. — c. optat. aor. 275. — ἐπει — γε c. ind. praes. 575.
 ἐπειγόμενος 1051. — νόξ 1274.
 ἔπεστι c. dat. pers. et dat. rei 1024. — c. dat. pers. et ἐπί c. dat. 85. — ἐπέστω 365. — ἐπῆν c. dat. pers. 900.
 ἔπειμι· ἐπιούσα νόξ 1376.
 ἔπειτα (*deinde*) 735. 742. 747. — (*in futurum*) 869. 1048. 1243.
 ἐπί — ἐλαύνει 1011.
 ἐπέρχονται c. dat. 445. — ἐπερχόμενόν με 786. — γῆρας 728. 1132. 528. — ἔαρ 777.
 ἐπευχόμενος c. dat. 358. 944. — ἐπευξάμενος c. dat. 1116.
 ἐπέχουσι νόημα ἐπί c. dat. 1149.
 ἐπὶν γέννηται 299.
 ἐπί c. gen. ἐπὶ ξυροῦ ἴσταιται ἀκμῆς 557. — c. dat. 1) *locus*: 7. 66. 85. 208. 401. 535. 449. 461. 799. 815. 1088. 1149. 1203. 1309. — 2) *causa, qua quis quid facit*: 29. 323. 325. 333. 823. 758. 1031. 1248. 1281. — 3) *penes*: 660. — c. acc. 83. 86. 179. 237. 248. 512. 633. 787. 940. 1166. 1250. 1278. 1333. 1373.
 ἔπι c. dat. 171. 464. 607. 1212. 1214.
 ἐπιβαίνω λάξ ἐπί c. dat. 815. — ἐπέβην c. gen. 952. — c. acc. 1128. — ἐπίβα λάξ c. dat. 847. — ἐπιβάς c. gen. 889. 951.
 ἐπέβαλλον μοῖρα c. acc. et inf. 356. — ἐπι-βάλοι c. acc. 1188.
 ἐπὶ — γελῶντες c. dat. 59. 1113.
 ἐπέγεντο c. dat. 640.
 ἐπιδευόμενος c. gen. 942.
 ἐπίδηλος 442.
 ἐπιδοῦναι c. acc. rei et dat. pers. 561.
 ἐπιεσσόμενον γῆν 428.
 ἐπί — καλόφῃ 973: c. acc.
 ἐπικείται c. dat. 1259. 1357. — ἐπικεινται θόραι 421. — ἐπικείσθω c. dat. 19. — ἐπικειμένη c. dat. 649.
 ἐπικλοπον ἦθος 965.
 ἐπικουφίζει c. acc. 629.
 ἐπικρέματα c. dat. 1186.
 ἐπιλείπει c. acc. 1131.
 ἐπίμεινον 1303.
 ἐπιμίξις, ἡ, 297.

ἐπίμοκτος πενή 269.
 ἐπινοοῦσι c. dat. pers. et acc. rei 263.
 ἐπιόινιον ἄθλον 971.
 ἐπίορκος 1195.
 ἐπιρῥέπει c. dat. p. et acc. r. 157.
 ἐπίσταμαι c. acc. 224. — c. infin. 443. — ἐπίστω c. infin. 1085. — ἐπιστάμενος 772. — c. acc. 564. 652. — c. inf. 816. — adv. 212. 676.
 ἐπίστρεφε ἦθος κατὰ c. acc. 213. — πρὸς 1071. — ἐπιστρέψαντα νόημα 1083. — Med. c. acc. 648. — c. gen. 440.
 ἐπιτέλλεται (*oritur*) 1275, de stella.
 ἐπιτερόμενοι c. dat. 1218.
 ἐπιτολμᾶν c. acc. 445.
 ἐπὶ — τρέψας c. acc. rei et dat. pers. 947.
 ἐπιτυχῶν, ὁ, 918.
 ἐπιφαίνων c. acc. 359.
 ἐπεφράσατο c. acc. 430. 706.
 ἐπιφροσύνη, ἡ, 1100.
 ἐπιχειρεῖ c. acc. 75.
 ἐπιχέομαι c. gen. 490.
 ἐπιχθόνιοι, οἱ, 425.
 ἐποιήσο c. acc. 353.
 ἐπόμνυθι ἐπίορκον θεοῦς 1195.
 ἐποπίζω c. acc. 1297.
 ἐπὶ — ἔροτο 349.
 ἔπος, τό, 18. 1237. — καλόν 16. — μέγα 159. — δεινόν 414. — ἐπη 87. 755. 1321. 1334. — δύσφημα 307. — δειλά 1168. — παῦρα 1366. — ἐπη (praemata) 22. 20.
 ἔπεται (res.) c. dat. 150. 153. 164. 397. 410. 635. 412. — ἐπεσθαι (homo) c. dat. 225. — ἔσπετο c. dat. 666.
 ἔραμα: c. gen. 654. 886. 1160. — c. inf. 1155. 1191. — ἤρατο c. gen. 1346.
 ἐρατεινά ἔργα 984.
 ἐρατὸν φάος 569. — ἄνθος παιδείας 1348. — θαλίη 778. — πατρίς 1044. — ἦβη 1131. — ἐρατοὶ ἄνδρες 242.
 ἐράω 1329. 1335. — c. gen. 256. 490. 696. 1337. 1375.
 ἐργάζομαι 135. — c. acc. 734. — ἐργάσομαι c. acc. 1116.
 ἔργμα γαλεπὸν 464. — plur. 164. 899. 1326. — αἰσχρὰ καὶ ἄδικα 29. — ἄδικα 380. — πάντα 402. 449. 585. — λογρὰ 793. — ἄπρηκτα 1031.

ἔργον, τό, 901. 979. — plur. 66. 640. — μεγάλα 75. — δειλά 307. 384. — σχέτλια 733. — ἄδικα 744. — κακά 1150. — αἰσχρὰ 1177. — ἀτέλεστα 1290. — χαλεπά 1308. — ἐσθλά 1167. — ἡμερτά 1064. — ἐρατεινά 984. — ὀλίγα 914. — τοιάδε 603.

ἐρῶω 675. 685. 482. 741. 991. — ἐδ 105. 955. 1263. 368. 573. 1266. 1317. — κακῶς 1279. — c. acc. 690. 982. 1086. 1096. 1238. 1180. 1380. — ἔρξαι 178. — c. acc. 508.

Ἐρεβος 974.

ἐρεύνα c. acc. 1151.

ἔρις, ἡ, 494. — οὐλόμεναι 390.

ἔρρε 601.

ἐρρῶδρὸν χρυσόν 450.

[ἐρυκόμενοι c. acc. rei et gen. p. 494.]

ἔρχομαι εἰς 268. 726. — ἐπὶ c. acc. 1374. — ἔρχου ὁδόν 220 et ἔρχου ὁδόν 331. — ἐρχόμενα κέρδεα 50. — ἐλεύσσαι ἐπὶ c. acc. 1333. — ἦλθε διὰ στομάτων 18. — ἐπὶ c. acc. 511. 787. — εἰς 783. 784. — c. dat. 1193. — ἦλυθε εἰς 711. — c. acc. 1124. — ἐπὶ c. acc. 1250. — ἔλθῃ 363. — ἐπὶ c. acc. 633. — ἐς 708. — ἐλθεῖν 1382. — ἐλθῶν ἐς 127. 417. 1105. — οἴκαδε 1335. — ἐλθοῦσαι ἐς 16.

ἐρῶ ὡδε 22. — c. acc. 492. — c. acc. et dat. 1236. — κακῶς et ἀμεινον c. acc. 796.

ἔρωος, ὁ, 1354. 1369. 1350. — ἔρος 1322. — ἔρον 1064. — personif. 1277. — σχέτλιος 1231. — ὠραῖος 1275.

ἐς c. acc. 1) ante conson. 42. 136. 175. 201. 607. 755. 417. 560. 563. 708. 712. 819. 836. 987. 1035. 1084. 1292. — 2) ante vocales: 127. 304. 386. 630. 1324. 1347. — Semper c. verbis movendi praeter 919: ἐς ἄκαιρα πονεῖν.

ἔσειμι 863.

ἔσερχόμενον πτωχόν 278.

ἔσθιτε 33.

ἐσθλός 431. 875. — φίλος 95. — δαιμών 161. 349. — νόος 223. 792. 1271. 1054. — φρένες 429. — ἔλβος 866. — θεός 1135. — σύμβολα 1150. — Ὀϊλιάδης 1234. — ἐσθλόν, τό, 21. 104. 137. 138. 424. 577. 661. 859. 1005. — plur. 4.

35. 289. 652. 694. 1050. 355. 1371.
 — Ut αγαθός, sensu politico: άνήρ
 186. 189. 234. 1112. — κυβερνήτην
 676. — ό εσθλός 71. 441. 1083. —
 plur. 35. 57. — Ambigua sunt:
 570. 1079. — άνήρ 563. 1118. —
 άπόκρισις και έργα 1167, — εσθλά,
 τά, 192.
 εσοράω c. acc. 58. 977. 780. 1018.
 1110. 1318. 858. — εισδιν c. acc.
 426. 890.
 εσπέριος 863.
 εστε c. imperf. 959. — αν c. coniunct.
 aor. 304.
 εσχατον ήμαρ 998.
 εταίρος, ό, 95. 411. 97. 851. 941.
 — δειλός 91. — φίλος 113. 753.
 — πιστός 1367. 1315. 416. — φί-
 λος και πιστός 209. 529. — plur.
 115. 595. — φίλοι 643. — πιστοί
 79. 645.
 ετερος 96. 332. 1175. — ετέρωσ 332.
 ετι 28. 41. 53. 977. 984. 1283. — c.
 compar. 670. 1066. — c. negatione
 235. 334. 415. 570. 809. 849. 1246.
 ετυμα, τά, 308. 713. — ετόμως 286.
 εϋ 27. 38. 105. 111. 955. 1263. 108.
 363. 368. 1266. 1317. 375. 493.
 520. 573. 639. 691. 697. 845. 846.
 977. 1009. 1169. 1311.
 εδανθείς άγροί 1200.
 Εδβοίη 784.
 εδβουλος 329.
 εδγενείς ήπιοι 184.
 εδδαίμων 653. 1013.
 εδδοκιμείν 587.
 εδδοξός 195.
 εδδω 469. 1043. 1045. 1063. 1336.
 εδειδής κάρη 1002.
 εδεργείη, ή, 548. 574.
 εδθότερος 806.
 εδκόσμως άζονται 242.
 εδλαβίη, ή, 118.
 εδμαρέως 406. 463. — εδμαρές c.
 infin. 845.
 εδνοια, ή, 1372.
 εδνους 641.
 εδξύγετός 1164.
 εδρόν c. acc. 83. 415. 645. 809. —
 Med. 344. 1370. — εδρήσω c. acc.
 79. 449. 849.
 εδρός οδραγός 869. — νάτα θαλάσ-
 σης 179.
 εδρώσ, ό, 452.
 Εδρώτας 1088. — δοναοτρόφος 785.
- εδσεβέω 145. — περι θεούς 1144.
 εδσεβείς άνδρες 1141.
 εδσεβίαι, αι, 1142.
 εδστεφανος Κυθέρεια 1339.
 εδτε c. indic. imperf. 356. — εδτ' αν
 c. coniunct. praes. 70. 394. 842. 1166.
 1208. — aor. 49.
 εδτειχης Θήβη 1209.
 εδτράπελα (adv.) 400.
 εδφθογγος λύρη 534.
 εδφραινε c. acc. 1033.
 εδφροσύνη, ή, 776. 1256. 1068. —
 αγαθή 1284. — plur. 1324.
 εδφροσύνας διάγειν 766.
 εδφρων 309. — θυμός 765. 1325.
 εδχή ποινημος 341.
 εδχομαι 13. — c. dat. 171. 1145.
 — c. infin. 129. 1155.
 εδώδης χώρος 830.
 εφαψαμένη c. gen. 6.
 εφέπομαι 217. — c. dat. 327. 1258.
 1073.
 εφήμενος c. dat. 249.
 εφημέριος λάτρις 486. — κήδος 656.
 — θυμός 966.
 εφήμερος θυμος 993.
 εφορῶ c. acc. 1186.
 εχθαίρω c. acc. 90. 277. 297. 579.
 581. 874. 1092. 1094.
 εχθος, τό, 1247.
 εχθρός άνήρ 842. 1130. — πενήν
 270. — ό εχθρός 92. 363. 575. 641.
 1219. — c. dat. 601. — plur. 338.
 562. 1079. 813. 872. 1023. 1015.
 1033. 1107.
 εχω de hominibus: 1) habere c. acc.
 74. 87. 91. 109. 112. 122. 158. 214.
 312. 222. 223. 232. 269. 319. 318.
 346. 360. 367. 383. 446. 452. 460.
 475. 508. 546. 514. 525. 536. 561.
 562. 572. 602. 606. 614. 667. 676.
 683. 698. 701. 718. 792. 814. 860.
 895. 898. 904. 908. 910. 928. 998.
 1016. 1057. 1061. 1084. 1089. 1090.
 1119. 1173. 1178. 1200. 1261. 1302.
 1267. 1286. 1327. 1369. 1378. 1384.
 1387. — εχέμεν 924. — εχεισθα
 1316. — c. gen. part. 356. — εχων
 1223. — c. acc. 81. 104. 246. 374.
 442. 512. 566. 580. 714. 726. 729.
 748. 754. 765. 790. 857. 876. 965.
 994. 1008. 1115. 1154. 1156. 1244.
 1301. 1348. 1381. — εν ταυτη μοίρη
 εχειν c. acc. 378. — εν φυλακῃσι
 εχειν c. acc. 439. — νόον εχειν c.

- ἐπί et dat. 461. — 2) *de rebus*: 459. 506. 885. 1036. 1172. — 3) *se habere* 516. 697. 1091. — ἔξω c. acc. 396. 558. 1304. 1332. — σχήσω (appellere) 586. — Med. c. gen. 32.
 ἕως ἄν c. coni. praes. 1327.
- ζάω 1192. — ἀπό 1156.
 ζευγλή δόσλοφος 848.
 ζευξάμενος c. acc. 952.
 Ζεός 25. 157. 231. 337. 757. 804. 851. 894. 898. 1120. 1387. — Διός 1. 11. 15. — Διά 1045. — Ζήνα 285. — Ζεῦ 341. 373. 731.
 ζηλωτός c. dat. 455.
 ζητέω c. acc. 684. 1134.
 ζυγὸν δόσλοπον 1023. 1357. — plur. *transtra*: 513.
 ζωσαμένη 1290.
 ζώω 182. 1143. — βίον 1121. — τερπνῶς 914. — ἀβλαβέως 1154.
 ζωὸν στόμα 1230.
- ἦ (aut) 89. 962. — ἦ-ἦ (*aut-aut*) 485. 1194. — (*utrum-an*) 913-4. — ἦ (*quam*) 92. 182. 424. 577. 1370. 146.
 ἦ 674. — ἦ μὴν 352. — ἦ γὰρ 780.
 ἦβρα μοι, φίλε θυμέ 877.
 ἦβη, ἦ, 527. 567. 629. 1007. 1063. 1070. 1119. 1122. 1326. — ἀρμοδία 724. — ἀγλαός 985. — τιμήεσσα 1021. — ἐρατή 1131.
 ἦγεμάν σάτιος 1082. — plur. 41. 855: *urbis*.
 ἦγέομαι (*regere*) c. dat. instr. 290. — *mutare* seq. ὡς 282.
 ἦδέ 29. 247. 1067. 1312. — ἦδὲ καὶ 369. 761. — *antec. té* 723.
 ἦδη 605. 667. — νῶν 647, et νῶν — 961. 970. — πολλάκις — 1265. — καὶ 1097. — γάρ 1229.
 ἦδὺ ὕδωρ 960.
 ἦέλως, ὅ, 168. 252. 616. 850. — ἦελίου 712. — ὀξέος 426., *sed.* ἦελίοιο 569. 1143. — *φασμαβρότου* 1185. — *personif.* 997.
 ἦερόεις Τάρταρος 1036.
 ἦθος, τό, 967. 1261. — ποικίλον 213. 1071. — κίβδηλον ἐπίκλοπον 965. — δόλιον 1244. — σχέτλιον 1302. — plur. 970.
 ἦχα 1274.
- ἦχω ἕς 819. — ἦχω ὡς 477: *se habere*.
 ἦλίβατοι πέτραι 176.
 ἦμαρ ἑαγάτον 998. — δούλιον 1212.
 ἦμεῖς 316. 513. 762. 983. 1245. — ἦμῶν 228. 469. — ἡμέων 353. — ἦμῖν 235. 345. 467. 833. 1213. 1215.
 ἦμέρη, ἦ, 160.
 ἦμέτερος 40. 448. 505. 600. 650. 760. 782. 958. 1044. 1046. 1100. 1102. 1250. 1272. 1330.
 ἦμίονοι, οἱ, 721. 996. 1201.
 ἦμος 864.
 ἦν c. *coniunct.* praes. 35. 94. 186. 211. 515. 519. 682. 929. 932 et *suppl. verb.* 859. — *aor.* 93. 109. 697. 1355. 1385. — ἦν τε — ἦν τε c. *coni. aor.* 379.
 ἦνίκα c. *indic. praes.* 1275.
 ἦνίοχος, ὁ, 1268. — *κακός* 260. — ἀγαθός 1251.
 ἦπίαλος, ὁ, 174.
 ἦπια νωσάμενος 1298.
 ἦρωσ Σίτυφος 711.
 ἦσυχίη, ἦ, 48.
 ἦσυχος 331.
 ἦτορ δόλιον 122. — φίλον 531.
- θάλασσα, ἦ, 673. 179. 1375.
 θαλάσσιος νεκρός 1229.
 θαλίη ἐρατή 778. — plur. 983.
 θάλλει γῆ ἀνθεσι 1276.
 θάνατος, ὁ, 273. 1010. 340. 820. 727. 1187. — θανάτιο 707. 768. *sed* — ου 273. 1010. 340. 820. 811. — ἀναιδής 207. — ἀεικής 811.
 θαυμαζω c. acc. 373. — c. acc. et *inf.* 191. — οὐνεκα 1349.
 θαυμαστός 25.
 θεά, ἦ, 5. 14. 1319.
 θελγω c. acc. et dat. instr. 981.
 θέμις c. dat. 688. — plur. *θέμιτας* 1441.
 Θεόγνις· Θεόγνδος 22.
 θεός, ὁ, 123. 151. 321. 339. 432. 539. 807. 865. 1076. 1189. — *fem.* ἐσθλή 1135. — μεγάλη 1137. — plur. 142. 169. 171. 490. 171. 202. 271. 323. 358. 601. 463. 514. 540. 591. 660. 731. 734. 762. 810. 822. 824. 1010. 1033. 1117. 881. 1048. 1116. 1144. 1179. 1195. 1145. 1171. 1182. 1297. — δώτορες 134. — ἀθάνατοι 330. 1148. 1280. 556. 653. 944. 1140. — μάκαρες 741. — ἀθάνατοι μάκαρες 759. 834.

Θεότιμος 881.
 Θεράπων Μουσῶν 769.
 Θερμὰ δάκρυα 1206.
 Θεωρεῖν 805.
 Θήβη εὐτειχῆς 1209.
 Θηρευταὶ κύνες 1254.
 Θηροφόνη Ἄρτεμι 11.
 Θήρων 903.
 Θησαυρός, ὁ, 409. 1161.
 Θησεὺς Αἰγείδης μέγας 1233.
 Θνήσκα· ἔθανον 245. 878. 709. 931.
 1069. 1193. 1328. — τεθναίνην 343. —
 τεθνάμεναι 181. — τεθνηκώς 1230.
 — τεθνεώς 1192. — τεθνηότος 1205.
 Θνητοὶ ἄνθρωποι 271. 328. 1011.
 1171. — ἀνὴρ 1034. 1190. — βρο-
 τός 591. 1221. — οἱ Θνητοὶ 618.
 230. 804. 1078. 1157. 445. 687.
 725. 803.
 θοίνη, ἡ, 239.
 θεόλωται κρήνη 961.
 θοαὶ νῆες 12.
 θόγατερ Διός 11.
 θύελλαι, αἶ, 1273.
 θυμοβόροι μέριμναί 1324.
 θυμός, ὁ, 372. 375. 384. 386. 444.
 630. 646. 631. 695. 877. 733. 748.
 826. 999. 1053. 1091. 989. 1122.
 1158. 1160. 1224. 1247. 1305. 1321.
 1256. 1295. — ὁμόφρων 81. —
 φιλοκερδῆς 199. — σώφρων 754. —
 ἐφημέριος 966. — φίλος 983. — νη-
 λῆς 1125. — εὐφρων 765. 1325. —
 μάργος καὶ ἀγῆνωρ 1301. — ἐκ
 θυμοῦ φίλον ποιεῖσθαι 62. — ἐνὶ
 θυμῷ φράζεο 99. — δίχα θυμὸν
 ἔχω 910. — ἐν θυμῷ βάλεω 1050.
 θυμοφθόρας πενήτη 155. 1129.
 θύραι ἀρμόδιαι 421. — θύρηφι 311.
 θυέτω c. dat. 1146.
 θωρήξας 842. — θωρήξομαι πίνων
 413. — θωρηχθεὶς οἶνω 470. 508.
 884.
 λαίνεται μοι ἦτορ 531. — 1122.
 ἰάλλοις c. acc. 573.
 ἰασθαι c. acc. 433.
 Ἰασίου κούρην 1288.
 Ἰασίην παρθένον 1288.
 ἰαχῆσι 779.
 ἰδεαί, αἶ, 128.
 ἰδιος 440.
 ἰδρτες ἄνδρες 499.
 ἰδρῶς ἄσπετος 1017.
 ἰέρετα θεοῦ 807.

ἱερὴν πόλιν 604. — μέλος 761. —
 ἱερά αἰθόμενα 545.
 ἰζω μετὰ c. dat. 34.
 ἰῆσι γλώσσαν 94.
 ἰκέτης 144.
 ἰκοιο c. acc. 958. 927.
 ἰκτινας, ὁ, 1302. — ἀγχιιστροφος
 1261.
 ἰλαος 782, de deo. (ἰ).
 Ἰλίου ἀκρόπολις 1232.
 ἰλυῖ 961.
 ἰμερόεσσα ὄψ 532. — χάρις 1319.
 — γάμος 1293. — ἰμεροέστατε 1117.
 1365.
 ἰμερτῶν ἔργων 1064.
 ἰνα c. conp. 776.
 ἰδός μέλας 451.
 ἰοστέφανοι Μοῦσαι 250. — Κυπρο-
 γενῆς 1304. 1332. 1383.
 ἰπποι εὐγενεῖς 183. — καλῆ καὶ ἀε-
 θλίη 257. — ταχύπερνοι 551. —
 ἀκόποδες 890. — μώνυχες 997. 1253.
 1255. — ἵππος 1249. 1267. — plur.
 721. 249. 986. 952.
 ἴσον 82. 544. 719. — seq. καὶ (aeque
 ac) 106. — ἴσος (ἴ) δασμός 678.
 — ἴσως 224. 271.
 ἴσταται 557. — στήθ' αὐτοῦ 1366.
 — ἔστηκα ἐν 911.
 ἴστια λευκά 671.
 ἴσχω (habere) 215. — (retinere) 140.
 816. — c. acc. et ἀπό 384. — Med.
 ἴσχω νόμ 365.
 ἴφθιμος 1389.
 ἰχθυόεις πόντος 248.
 Κάδμος 15.
 καθαρὸς νόος 89. — ἄνθος 452. —
 adv. 198.
 καθεζόμενοι παρά c. acc. 1217.
 καθεύδειν 471.
 κάθημαι ἐπὶ c. dat. 1281.
 καταστάς ὧδε 943.
 καθορᾶ c. acc. 168. 616. 850. —
 κατιδεῖν c. acc. 905.
 καθόπερθε c. gen. 451. 679. —
 sine casu 843.
 καθωρμίσθην 1274.
 καὶ 3. 4. 15. 33. 34. 36. 37 etc. —
 πολλοὺς καὶ μεγάλους 434. μεγάλην
 καὶ χαλεπήν 588. βροτὸς ἄλλος καὶ
 τίνα θυμὸν ἔχων 748. — coniungit
 adiect. et sentent. relat. 154. —
 ἔγων καὶ — νοῆ (part. et verb.)
 1008. — hendiadys ἄστρου καὶ κυνός

1040. — ἴσον καί (item ac) 106. — αὐτως καί 1249. — δις καί τρίς 633. — καί (etiam) bis positum 1345—6. — καί - καί 71. 174. 175. — καί - καί - καί 1103. — Crasis: 160. 339. 496. 355. 431. 442. 514. 536. 722. 915. 930. 970. 1101. 1249. 1342. 1349. — c. partic. 98. 169. 251. 329. 391. 419. 502. 652. 666. 1045. 1118. 1342. — καί μάλα c. partic. 1294. — καί περ c. part. 267. 294. 501. 710. 816. 1060. — καί τε 138. 662. 778. — καί γάρ 177. 940. — γάρ καί 392. — καί γάρ τοι 525. — καί γάρ — ἄρα 968. — [καί μὴν 1058.] — καί δὴ 1107. — καί δὴ νῦν 1316.
- καίρός, ὁ, 401.
καίω c. acc. 1145.
κακίη, ἡ, 322.
κακόδοξος 195.
κακοκερδαίαι, αἱ, 225.
κακόπατρις γυνή 193.
κακός οἶνος 212. — κῆρες 13. 767. — ὄβρις 40. — γλώσσα 94. — λιμὴν 114. — τέλος 136. — χρέος 205. — ἡνίοχος 260. — βίος 304. — μέριμνα 343. 1153. — ἀνήρ 438. 579. 972. 1098. — λάτρις 486. — κέρδος 608. — γῆρας 728. 1011. — πόλεμος 886. — ἔργα 1150. — ἀμοιβή 1263. — ἄλγεα 1295. — μερμηράς 1325. — sine subst. 137. 138. 391. 405. 406. 666. — κακίων 21. 262. 411. 811. 1175. — κάκιστος ἀνὴρ 257. — Substantiv: ὁ κακός 431. 436. — τὸ κακόν 50. 162. 151. 167. 202. 211. 299. 357. 359. 423. 424. 442. 577. 661. 736. 742. 875. 1051. 1154. 1156. 1175. — plur. 60. 82. 172. 192. 289. 320. 342. 355. 389. 397. 443. 593. 735. 955. 1029. 1114. 1121. 1123. 1169. 1213. — κάκιστον 273. — μέγα κακόν 571. — πολυάρητον 819. — μυρία 1371. — Politico sensu: ἀνὴρ 31. 49. 69. 101. 113. 153. 187. 279. 306. 321. 526. — substant. 35. 44. 108. 109. 185. 189. 190. 289. 305. 315. 369. 613. 679. 682. 796. 893. 1109. 1112. 1133. 1165. 1168. — κακίους 1111. — Ambiguum: 1118. — κακά λεσχάσω 613. — adv. 279. 368. 589. 655. 796. 845. 846. 1130. 1279.
- κακότης, ἡ, 42. 360. 433. 855. 1061. 547. 1025. 1377. 836. 913. 1027. 1176. 1310. — plur. 623. — Politico sensu fort. 524.
κακοφύγος πόλις 287.
καλέω c. infin. 1207. — κέλγηκε c. acc. 1229. — κληθεὶς ἐς 563.
καλλίροος ποταμός 1088.
κάλλος, τό, 933.
καλός 242. 609. 1047. 1106. 1329. 1377. — ἔπος 16. — ἔπος 257. — ἄνθος 1019. — πόλις 1216. — λειμών 1251. — παῖς 1336. 1350. — ἔρωσ 1369. — τὰ καλά 683.
καλός 17. 282. 652. — ὄδωρ 960. — ἄνθος 994. — παῖς 1259. 1280. 1282. 696. — κάλλιστος 7. 255. 1004. 1117. 1365.
καλυψαμένη 579.
κάματος, ὁ, 925.
κάρη, ἡ, 1024.
κραδίη, ἡ, 361. 977. — καρδίη 1236. — ἐξυτέρη 366. 1030. — μέλαινα 1199.
καρποί, οἱ, 827.
καρτερόφ 311. — στέφανος 1260.
κασίγνητος, ὁ, 99.
Κάστωρ 1087.
καλ λιτα 1063 (= κατὰ λ.).
κατὰ c, gen. 176. 1206. 1278. — λέγω 1239—40. — c. acc. 23. 247. 599. — 142. 350. 213. 903. 923. — οἱ κατ' αὐτὸν 935.
κατέβην εἰς 974. 1014. — εἶσω 917.
κατὰ — βαλόντες c. acc. 671.
κατὰ — δαῖναι c. acc. et gen. 969. [κατὰ — διδάσκεις c. acc. 651.]
καταδδς, ἐς, 1035.
κατάειψ', ὡς, 516.
καταθνητοὶ ἄνδρες 897.
καταθόμιος 617. 1086. 1238. 1283.
καταισχύνοις c. acc. 650. — καταισχύνοι c. acc. 502.
κατακείμενος 423.
κατακλίνα c. acc. 1181.
κατακρόφαντες c. acc. et dat. instr. 1061.
κατέμαρψε c. acc. 207. 950.
κατέμεινας c. acc. 1373.
καταπαύσομεν c. acc. 1133.
κατὰ — πῆγ c. acc. 680.
καταρῶνται c. infin. 277.
κατὰ — βέει c. gen. 1017.
κατατίθημι: καταθήσω c. acc. rei et dat. pers. 1161. — καθεῖς 276.

- Med. 409. — καταθέσθαι c. acc. 717. 983.
κατέτριβον c. acc. et ἀμφί c. dat. 55.
κατάχαρμα, τό, 1107.
κατέρυκε c. acc. 467.
κατέχω c. acc. 292. 322. 394. 604. 745. — c. παρά et dat. 262.
κατόπισθε 280.
καχεταιρίη, ἡ, 1169.
κέ et κέν 1) in sententiis principalibus c. optat. præs. 58. 104. 573. 641. 747. 765. 1110. 1178. — c. indic. imp. 900. — c. optat. aoristi 83. 127. 645. 809. 996. — 2) in sent. relat. c. coniunct. præs. 96. 919. — aor. 96. 633. 807. — perf. 300. — c. opt. 1187. — 3) in sent. condic. εἰ κε c. coniunct. præs. 1177.
κεῖθεν 711.
κεῖμαι 428. 1317. — c. ἐν 48. 240. 320. 555. 632. 646. 1268. — ἐνερθε c. gen. 568. — c. adv. 845.
κεῖνος 47. 223. 308. 479. 1042. 1090.
κεῖρε c. acc. 829. — pass. 892.
κέλευθος, ἡ, 553.
κελεύω c. infin. 468. 471. — ἐκέλευσε c. infin. 1101.
κενεόφρων δῆμος 233. 847.
Κένταυροι ὠμοφάγοι 542.
κεντέω c. acc. 371.
κέντρον ὀξύ 847.
κέρδος, τό, 86. 403. 466. 133. 201. 566. — αἰσχρὸν καὶ κακὸν 608. — plur. 50. 823. — οἰκεία 46. — δειλὰ 835.
κεῦθος, τό, 243 (plur.).
κεφαλή, ἡ, 503. 978. 1022. 1260. — δουλείη 535. — ἄκρη 447. — ἀκροτάτη 1012.
κηδεμόνες παῦροι 360. — πιστοὶ 645.
κήδος. ἀλλότριον ἐφημέριον 656. — κήδη 1042.
κήρη, ἡ, 208. — δισσαί 837. — κακαί 13. 767.
κήρ ἀχνόμενος 619.
κήρυξ, ὁ, 887.
Κήρινθος 891.
κίβδηλος ἀνὴρ 117. — χρυσός 119. — ἦθος 965. — κίβδηλότατον 123.
κιγκλίζω c. acc. 303.
κιθάρη, ἡ, 778.
κινδυνός, ὁ, 557. 585. 637. 1257.
κινέω c. acc. 304.
κιχεῖν c. acc. 1300. — 340.
κλαίω 1041. 1217. — c. acc. 1070. 1132. 1267. — κεκλαύσεται 1203.
Κλεάρτιστε 511. 514.
κλεῖται ἐκατόμβαι 777.
κλέσος, τό, 245. — μέγα 867.
κλέπτω c. acc. 600. — κλέψας 1311. — pass. 20.
κλημάτινον πῦρ 1360.
κλινόμενος οὐδέτερώσε 946. — κεκλιμένη ναῦς 856. — πόλις c. dat. 1216.
κλισμὸς βασιλῆος 1191.
κλυθί μοι 4. 13.
κόμη, ἡ, 829. — ξανθαί 828.
κονίη, ἡ, 1268.
κόρακες, οἱ, 833.
κορῆσαι c. acc. 229. — ἐκορέσθη c. gen. 1249. — c. dat. 1269. — κεκορημένος c. dat. 751.
κόρη, ἡ, 1002.
κόρος, ὁ, 153. 605. 693. — c. gen. 596. — λευγαλέος 1174.
κορυφαί, αἱ, 879. — ὀφηλαί 1292.
κοσμῆσω c. acc. 947.
κόσμος, ὁ, 677.
κούρη, ἡ, 1288. — plur. 15.
κοῦφος νόος 498. 580.
κρατερός c. gen. 480. — κρατερῆ ἀνάγκη 195. 387. — λέων 294. — πούς 815.
κράτος, τό, (de deis) 171. 376. — (de hominibus) 46.
κρέα, τά, 293.
κρείσων σοφίη 218. 1074. — νόος 631. — κρέσσονες ἀθάνατοι 618. — ἡμίονοι 996. — γνώμη 1173.
κρέματα ἐκ 1371.
κρήνη, ἡ, 962. — μελάνοδρος 959. — ψυχρή 1252.
κρητήρ, ὁ, 493. 643. 981.
κριθαί, αἱ, 1249. 1269.
κέκριται 1038. — κεκριμένος c. dat. et πρὸς c. gen. 381.
Κρονίδης 377. 738. 804. 1346.
κρύπτω c. acc. 966. — κρύψαι c. acc. 1343. — c. dupl. acc. 1196. — κεκρυμμένα c. dat. 681.
κτῆσεται c. acc. 200.
κτέανα, τά, 1009. — ἀλλότρια 1149.
κτεῖνε c. acc. 824.
κουάναι πόλιν 709.
κυβερνήτης, ὁ, 576. — ἐσθλός 675.
κυδίστη ἀρετή 904.
κῦδος, τό, 464.
Κυθήρεια εὐστέφανος 1339. — δολοπλόκος 1386.

- κυλίνδομαι ἐν 619.
 κῶμα, τό, 680.
 Κόπρις θεά 1320.
 Κυπρογενής 1308. 1385. — ἱστέφανος 1304. 1332. 1383. — χροστή 1382. — voc. Κυπρογενές 1386 et Κυπρογένη 1323.
 Κύπρος, ἡ, 1277.
 Κύρνε 19. 28. 39. 43. 53. 69. 72. 76. 78. 92. 102. 118. 120. 132. 133. 148. 150. 151. 159. 174. 176. 180. 181. 183. 213. 220. 234. 236. 247. 300. 319. 324. 328. 330. 332. 373. 336. 338. 355. 359. 362. 410. 412. 544. 550. 632. 654. 655. 806. 812. 817. 820. 822. 834. 896. 897. 1028. 1029. 1038. 1071. 1081. 1104. 1109. 1133. 1162. 1171. 1176. 1178. 1179. 1185. 1218. 1220. 1222. 1223. 1225. 1354. — φίλε 539.
 κυφὸν ἄροτρον 1201.
 Κυψελίδαι 894.
 κῶει πόλις 39. 1081.
 κῶων 1040. — plur. 1256. — θηρευταί 1254.
 κωμάζω 886. 1065. 1207. 1352. 1351.
 κῶμος, ὁ, 829. 940. 1046.
 κωτίλλω 816. — c. acc. 363. 488. — μαλθακά 852.
 κώτιλος ἀνὴρ 295.
 λάβρος ἀνὴρ 634. — adv. 988.
 ἔλαχον c. acc. 453. — c. gen. 666. 729. 934. 1111.
 Λάκαινα κόρη 1002.
 Λακεδαίμων δίκη 1087.
 ἔλαβον c. acc. 76. 336. 357. 385. 820. 918. 1231.
 λανθάνω· λήσει c. part. 20. — ἔλαθον c. part. 1311. — c. acc. et part. 144. 599. — λελήθη c. part. 121. — λήσομαι c. gen. 2.
 λάξ 815. 847.
 λαοί, οἱ, 53. 776.
 λάτρις κακὸς ἐφημέριος 486. — plur. 302.
 λάχος, τό, 592.
 λῆ 299. — optat. λήης 993.
 λέγω c. acc. 308. 565. 1047. 1180. — et μετά c. dat. 763. — et κατά c. gen. 1239. — κακῶς c. acc. 1130.
 λειμῶν καλὸς 1251.
 λεία γένους 1327.
 λείψω c. acc. 569. — ἔλιπον c. acc. 1138. — pass. 932.
 λεσγάζω κακά 613.
 λευκὸν ὕδωρ 448. — ἰστία 671.
 λέων 293. 949.
 λήγω c. gen. 999.
 λήθη, ἡ, 705.
 λήθειν c. acc. 310.
 λήτιον βαθύ 107.
 Λήλαντος 892.
 Λητοίδης 1120.
 Λητώ 5. — Λητοῦς 1.
 λίην 359. 372. 478. 559. 593. 840. 887.
 λίγ' ἀειδέμεν 939.
 λιγέα ἄσσεται 242.
 λιγύφθογοι ἀδλίτικοι 241.
 λίθος ἄφθογος 568.
 λιμὴν ἄλλος 460. — κακός 114.
 λίμνη τροχοειδής 7. — πορφυρέη 1035. — μεγάλη 1098.
 λιμός, ὁ, 605.
 λιπαρή πόλις 947.
 λίσσομαι c. gen. 1330.
 λιτα, τά, 1063.
 λόγος, ὁ, 1) 1221. 1055. 254. 981. — αἰμόλοι 704. — σκολιός 1147. — 2) ratio: 418.
 λοξὸς ἀδχὴν 536.
 λογρὰ ἔργματα 793.
 λύρη, ἡ, 975. — εὐφθογος 534.
 λουσίκακος ὕπνος 476.
 λουσιμελής δίψα 838.
 λύσις, ἡ, c. gen. 180. 1010. — c. ἐκ 1385.
 λώιος 800. 96. 424. 690. 853. — λῦστον c. infin. 255. 559.
 μά c. acc. 1045.
 Μάγνητες, οἱ, 603. 1103.
 μαίνομαι 313. 1053.
 μάκαρ (de hominibus) 1013. 1173. — (de deis) plur. 204. 741. 759. 834.
 μακρὴ ὁδός 72. — μακρὰ βοᾶν 887.
 μάλα c. adi. 95. 501. 617. 663. 1342. — c. adv. 520. 663. 674. — c. verb. 313. 797. 1294. — μάλλον 226. 598. 908. —
 μάλιστα 173. 523. 819.
 μαλθακὸς ὕπνος 470. — μαλθακά κωτίλλων 852.
 ἔμαθον 578. — c. acc. 37. 307. 754. — c. ἀπὸ 28. — μαθήσεται ἀπὸ 35.
 μανίαι, αἱ, 1231.
 μάντις, οἱ, 545.
 μάργος, ἀνὴρ 581. — θυμός 1301.
 μαρνάμεθα περὶ c. gen. 888.

μάρτυς, ὁ, 1226.
 μάταιος 1) *vanus*: 141. 1239. —
 ματαιώτεροι νόον 1025. — ματαιο-
 τάτη χάρις 105. — 2) *temerarius*:
 487. 492. 507. ●
 μάτην (*temere*) 523.
 μαυροῦσθαι 192.
 μαχέσασθαι πρὸς c. acc. 687.
 μᾶσθαι c. acc. 771.
 μέγας 14. — δόναμις 34. 374. — ἔπος
 159. — πῆμα 361. 872. 900. —
 ἀμπλακίη 404. 632. — ὄνειδος 508.
 — κακόν 571. — ἄτη 588. —
 ἀμηχανίη 646. — πόντος 691. —
 κλέος 867. — οὐρανός 869. —
 πένθος 909. — ἀγαθόν 957. —
 ἀρετή 1074. — λίμνη 1098. —
 δῶμα 1124. — θεός 1137. — Θεσεύς
 1233. — ἔργα 75. — μισθοί 434. —
 ἀθάνατοι 1170. — μείζον 338. 517.
 — μέγιστον 111. — βασιλεύς 285.
 μεθῆκας c. acc. 1313. — μεθεῖς
 c. acc. 1151.
 μέθυσις χαλεπή 838.
 μεθύω 478. 482. 485. 840. 488. 627.
 628.
 μείλιχον, τό, 365.
 μείρομαι· ἔμμορε c. gen. 234. —
 εἰμαρμένα δῶρα 1033.
 μελάνυδρος κρήνη 959.
 μέλας ἴος 451. — αἶμα 349. — νέφος
 θανάτοιο 707. — γαῖα 878. — δῶμα
 Ἴδω 1014. — κραδίη 1199.
 μελεδαίνω c. infin. 185. — c. gen.
 1129.
 μελεδῆμα, τό, 789.
 μελεδῶναι χαλεπαί 883.
 μελέτη, ἡ, 924.
 μελιτηδῆς οἶνός 475.
 μέλλω c. infin. aor. 152. 661. 1076.
 — c. infin. fut. 586. 1077. — ἤμελλε
 c. infin. praes. 906. — ἤμέλλησα
 c. infin. aor. 260.
 μέλος ἱερόν 761.
 μέλω 584. — c. dat. pers. 422. 612.
 800. 1048. 1320. 1376. — Med. 296.
 — μελήσω c. dat. pers. 245. 1043.
 — μέμηλε c. dat. pers. 132. 251.
 μέμφεται c. acc. 797. 873.
 μέν, seq. δέ 8. 14. 19. etc. — sine
 δέ: 5. 158. 237. 731. 931. 997.
 1249: nonnulla fort. mutilata. —
 seq. ἀτάρ: 647. 757. 1055 et ἀτάρ
 853. — seq. ἀλλά 1259. — μέν
 γάρ: 35. 41. 291. 395. 783. 905.

915. 929. 1212. — γὰρ μέν 1095.
 1215. — οὐδὲ μέν 611. 1080. 1142.
 — οὐ μέν δὲ — γὰρ 1314.
 μενοινάω 461.
 μένω παρά c. dat. 467. 493. 627.
 628. 1127. — 1006.
 μέριμναι, αἱ, 766. — κακαί 343.
 1153. — θυμοβόροι 1323.
 μέρμηραι κακαί 1325.
 μέρος, τό, 453.
 μεσηγύ, τό, 553.
 μέση ὁδός 220. 331 (σσ). — παῖς 265.
 — τὸ μέσον 495. 678. 839. 994 (σσ).
 1164 (σσ). — plur. 3. 335.
 μετὰ c. gen. 353. 792. 885. 339. 652.
 — μετὰ ἀλητέρος ἀεῖδειν 1065. —
 c. dat. 33. 733. 739. 763. — c.
 acc. 71.
 μεταδοίης c. dat. pers. et acc. rei
 925. — μεταδοῦν c. gen. 104.
 μεταπρέπει c. dat. 937.
 μετέχω ἴσον c. gen. 82. — c. gen. r.
 et μετὰ c. gen. p. 354.
 μέτριος ἀνὴρ 615.
 μέτρον, τό, 501. 694. — c. gen. 475.
 479. 614. 876. 1119. — plur. c.
 gen. 1326.
 μέχρι c. gen. 1299.
 μή c. *imperat. praes.* 31. 87. 191.
 1349. 371. 484. 487. 485. 578. 1123.
 1165. 1211. 1240. 1283. 1351. —
 c. *coniunct.* 963. 1295. — c. *in-*
fin. 425. 690. 770. 840. 890. 47.
 740. — *in sent. relativ. c. indic.*
 416. 492. 631. 1040. 1186. 1255.
 — c. *coniunct.* 154. 1086. 1238.
 746. — c. *optat.* 84. 689. 800. —
in sent. condicion. c. indic. 540.
 871. 957. — c. *coniunct.* 932. 1355.
 1385. — c. *optat.* 343. 642. 1188.
 — *in sent. final.* 546. 735. 1307.
 — δέδοικα μή 39. 506. 507. 541.
 680. 1081. — κίνδονος μή 1257. —
in sent. consecut. 919. 1364. —
c. partic. 745. — *in votis*: 979.
 μηδέ, post μή, 30. 48. 156. 285.
 426. 461. 466. 469. 471. 657. 745.
 981. 1296. — post sent. positiv.
 c. *imperat.* 29. 332. 353. 359. 887.
 1031—3. — c. *coniunct.* 1310. —
 μηδ' ὀτιούν 64. — μηδὲ — ὅλως 73.
 μηδεῖς 61. 62. 64. 101. 152. 158.
 219. 280. 283. 335. 401. 364. 467.
 547. 657. 734. 764. 913. 990. 1154.
 1156.

- Μῆδοι, οἱ, 764. 775.
 μηκέτι 68.
 Μῆλιος πόντος 672.
 μήν 352. — ὁ μήν ὁδὲ 1203.
 μήνις ἀθανάτων 400. 750. 1297.
 μήποτε c. imper. 69. 155. 461. 1151.
 1165. — c. infin. pro imper. 113.
 159. 323. — c. coniunct. 333. 963.
 1051. 1217. — in votis: 52. 789.
 — final. 76. — ὁ μήποτε 659.
 μηρία ἀγλαά 1145.
 μήτε — μήτε 129. 284. 559. 593.
 793. 823. 1180.
 μήτηρ, ἡ, 131. — πενή μήτηρ
 ἀμηχανίης 385.
 μήτις 1317. — μήτι 1195.
 ἔμιξε c. acc. 190.
 μικρὸς παῖς 254. — χάρις 607. —
 χρόνος 1273.
 μιμῆσθαι 370.
 μίμησας c. acc. pers. et gen. rei
 1123. — μνήσομαι c. gen. 476.
 1056. — μνημένος 755.
 ἔμιμνε c. acc. 907.
 μίν (homo) 195. 310. 935. 1127. 1347.
 — (leo) 293. — (γνώμη) 1173. —
 (χρησμός) 806.
 μινύθει κραδίη 361.
 μίσγειν θυμὸν δμῶς 444.
 μισθοὶ πολλοὶ καὶ μεγάλοι 434.
 μνῆμα, τό, 112. 1358.
 μνήμη, ἡ, 798. 1114.
 μνηστεύει ἐν 1112.
 μνηστὴ ναυτιλίη 1202.
 μνηστῆρες, οἱ 1125.
 μογγῆσαι c. acc. 71.
 μοῖρα, ἡ, 1) *pars* 150. 378. — *sors*,
fatum 340. 820. 356. 1188. 606.
 817. 818.
 μόλιβδος, ὁ, 417. 1105.
 μόνη 1135. cf. μόνος.
 μόρσιμος c. infin. 1328.
 μορφή, ἡ, 1259.
 μούνος 696. 222. 772. — adv. 130.
 Μούσαι 15. 769. 1056. — ἰοστέφανοι
 250.
 μοχθίζω 164.
 μόχθοι ἀργαλοὶ 1338.
 μούθομαι εὖ 493. — c. acc. 481.
 μῦθος ἀπειθῆς 1236. — σώφρων 756.
 — σάφρονες 437.
 μυρία κακά 1371.
 μυρόμεναι 730.
 μυχοὶ ἄλιαι 1128.
 μωμέομαι 169. — c. acc. 369. —
 μωμήσομαι c. acc. 1079. — μωμή-
 σαιτο c. acc. 875.
 μῶμος, ὁ, 1186.
 μώνυχες ἵπποι 997. 1253. 1255.
 ναὶ μὰ Δία 1045.
 ναῖω ἐν 1088. — ναίων αἰθέρι 757.
 ναῦς, 1361. — ναῦν 680. — νηὺς
 84. 856. — νηὸς 513. — θοαὶ 12.
 ναυτιλίη μνηστῆ 1202.
 νεβρὸν ὅπεξ ἐλάφοιο 949.
 νεῖκος, τό, 90.
 νεκρὸς θαλάσσιος 1229.
 νεμεσῶσι θεοὶ 660.
 νέμεσις, ἡ, (de deis) 280. 1182.
 ἐνέμοντο ἔσω τῆς πόλεος (homines)
 56.
 νέος ἀνὴρ 241. 1352. — γυνή 457.
 — substant. 935. 1320. 1354. —
 νεώτερος 789.
 νεότης, ἡ, 272. 629.
 Νέστωρ ἀντίθεος 714.
 νέφος μέλαν θανάτοιο 707.
 νηλείε θυμῷ 1125.
 νήπιος 439. 483. 1039. 1069.
 νήσος, ἡ, 247. — περικαλλῆς 1277.
 νήφω 478. — νήφων 628. — νήφοσι
 481. 627.
 νικᾷ c. acc. 972. 1068. 466. — ἐνίκησα
 c. acc. 292. 1286. 1310.
 νίν 364.
 νοεῖν c. acc. 946. 1008. 737. — νῶσα
 970. — νωσάμενος 1298.
 νόημα, τό, 435. 985. 1083. 1149.
 νομίζειν κακῶς τὰ δίκαια 279.
 νόμοι, οἱ, 54. — ἐκτράπελοι 290.
 νόος, ὁ, 87. 91. 121. 125. 142. 202.
 203. 365. 367. 375. 377. 379. 395.
 397. 439. 461. 500. 507. 598. 629.
 631. 622. 633. 650. 686. 760. 814.
 1016. 1025. 1052. 1053. 1163. 1237.
 1267. — νόοιο 705 et νόου 223.
 480. — νοὺς 1183. 350. 898. — τὸν
 ἐόντα 36. — πιστός 74. 88. 698. —
 καθαρὸς 89. — ἀπληγτος 109. —
 ἄρσιος 154. — τλήμων 196. —
 ἐσθλός 223. 792. 1054. 1271. —
 κοῦφος 498. 580. — ἀγαθός 1183.
 νόσφι c. gen. 766. — νόσφιν c. gen.
 166.
 νοσφισθεῖς 94. — δόμων 1291.
 νοῦσοι πάσαι 274. — βαρβαῖαι 728.
 νό 1363.
 νῦν 48. 57. 58. 228. 289. 456. 636.
 671. 1047. 1109. 1110. 1309. 1312.

- τὰ νῦν 604. — οἱ νῦν ἄνθρωποι 616. — νῦν μὲν — τότε δέ 217. 1073. — post sent. condicion. 669. 741. 909. — δὴ νῦν 853. 1095. 1316. — ἥδη νῦν 647. — νῦν ἥδη 961. 970.
- νόξ, ἡ, 160. 664. 1274. 1376. — πάσαι 474. — δνοφερή 672. — προτέρη 940. — ἐκ νυκτῶν 460. νῶτα, τα, 249. — εἰρέα θαλάσσης 179.
- ξανθὴ Ἀταλάντη 1291. — κόμαι 828. ξείνος, ὁ, 143. — πατρώιος 521. — ξένοι (opp. ἐνδημοί) 793. — ξένοι ἀλλοδαποί 1254. — τὰ ξείνια 522. — ξενίη, ἡ, 518. ξύλον σκληρὸν ἢ μαλακόν 1194. ξυόν 1005. 1007. ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς 557.
- δ, ἡ, τό (pron. demonstr.) 33. 34. 51. 104. 256. 266. 277. 349. 392. 565. 584. 632. 683. 723. 814. 871. 883. 1183. 1240. 1258. — τὰ τε καὶ τὰ 398. — ὁ μὲν . . . ὁ δέ 225. 395. 489. 490. 528. 587. 686. 873. 901. 1061. 1115. — ὁ μὲν δς δέ 205 et χρήματα δέ 317. δ; ἡ, τό (artic. sæpe, et c. substant. et c. adiect. et c. adverb. et c. particip., non c. pronom. demonstr. δ, ἡ, τό (pron. relat., sed in singul. casibus tantum obliquis) 132. 216. 256. 451. 462. 481. 490. 501. 583. 584. 591. 716. 879. 880. 1096. δε, ἡδε, τόδε 20. 39. 41. 52. 53. 56. 61. 354. 455. 544. 543. 604. 659. 699. 755. 757. 776. 782. 790. 855. 1003. 1057. 1081. 1321. 1387. — sine substant. 203. 263. 283. 350. 467. 833. 1045. 1073. 1175. — τῆδε (adv.) 217. ὀδμη ἀμβροσίη 9. ὀδός, ἡ, 382. 691. 911. 1166. — μέση 220. 331. — μακρὴ 72. — ὀρθή 945. ὀδονηρότερον 896. Ὀδυσσεύς 1123. οἶ (iubi) 173. 186. 391. 405. 519. 1256. 1376. διζυροὶ ἄνδρες 65. οἶκαδε 334. 476. 844. 1229. 1335. οἶκεια κέρδεα 46. οἶκειν 145. — c. acc. 1210.
- οἶκος, ὁ, 566. 194. Ὀϊλιάδης ἐσθλός 1234. οἶμοι c. gen. 891. οἰμωχθεῖς 1204. οἶνοβαρῆω κεφαλὴν 503. οἶνόπεδον ἀγαθόν 892. οἶνος, ὁ, 211. 261. 413. 484. 477. 497. 500. 504. 470. 506. 509. 841. 873. 879. 1039. — μελιηδής 475. οἶνοχοεῖται 473. οἶος 1072. 898. — οἶα 446. 514. 604. — οἶάπερ 27. 667. — οἶά τε 1049. 1123. 1380. οἴχεσθαι c. part. 1102. 1297. — ὄχετο 1137. — ἐς 1292. οἰωνοί, οἶ, 545. ὀκνέω c. infin. 351. ὀλβιος 165. 167. 934. 1013. 1253. 1335. 1375. ὀλβος, ὁ, 153. — ἀπήμων 383. — ἐσθλός 865. ὀλεσθήνορες ἄρκοι 399. ὀλίγη τιμὴ 234. — αἰδώς 253. — χῶρη 822. — plur. 636. — ἄνδρες 150. — χρήματα 145. — ἔργα 914. — τὰ ὀλίγα 1156. ὀλιγοχρόνιος ἦβη 1020. ὄλεσα c. acc. 43. 542. 568. 605. 831 (σσ). 894. — ὀλεῖται 867. — ὄλετο ἐκ 1232. — ὄλωκε 291. 647. μηδὲ δλωκ 73. ὀλοφόρομαι c. acc. 1131. Ὀλύμπιος Ζεὺς 341. 851. Ὀλυμπος, ὁ, 1347. ὀμάρτει c. dat. 1165. ὀμηλικίη, ἡ, 1013. ὀμηλιξ, ὁ, 1063. ὀμιλέω c. dat. 37. 597. 1243. 1377. ὀμόσαι 659. ὀμοῖος 637. 1267. — c. dat. 415. 713. 1193. 1257. ὀμόφρων θυμός 81. ὀμφή θεοῦ 803. ὀμῶς 252. 270. 930. — ὀμῶς μίσγειν θυμόν 444. — ὁ καὶ 495. 497. 1019. — ὁ τε καὶ 179. — ὁ ἡδὲ καὶ 369. — ὁ τέ τέ 935. ὀμωκ 384. 1029. 442. ὄναρ, τό, 1020. ὀνειδισακς c. dat. pers. et acc. rei 1115. ὀνειδος μέγα 508. — αἰσχρόν 546. 1378. ὀνησας c. acc. 1265. — ὀνήμηγν 1380. ὀνομα ἀφθιτον 246.

ὄνομακριτος 503.
 ὄνομαστός 28.
 ὄνοι, οἱ, 183. 996.
 ὄξυς ἡέλιος 426. — κέντρον 848. —
 βοῶν 1197. — δευτέρη καρδίη 866.
 1030.
 ὄπασα c. dat. pers. et acc. rei 151. 321.
 ὄπηδει c. dat. 933.
 ὄπιζόμενος θεῶν μηδέν 734. 1148.
 ὄπισσω 735.
 ὄπόσον 905. — ὀπόσους 168. 850.
 ὀπόταν c. coni. praes. 565. 989. —
 — aorist. 843.
 ὀπότε c. coni. aor. 231. — c. ππ 531.
 749. (praes.).
 ὀπου c. coni. aor. 922.
 ὀπως 1076. 1181. — c. superl. 427.
 ὀράω c. acc. 93. 1059. 1143. — c.
 acc. et part. 857. 932. — πρὸς c.
 acc. 747. — ὄφομαι οὐδὲν ἔτι 570.
 — εἶδον 216. 450. — c. acc. 915.
 920. 922. — ἄκρον ἰδεῖν c. acc. 594.
 ὀργή, ἡ, 98. 214. 215. 312. 964. 1059.
 1072. 1073. 1223. 1253. 1301.
 ὀρθή ὁδός 945. — ἐς ὀρθά 304.
 ὀρθῶσαι c. acc. 760.
 ὀρθρίη ἔσεται 863.
 ὀρίνης με θυμόν 1295.
 ὀρκια θεῶν 824.
 ὀρκος, ὁ, 200. 284. — ὀλεσθήνορες 399.
 — αλιτρός 745. — πιστοί 1139.
 ὀρμή, ἡ, 986.
 ὀρνις, ἡ, 1197. — σμικρὴ 580.
 ὄρωρε πένθος ἔμοι 909.
 ὄρος, τό, 1292.
 ὄρφνη, ἡ, 1077.
 ὄρχηθμός, ὁ, 791.
 ὄς, ἡ, ὁ (relat.) c. indic. 11. 15. 34.
 54. 85. 91. 97. 152. 162. 164. 169.
 215. 228. 231. 237. 251. 337. 346.
 389. 412. 439. 492. 582. 598. 602.
 660. 663. 675. 721. 803. 813. 821.
 851. 859. 866. 871. 907. 908. 915.
 920. 934. 1087. 1127. 1130. 1131.
 1148. 1184. 1186. 1223. 1253. 1263.
 1299. 1341. — c. coniunct. 296. 405.
 973. — c. optat. 84. 350. 382. 800.
 — ὅς κε c. coniunct. 96. 300. 633.
 919. — c. optat. 1187. — ὅς ἄν c.
 coniunct. 406. 479. — ὅς δὴ 175.
 389. 1125. — ὁ δὴ (ideo) 909. —
 ὅς ἄρα 599. — ὅς περ 1312. 542.
 ὄς (demonstr.) 169. 800. — ὁ μὲν . . .
 ὅς δὲ 205.
 ὄς (suus) 920.

ὄσιγη δίκη 132.
 ὄσος 251. 606. 999. — ὄσος 93.
 139. 996.
 ὄστε 196. 197. 336. 386. 410. 466.
 689. 690. 703. 1124. 705. 827. 1198.
 709. 987. 737. 1069. — ὅς τε περ
 395.
 ὄστις c. indic. 17. 160. 214. 312. 221.
 367. 814. 1016. 403. 416. 431. 681.
 719. 802. 817. 818. 903. 1039. 1048.
 1101. 1173. 1255. 1335. 1375. —
 c. coniunct. 154. 609. 744. 912. 1013.
 1086. 1238. — c. optat. 733. — ὄσ-
 τις ἄν c. coniunct. 469. 964. — c.
 opt. 81. — ὄστις κε 807. — ὄστις
 δὴ 707. 1173. — ὄτιον 64. — idem
 ac ἄν τις 744. 1006.
 ὄταν c. coniunct. praes. 153. 482. 1036.
 — aor. 44. 243. 363. 723. 989. 1093.
 — ὄταν δὴ c. c. pr. 497.
 ὄτε c. indic. 5. 12. — c. coniunct.
 694. — ὄτε δὴ c. opt. 1189. — τῆ-
 μος ὄτε c. opt. 997.
 ὄτι (daß) 1305. — (quod) 1200.
 ὄτις 676 cf. ὄστις.
 ὄθ 17. 83. 125. 164 etc. — ὄθ τοι
 457. 578. 641. 1237. 1352. — ὄθ
 γάρ τοι 1285. — ὄθ μὲν δὴ . . .
 γε 1314. — ὄθ μήποτε 659. — ὄθ
 μὴν οὐδέ 1203.
 ὄθδὲ 2. 21. 25. 83. 86. 118. 125 etc.
 — ὄθδὲ τότ' οὐδέ 245. — ὄθδὲ μὲν
 611. 1080. 1142. — ὄθ μὴν οὐδέ
 1203. — ὄθδὲ νυ 1363.
 ὄθδεις 133. 143. 159. 165. 167. 299.
 370. 430. 441. 726. 799. 801. 902.
 932. 973. 1079. 1140. 1364. 411. 688.
 — ὄθδέν 117. 131. 141. 221. 287.
 391. 482. 512. 530. 548. 700. 788.
 895. 570. 1066. 1223. 1225. 456. —
 adv. 25. 407. 235. 440. 1148. 1265.
 — c. subst. 43. 66. 170. 227. 409.
 1161. 462. 615. 1185. 654. 798. 809.
 854. 956. 1340. 1182. 1266. 1368.
 ὄθδετέρωσε 945.
 ὄθκέτι 479. 504. 678. 930. 1139. 1142.
 1242. 1337. 1303. — per tmesin
 849.
 ὄλομένη ἀχρημοσύνη 156. — γῆρας
 272. 527. 768. 1012. 1021. — ἔριδας
 390. — πενήτη 1062. — ὄβρις 1174.
 — δυσφροσύνη 1190.
 ὄλυμπος, ὁ, 1136.
 ὄν 75. 171. 407.
 ὄνεκα (daß) 671. 854. 1349.

οἴποτε 1. 20. 326. 436. 438. 535.
867. 915. 1028. 1256. 1327. — per
tmesin: 538. 874. 1245.
οἴπω 24. 706.
οὐρανὸς μέγας ἐδρὸς 869.
οὐρός γῆς 826.
οὐς, τό, 887. — οὐατα 1163.
οὔτε οὔτε 26. 54. 60. 103.
107. 165. 172. 177. 268. 368. 397.
443. 463. 478. 517. 537. 641. 749.
801. 809. 840. 866. 874. 925. 938.
947. 975. 1035. 1092. 1114. 1205.
1207. — οὔτε ὡς δ' αὖτως . . .
οὐ 1158. 1267.
οὔτις [1187.] — c. subst. 787. 1095.
— οὔτι 696. 811. 1175. 818. —
οὔτι μάλα 95. 617.
οὔτος 91. 491. 539. — τοῦτον 908.
1055. — ταύτην 193. 717. — τοῦτο
14. 18. 123. 124. 210. 258. 430.
432. 487. 566. 626. 659. 688. 706.
732. 743. 1005. 1076. 1086. 1096.
1179. 1238. 1284. 1306. 1356. 1378.
— οὔτοι 638. — αὐται 1057. —
ταῦτα 81. 37. 49. 58. 99. 405. 406.
483. 612. 681. 725. 741. 753. 977.
1048. 1050. 1110. 1309. — τούτων
134. 356. 822. 839. 912. 934. 967.
1066. 1176. 1184. — τούτοις 316.
1312. — τούτους 83.
οὔτω 191. 1083. 1349. — οὔτως 31.
335. 339. 345. 413. 496. 788. —
οὔτως ὡς 68. — ὥσπερ 454. 456.
— ὥστε 1389. — δὴ 193. 923.
ὀφειλόμενον χρεῖος 1196. — ὄφελεν
εἶναι 1019.
ὄφελος 102. 700.
ὀφθαλμοί, οί, 85. 1163.
ὄφρις, ὄ, 602.
ὄφρα (*quamdiu*) c. indic. 977. 1128.
— c. coniunct. 984. 1007. 1143. —
c. ἄν et coni. 252. — (*ut*) c. con-
iunct. 546. 565. 1354. — c. optat.
885. 1121. — prior syll. brevis
252. 1143.
ὀχέων χερσὶ λύρην 534.
ὄχθει 1032.
ὄψ ἡμερόσσα 532.
πάγκακος ἀνὴρ 149.
πάγχου 236.
παιάνων χοροὶς 779.
παιδεία πολυήρατος 1305. — παι-
δείη 1348.
παιδοφιλαί, οί, 1357.

παιδοφιλεῖν 1318. 1345.
παιζω 567. 1211.
παῖς 28. 774. 1049. 1127. — plur.
206. 409. 1161. 275. 716. 737. —
μικρὸς 254. — φίλοι 206. 1127. —
(*amatus*): 723. 737. 994. 1235. 1249.
1253. 1255. 1257. 1259. 1263. 1271.
1275. 1283. 1295. 1299. 1311. 1267.
1270. 1280. 1282. 1307. 1319. 1327.
1331. 1340. 1351. 1362. 1379. 1336.
1337. 1341. 1367. 1369. 1375. 1350.
1359. 1365. — καλὸς 1280. 1282.
1336. 1350. 1365. — ἀδαής 1310.
— τερεινή 261.
πάλαι 1038.
παλαιότερος 936.
παλάμη 1028. — plur. 624.
πάλιν 108. 711. 735.
πάμπαν 873.
παμπήδην 615.
πανημέριος 1336.
πανόλβιος 441.
πάντη 269. 270.
παντοῖαι δόσεις 445. — κακότητες
623. — ἀρεταί 624. — ἀγαθά 1000.
πάντως 305. 1104.
παρά c. gen. 253. 282. 1381. — c.
dat. 261. 263. 467. 493. 981. 625.
627. 628. 643. 1041. 1127. 1239.
1240. 1264. — c. acc. a) *ad*: 351.
856. — b) *secundum*: 543. 945. —
c) *contra*: 199. 200. 639. — d)
apud: 563. 1217. — πᾶρ 200. 282.
628. 639. 643. 1217.
πάρα c. inf. 1063. — c. dat. et inf. 281.
παραγγέλλω c. acc. 998.
παραγίγνεται c. dat. 139.
παράγει c. acc. et ἐς 386. 404.
παραμείψεται c. acc. 709.
παρασταδὸν 473.
παρατρίβομαι 417. 1105.
παρέζεσθαι παρά c. acc. 563.
πᾶρειμι 579. 721. — παρῆ c. dat.
296. 694. — παρέστω 1227. — πα-
ρέσση ἐν 239. — παρῶν 21. 487.
1208. 889. 1270. 1368. 1151. —
παροῦσι φίλοισι 1133.
παρέρχομαι 935. 1242. — c. acc.
419. 669. — παρελεύσασθαι c. acc.
pers. et dat. instr. 1285.
παρέχω c. acc. 285. — c. acc. rei
et dat. pers. 522. 705. — παρέσχον
c. acc. 275. 695. — παρέξομεν c.
acc. 515.
παρμόνιμον χρήμα 198.

- παροιχομένη φιλότης 1241.
 πᾶς 8. 147. 148. 238. 292. 325. 472.
 564. 596. 1005. 1172. 1176. — πᾶς
 τις 22. 621. — plur. 24. 23. 83. 26.
 373. 63. 73. 84. 110. 124. 142. 173.
 213. 224. 240. 251. 273. 274. 275.
 282. 308. 310. 297. 314. 335. 614.
 348. 441. 589. 376. 401. 449. 585.
 425. 474. 617. 658. 622. 655. 786.
 664. 833. 695. 897. 946. 967. 1068.
 717. 718. 802. 725. 927. 804. 812.
 1356. 922. 969. 1117. 1365. 935.
 1071. 1228. 1315. 1320. 1342: subst.
 nunquam artic. habet. — πάντεςαι
 26. 373; πᾶσι duodecies.
 πάσῳ 991. — εὐ 573 et c. gen.
 1009. — πείσομαι εὐ κραδίην 977.
 — ἔπαθον c. acc. 811. 276. 342.
 361. 746. 817. 818. 957. — εὐ 111.
 — κακῶς 655. — ἀβρά (de rebus vene-
 reis) 474. 722. — πέπονθα 1029. 1123.
 ἐπάταξε c. acc. 1199.
 πασάμενος c. acc. 146. — πέπαται
 c. acc. 663.
 πατήρ, ὁ, 1049. 131. 736. 1291. 277.
 740. — ἀγαθός 436. — ἄδικος 737.
 — Ζεὺ πάτερ 731.
 πάτηρ, ἡ, 788.
 πατρις, ἡ, 947. — ἐρατή 1044.
 πατριός ξείνος 521. — γῆ 888. 1210.
 παυράκι 859.
 παῦροι 74. 698. 930. 75. 933. 79. —
 κηδεμόνες 360. — ἑταῖροι 645. —
 ἄνδρες 1183. — ἔπη 1366. — παυ-
 ρότεροι 116. 644. 558.
 ἔπαυσαν c. acc. 675. — c. acc. pers.
 et gen. rei 1323. — παύσομαι c. part.
 1328. — παυσάμενοι c. gen. 844.
 πέδαι, αἱ, 539.
 πεδίον ἀμπελῶν 784. — ποροφόρον
 988. — Ληθαῖον 1216. — plur. 720.
 πείσας c. acc. pers. et dat. instr. 704.
 — c. acc. et infin. 101. — πείσεις
 c. acc. et inf. 839. — c. acc. et ὥστε
 1363. — Med. c. dat. 458. 1351.
 194. 324. 380. 437. 756. 948. 1152.
 1262. — ἀλκι πεποιθώς 949.
 πεῖρα, ἡ, 571.
 πείρατα c. gen. 140. 1078. 1172. 1178.
 πειράομαι c. infin. 358. 587. — ἐπει-
 ρήθηγ c. gen. 126. — c. μῆ (num.) 506.
 πείσμα σαπρὸν 1362.
 πελασθεῖς c. dat. 813.
 Πέλοψ, ὁ, 774.
 πέλω 1028. 1176. — Med. 1073. —
 c. infin. 1010. — ἔπλεω 1313 et
 ἔπλετο 132.
 πελώρη γαῖα 9.
 πέμπω c. acc. 1189. — c. acc. et dat.
 777. — πέμψει c. acc. 249. — πέμψῃ
 c. acc. et dat. 232.
 πενθέω c. acc. 830.
 πένθος μέγα 909.
 πενίη, ἡ, 173. 177. 267. 526. 384. 1115.
 393. 620. — οὐλομένη 1062. — χα-
 λεπὴ 180. 182. 684. 752. — θυμοφ-
 θόρος 155. 1129. — δειλὴ 351. 649.
 πενιχρός 165. 181. 621. 662.
 πένομα (opp. πλουτώ) 315. 929.
 πέρ c. pronom. 27. 667. 270. 395.
 542. 1312. — c. part. 670. 1287.
 1289. — de καὶ περ vid. s. καί.
 περᾶω ἐπὶ c. acc. 248. — εἰς 906.
 — ἐπέρησα c. acc. 347. 427.
 περὶ c. gen. εἰπεῖν 414. — βουλεύειν
 1101. — μάρνασθαι 888. — δη-
 ρῖσαι 995. — ἀργαλέως ἔχων 1091.
 — π. πλειονός ἐστὶ 118. — c. acc.
 265. 779. — εὐσεβεῖν 1144. — πο-
 νεῖσθαι 1359.
 περιδρομος γονὴ 581.
 περικαλλῆς νήσος 1277.
 περικείται c. dat. 685.
 περισσόντι ειδῆναι 769. — δῶρον 1386.
 περὶ - τῆσιν c. acc. et dat. 589.
 περιτρέχω 505.
 περιώσια χρήματα 725.
 περνᾶσι c. acc. 1215.
 Περσεφόνη, ἡ, 704. 974. 1296.
 πετεινόν, τό, 1097.
 πέτεται θυμός 1053.
 πέτρῃ, ἡ, 215. 1361. — ἡλίβατοι 176.
 πῆ 586.
 πηδάλιον, τό, 458.
 πῆμα μέγα 361. 872. 900.
 πημαίνω c. acc. 1224.
 Πηνελόπη, ἡ, 1126.
 πικρός (homo) 301. 1353.
 ἐπλήσθη c. gen. 8.
 πινυτὸς ἀνὴρ 501.
 πίνω 33. 413. 501. 473. 840. 487.
 498. 763. 1042. 971. 989. 1047. —
 c. acc. 211. 212. 484. 879. 492. 1040.
 — c. gen. 883. — ἐπινον ἀπὸ 959.
 — πινειν c. acc. 349. — c. gen. 950
 — πτομαι (i. producta) c. gen. 962
 — pass. 261. 509. — πεπόσθαι 477.
 πεσεῖν ἐς 42. 588.
 πίστις, ἡ, 66. 831. 1244. — per-
 sonif. 1137.

- πιστός 80. — c. dat. 283. 1246. — νόος 74. 698. 88. — ἀνὴρ 77. — ἑταῖρος 209. 1367. 416. 529. 1316. 645. — ἔρκοι 1139. — τὰ πιστὰ ἀθανάτων 286.
- πίσιμος 69. — c. dat. 75. 284.
- πίον ἄδοτον 808.
- Πλατανιστοῦς, ὁ, 882.
- πλεῖστον βίον 228. — δύναμιν 718. — plur. 699.
- πλεῖων 907. 606. — πλεον 1019. 1286. — plur. per ε 522. 800. 605. — per ει 702. — περὶ πλεονός ἐστι 118.
- πλευραί, αἱ, 55. 513. 722.
- ἔπλεε ἐς 12.
- πλήν c. gen. 596.
- πλησίον, ὁ, 221. 611.
- πλούσιος 916. — ἀνὴρ 188. 621.
- πλουτεῖν 146. 158. 700. 1155. 315. 719. 929. 1153. — ἐπλούτησε 663.
- πλοῦτος, ὁ, 190. 718. 885. 1067. 1157. 227. 596. 1158. 751. 1062. 1122. 317. 321. 525. 683. — personif. 523. 1117.
- πέπνυο 29. — πεπνυμένος 309.
- ποθέν 859.
- ποθέω c. acc. 1251.
- πόθος, ὁ, 1339.
- ποιεῖν 771. 738. — κακῶς 589. — ποιῆσω c. dupl. acc. 438. — ἐποίησε c. dupl. acc. 123. — Med. c. acc. 713. 753. — c. dupl. acc. 61. 113.
- ποιητός 435.
- ποικίλον ἦθος 213. 1071. — δῆνεα 222. — ὄφιν 602. — πτερά 729. — ποικίλ' ἐπιστάμεθα 224.
- ποίνιμος εὐχή 341.
- πόλεμος, ὁ, 764. — πολύδακρος 549. — κακός 886. — δακρῦεις 890.
- πολιῆται, οἱ, 219.
- πολιτὴ ἄλις 10. 106. — γῆρας 174.
- πόλις, ἡ, 39. 53. 855. 1081. 1215. 43. 47. 541. 604. 782. 885. 893. 951. 52. 236. 287. — πόλεος 56. — πόλεως 776. 1043. — πόληος 757. — ἄκρη 773. — λιπαρή 947. — εὐδείχης 1209. — πόλη 1005.
- πολιταί, οἱ, 455. — δυσηλεγεῖς 795.
- πολλάκι 128. 137. 259. 402. 423. 639. 665. 855. 972. 1239. — ante vocales πολλάκις 460. 1265.
- πολύαργτον κακόν 819.
- πολύδακρος πόλεμός 549.
- Πολυδεύκης, ὁ, 1087.
- πολύηρατος παιδεία 1305.
- πολυιδρῖται, αἱ, 703.
- πολυκύωτοι δόμοι 244.
- Πολυπατὴρ 25. 57. 61. 79. 129. 143. 191. 541. 1197.
- πολυπλοκίαι, αἱ, 67.
- πολύπλοκος πολύπους 215.
- πολύπους πολύπλοκος 215. — πολυλόποδες 1257.
- πολός 719. — πολὸ c. compar. 853. 1173. — πολλῶ c. comp. 605. — πολλῇ 48. — πολλόν 553. — (διῶ) 968. — c. comp. 262. 393. 618. 884. 1370. — πολλήν 42. 428. 560. — πολλοί 115. 161. 288. 315. 369. 572. 643. 683. 697. 965. 929. — πολλά 71. 186. 276. 281. 388. 389. 422. 558. 625. 561. 619. 663. 1085. 1221. 1213. 1343. — πολλῶν 74. 240. 630. 670. 836. 956. 1059. — πολλοῖς 421. 455. 636. 865. — πολλούς 434. 693. 860. — πολλάς 492. — πολλός 509. 211.
- πολυπροσύναι, αἱ, 712.
- πονεῖν ἐς ἄκαιρα 919. — πονούμενος περὶ c. acc. 1359.
- πονηρότατον 274.
- πόνος, ὁ, 1108. — χαλεπός 103. — δορυσσός 987. — plur. 1323.
- πόντος, ὁ, 107. 1376. — ἄλος 106. — βαθύς 511. — ἄλος 10. — βαθυκῆτης 175. — ἀπειρών 237. — ἰχθυόεις ἀτρόγετος 248. — Μήλιος 672. — μέγας 691.
- πορφυρέη λίμνη 1035. — στέφανοι 828.
- Ποσειδάων 692.
- πόσις, ἡ, 115. 479. 837. 844.
- ποταμός, ὁ, 962. — χειμάρρους 348. — καλλίροος 1088.
- ποτέ 15. 37. 100. 127. 283. 783. 1287. 1345. 1015. 1089. — c. fut. 1307. 1331. — cf. ὅποτε et μήποτε.
- ποτί c. dat. 215.
- πότνια θεὰ Λητώ 5.
- πούς, ὁ, 282. 815. — plur. 72. 331. 506. 715. 716. 722. 950.
- πρέπει c. dat. 235.
- πρήγμα, τό, 204. 586. 659. — σπουδαῖον 70. 116. 644. 642. — χαλεπὰ 80. — τερπνότατον 256. — ἀπρηκτον 1075.
- πρήξις, ἡ, 73. 1027. — plur. 1026.
- ἔπρηξα 661. 953. — c. acc. 1051.
- πρίν 599. — τὸ πρίν 483. — οἱ πρίν ἰσοθλοί 57. — οἱ κακοὶ πρίν 1109.

— c. infin. 485. 594. 917. 969. 1015.
 — c. ἄν et coni. 963. — c. optat.
 126.
 πρό c. gen. 1077.
 προβέβηκε 583.
 προδιδούσι c. acc. 575. 861. —
 προδύωκα c. acc. 529. 813.
 προκαμών 925.
 πρόκειται 489.
 προλιπών c. acc. 351. 1102. 1277.
 πρόμαχοι, οἱ, 1006.
 προνοήσας 587.
 πρόσ c. gen. 381. 556. 810. 1010.
 1182. 1280. 1339. 1340. — c. acc.
 379. 687. 747. 842. 1071.
 προσάγειν χεῖρα πυρὶ 1360.
 προσελκόμενος ἐς 372.
 πρόσθε (*temp.*) 54. 208. 853. 1096.
 — (*vice adiect.*) 110. 1109. 1241.
 — (*loc.*) 911.
 προσέκυρσας c. dat. 1361.
 προσμενέτω c. acc. 1144.
 προσομαρτῆ c. dat. 609.
 προσομίλει c. dat. 31. — προσομι-
 λήσῃ c. dat. 216.
 προσθεῖς c. acc. 809.
 πρότερος 912. 940. — adv. 1314.
 προφαίνῃ c. part. 283.
 προφασίζομαι c. acc. 941.
 πρόφασις, ἡ, 323. 364.
 προφέρω c. acc. 978. 1297. — c.
 acc. rei et dat. pers. 156.
 προφύγοις c. acc. 810. 1034. 1098.
 1190. — προφύξει c. acc. 1299.
 πρόφρων δαίμων 404. — προφρώνως
 786.
 πρῶτος 3. 151. 1146. — c. pron.
 relat. 610. 973.
 πτερά, τά, 237. — ποικίλα 729.
 πτέρυγες, αἱ, 1097.
 πτῆξαι c. acc. 1015.
 πτοιῶμαι c. part. 1018.
 πτωχούω 926. — c. acc. 922.
 πτωχός 278.
 πυθμῆν, ὁ, 1085.
 Πυθῶνι 807.
 πυκινὰ φρένες 1388.
 πύλαι, αἱ, 427. — κῶνάει 709.
 πύματος 1146.
 πῦρ, τό, 499. 1245. — κλημάτινον
 1360.
 πύργος, ὁ, 233.
 πῦργωσας c. acc. 773.
 πυροφόρος γῆ 720. — πεδίον 988.

πῶ (post negat.) 43. 143. 430. 547.
 1265. 1373 cf. οὐπω.
 πῶς 743. 626. 825. — πῶς δὲ 377.
 πῶς (post negat.) 506. 680.
 πωτήσῃ 238.
 ραδιναὶ χεῖρες 6. 1002.
 ῥάδιον c. infin. 120. 1220. — ῥᾶον
 c. infin. 429.
 ῥέζουσιν εὐ 111.
 ῥεῖν εὐ 639. — ῥεύσεται 448.
 ῥηιδίη ἀγγελίη 574. — πρήεις 1027.
 — ῥηιδίως 239. 524. 592. 1034. —
 ῥήιον c. infin. 577.
 ῥήματα, τά, 1152. 1262.
 ῥήτερον c. infin. 1370.
 ῥίπτειν ἐς 176.
 ῥυθμός ἀνδρός 964.
 ῥύσαιτό σε ἐκ 103.
 σαίνων 1327.
 σαόφρονες ἄστοι 41. — μῦθοι 437.
 σοοῖ c. acc. 868. — ἐσάωσα c. acc.
 rei et dat. instr. 831.
 σαπρὸν πείσμα 1362.
 σαυτοῦ 795.
 σαφηνέως 963.
 σημαίνειν 689. — σημήνῃ c. acc. 808.
 σημαντέον 689.
 σιγάω 420. 295. 613. 626.
 Σικελὴ γαῖα 783.
 Σίσυφος ἤρωσ 711. — Αἰολίδης 702.
 σίτος ἐλευθέριος 916.
 σκέπτεο c. acc. 1095.
 σκιερὸς χώρος (de Orco) 708. —
 ἄλσα 1252.
 σκίλλα, ἡ, 537.
 σκληρὸν ξύλον 1194.
 σκολιὴ κεφαλὴ 536. — λόγος 1147.
 σκοπιὴ τηλαυγῆς 550.
 Σκύθης, ὁ, 829.
 σμικρὸς 14. — πρόφασις 323. —
 ὄρνις 580. — ἀμαρτωλαί 1281.
 Σμύρνη, ἡ, 1104.
 σός, σή, σόν 360. 376. 518. 593.
 738. 779. 1052. 1091. 1234. 1236.
 1260. 1296. 1301. 1320. 1379.
 σοφίη, ἡ, 218. 564. 770. 790. 876.
 942. 995. 1157. 1159. 1074.
 σοφίζόμενος 19.
 σοφός 502. 565. 682. 1389. 902. 1060.
 — ἀνήρ 120. 1004. — σοφώτατος
 1159.
 Σπάρτη, ἡ, 785.
 σπείρειν c. acc. 106. 107.

σπένδεις c. acc. rei et dat. p. 490.
 σπέρμα, τό, 1278.
 σπεύδω 229. 335. 401. 403. — c. dat.
 instr. 980.
 σπονδαί, αἱ, 762.
 σπουδαῖον χρῆμα 65. — πρῆγμα
 70. 116. 644. 642. — adv. 1374.
 σπουδή, ἡ, 170.
 στάδιον, τό, 1306.
 στάθμη, ἡ, 543. 945. 805.
 σταθμοί, οἱ, 1250.
 στάσις λαοφθόρος 781. — χαλεπή
 1082. — plur. 51.
 στέργω τινά ἐπαισιν 87.
 στέφανος καρτερὸς ἀγνώμων 1260.
 — plur. πορφύροι 828.
 στεφανώματα, τά, 1001.
 στήθεα, τά, 121. 387. 396. 507. 899.
 1164.
 στόμα, τό, 266. 610. — ζωόν 1230.
 — plur. 18. 230.
 στρατός ὀβριστής 775.
 στρέψον ἐς 1324.
 στρώμα, τό, 1193.
 στρωφάομαι κατὰ 247. — στρωφή-
 σμαι ἀνά 839.
 στογέουσι c. acc. 278.
 σό 4. 99. 483. 487. 696. 781. 1031.
 1050. 1055. 1085. 1226. 1249. 1301.
 1307. 1309. 1331. — σοῦ 414. 969.
 1239. 1363. — σεῦ 253. 377. 516.
 — σεῖο 1. — σέθεν 1232. — σοί
 14. 27. 88. 237. 407. 465. 655. 724.
 776. 995. 695. 1049. 1058. 1086.
 1099. 1118. 1212. 1228. 1238. 1240.
 1264. 1283. 1340. 1329. 1386. —
 σέ 5. 93. 101. 356. 103. 241. 249.
 373. 466. 485. 523. 559. 560. 563.
 692. 723. 796. 873. 875. 990. 1101.
 1207. 1231. 1248. 1265. 1279. 1287.
 1299. 1310. 1311. 1315. 1317. 1333.
 1364. 1381. — σὺ in fin. h. 1055. 1331.
 συγκύρω 698.
 συλήσαντες 347.
 σύμβολα, τά, 1150.
 συμβουλεύειν εὐ c. dat. 38.
 συμμίσγω c. acc. 214. 1072. — c.
 dat. 36. 1165. — συμμίξῃς c. acc.
 et dat. 64. — σὺν . . . μίσγεται c.
 dat. 192. — συμμίσσεται 1245.
 συμπόσιον, τό, 298. 496.
 σύμφορος c. dat. 457. 526. 1352.
 σὺν (cum) 50. 69. 145. 197. 330. 655.
 1041. 1063. 1068. 1118. 1335. —
 (instrum.) 237. 241.

συναμφοτέροι 320.
 συνάπαντες 495.
 συνών c. dat. 668.
 συνετός 1078.
 συνήημι· ζῶντες c. gen. 1240. — συ-
 νειῶν c. gen. 565. — c. acc. 1237.
 — συνεις 904. — c. acc. 419. —
 συνεις c. acc. 1306. — c. acc. et
 dat. (= coniungens) 1284.
 συνθέμενος c. acc. 824. — c. acc.
 et dat. pers. 306.
 συντυχίη ἀγαθή 590.
 σύσσιτοι, οἱ, 309.
 σφέ 552. — σφίν 66. 422. 732. 772.
 σφέτερος νόος 142.
 σφός 712.
 σφρηγίς, ἡ, 19.
 σχέτλιος Ἑρώς 1231. — ἦθος 1302.
 — ἔργα 733.
 σώζεται 675. 68. 235.
 σώμα, τό, 650.
 σωφροσύνη, ἡ, 701. 1326. — per-
 sonific. 1138.
 σώφρων 431. 454. 483. 497. 665. —
 θυμός 754. — μῦθος 756.
 τάλαντον, τό, 157.
 ᾧ τάλαν 512.
 ταμίης, ὁ, 504. 1184. 1242.
 τάπητες, οἱ, 1193.
 ταρασσόμενοι πολιῆται 219. —
 γνώμη 1222.
 Τάρταρος ἡσπέριος 1036.
 τάχα 877.
 ταχύπτεροι ἵπποι 551.
 ταχὺς ἀνὴρ 329. — Ἄρπυιαι 715.
 τέ 45. 82. 349. 378. 399 etc. — bis
 pos. 281. 320. 337. 393. 980. 1005.
 1053. 1128. 1329. — ter pos. 67.
 390. — quater pos. 1251. — τέ . .
 καὶ 51. 77. 85. 163. 179. 242 etc.
 — τέ . . καὶ . . καὶ 307. 835. 1255.
 — τέ et ter καὶ 722. — τέ . . τέ
 . . καὶ 545. — τέ καὶ . . τέ 3. —
 . . καὶ . . τέ 302. — . . τέ . .
 καὶ 1013. — . . καὶ . . καὶ . .
 τέ . . τέ 721. — τέ ἡδέ 723. —
 καὶ τε . . τέ . . τέ 779. — καὶ τε
 138. 662. — δέ τε 148. — ἦν τε
 . . ἦν τε 379. — τέ in fin. vers.
 pos. 273. 1053. 1139. — post pron.
 etc. cf. s. vv.
 τέταται ὄρνυ 1077.
 τειρόμενος 182. 232. 684. 752.
 τείχεα ὄψηλά 951.

τέκνον ἐλευθέριον 538.
 τέκος, τό, 1.
 τελέθει 198. 298. 366. 634. 770.
 · 822 (semper c. adiect.)
 τελευτή, ἡ, 1075. — ἐς τ. (adv.)
 201. 607. 755:
 τελέω c. acc. 142. 914. 926. 1166.
 1290. — c. acc. et dat. 160. —
 ἐτέλεσα 953 (σα). 1355. 1370. —
 c. acc. 70. 690. 1076. 350. 691.
 · 1160. 1326. — c. dat. et acc. 341.
 — pass. 617.
 τέλος, τό, 164. 640. 660. 1077. 1294.
 — ἀγαθόν, κακόν 136. — θανά-
 τοιο 768. — βίτου 905. — ἐς τέ-
 λος 1084.
 · τέρεινα παῖς 261. — τέρειν φθέγγεσθαι
 266.
 τέρμα, τό, 227. 1188. 1300. — plur.
 1166.
 τερπνόν ἄνθος 1019. — c. infin.
 1345. — adv. 914. — τερπνότερον
 1066. — τερπνότατον πρῆγμα 256.
 τέρπομαι c. dat. 778. 791. 567.
 767. 1042. — c. part. 975. 1047.
 — τερφθῆς c. dat. 594. — Activ.
 c. acc. 795. — τέρψας c. acc. 921.
 τερπωλή, ἡ, 984. 1068.
 τέρψις ἡ, 787.
 τηλαογῆς σκοπιή 550.
 τηλίκοσ c. infin. 578.
 τηλοῦ 767.
 τῆμος post ἡνίκα 1277. — τῆμος
 ὅτε 997.
 Τηόγετος, ὁ, 879.
 τίθημι· τιθεῖ c. acc. 282. — τιθεῖν
 c. acc. 286. — θήσω 513. — ἀδχένα
 ὑπὸ ζυγόν τι 1023. — ἔθηκα c.
 dupl. acc. 137. 138. 431. 498.
 196. 1347. — c. τί ἐκ τινος 577:
 θεῖναι. — κακῶς θέμεν 845. 846.
 — θέμεναι c. acc. 152. — c. infin.
 405. — Med. c. acc. 1096. —
 θήσεσθαι c. dupl. acc. et ἐκ ἴ315.
 — θηκάμενοι σύμβολά τι 1150.
 — θέμενος c. acc. 89. 364. —
 θέσθαι c. acc. 924.
 ἐτιθηνήσαντο c. acc. 1231.
 τίκτω c. acc. 153. 392. — ἔτεκον
 c. acc. 5. 39. 1081.
 Τιμαγόρας 1059.
 τιμῶσι c. acc. 169. 523. 189. 995.
 — τιμήσας 1387.
 τιμή, ἡ, 374. 666. 1112. — ὀλίγη
 234. — plur. 30.

τιμήσασα ἡβη 1021.
 ἔτισα c. acc. 205. 735. — Med. c.
 acc. 204. — τίσομαι σε 1248. —
 τίσαι c. acc. 364.
 τίς (indefin.) 93. 184. 211. 256. 325.
 382. 515. 519. 674. 682. 796. 857.
 1007. 1045. 1143. 1372. — πάς
 τις 22. 621. — τί 201. 342. 359.
 565. 697. 769. 957. 960. 982. 989.
 1052. 1090. 1192. 1286. 1300. 1345.
 1386. — τινές 877. — τινά 922.
 999. — post negat. 21. 135. 416.
 585. 706. 833. 937. 1264. 1388.
 — 177. 343. 381. 463. 478. 492.
 507. 517. 593. 609. 809. 840. 861.
 1286. — τεύ 749. 750. — τῷ 139.
 τινά 529. 740. 745. 793. 794. 823.
 — τις in fin. vv. pos. 905. 919.
 τίς (interrog.) 58. 229. 747. 875. 876.
 971. 1110. — τί 102. 351. 573.
 649. 772. 1067. — τίνα 748. —
 τίνος 1299.
 τίσις, ἡ, 345. 1282. — (vox media)
 337. 338.
 τίει c. acc. 621.
 τλήσομαι 1343. — τλήθι c. infin.
 1237. — τέτληκε c. infin. 825. —
 τέτλαθι 696.
 τλήμων νόος 196.
 Τμῶλος, ὁ, 1024.
 τοί (partic.) 74. 95. 113. 115. 153.
 155. 161. 218. 221. 230. 279. 315.
 361. 366. 463. 488. 513. 557. 585.
 597. 605. 627. 693. 719. 837. 965.
 972. 1025. 1027. 1030. 1037. 1074.
 1123. 1239. 1367. — de γάρ τοι,
 δέ τοι, οὔτοι vid. s. vv.
 τοί (pronom.) 267. 633. 656. 1319.
 τοῖος c. infin. 216.
 τοιῶδε γένει 928. — τοιάδε ἔργα 603.
 τοιοῦτος 95. 97. 298.
 τοῖχοι νηός 674.
 τοκήες, οἱ, 821. — φίλοι 263. 1211.
 τολμάω 320. 442. 555. 591. — c.
 infin. 81. 377. 388. 398. — c. dat.
 355. 1029.
 τόννος, ὁ, 805.
 τόσον χρόνον 93. — δις τόσον 1090.
 τότε 245. 483.
 τοτὲ δέ post νὸν μέν 217. 1073.
 τούνεκα 488.
 τουτάκις 844.
 τρέπομαι· τετράφεται c. infin. 42.
 — c. metathes. τερπόμεναι c. gen.
 988. — τερφθῆ πρός 379.

τρέψω c. acc. 827. — ἔθρεψα c. acc. 275. 429.
 ἔδραμε νηὺς παρὰ γῆν 856.
 τρέσσαι 260.
 τρίβου ἀμφ' ἀρετῆ 465. — τριβόμενος 450.
 τρίοδος, ἦ, 911.
 τρίς 633.
 Τροίη, ἦ, 12.
 τρόπος, ὁ, (hominis) 964.
 τροχοειδῆς λίμνη 7.
 τρύχω c. acc. 913.* — Med. 752.
 τυγχάνω c. gen. et παρὰ c. gen. 253. — τυχεῖν c. acc. 256. — c. gen. 408.
 τύμβος, ὁ, 1203.
 τύπτει κέντρῳ 847.
 τύραννος, ὁ, 823. — ἀνὴρ 1204. — δημοφάγος 1181.
 τύχη, ἦ, 130.
 δάκνυθος, ὁ, 537.
 ὀβριζώ 44. 751.
 ὀβρις, ἦ, 151. 153. 291. 307. 541. 603. 732. 835. 1103. — κακῆ 40. — οὐλομένη 1174.
 ὀβριστῆς στρατός 775.* — ἀνὴρ 1082.
 ὀχραίνω 255.
 ὀδρεύει 264.
 ὀδῶρ, τό, 961. 1245. — λευκόν 448. — ψυχρόν 882. — καλόν 960.
 οἰέ 1.
 ὀμεῖς 493. — ὀμῖν 825.
 ὀμετέρη δύναμις 420.
 ὀμμε 1104.
 ὀμνος ἐφίμερος 993.
 ὀπάγω 921.
 ὀπαλύξαι 817.
 ὀπανίστασο 485.
 ὀπατον κράτος 376.
 ὀπένερθε 843.
 ὀπέξ c. gen. 949.
 ὀπέρ c. gen. 1022. — c. acc. 498. 501.
 ὀπερβῆναι 1015.
 ὀπερβάλλω c. acc. 479. — c. gen. 673.
 ὀπερβασίη, ἦ, 740. 745.
 ὀπερβολάδην 484.
 ὀπερέσχε 202. — ὀπερέχοι χεῖρα c. gen. 757.
 ὀπερθεν 869.
 ὀπερκορέσαις c. acc. et gen. 1158.
 ὀπερκρέμασε c. acc. et dat. 206. — Med. c. ὀπέρ c. gen. 1022.
 ὀπερτερίη, ἦ, 418.

ὀπερεδράμομεν c. acc. 620.
 ὀπνος μαλθακός 470. — λουσίκακος 476.
 ὀπό c. gen. 387. 419. 533. 825. 1203. — c. dat. 243. 879. 1344. — c. acc. 371. 513. 1023. 1204.
 ὀποζύγιον, τό, 126.
 ὀπέμεινε c. acc. 1127.
 ὀποθήσομαι c. dat. 27. 1007. 1049.
 ὀποχείριος 363.
 ὀστατος 3. — ὄστρος 1269. — adv. 1100.
 ὀψηλά τείχεα 951. — κορυφαί 1292.
 ὄω 26.
 φαεσίμβροτος ἥλιος 1185.
 φαίνομαι 394. 550. 826. 862. — c. dat. 345. — c. part. 455. 982. — ἐφάνην c. dat. 789. — c. part. 216. 1344. — πεφασμένον c. dat. 227.
 φάος ἡελίοιο 712. 1143. — ἐρατόν 569.
 φάρμακον, τό, 809. — plur. 1134.
 φείδεσθαι 908. 931. — ἐφείδετο 915.
 φέρω 1) *fero*: 208. 258. 987. 1269. 1001. 1221. 1278. 1168. — (homo hominem) 98. 264. — 2) *tolero*: 398. 658. 524. 592. 984. 1322. — βαρὸν φέρεις 1085. — 3) *habere*: 201. 328. 388. 434. 526. 742. 1004. — 4) *de vitibus*: ἤνεγκαν 880. — pass. 489. 671. — οἰσόμετά τι 518.
 φεύγω 209. 333. 893. 1214. 1287. 1290. 1302. — c. acc. 114. 175. 399. 1293. — ἐφυγόν 347. 1389. — c. acc. 727. 1187.
 φασί c. acc. et infin. 1287. — ἔφη 921. — φήσεις c. acc. et infin. 37.
 φθῆν c. part. 969.
 φθέγγομαι 296. 532. 1230. — c. acc. 761. — φθέγγετο 266. — de rebus et hominibus usurp.
 φθεῖρωσι c. acc. 45.
 φθιται 1141.
 φθόγγος ἀλεκτρούων 864.
 φθονερὸς c. gen. 770.*
 φθόνεον c. dat. et acc. 1058.
 φθόρος, ὁ, 833.
 φιλῶ c. acc. 88. 89. 337. 871. 352. 385. 739. 874. 1092. 1094. 1119. 1255. 1270. 1368. 1364. — ἐφίλειον c. acc. 786. — ἐφίλιθα c. acc. 67. 101. 265. 333.
 φιληδονίη, ἦ, 1358.

φιλημοσύνη, ἡ, 284.
 φιλίη, ἡ, 306. 600. 1102.
 φιλοδέσποτος δῆμος 849.
 φιλοκερδῆς θυμός 199.
 φίλος (adi.) 17. 49. 326. 465. 653.
 731. 741. 732. 881. 1208. 1246.
 1253. 1312. 1314. — ὁ φίλος 61.
 63. 92. 102. 97. 99. 299. 516. 979.
 1080. 1089. 1138. 1151. 1220. 1316.
 — plur. 38. 562. 73. 213. 325.
 337. 399. 575. 813. 861. 597. 692.
 867. 697. 857. 922. 929. 1016. 1032.
 1071. 1108. 1133. 1243. 1272. 1341.
 — c. dat. 1093 etc. — ἀνήρ 121.
 323. 1084. — Κύρνε 539. — παῖς
 206. 1127. — ἑταῖρος 95. 113. 209.
 529. 643. 753. — τοκῆς 263. 1211.
 — Ζεῦ 373. — ἦτορ 531. — θυ-
 μός 877. 983. — φίλερός 788. —
 φίλτατος 407.
 φιλότις, ἡ, 110. 372. 1313. 1359.
 516. 1091. 1099. 1241. 1296. 1361.
 1379. — plur. 860.
 φιλοτήσιος (κύλιξ) 489.
 Φοῖβος 5. 773. 781. 1119.
 φοῖνιξ, ὁ, 6.
 φοιτάω 599.
 φόνοι ἔμφολοι 51.
 φορέω c. acc. 827.
 φόρμιγξ, ἡ, 761. 791.
 φορτηγοί, οἱ, 679.
 φράζομαι 557. 1147. — ἐνὶ θυμῷ
 100.
 φρήν, ἡ, 593. 657. 795. 921. 981.
 — βადεῖη φρήν 1052. — plur. 65.
 87. 122. 135. 387. 733. 787. 1008.
 1050. 1173. 1235. 1261. 1377. —
 δεῖλαι 161. — ἐσθλαί 429. — ἀτη-
 ραί 433. — ποτιναί 1388.
 φρονέω 625. — εὐ 27. — c. acc.
 96. 395.
 φροντίζω 912. — φρόντισον c. acc.
 1247.
 Φροντίδες, αἱ, 729.
 φυγή, ἡ, 210.
 φυλακῆ, ἡ, 584. 1043. 676. — plur.
 439.
 φύλακες, οἱ, 1043.
 φύλασσω c. acc. 782. — φύλαξι
 c. acc. 1309. — Med. 806.
 ἐφότευσσε c. acc. 880.
 φύσαι c. acc. 429. — φύομαι ὁ 537.
 1134. ὁ 1164. — ἔφον 472. 1072.
 1259. 425. 427. — πέφοκα 535.
 801. 1183.

φωνέω 495.
 φωνή, ἡ, 939 (homo). 1197 (avis).
 Χαίρω c. dat. 658. — c. part. 533.
 534. — ἔχαιρες c. dat. 355. — χαι-
 ρήσεις c. dat. 1241. — c. part. 992.
 Χαίρων, ὁ, 691.
 χάλασον c. gen. 1306.
 χαλέπαινε c. dat. 897.
 χαλεπὸν c. infin. 336. 694. 1060:
 1093. 1094. 1219. 611. — 1322. —
 διχοστασίη 78. — πρήγμα 80. —
 πόνος 103. — ἀμηχανίη 140. 392.
 — πενήτη 180. 182. 684. 752. —
 διαβολή 324. — ἔργμα 464. —
 ἄλγχα 555. — ἄτη 588. — δαίμων
 638. — μελεδῶναι 883. — παλάμη
 1028. — στάσις 1082. — ἔργα 1308.
 — ἀνίαι 1337. — τὰ χαλεπά 657.
 1385. — χαλεπώτερον c. infin. 117.
 — χαλεπώτατον c. infin. 1037. 1075.
 — ἄχθος 295. 1384. — adv. 520.
 674.
 χάλινος, ὁ, 259. — plur. 551.
 χάλκεος οὐρανός 870.
 χαλκεύεται c. acc. et dat. 539.
 χαμαιγενεῖς ἄνθρωποι 870.
 χαράδρη ποταμοῦ 347.
 χαρίεις 763. — χαριέστατος οἶνος
 477.
 χαρίζομαι c. dat. 774. 920. — c.
 dat. et acc. 762. 841. 1224. — c.
 dat. et gen. 1000. — κεχαρισμένα
 δῶρα 1057.
 χάρις, ἡ, 105. 607. 854. 112. 956.
 1264. 957. 1096. 1303. 1321. 1340.
 1367. 1372. 1373. — ἡμέροεσσα 1319.
 — personific. 15. 1138. — sære
 de gratia pueri in amasium, ut
 1096 etc.
 χάρμα, τό, 692.
 χειμάρρους ποταμός 348.
 χεῖρ, ἡ, 1360. — δεξιτερή 758. —
 plur. 534. 980. — ραδίναί 6. 1002.
 χεῖρων 901.
 χέρνιψ, ἡ, 1001.
 χηρώσχη πολλῶν 956.
 χθών, ἡ, 799.
 χοιράδες εἰνάλιαι 576.
 χόλος, ὁ, 738.
 χολάομαι c. dat. et ἐπὶ c. dat. 325.
 χολωθεῖς 155.
 χοροὶ παιάνων 779.
 χρήσασα 807.

χρώνται c. dat. 161. — χρήσεται
 c. dat. 772.
 χρείη, ἡ, 62.
 χρέος κακόν 205. — χρεῖος ὀφειλό-
 μενος 1196.
 χρεών c. acc. et infin. 564.
 χρῆ c. infin. 179. 303. 446. 591. 659.
 689. — c. acc. et infin. 175. 398.
 543. 555. 717. 769. 946. 1033. 1359.
 χρηίζων 1333. — χρηίζων 958.
 χρήμα, τό, (*pecunia*) 197. 276. —
 σπουδαῖον 64. — αἰσχρὸν 86. — δε-
 λόν, ἀγαθόν 463. — κακόν 811. —
 ἀναγκαῖον 472. — πᾶν 596. — δι-
 καιότατον 1228. — plur. 146. 149.
 186. 189. 230. 318. 346. 562. 667.
 677. 686. 726. 753. 831. 903. 918.
 921. 923. 927. 928. 932. 1115. 145.
 194. 462. 980.
 χρημοσύνη, ἡ, 389. 394. 560. 670.
 χρησιμος 406.
 χροίη, ἡ, 451. 1017.
 χρόνος, ὁ, 93. 907. 967. 1273.
 χρυσή Ἀφροδίτη 1293. — Κυπρο-
 γενής 1381.
 χρυσός, ὁ, 77. 418. 720. 499. —
 ἀπεφθός 450. 1106.
 χρώς, ὁ, 217.
 χώρα, ἡ, 152. 822 (*semper ratio-
 nem habere*). — (*locus*) 936.
 χῶρος ἐδώδης 830. — σκιερός 708
 (*de Orco*).
 ψέξαι c. acc. 611.
 ψεῦδος, τό, 609. 607. — plur. 390.
 718.

ψυδρὸς νόος 122. — ψυδρὸν ἐπινοεῖν
 τινι 263.
 ψυχή, ἡ, 530. 568. 910. 730. —
 θανόντων 710.
 ψυχρὸς ὄψις 602. — ὕδωρ 882. —
 κρήνη 1252.
 ὦ 1173. — ὦ μοι 527. 1107.
 ὦ c. voc. 1. 512. 523. 1138. 1235. 1257.
 1259. 1263. 1271. 1280. 1283. 1295.
 1299. 1311. 1319. 1327. 1331. 1340.
 1351. 1362. 1365. 1379. — c. crasi 453.
 ὦδε 22. 287. 519. 765. 849. — (*hic*)
 943. — ὡσπερ... ὦδε 1309.
 ὠκύποδες Ἴπποι 889.
 ὠκύτερος 402. 715. — ὄρμη 986.
 — ἄνθος 1306. — ὠκιστα 427.
 ὦμοι, οἱ, 649.
 ὠμοφάγοι Κένταυροι 542.
 ὠραῖος ἄροτος 1199. — Ἔρωσ 1275.
 — Ἰασίη 1289.
 ὠρη c. gen. 724.
 ὦς, praec. ὡσπερ, 357.
 ὦς 1) 477. 458. 1038. 1248. 1287. 310.
 68. — c. gen. 516. — per anastroph.
 949. — 2) (*pro, ratione habita*) 520.
 — 3) *daB*: 66. 1322. 282. 718. 1248.
 — 4) *exclamatio*: 288. — 5) *votum*:
 ὦς δὴ c. optat. 894.
 ὦς (δ') αἰτωρ 1159. 1270.
 ὡσπερ 126. 127. 220. 254. 278. 331.
 449. 453. 454. 456. 856. 939. 1020.
 1309. 1360. — per tmesin: 357.
 ὡστε 1) *velut*: 56. 114. 417: 486. 568.
 576. 985. 1097. — 2) *ita ut*: c.
 infin. 414. 502. 521. 919. 1364.
 1389. — c. indic. 264.

ARIES

14 DAY USE
RETURN TO DESK FROM WHICH BORROWED

LOAN DEPT.

This book is due on the last date stamped below, or
on the date to which renewed.
Renewed books are subject to immediate recall.

3Feb 64S 1X	
REC'D LD	
FEB 4 '64 11 AM	
SAN DIEGO	
INTERLIBRARY	LOAN
OCT 8 1971	

LD 21A-40m-4,'63
(D6471810)476B

General Library
University of California
Berkeley

U. C. BERKELEY LIBRARIES

C046206420

YC 00227

78376

751x
1880

THE UNIVERSITY OF CALIFORNIA LIBRARY

